

Giới thiệu Đóa Ngô Đồng Nở Rộ

Bạn đang đọc truyện đô thị hay của tác giả Trùng Tiểu Biền có tựa đề Đóa Ngô Đồng Nở Rộ. Tất cả mọi người đều bị vẻ bề ngoài của Thường Tiểu lừa gạt...

Cảm thấy đáng đáp của cô rất giống đàn ông ngôn tình hiện đại, tính cách hẳn là càng đàn ông. Dù rằng bước vào thời kỳ dậy thì tính cách con trai con gái đặc biệt phân chia rõ rệt, nhưng khi cô tiến vào toilet nữ đều sẽ gặp phải ánh mắt khác thường, chỉ có điều tất cả đều không đã kích được tính tích cực của cô. Ngày qua ngày, cô vẫn kiên định như trước nhấn mạnh một điểm- cô quả thật là con gái đích thực.

...Sau đó?

Sẽ đi tìm đàn ông...

Học yêu.

Chúc các bạn đọc truyện online vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngô Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thường Tiểu

Thường Tiểu cao 1m7, thân thể có thể lái máy bay, trong xương lộ ra một cỗ khí khái hào hùng.

Ngày trường đại học khai giảng cô kéo theo vali hành lý đi vào ký túc xá, Tăng Thiển Thiển và Dung Lan đều tưởng bạn ở cùng phòng là cậu em nào, thế mà không phải con trai, tóc ngắn giống như vừa được thả ra từ trong tù.

Mãi cho đến buổi tối Thường Tiểu tắm rửa xong nằm xuống, Dung Lan vẫn cho rằng đó là ảo giác của bản thân, cảm giác người kia nửa đêm sẽ nổi thú tính nhào vô mình, muốn kéo cô ấy tới toilet nghiệm chứng bản thân.

Thường Tiểu đến rất trễ, lúc trời chiều xuất hiện mới nói câu nói đầu tiên, "Oh, vốc người hai cậu cũng không tệ." ❀ Diễn - đàn - Lê - ❀ Quý - Đôn Tiếp đó ngấm liếc hướng bộ ngực hai cô cười cười.

Về sau ba cô nàng này nằm ngủ đều sẽ thảo luận đề tài này, hai người thường đồng dạng rộng kẻ tươi cười thái quá kia, Thường Tiểu thò tay đâm đâm ngực cô nàng Dung, cảm thấy bản thân mình nói không sai.

Phòng ký túc của bọn Thường Tiểu vốn có bốn người, có một người không tới báo danh, nghe nói đi du học rồi. Dù sao ba người trên bốn giường, bốn năm đại học cứ thế trôi qua.

Thường Tiểu huấn luyện học sinh nữ hung hăng mặt dày, đáng người anh tuấn, làm việc quy tắc, mặc dù ánh mắt trời bắn thẳng đến, ánh mắt cũng không nháy, lưng và thắt lưng thẳng tắp.

Huấn luyện viên lấy cô nhục nhã học sinh nam trong lớp mắt nửa tháng, cô nàng xuất sắc này ngay cả vẻ mặt khiêm tốn cũng lười bày ra.

Thời gian nghỉ ngơi kêu cô ngồi, cô ngồi xuống lắc đầu cười nói, "Hình như tôi còn chưa mệt chết đi."

Cây to đón gió, hầu như cả lớp đều không vừa mắt với cô, Thường Tiểu cũng không xem xét cũng không nhận ra, dù sao thời điểm hát quân ca, mỗi lần thuộc là thanh âm của cô lại to rõ nhất, cổ họng mở ro ra, cảm xúc mãnh liệt trào dâng.

Vài ngày sau cũng không thấy cô họng cô khàn khàn, Dung Lan không nhịn được hỏi cô vì sao, cô nói: "Tôi từng chịu huấn luyện chuyên nghiệp, cậu không bắt chước được đâu."

Xong rồi lại tươi cười, làm Dung Lan tức giận đến méo mắt lệch mũi, mấy ngày không để ý cô.

Khi Thường Tiểu tự tiến cử lớp trưởng, trực ban trưởng thời điểm, phải làm một phiếu, đoán chừng quảng ném ra đầu mình.

Lúc đọc tên người được bầu và điểm phiếu thì có hai người luôn luôn vui sướng khi người gặp họa, Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ Đôn Tăng Thiển Thiển quay đầu lại cảm thấy cô có bao nhiêu điểm đáng thương, trong lòng hiềm khi có một tia áy náy, muốn thời gian an ủi, Thường Tiểu cười cười nói, "Trong dự liệu."

Bên trong nụ cười tươi lộ ra hương vị chắc chắn càng làm Tăng Thiển Thiển tức giận không nhẹ.

Bây giờ mỗi khi kích động vạn phần Thiên Thiên cùng cô nàng Dung đều nhắc tới, Thường Tiểu đều có vẻ thật lạnh nhạt, tươi cười vẫn không đổi.

Thường Tiểu cảm thấy có lẽ bản thân mình đã nháo cấp lũy thừa nhân trong bụng mẹ, mặc dù cái quan điểm này của cô thường không được chào đón. Diên đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Đồng thời, cô nghĩ điều cần thiết là mạnh hơn nữa, cô là người, hơn nữa lại là con gái.

Cứ thế bước vào thời kỳ dậy thì, sau khi biểu tượng con trai con gái phân chia rõ ràng, cô tiến vào toilet nữ đều sẽ gặp phải ánh mắt khác thường, nhưng vẫn chưa đủ để kích thích tích cực của cô. Ngày qua ngày, cô vẫn kiên định như trước nhấn mạnh một điểm ——

Cô quả thật là con gái!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đánh Lén

Cô rất thích xem tiểu thuyết, không phải ngôn tình không xem.

Loại bỏ những trở ngại với Dung Lan và Thiên Thiên, sau đó thân mật khăng khít, rốt cục Dung Lan nói ra tiếng lòng, nói bộ dáng cô cảm tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan thật quý dị, quý dị giống như Châu Tinh Tri biểu diễn nhân vật Lương Triều Vĩ trong 《Sắc Giới》.

Sau khi 《Sắc Giới》 chiếu phim cô download sách lậu một mình vụng trộm xem, rốt cục lí giải cảnh giới Dung Lan gọi là "Quý dị", nhưng vẫn không thể dập tắt nhiệt tình của cô đối với tiểu thuyết ngôn tình.

Cô cũng thử viết tiểu thuyết, chẳng qua là nhân vật nữ chính trong văn thuần một sắc với kiểu xinh xắn thông minh lạnh lợi động lòng người, sau đó người đàn ông cao lớn uy mãnh anh tuấn tiêu sái.

Sau đó nhất định là nhất kiến chung tình, gặp vài lần liền lên giường.

Sau đó nữa là kết hôn, chia tay.

Cuối cùng gặp lại, rồi lên giường.

Hoàn.

Lần đầu tiên Thiên Thiên xem tiểu thuyết cô viết, cười đến ôm bụng lăn từ ký túc xá ra hành lang, cô liền cảm thấy bản thân mình quả nhiên là bậc thầy thiên phú về kịch, nhưng trong lòng không có bao nhiêu tư vị, thời điểm cô viết đoạn chia lìa kia, rõ ràng còn rất đau khổ.

Xong rồi Thiên Thiên lại bỏ lại nói, "Cậu căn bản không biết cái gì gọi là X."

Cô nháy mắt mấy cái hỏi, "Cái gì gọi là X?"

Dung Lan xen mồm, "Cái này không thể biểu đạt được, phải làm mới biết được."

Thiên Thiên vỗ bàn rống to, "Cái rắm! Tôi nói là cái gì gọi là tình yêu!"

Vì thế cô quyết định tìm người đàn ông. Vừa có thể biết cái gì gọi là tình, còn có thể biết cái gì gọi là X. = = ~

Mà cô lần lượt nghênh ngang đắc ý, lại một lần sát vũ mà về.

Cái gọi là đàn ông thì đầy đường, cư nhiên không có một người nào là của cô.

Nhưng cô nhớ cả lớp có 53 học sinh, 52 bạn đen lá phiếu lớp trưởng quảng cho cô, từ vị trí ngồi ở trên, đồng hồ đeo tay, gương chiếu, cô đều đắc ý tươi cười, bản thân mình còn bỏ phiếu trắng.

Cô thích loại tâm tình nghịch chuyển sau thắng lợi, trên đời hẳn là không có gì có thể làm khó cô.

Cuộc sống vốn phải như thế, muôn màu muôn vẻ, quanh co khúc khuỷu.

A, cô tên Thường Tiểu.

**

Hết năm nhất Thường Tiểu đều đi theo Dung Lan cùng Thiến Thiến đi quan hệ hữu nghị, bộ dạng hai người kia đẹp mắt, thường thường vô ý sẽ câu đối tượng cô nhìn trúng.

Dung Lan thật sự áy náy, sờ sờ đầu cô nói, "Tiểu Tiểu ngoan, người đàn ông dễ dàng bị câu đi không phải là người đàn ông tốt." Sau đó quan hệ thân thiết cùng người đàn ông không tốt.

Thiến Thiến có cái nhìn khác, cô ấy nói, "Tình yêu phải được tôi luyện."

Cô nghĩ nghĩ rồi cảm thấy hai người nói được có lý, sau đó tiếp tục đi quan hệ hữu nghị cùng các cô ấy để làm nền.

Khai giảng năm thứ hai, Dung Lan hẹn vài người bạn, gọi Thiến Thiến cùng cô, lúc đi bên ngoài trường học thì gian kia cũng có tụ tập nhỏ.

Trong đám người đi phần lớn đều là bạn học cùng trường, sản phẩm tùy tiện nhất hai người không chừng chính là bạn trong lớp mình, cho nên ồn ào kêu gọi, không khí đó tương đối hòa hợp.

Thường Tiểu uống bia đơn giản tựa như nước sôi, tay vừa nhấc, đầu ngửa, miệng mở, ừng ực ừng ực hai cái, cái cốc chỉ thấy đáy. Song vừa nghĩ đến tử lượng của Dung Lan không tốt, nói không chừng lát nữa còn phải đảm đương trách nhiệm công mỷ nữ về ký túc xá, cho nên nghiêm chỉnh cả buổi tối, cô uống coi như dè dặt.

Một đám người trò chuyện ồn ào hai hạt dưa cảm thấy không thú vị, vài người liền ồn ào chơi xúc xắc, thua phải "mạo hiểm lớn", người thắng định đoạt.

Cô vốn không muốn tham gia, đựng hạt dưa đựng vui thích, không muốn phí chuyện đó.

Kết quả bị vây quanh không có biện pháp, vẫn cầm lấy một cái đầu chung, tham dự hoạt động tập thể. Hai ba hiệp rồi, cô không thua không thắng, lại nhìn người khác nhảy nhót khắp nơi.

Kỳ thực Dung Lan có vài người bạn coi như hiền lành, chơi không lớn, rất giỏi chính là nói với người bên cạnh là tôi yêu cậu, dù sao chủ yếu là người trẻ tuổi, chơi đùa, phần lớn cười mà qua, không khí được hâm nóng.

Bắt quả theo không khí nóng lên, vài người rất có xu thế say khướt.

Thường Tiểu vốn còn mừng thầm không bị bắt ôm quá một lần, kết quả cô nhất thời hưng phấn trào dâng, thua thất bại thảm hại. Ước chừng Dung Lan uống nhiều, hưng phấn nhảy dựng tại chỗ, gò má đỏ bừng, ánh mắt sáng ngời rống to, "Cậu thua!"

Người bên cạnh dĩ nhiên ồn ào theo, Dung Lan á hai tiếng, sau quá trình bàn bạc đã chỉ vào một bên, nhìn Thường Tiểu nói, "Đi đi, nhìn thấy bàn cách vách không có dưa hấu kia không, đi ôm cậu ấy một cái ——" Nói xong hơi dừng, cười gian, "Ôm cô dâu!"

Thường Tiểu quýnh tại chỗ, suy xét muốn "ngắt xiu" hay không, nhưng ngẫm lại một hồi, một anh em của Dung Lan vừa kết thúc hôn môi trên sàn nhà, còn hôn cái bàn, ghế dựa, quầy bar...

Bởi vì cái gọi là nguyện cá cược chịu thua, chỉ đành phải vượt qua, đi thì đi!

Không ngờ sau một khắc ồn ào giọng nam xuôi tai thật khó chịu, cảm giác như là hướng cô mà đến, "Cái kia mặc quần áo thùng!"

Bởi vì giọng nói nghe như bói mớ, cho nên mọi người vốn đang âm ỉ bỗng yên lặng.

Thường Tiểu thấy không liên quan mình, bắt đầu nghiên cứu màu sắc quần áo của người ở đây.

"Này!"

Thiến Thiến chạy nhanh đẩy đẩy cô nhắc nhở, "Như là gọi cậu đấy."

Thế này Thường Tiểu mới cúi đầu chăm chú nhìn quần áo mình, gãi gãi đầu buồn bực: không đúng, quả thật không liên quan đến cô, cô mặc màu xanh mà... = ~ =

Trong quán bar lập lòe ánh đèn màu lam làm cho người ta lóa mắt, cảm xúc mọi người tăng vọt như trước.

Được rồi, coi như làm tìm cô đi. Vì thế Thường Tiểu nhìn quanh bốn phía, Thiến Thiến đột nhiên chịu không nổi, "Mặt sau!"

Mặt sau? Ách...

Toàn bộ kinh ngạc của Thường Tiểu bị che giấu ở trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc——đầu cô còn chưa xoay hoàn toàn qua, vạt áo đột nhiên bị nắm chặt, sau đó thân thể bị một sức lực mạnh mẽ lôi kéo, gò má nhanh chóng bị va chạm!

Đúng vậy, chính là "Va chạm" một chút! Sức lực to lớn, thậm chí cô có thể rõ ràng cảm giác được hình dáng môi đối phương...

Góc khuất có người đột nhiên điên rồ, vỗ tay, huyết sáo, đập bàn, dậm chân, nhảy, đùa vui âm ỉ.

Thường Tiểu đầu tiên là mộng, sau đó nghe được tiếng hoan hô thì suy nghĩ sáng tỏ thông suốt...

Cô đại khái thành... Tiền đặt cược?

Học sinh nam hôn cô đã cầm hai tay vào túi, một câu giải thích cũng không có, quay đầu bước đi.

Thường Tiểu không thấy rõ mặt cậu ta, nhưng có thể phát hiện người nọ cực kỳ khó chịu, toàn thân tản ra hơi thở "Cô cần tôi chết", bóng lưng trái lại cao ngất đẹp trai, thân cao hơn cô một cái đầu.

Cô sờ sờ mặt, không biết nên phản ứng thế nào với loại tình huống này. Uhm, là té ngồi trên mặt đất? Che mặt thẹn thùng? Lên tiếng khóc lớn? Hay là... Kêu đau?

Đột nhiên, bạn nữ tính nhất của Dung Lan không hiểu sao phần khởi che mặt hò hét "A a" vài tiếng——

"Là Quý Hiểu Đồng đó —— "

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngựa Tre Cùng Thù

Thường Tiểu bị Quý Hiểu Đồng hôn, chuyện không thể nào.

Có trai tân rồi rít bóp cổ tay, cảm thấy Quý Hiểu Đồng thua thiệt lớn.

Mà các bạn học nam cho cô một phiếu, phát điện mừng, cảm thấy bằng dung mạo của cô là phải hôn như thế, lúc này thấy cuộc đời này không uổng.

Vì thế cô ngồi trước máy tính nhìn diễn đàn cảm thấy thần kì, bản thân mình bị chiếm tiện nghi, người xui xẻo lại là đối phương, thế giới quả nhiên không thiếu những cái lạ.

Dung Lan nằm ở trên giường cắn khăn tay nói, "Nhìn một cái cậu đúng là vận phân chó."

Thiên Thiên nhìn thanh lọc một vòng cảm thán, "Quý Hiểu Đồng đó."

Thường Tiểu nhún nhún vai, cô đã tìm xem bài post hơn 2 giờ, tìm hiểu xem Quý Hiểu Đồng là thần thánh phương nào, người này trừ tính khí có chút không tốt, nhưng bộ dạng vừa khéo ba hoa chích choè, chỉ có điều trong lễ khai giảng đã thay mặt toàn thể tân sinh lên tiếng, ở trên khán đài rất anh tuấn, tư thế oai hùng đứng thẳng, bất quá trùng hợp chạm trán, nhưng có mấy phần thành tựu trên con đường âm nhạc, bản lĩnh bóng rổ cũng từng lộ...

Những thứ này cô đều có.

Ngắm lại liền ẩn danh ghi ở trên diễn đàn: Quý Hiểu Đồng, bất quá cũng chỉ như vậy.

Thật cho là tài tử "Kỷ Hiểu Lam" sao?

Sau đó liền tắm rửa giặt quần áo.

Vừa phơi quần áo xong, Dư Phi gọi điện thoại cho cô, nói dối bụng, cô lại ôm tiền đi ra ngoài.

Theo nghĩa nào đó, Dư Phi miễn cưỡng tính là thanh mai trúc mã của cô.

Trung học cô đại diện cho trường học tham gia thi toán học, Dư Phi vừa khéo ngồi phía trước cô.

Thuở nhỏ cô đã thích xen vào chuyện của người khác, ngắm thấy anh nhìn bài thi một lần rồi nằm vào trên bàn ngủ, lo lắng anh trở về bị phê bình, liền dùng bút chì chọc chọc vài cái sau lưng anh.

Kết quả bị giám thị mở miệng cảnh cáo.

Sau đó cô thấy anh còn nằm sấp, chưa từ bỏ ý định lại đâm anh vài cái, thầy giám thị vừa khéo là người thông thái rôm, cư nhiên muốn hủy bỏ tư cách dự thi của cô. Cô không biết vì sao nóng đầu lên, ôm cái bàn ồn ào không chịu đi, nói bị oan, cứu mạng, kết quả vẫn bị thầy giáo túm cổ áo nhấc ra ngoài.

Sau khi ra ngoài thầy giáo bồi dưỡng toán học run lấy bầy chỉ vào mũi cô, chửi ầm lên, nói phá hư danh dự là trọng tội, nói trở về sẽ chinh đồn cô. Giải thích hai câu không có kết quả, chỉ đành phải ủy khuất đứng ở một bên với những người thi xong.

Người ra ngoài đầu tiên chính là Dư Phi.

Dư Phi đến gần cô nói câu, "Xen vào việc của người khác."

Sau đó mang theo mỉm cười, nho nhã lễ phép đơn giản giải thích nguyên do chuyện vừa rồi với thầy giáo, lại quay đầu nhìn cô, ngoắc ngoắc môi nói, "Tôi tên Dư Phi."

Đáng tiếc đến nay cô vẫn không thể phân tích thành phần bên trong nụ cười của anh, trêu tức? Xem thường? Hay là chân thành?

Về sau thầy giáo có truy cứu trách nhiệm hay không cô cũng đã quên, chỉ nhớ rõ sau khi lấy được danh sách công bố khen thưởng, cô chăm chú nhìn. Hai chữ "Dư Phi" rõ ràng xếp hạng ở vị trí đầu tiên, cô mới chính thức nhớ kỹ hai chữ này.

Nhớ lại cũng thật học máu, kỳ thực đề bài kia cô làm toàn bộ. Trừ bỏ sơ ý xem thường gây ra kết cục ngẫu nhiên, nếu trình tự sắp tên phân theo ghép vần, Thường Tiểu cô là "T" phải phía trước Dư Phi là "P".

Cho tới bây giờ, Thường Tiểu vẫn canh cánh trong lòng vì điểm này, nhưng nhìn đến "Thuộc lâu" cũng có điểm hoài nghi nhỏ.

Lâu sau, liến thoắng nhìn thấy Dư Phi đứng ở đèn đường bên cạnh chờ cô, vị trí kia vừa khéo phản quang, không thấy rõ mặt, nhưng cô biết anh nhất định đang nhìn bầu trời.

Dung Lan thường nói Dư Phi có điểm kỳ quái, tuy rằng mặt rất đẹp mắt, tuy rằng như vậy cũng không thể che dấu cái sự thật anh kỳ quái.

Cô cảm thấy cũng may, cũng không biết vì sao Dung Lan cùng Thiên Thiên nhường bộ lui binh với anh, bình thường hẹn đến ăn một bữa cơm cũng ra sức khước từ.

Vừa đi qua, Dư Phi giống như phát hiện cô tới gần, nói, "Tôi muốn ăn bánh ngọt."

Cô gật đầu, hơi hơi ngẩng đầu nhìn anh, trước kia anh mới chuyển đến lớp cô học, cái đầu còn không cao bằng cô, không biết khi nào thì phải ngẩng đầu nhìn anh ... Nghĩ nghĩ, trong lòng lại có chút buồn bực.

Hai người sóng vai đi về phía trước, vào trong một cửa hàng bánh ngọt.

Trong cửa hàng bánh ngọt trang hoàng tao nhã, không khí ngọt ngào, đến phần lớn là người yêu, uống chung một ly, nồng tình mật ý.

Thường Tiểu nghĩ rằng, cô cùng Dư Phi xuất hiện đột ngột, đặc biệt là cô không thể tưởng tượng được cảnh uống chung một ly với anh, kia rất có thương tích phong hoá —— một lát sau, cô vẫn rất có cảm giác bộ dạng nam tính hóa.

Tướng ăn của Dư Phi vô cùng tao nhã, chậm rãi, từng múng một, tiến hành theo tuần tự. Hại cô ngẫu nhiên cũng sẽ muốn dùng "Một bức họa" đến hình dung anh, chính anh lấy tất cả một tầng sôcôla Mocha bên ngoài bánh ngọt, sẽ đem khối ruột bánh ngọt hoàn chỉnh thừa lại giao cho cô, đem một quả dâu tây trên bánh ngọt chuyển qua, tiếp theo nhàn nhạt nói, "Con gái không cần kiêng kị đồ ăn nhiều như vậy, không tốt với thân thể."

Vì thế cô cũng hơi quẫn.

Ăn xong hai khối ruột bánh ngọt thì cô liền no rồi, Dư Phi nói được rồi, có thể dời trận địa, bắt đầu bữa ăn chính. Tiếp theo đi nhà hàng đắt tiền nhất, gọi một bàn toàn bộ là đồ ăn cô thích nhất.

Dư Phi nói, "Làm người phải nhìn xa trông rộng" sau đó còn nói, "Còn phải hiểu cách chống lại dụ hoặc."

Cô muốn phát điên tại chỗ, nói, "Rõ ràng là cậu bảo tôi ăn bánh ngọt."

"Vậy cậu phải biết đen ra đen trắng ra trắng chứ?"

Anh nói xong thì ngồi ở đối diện, nhìn biểu tình của cô, hé miệng cười nhẹ.

Kỳ thực anh cười lộ lên mi mắt cong cong rất đẹp mắt, cô nghĩ thế.

Tuy rằng thường bị anh biến thành dở khóc dở cười, nhưng một lần lại một lần, cô thủy chung lặp lại cái gọi là sai lầm.

Không cách nào cự tuyệt anh.

Cứ thế dưới ánh nắng tươi sáng của mùa hè, ngồi trong phòng học đầy đủ ánh sáng, trên đỉnh đầu quạt còn xoay ong ong... Cô cũng không nhận được, muốn dùng bút chọc chọc anh.

Cô tin tưởng duyên phận, duyên phận, nhân vật nam nữ chính gặp nhau trong tiểu thuyết, đều vì hai chữ này.

Đơn giản, đồng thời ảm áp.

**

Thường Tiểu trở lại ký túc xá, còn kém nửa giờ mất mạng.

Trường học thống nhất 11 giờ tắt đèn, nhưng cũng không cưỡng chế chấp hành. Cô có thói quen tắt đèn lên mạng xem phim truyền hình, sau đó vào đêm khuya sáng tác tiểu thuyết.

Nhưng lợi dụng nửa giờ, đi dạo trang web Sina trước chờ môn phái, sau đó lại mải xui quẩy vào diễn đàn trường học.

Mở bài post lúc trước mình để lại, nhưng chín chữ "Quý Hiểu Đồng bắt quá cũng chỉ như vậy" của cô lại bị xôn xao.

Tất cả những người trích dẫn thảo luận câu nói của cô cũng tăng thêm suy đoán ban đầu, sau đó không ngừng trích dẫn, thảo luận chiều sâu. Tiếp đó người không ưa Quý Hiểu Đồng cũng xuất hiện, tuyệt cầu càng lấn càng lớn, từng bước ghen tị luận, âm mưu luận...

Chuyện này vốn không có gì đáng ngại, nhưng đại khái bởi vì cô chĩa mũi nhọn về phía người thuộc khoa máy tính, trùng hợp là trâu bò khoa máy đại học C cũng không ít... Kéo xuống dưới, Thường Tiểu bất ngờ phát hiện IP chỉnh sửa bị nổ tung, ngay cả học viên cùng khoa, cùng lớp, số phòng ký túc xá cũng bị liệt kê ra.

Kéo xuống chút nữa, không biết ai lục ra ảnh chụp khi cô huấn luyện diễn tập, dùng màu đỏ vẽ cái vòng đánh dấu cô.

Phía dưới bài post còn nói đẹp trai, nói con trai, nói gay, tranh luận lộn xộn gì đều có.

Cô hơi hơi bức tức, dứt khoát quang minh chính đại lấy tên Thường Tiểu, trích dẫn câu nói kia, lại dùng kiểu chữ tùy tiện trả lời bốn chữ ——

Vốn là như thế.

Đại khái có người không ngừng nảy sinh bài post mới, lập tức có người post:

Hoa Hoa:

【Ô, chánh chủ ngàn hô hóa mới xuất hiện, hoan nghênh hoan nghênh! 】

Tương du quân:

【Người thật? ? 》? Tôi không công khai. 】

Đi ngang qua:

【Thường Tiểu, oh, thích tên này. 】

Hiểu Đồng Hiểu Đồng Hiểu Đồng:

【Thường Tiểu! !!! (#') đột! ! (#') đột! ! 】

Ha ha:

[Quý Hiểu Đồng, bắt quá cũng chỉ có vậy.]

Vốn là như thế.

Đỉnh đỉnh đỉnh! !!! 】

...

...

Thường Tiểu vốn đang muốn trả lời lại nhưng cảm thấy nước đục càng khuấy càng loạn, quyết định thừa dịp không tắt đèn, đi đánh răng để bình tĩnh một chút.

Sắp đến thời gian cắt mạng, cô trở lại máy tính, phát hiện Software thường dùng chuyển hình chim bồ câu đột nhiên bắn ra buru kiện, Software dùng cho lưới truyền phim tốc độ cực nhanh, thỉnh thoảng sẽ không nhận ra đám người phát tin tức, hỏi có bộ phim gì hay không, vì vậy mà cũng không để ý.

Nhưng vừa mở ra không bao lâu, đầu tiên là cứng rần ép buộc tắt văn bản, tiếp theo chuột không thể di động, sau đó nữa là cả màn hình tối đen, biểu

hiện trực tiếp tiến vào trạng thái hôn mê.

Cảm giác đầu tiên của cô chính là nhỏ nguồn điện trước, sau đó dừng một chút, biết máy tính bị người đầu độc.

Còn không phải một loại độc.

Tình trạng này đoán chừng phải tân trang lại máy, kỳ thực lắp đặt máy là việc nhỏ, mình Thường Tiểu có thể xử lý.

Chính là...

Cô đột nhiên nhớ tới luôn có thói quen trực tiếp đem toàn bộ văn bản lưu ở ổ C mà không có dự bị...

Híp híp mắt, nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trả Thù

Cuộc đời Thường Tiểu lần đầu tiên bị tức người đến ngủ không yên, nằm ở trên giường mà lăn qua lộn lại.

Đặc biệt là cô vừa nghĩ đến vạn tự chữ kia, cảm thấy toàn bộ thế giới đều là màu đen, còn đen hơn so với đêm đen, còn đen hơn so với con mắt nhân vật nam chính trong tiểu thuyết, mọi tâm cảnh trong giờ phút này đều đen!

Quý Hiếu Đồng! Quý Hiếu Đồng! Quý Hiếu Đồng!

Cô rốt cục hiểu được vì sao Hòa Thân luôn một bộ trạng thái nghiêng răng nghiêng lợi, bất quá cô thuộc tính trung lập cô làm người luôn luôn không dễ dàng tức giận, cũng không mang thù, hôm nay bị người làm tức đến mức ruột cùng cuộn chung một chỗ, trước lúc ngủ còn ngồi xồm trong toilet ngay cả một cái rắm cũng chưa phóng ra.

Quý Hiếu Đồng ơi là Quý Hiếu Đồng, nếu không là đi quản lý công đồng công chính thì cô đã sớm kẹp dao hai cánh đi giết rồi!

Kỳ thực Thiên Thiên cùng Dung Lan không hiểu khổ sở của cô, chính cảm thấy vạn chữ này thật dọa người, ngày thường viết bài luận văn 3000 chữ cũng đã vất hết óc...

Nhưng hai cô ấy cũng bất lực, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai cô, bày tỏ an ủi.

Thường Tiểu trần trọc sau lần 1001 thì nghe được tiếng ngáy khê của Thiên Thiên, Dung Lan phun ra âm thanh lý sự, càng nghĩ càng uất nghẹn, càng cảm thấy thù này không báo cô sẽ không làm người!

Sáng hôm sau, Thường Tiểu mang đôi mắt đen bò dậy từ trên giường, còn thử mở máy tính lại một lần nữa, kết quả thế nào cũng vào không được trang chủ, dù sao khởi động máy lên "Két——" phát ra thanh âm chói tai, ấn phím khóa nào cũng không linh.

Cô hồng mắt một buổi tối, đã phát tiết khó chịu, hiện tại coi như bình tĩnh.

Chỉ thấy cô rút nguồn điện, mặt không biểu cảm đi ra ngoài.

Dung Lan thấy sắc mặt cô không đúng, mới ý thức đến sự tình thật sự lớn, vội vàng nháy mắt ra dấu với Thiên Thiên, đột nhiên một tả một hữu ôm lấy cánh tay cô, kéo cô.

Dung Lan bật cười, nói lấy lòng, "Tiểu Tiểu, tôi mời cậu ăn món nằm bò cậu thích nhất có được không?"

"Không thèm."

Thiên Thiên cũng bật ra một câu, "Vậy cậu cùng tôi đi ăn món bún cậu thích nhất có được không?"

"Không thèm."

"... Thường Tiểu..." Dung Lan đột nhiên dịu giọng xuống, cuốn theo đầy lo lắng.

Thường Tiểu dừng một chút, hít vào một hơi, mới nhẹ nhàng tránh thoát cánh tay các cô, xoay người lại nhìn hai cô cười nhẹ, "Không có việc gì, hiện tại

tôi rất bình tĩnh."

"Uhm..." Trong giọng nói Thiến Thiến mang theo không tin nhiệm.

Cô lại hít vào một hơi, làm nụ cười tươi sâu sắc, "Cam đoan không dùng võ lực giải quyết vấn đề."

Dung Lan cau mày hỏi, "Cậu sẽ không đi tìm Quý Hiểu Đồng thật chứ?"

Thường Tiểu ngưng tươi cười, nghiêm mặt.

Dung Lan đột nhiên ý thức được cái gì, tưởng rằng cô khó chịu vì chuyện ảnh chụp ra ánh sáng, nhếch miệng nói: "Không có việc gì không có việc gì, tuy rằng cậu không xinh đẹp, nhưng mỗi tấm ảnh chụp kia đều thấy khí chất thể đứng sừng mặt, đều là tư thế oai hùng hiên ngang nhất!"

"..."

Thiến Thiến chêm vào, "Cậu thật ngu ngốc ư, cái này có thể kêu là an ủi sao?" Lườm mắt nhìn Dung Lan, quay đầu nhìn Thường Tiểu thờ dài, cực ít thấy biểu tình nghiêm túc của cô, không biết sao lại cảm thấy Thường Tiểu như vậy thật dọa người, có chút chần chờ mở miệng, "Cũng không có chứng cứ chứng minh nhất định là cậu ta làm..."

Cô vỗ vỗ hai cô ấy, lộ ra tươi cười, "Buổi sáng này có tiết học, nhớ xin phép giúp tôi." Sau đó lại chớp mắt.

Sừng mặt Thường Tiểu thoát nhìn thật đúng rất đẹp trai ...

Trong lòng Dung Lan cùng Thiến Thiến đều nghĩ vậy.

**

Quý Hiểu Đồng là khoa máy tính, đây là chuyện công khai.

Thường Tiểu mang theo biểu tình "Không biết" đi đến trước văn phòng khoa hỏi bạn học Quý học ở lớp nào, may nhờ danh tiếng của anh ta lớn, cô dễ dàng biết được tin tức. Sau đó tốn nửa giờ đến điều tra địa hình, hỏi vài người mới biết được buổi sáng thứ tư anh không phải học hai tiết đầu, lại tràn trọc tìm được phòng anh ở trong chỗ ký túc xá, cổ họng quang minh chính đại rỗng ở dưới lầu:

"Quý Hiểu Đồng, cậu xuống dưới!"

Cậu CMn lặn xuống đây cho tôi!

Phòng ký túc xá của Quý Hiểu Đồng ngay ở tầng hai, Thường Tiểu nghĩ rằng bằng giọng nói của cô thì không có khả năng không nghe thấy, cho dù điếc cũng phải đánh thức anh ta. Nhưng không thể không bội phục chất lượng giấc ngủ của tòa nhà này, cô rỗng một đoạn thời gian rất dài, mục tiêu tầng trệt mới có động tĩnh.

Vừa động tĩnh cũng thật khủng khiếp, sớm nghe nói học sinh khoa máy ngày đêm điên đảo, người khoa máy thức đêm không phải số ít, bây giờ rõ ràng chọc giận một đám học sinh nam thức cả đêm vừa mới đi vào giấc mộng, có người lục tục ở trong ký túc xá rỗng giận vài câu âm ỉ cái gì.

Từ tầng hai đến tầng sáu.

Về sau rốt cục có người mặc quần đùi, người trần chạy ra từ ký túc xá xem tình huống, cho đến khi ngắm rõ ràng cô, mới gãi gãi tóc lộn xộn, rỗng hướng trong phòng, "Quý Hiểu Đồng, tìm cậu!"

Lại bổ sung một câu, "Nam!"

"..."

Thường Tiểu im lặng chốc lát, dứt khoát mở cổ họng rỗng, "Quý Hiểu Đồng cậu là người nhất gan rùa đen rút đầu, lá gan lớn cái rắm, đầu heo, cậu xuống dưới!"

Lại là yên lặng, coi cô như thanh cổ họng, dồn khí đan điền, lại chuẩn bị phát ra tiếng thì đột nhiên ——

"Mẹ kiếp, cậu kêu la nữa thì tôi sẽ đánh cậu như từ!" Cửa ký túc xá bị một cước đá văng ra! Một học sinh nam mặc áo T-shirt rộng rãi, hùng hổ lao ra ký túc xá, xông đến lan can rỗng giận về phía cô.

Một bộ mây đen áp thành sắp bị gãy.

Là Quý Hiểu Đồng... Quả nhiên tính khí không tốt.

Lần đầu tiên Thường Tiểu face to face thấy rõ khuôn mặt này, trên diễn đàn có mấy tấm ảnh chụp mặt anh ta thật sự đẹp đẽ, nhưng chân chính nhìn thấy người thật mới biết được thì ra là không có thành phần nghệ thuật, anh ta cũng có thể lớn được như vậy...

Duy nữ.

Nghe nói bốn phần dòng máu lai, khiến ngũ quan vóc người anh ta thâm thúy hơn người bình thường, mũi cao thẳng, mi uốn cong, lộ ra bộ dáng hăng hái, tóc mỏng cuộn lại tự nhiên, rủ xuống trán làm cho người ta không tự giác nhìn phía hai tròng mắt mờ người màu nâu của anh.

Thường Tiểu dùng một chút, đẹp trai, rất tuần tú, nhưng cô không ưa trai đẹp. Lắc đầu, rốt cục nói ôn hòa, "Cậu xuống dưới."

"Cậu ——" Quý Hiểu Đồng vốn muốn chửi ầm lên, đợi ngắm rõ cô, bất ngờ yên tĩnh vài giây, nhưng bộ dáng vẫn không kiên nhẫn, theo sau là thanh âm giễu cợt, "Là cậu."

Cô gật gật đầu, sau đó nói, "Là tôi."

Anh hơi hơi nhíu mày, "Thật sự là nữ?"

"Không thể giả được."

Hai người trầm mặc một hồi, tiếp theo cô mới gầy gầy tóc ngắn anh tuấn, "Tôi chờ cậu ở sân thể dục. Không đến..." Lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Sáng sớm mỗi ngày tôi tới tìm cậu ầm ĩ."

Quý Hiểu Đồng rõ ràng dùng một chút, bỗng dung rống to, "... Bệnh điên!" Tiếp đó xoay người nâng chân đá văng cửa ký túc xá, đi trở về.

**

Quý Hiểu Đồng quả nhiên đến, Thường Tiểu cười hài lòng.

Phương pháp giải quyết của cô rất đơn giản, tung tiền xu ném lên trời, rơi trên mặt đất xem trái phải. Nếu là mặt chữ, Quý Hiểu Đồng chạy 50 vòng quanh sân thể dục, chạy xong rồi còn phải giải thích với cô.

400 mét đường chạy tiêu chuẩn, nói trắng ra chính là hai mươi nghìn mét.

Cô cảm thấy, nếu nguồn gốc bất nguồn mọi chuyện là do Quý Hiểu Đồng cá cược —— như vậy, lại cá cược một lần, kết cục giao cho trời định đoạt.

Quý Hiểu Đồng chẳng những đến, toàn ký người trong túc xá đều đến, phía sau còn rất nhiều người đi theo xem náo nhiệt, đội ngũ trùng trùng điệp điệp. Nghe xong lời nói của Thường Tiểu, Quý Hiểu Đồng cau mày hỏi, "Nếu là mặt kia?"

Phía sau đã nghị luận ào ào, đều bị tiền đặt cược hù dọa.

Cô vén tóc bị gió thổi ra, đột nhiên lộ ra mỉm cười Mona Lysa, "Không có khả năng, bởi vì cậu sai."

"..." Những lời này dĩ nhiên kích thích Quý Hiểu Đồng, vốn không có ý định chơi cái này, nhưng hiện ngang nheo mắt lại nói, "Tôi đây khiến cho cậu biết cái gì là đúng!" Theo đó đoạt lấy tiền xu, nhanh chóng mà ném đi hướng không trung —— tư thế vẫn thật duy mỹ.

Trên sân cỏ, lúc tiền xu rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy...

Lăn lông lốc, lăn lông lốc...

...

Sau khi rơi xuống đất mọi người chạy nhanh vây xem, ách...

Hiển nhiên, giờ khắc này trên trời vẫn lựa chọn Thường Tiểu —— trực giác phái nữ của cô giờ khắc này rất chính xác.

Quý Hiểu Đồng dùng một chút, đột nhiên một cước đá văng ra tiền xu, hí mắt nhìn Thường Tiểu, bỗng dung kéo khoe miệng.

Biểu tình trên mặt Thường Tiểu đó là một loại thật đáng đánh đòn, xong còn mang theo lời nói thâm thía, "Nói cậu sai." Tiếp theo thật nghiêm túc nhìn anh, "Bất quá năm mươi vòng."

Đây rõ ràng là khiêu khích...

Mọi người đều ánh mắt dò về phía Quý Hiểu Đồng, anh hít khí, ngón trỏ nhắm vào cô, ổn định cảm xúc, cuối cùng gật gật đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cậu có khí phách!" Sau đó có chút tức giận chạy hướng đường chạy.

Thường Tiểu nhìn một đám người xem náo nhiệt, chậm rãi đem tay ngắn hướng đầu vai phẩy phẩy, đầu óc càng nóng, ánh mắt kiên nghị nhìn bọn họ, chậm rãi nói, "Cho các cậu xem cái gì gọi là 'Bất quá cũng chỉ có như vậy'."

Tiếp theo liền đi theo phía sau Quý Hiểu Đồng, cũng bắt đầu chạy.

Nhận thấy phía sau xôn xao... oa, bóng dáng cô phải như thế nào "Cùn hơn ngàn quân vạn mã, mãnh liệt quay đầu quát lui các chư hầu", lại nên ra sao

"Hi sát vạn mã ngàn quân, quay đầu trở lại dọa lui trăm vạn hùng binh" ...

Sở dĩ nói, cô thích loại tâm tình sau khi đảo ngược.

Thường Tiểu luôn luôn chạy phía sau Quý Hiểu Đồng, sau đó nhìn cái ót anh trong lòng nghĩ, cái gọi là tài năng, như luận về cái "Toàn", cô tự tin không thua bất luận kẻ nào.

Phía trên cô có ba anh trai vô cùng cường thế, từ nhỏ lo lắng cô bị khi dễ, cho tới bây giờ đều hăng say truyền thụ bản lĩnh.

Thường vui mừng trong một đoạn thời gian ngắn, mỗi ngày mang theo cô chạy dài, sở dĩ qua nhiều năm như vậy, thân mình cô khỏe mạnh dị thường, từ trước tới nay là "Không cần một quả táo, bác sĩ càng cách xa". Cho nên huấn luyện nho nhỏ khổ sở, vốn là bình thường.

Chạy bộ sáng sớm kéo dài đến bây giờ, cô chưa bao giờ quên anh hai ân cần dạy. Huấn luyện đại biểu học sinh mới tuyên thệ có gì đặc biệt hơn người.

Năm mươi vòng thật là gian nan, mặt trời nhô lên cao, giọt mồ hôi rơi vào đất.

Cô cắn răng rút cục kéo bước chân nặng nề qua điểm cuối đường, toàn trường yên tĩnh không có một thanh âm.

Cô thở hổn hển mệt nhọc, mặc dù mệt đến chỉ muốn nằm xuống, nhưng vẫn ương ngạnh chống đỡ bản thân mình không đổ, quay đầu chăm chú nhìn Quý Hiểu Đồng còn đang giẫy giụa với bốn mươi tám vòng, lau mồ hôi, lộ ra nụ cười thắng lợi.

Mới vừa rồi cô vượt anh một vòng, mắt liếc chăm chú nhìn anh gan heo dường như không cam lòng kiệt sức hết toàn lực nhưng sắc mặt lại bất lực, ý vị sáng khoái trong lòng khóe phải nói ra.

Lại liếc qua Quý Hiểu Đồng cũng nhìn từ xa lại đây, lúc này cô kiêu ngạo ngang cao đầu, ưỡn ngực.

Bên trong đường chạy còn có vài người đi theo anh, cố gắng trợ uy, có lẽ là khuyên cái gì, liền xem xét ngay sau đó —— tên Quý Hiểu Đồng kia cư nhiên vi phạm ước định, một mình thoát ly đường chạy...

Chạy chạy...

Chạy chạy...

Không có chạy.

Thường Tiểu đại ra ba giây ở trong gió, bỗng dưng tròng mắt to, càng thêm dùng sức thở phì phò, lại quay đầu chăm chú nhìn đám người vây xem, lòng đầy cảm phần tìm kiếm chứng kiến, không ngờ...

Người cũng đều không có.

...

Thường Tiểu hóa đá ...

Vài giây sau cô mới gian nan xê dịch tứ chi la liệt, suy sụp ngã trên mặt cỏ... Không nhìn xuống mắng câu khôn khéo, cảm giận nghĩ, anh ta không giải thích, việc này chưa xong. Dẫn đầu ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đông Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cảm Giác Hôn Môi

Thường Tiểu ngồi phịch ở trên giường, ngay cả động cũng không muốn động.

Mặc dù chống đỡ hết quá trình, mặc dù cơ sở có tốt đẹp, cô vẫn cảm thấy cái chân như phế đi, toàn thân đều nặng trĩu, thật là khó chịu.

Nước...

Khát nước quá...

Lăn lộn, không muốn động...

Nước...

"Theo người biết chuyện tiết lộ ra... Quý Hiệu Đồng khoa máy tính... Máy tính... Tôi nay bị hách..." Thiến Thiến đột nhiên nói ra một đoạn trong máy tính trước mặt, "Tôi nay máy tính Quý Hiệu Đồng bị hách! ?" Cô cường điệu lần nữa, thanh âm rõ ràng khiếp sợ, Quý Hiệu Đồng được xưng là tài tử khoa máy tính đại học C, đương nhiên anh có chỗ hơn người, cho nên cô năng chột đứng phắt lên chỉ vào máy tính hét chói tai, "Mau nhìn mau nhìn, trên diễn đàn xuất hiện bài post! !"

Dung Lan nghe nói, hai bàn tay ấn màng che mắt, đột nhiên bắn lên ở giường đối diện, nhìn sang Thường Tiểu bởi vì miệng không thể mở quá lớn nên làm cho thanh âm mơ hồ, "Cậu còn có bản lĩnh này?"

Bản lĩnh cái rắm, máy tính của cô còn chưa sửa xong.

Nhưng Thường Tiểu đột nhiên vui vẻ, người hèn quả nhiên có thiên thu, hạnh phúc thì ra đơn giản như vậy...

Cô nàng hoảng hốt đứng lên uống một ngụm nước, nâng chén, "Anh hùng."

Thiến Thiến cũng nhìn màn hình, thật lâu nói câu, "Tôi dự cảm mưa gió sắp xảy ra..."

**

Thường Tiểu nghỉ ngơi một buổi tối, buổi sáng tỉnh ngủ xuống giường, vẫn l đầu đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đêm qua vì tranh cãi với Quý Hiệu Đồng, trước kia nửa hành trình giữ lại thực lực, đoạn sau liều mạng điên cuồng, độ diễn xuất cao cường như thế quả nhiên không phải chuyện người làm, hiện tại lỗi kéo một sợi thần kinh đều giống bị người dùng đạn bông vải, chân đều hơi run run.

Đúng lúc di động lại vang không ngừng, cô "Hít ——" rút hơi sức tìm ghế ngồi xuống, mới tiếp điện thoại.

Dư Phi ở đầu kia điện thoại bình thân mở miệng, "Ra ngoài rèn luyện thân thể."

Phốc —— Thường Tiểu thiếu chút nữa hộc máu, hít sâu một hơi, rống lên câu, "Cậu là cái đồ phá của!"

Dư Phi nhẹ nhàng cười ra tiếng, ngoảnh mặt làm ngơ với việc cô gất gông, "Cậu xuống lầu trước."

"Tôi không!"

"Người đẹp." Anh đột nhiên kêu.

"..."

"Người đẹp xuống."

"..." Đồi này Thường Tiểu không chịu nổi nhất chính là Dư Phi kêu cô là người đẹp, chột nghe như châm chọc rất lớn, nhưng mà ngữ điệu của anh nghiêm túc, mang chút trêu chọc, thỉnh thoảng mang đùa giỡn, làm hại cô mỗi lần đều tê dại ba phần, luôn mặt đỏ tai hồng, giống gà muối vừa tiến vào lồng hấp.

A a, không chịu nổi, cô bỗng dưng khề cần môi, "Câm miệng!"

"3 phút nhé." Anh như là chắc chắn cô thỏa hiệp, thả nhẹ thanh âm, lại cười cười.

Thường Tiểu vì thế buồn bực bắt đầu đánh răng rửa mặt, không biết vì sao chạy bộ xong ngay cả cánh tay cũng đều cảm thấy đau, còn đau thất lưng đau móng, cũng không biết tại sao lại thỏa hiệp với tên Dư Phi kia, như gà muốn vào miệng, cô nhất định là bị cần.

Thay xong quần áo đi xuống lầu đã qua mười phút, thoáng nhìn Dư Phi đứng ở chỗ cũ...

... Ánh nắng tươi sáng mới lên động lòng người, xuyên thấu qua lá cây hắt lên trên người anh, khuôn mặt bình thản, thực chất bên trong lộ ra phong cách nhàn hạ...

Cô nao nao nhìn xem, hoàn hồn mới chẹp chẹp miệng gọi cậu, "Dư Phi."

Dư Phi.

Cô đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên cảm xúc ảm áp... Kỳ thực, nói anh kỳ quái, không bằng nói anh đặc biệt, nhưng muốn nói anh đặc biệt, lại không bằng nói anh độc đáo.

Ít nhất ở trong lòng cô là như thế.

Dư Phi quay đầu nhìn cô, độ cong khóe miệng như cười như không. Sau đó hai tay anh cầm túi chậm rãi đi tới, như là cố ý không quan tâm cô.

Cô trừng mắt nhìn bóng dáng anh, vẫn đi theo.

Anh đi bộ luôn chậm, bước chân chậm rì, nụ cười chậm rãi, tuần tự như cách thức xử lý, thẩm thấu từng giọt từng giọt. Xong anh mở miệng nói, "Ngày hôm qua cậu không thắng."

"Tôi cũng không có thua." Thường Tiểu phần nộ, tên kia dù sao cũng chạy bốn mươi tám vòng, hôm nay không tê liệt cũng bán tàn phế, không phải ai cũng có thân thể như cô, còn nhân hạ thoải mái tàn bộ cùng anh.

Xong rồi nghĩ nghĩ lại hỏi, "Aish, cậu biết chuyện ngày hôm qua?"

"Ngu ngốc."

Ngu ngốc mới chạy cùng anh ta. Cô tự giác đem hai chữ kia chuyển hóa thành ý tứ anh muốn chuyển đạt, chẹp chẹp miệng nói, "Không chạy cậu ta cho rằng tôi ăn chay lớn lên!" Tiếp đó đi về phía ghế gỗ dài bên đường, đặt mông ngồi xuống, định đặc đem hai chân tách ra duỗi thẳng, cẩn thận đè ép, sau đó nhũu mây hít không khí, chà, chân quá nhức.

Dư Phi đứng ở một bên nhìn tư thế cô không hề nữ tính, cũng không tỏ vẻ phản đối, mà chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, đột nhiên chuyển lời nói, "Cảm giác gì?"

"Cái gì cảm giác gì?" Thường Tiểu mở hai bàn tay ra, gác lên chỗ tựa lưng sau đó tì người ra ssau, thờ ra nhìn anh, bộ dáng buồn bực không rõ chân tướng.

Anh nhìn cô, một đôi mắt trong suốt như nước, trắng đen rõ ràng.

Chỉ thấy anh đột nhiên, lại chậm rãi cúi người xuống dưới, nhẹ nhàng in xuống một cái hôn ở bên má cô, tiếp theo chậm rãi rời đi, từ từ nói, "Bị hôn một cái, có cảm giác gì?"

... Ah, Quý Hiền Đồng hôn một cái.

Cô trừng mắt nhìn, nhún nhún vai, thật bình tĩnh trả lời, "Không có cảm giác gì."

... Từ đầu chí cuối thủy chung không có liếc anh một cái.

Lại ngồi một hồi.

Trong đầu Thường Tiểu bắt đầu không tự giác nhớ lại xúc cảm "nhẹ nhàng".

Rõ ràng nhẹ nhàng, lại phảng phất có thể phác họa rõ ràng ra hình dáng cánh môi anh... Nhớ đến mềm mại, nhiệt độ ấm áp...

...

Cô dần dần từ không có cảm giác gì biến thành giống như có chút cảm giác, sau đó thay đổi, cả người đột nhiên rời ghế dựa, lại bởi vì cơ bắp đau nhức gây ra nên động tác bắn lên có chút vụn vặt...

Mẹ kiếp, làm nửa ngày cô mới nướng gà muối, khẩu vị cư nhiên tê dại.

"Đau đau đau..." Cô nhếch miệng thống khổ kêu la hai câu, như trước không dám nhìn Dư Phi, mà bấp đùi thon thả bị vằn vằn, chuẩn bị tư thế sẵn sàng chạy.

Khó trách ngay từ đầu anh hẹn cô ra ngoài rèn luyện thân thể. Ngay cả nội tạng cũng giảm co.

Dư Phi không đuổi.

Anh nhân nhặt liếc bóng dáng cô chạy xa, tựa vào trên ghế khép mắt lại, nhẹ nhàng nói câu, "Đáng đời..."

Chăm lâu như vậy, cư nhiên bị người khác hôn.

***

Lần thứ hai Thường Tiểu ngủ không yên vào buổi tối, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại.

Cả đầu đều là Dư Phi.

Ngày trước viết tiểu thuyết, cô nhiều lắm viết đến một điểm, sau đó ghé vào trên giường ngủ khò khò, cảm giác đến bình minh. Hiện thời tự thể nghiệm, mới biết nằm ngủ không được là một sự kiện đau khổ cỡ nào, nhất là trong đầu còn tràn đầy một cái hôn.

Bởi vì bực bội, máy tính còn chưa sửa, vốn không nghĩ nghe thấy chuyện thiên hạ, hiện tại ngay cả cái giết thời gian cũng không có. Lại trần trọc một phen, màn hình di động đột nhiên sáng ngời, trên đó biểu hiện tin nhắn.

Ách... Là Dư Phi. Cô chăm chú nhìn thời gian trước, sắp hai giờ.

Bình thường vào đêm đều theo thói quen để rung, lại sợ ảm ỉ đến Dung Lan cùng Thiến Thiến, sửa thành yên lặng sau đó mở tin nhắn ra:

【Không ngủ được? 】

Đầu sỏ gây nên dấm khiêu khích... Thường Tiểu gần như có thể khẳng định anh chắc chắn cô canh cánh trong lòng, mới cố ý đến đùa cô.

Đầu tiên là cảm giận bất bình, sau đó sỏ sờ mặt vẫn không tự giác nhớ tới cái kia... Aish, cô nhíu mày suy tư nên xử lý chuyện này như thế nào, xem như hiểu được vì sao người ngoại quốc đều thân thiết, bởi vì đem hôn môi làm thói quen, phát phìên nào ra ngoài.

Quên đi, cũng không có gì đáng ngại, Dư Phi thường xuyên làm một ít chuyện cô không dự liệu được trước, cũng không kỳ quái, tìm cô làm thú vui. Cho nên phương thức xử lý tốt nhất là giả bộ ngu ngốc, tự nhiên quá độ...

Gật đầu hạ quyết tâm, hồi phục: 【Cô ấy đã ngủ bất tỉnh nhân sự. 】

【Cô ấy đang ngủ, vậy cô là? 】

【Dư Phi Dư Phi, tôi là Phi Ngư. 】 Cô không giải thích tin nhắn, sau đó lại lập tức bổ sung một cái: 【Cậu cũng không ngủ? 】

【Nói nhảm. 】 Cô còn chưa hồi phục, lại lập tức nhận được tin nhắn, 【Nhớ cậu. 】

Thường Tiểu không nhìn được rỗng "A" một tiếng, tắt máy đi động, pin cũng cho tháo ra.

Thật! Hôm nay Dư Phi điên rồi o(>_<)o ~

Không bao lâu thanh âm mơ hồ của Dung Lan truyền đến từ giường đối diện, "Còn chưa ngủ?"

Thường Tiểu nghĩ nghĩ, nói, "Thứ Bảy này chúng ta đi quan hệ hữu nghị đi."

Giúp cô tìm người đàn ông số mệnh đã an bài.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cái Gọi Là Quan Hệ Hữu Nghị

Đêm đó Dung Lan nửa mê nửa tỉnh lại có thể nghe lọt được lời của cô, nói thứ Bảy dẫn cô đi gặp bạn học cũ thời trung học.

Tuần này Thiến Thiến trở về nhà, không thể tham gia. Cô hỏi: "Chỉ một mình tôi?" Sợ chống đỡ không nổi.

Dung Lan nói không sao cả, nói dù sao bạn học của cô ấy cũng chỉ dẫn theo một người. Sau đó lác lác đầu nhìn cô ăn mặc trung tính, nói cô nên trang điểm một chút, lần này người ta nói, đến là anh đẹp trai đỉnh cao.

Vì thế Thường Tiểu vừa tô son lên môi vừa nghĩ, Dư Phi nói đúng, ánh mắt nên phóng xa một chút. Cô sớm cảm thấy, biết rằng tìm kiếm đối tượng yêu đương ở đại học C khẳng định là vô vọng.

Mặc bộ váy Thiến Thiến mượn cho cô, một cái màu trắng váy liền áo lại biến thành váy ngắn màu trắng, song xứng với đai lưng màu đỏ Dung Lan chọn, thất ở bên hông, trừ bộ ngực hơi nhỏ ra thì hiệu quả cũng không tệ lắm.

Nhưng phần cổ có một chút điểm không hài hòa... ==

Dung Lan vốn đang muốn chỉnh lý cho cô, nhưng nhận điện thoại, nói là bạn học đánh tới thúc dục, vội vàng cầm theo túi sách nói ra cửa, lại quay đầu nhìn cô, chần chờ một hồi... Mới nói đừng làm, cứ như vậy đi.

Cơ bản đã giác ngộ cái gọi là quan hệ hữu nghị chính là kết giao bạn bè ăn một bữa cơm, tuyệt đối không nói đoạn sau.

Chạy tới đó, quả nhiên bạn Dung Lan đang đợi. Khi nhìn phía Thường Tiểu rõ ràng ngăn người, vốn như muốn khen ngợi vóc người cô không tệ, kết quả lúc nói ra là, "Bạn cậu thật cao."

Thường Tiểu cười lạnh nhạt.

Bạn Dung Lan tên Chu Châu, thời điểm đi vào phòng ăn lại nhớ tới cái gì thì đột nhiên có chút hưng phấn, nói với Dung Lan lần này đến tuyệt đối là vật quý giá, nhưng ánh mắt Dung Lan nhìn cô có bao nhiêu điểm quẩn.

Thường Tiểu cũng không để ý, đến gần thì thấy, trên ghế sa lon trong phòng ăn trang nhã là "vật quý giá", bóng dáng xuất sắc, trên bàn còn bày một ly rượu cốc tai xanh biếc, cũng có vẻ rất có phong cách. Sau đó nghĩ bóng dáng vật quý giá quả nhiên là nghìn bài một điệu.

"Này." Chu Châu tiến lên đột nhiên vỗ vỗ bả vai người nọ nói một câu, vừa cười vừa nói, "Bạn cũ của tôi tới! A, nhớ ra, các cậu hình như học cùng trường."

Hả? Thường Tiểu còn không có phản ứng lại đây...

Vật quý giá kia đã quay đầu lại liếc cô một cái, bốn mắt giao nhau, vật quý giá đột nhiên "Phốc ——" một tiếng, phun rượu lên người cô.

Sắc mặt Thường Tiểu lập tức thay đổi, chuyển sang ly rượu cốc tai trên mặt bàn.

Oa, má ơi, oan gia ngõ hẹp, cư nhiên là tên khốn kiếp Quý Hiểu Đồng này!

**

Chỉ thấy Quý Hiểu Đồng bị sắc rượu khụ hai tiếng, tiếp theo ngồi im ở chỗ kia, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô.

Cô cũng không nói được một lời, cúi đầu trừng anh.

Ánh mắt hai người giao hợp một chỗ, khí thế giăng co, không khí đông lạnh hết sức căng thẳng.

Vào thời khắc mấu chốt, Dung Lan phản ứng nhanh đẩy cô ra hai bước, tươi cười nói, "Không có việc gì, không có việc gì... Quý Hiểu Đồng tự mình phun rượu ra, Thiên Thiên sẽ không để ý."

"Còn có đây lưng." Thường Tiểu đột nhiên phát ra một câu.

"Không có việc gì, không có việc gì, tôi tặng cho cậu, lau là được..." Chỉ sợ cô xúc động.

Thường Tiểu vốn không phải người keo kiệt, bình thường bị vẩy nước hay đánh rắm đều không có sao, hôm nay trong lòng bức bối ... Năm tay đã nắm cứng, nghĩ nghĩ tức giận còn chưa nguôi, đột nhiên đẩy Dung Lan ra, nói chuyện coi như bình tĩnh, "Giải thích."

Quý Hiểu Đồng cười, "Nói xin lỗi ư? Là cậu mặc váy ra ngoài dọa người."

"Cậu..." Thường Tiểu tức giận, "Cũng còn tốt hơn so với cậu lâm trận bỏ chạy, cậu chính là rùa đen rút đầu nhất gan, thỏ phi!"

Quý Hiểu Đồng chậm rãi đứng lên, nhú mày nói, "Cái gì mà lâm trận bỏ chạy? Ai đáp ứng cậu? Ném tiền xu có thể luận đúng sai?"

"Cậu không đáp ứng tung tiền xu? Không đáp ứng sao cậu còn chạy?"

"Tôi rèn luyện thân thể không được ư? Cậu quản việc này?"

Cô hít vào một hơi, "Cậu chính là bình phun nước không phân rõ phải trái! Không, nước sát trùng!"

"Cậu nói cái gì?"

"Nói cái gì không được ư? Ngay cả chạy cũng không bằng con gái."

"Cậu cũng xem là con gái."

"Ngay cả chạy cũng không bằng người được xem là con gái! Cậu thì ngay cả người đàn ông cái rắm gì cũng không bằng!"

Anh đi từng bước đến, "Đừng tưởng rằng mặc váy giả mạo con gái thì tôi không dám đánh cậu!"

Thường Tiểu thấy anh lao đến lấy váy nói chuyện, dừng một chút hít thở, đột nhiên ngoắc miệng cười, không nói hai lời xông ra một quyền, nhắm thẳng mặt.

Quý Hiểu Đồng trúng chiêu không kịp trở tay, vừa khéo chân để ở bên sa lon, không thể đứng vững, lui về phía sau rồi ngã ngồi trên ghế sa lon, mặt thoát nhìn căn bản cũng không tức giận, ngược lại có chút mờ mịt ngu muội, miệng hơi hơi mở ra một bộ phản ứng khó có thể tin...

Dung Lan hét lên một tiếng, chạy nhanh tới kéo Thường Tiểu đi ra ngoài.

Thấy bộ dáng của cô còn chưa hả giận, Dung Lan vội vàng nói câu, "Chị gái ơi, đây là nhà hàng cao cấp..."

Thường Tiểu hít vào một hơi để ổn định cảm xúc, mặc cho Dung Lan dẫn theo mình đi ra ngoài, mơ hồ nghe được Quý Hiểu Đồng đang chửi mắng, nói cái gì linh tính không để yên, vẫn một bụng tức như trước.

**

Nghỉ ngơi trên ghế dài của một công viên, Thường Tiểu cầm giẻ lau vết bẩn trên váy trắng.

Dung Lan đã ngồi phịch ở ghế tựa, cảm thấy cả người mỗi mọt, đột nhiên cảm khái, "Cậu nói xem tôi không mang cậu ra ngoài thì thật tốt, Chu Châu giới thiệu là Quý Hiểu Đồng đây."

"Tên kia không có gì rất giỏi, tính khí lại thôi."

"Đó gọi là có cá tính! Hơn nữa người ta cũng không phải bệnh thần kinh, cũng nóng tính, tôi cảm thấy bất tự hai người quá xung khắc. Dù sao tôi cũng không cầu hòa yêu đương với cậu ấy, kết giao bạn bè cũng tốt."

"Trông mặt mà bắt hình dong."

"Cái này gọi là thực sắc tính dã. Cậu cũng thiệt là, tại sao chạy tới lầu dưới ký túc xá của người ta rống loạn, hiện tại toàn bộ khoa máy tính đều bàn luận về cậu, tôi ra bên ngoài hay bên trong thì các đồng sự đều nói cậu là quái thai, tôi thấy, cậu và tên Dư Phi kia vừa khéo gom thành một đôi!"

"..." Thường Tiểu bỗng chốc đứng lên, quyết định không nghe Dung Lan nói nữa, nắm quyền, "Không được, tôi còn phải đi quan hệ hữu nghị!" Quý Hiểu Đồng là cái thá gì, quyết không thể để cậu ta làm ảnh hưởng đến tâm tình!

"..." Dung Lan trầm mặc một hồi, biết cự tuyệt vô dụng, Thường Tiểu tính dai luôn luôn không người có thể địch, chỉ đành nói yếu ớt, "Đi đi... Có điều có điều kiện" Tiếp theo nhếch miệng, biểu tình nghiêm túc, "Cậu... Vẫn nên mặc đồ con trai đi."

Miễn cho lại phun lên váy áo của Thiên Thiên.

**

Trước khi quan hệ hữu nghị, Thường Tiểu nghĩ trước tiên sửa tốt máy tính.

Thiên Thiên bắt lấy tay cô ngăn cản, "Cậu cũng đừng để mình đi tới, ý là hứng thú tìm con trai, con gái vẫn yếu thế hơn, biết cũng giả bộ không hiểu, làm cho bọn họ phôi bày chút giới giang."

"Nhưng bọn họ không giả bộ tốt bằng tôi giả bộ."

"Cậu không thể mở một con mắt nhắm một con mắt? Dù sao cậu mượn máy tính xem phim truyền hình viết tiểu thuyết, giả bộ tốt như vậy làm gì!"

Dung Lan cắn miếng khoai tây chiên, kéo kẹt kéo kẹt, "Cậu chính là quá cường hãn quá trực tiếp nên đàn ông mới có thể kính trọng nhưng không gần gũi."

Cô nghĩ nghĩ cảm thấy có đạo lý, lấy di động bắt đầu bấm điện thoại.

Nam A: Cái gì? Chị Thường Tiểu, chị thật biết nói đùa, máy tính hỏng còn muốn nhờ người khác sửa?

Nam B: Cười, ngại đừng làm khó dễ tôi, ngại cũng không giải quyết được, tôi nào có thể...

Nam C: Giúp cậu sửa máy tính? Vì sao? Tôi nhớ máy tính bạn gái tôi cũng được cậu sửa cho!

Nam D: Được chứ, đến lúc đó cậu tới lấy. Thuận tiện giúp tôi nhìn xem máy tính tôi gần đây có vấn đề gì, tôi cũng sửa vài lần!

Nam E: Không được đâu, mấy ngày nay tôi không rảnh...

Nam F...

G...

Thường Tiểu cúp điện thoại, bắt đầu nghĩ, quả nhiên cầu người không bằng cầu mình.

Chỉ vừa đem đĩa vào hệ thống, di động lại vang, sau khi tiếp thông thì Dư Phi ở đầu kia điện thoại nhàn nhạt nói, "Buổi chiều đưa máy tính cho tôi, giúp cậu sửa ổ C."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Oan Gia

Thường Tiểu chần chờ một hồi nói, "Cậu được chứ?"

Máy tính của anh luôn đều là cô làm

Cũng không biết bắt đầu khi nào, chung quy có thói quen giúp anh đề ý các sự tình, thậm chí là tắt hay quần áo.

Nhớ sau khi thi đầu toán học xong lại qua một học kỳ, bầu trời trong xanh, máy đám mây trắng thành thoi bay lượn trên bầu trời.

Ánh mặt trời trước sau như một, xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng học, thời tiết thật nóng.

Lưng anh đeo túi sách lẳng lặng đứng phía sau thầy giáo, khuôn mặt mang theo phiêu điều tự tại mà độc lập phóng khoáng, mặt thầy giáo đầy hưng phấn kéo anh bày ra đủ loại huy hoàng đã qua, tư thế "Tại sao thầy chưa từng thấy qua học sinh ưu tú như vậy".

Sau đó anh khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Không biết thế nào lại bị cô nhìn ra hương vị "không quan tâm hơn thua".

Dư Phi.

Cô nói, cô nhớ được hai chữ này.

Cái đầu cũng chẳng hề cao, chân mày thanh tú, đậm nhạt đều vừa đúng, giữa hai lông mày lộ ra thoải mái thân nhiên.

Khỏe miệng tươi cười, tóm lại nhàn nhạt và rất có ý vị.

Đại khái là vấn đề bản thân, anh bị xếp vào mấy hàng phía trước. Mà thời điểm đó, cô là học sinh nữ cao nhất lớp, cũng không biết bao nhiêu học sinh nam ngửa đầu lên nhìn cô, cho nên phải ngồi ở cuối cùng.

Sau giờ học cô cũng không cố nhin thêm, xông lên chỗ anh hào khí vỗ mặt bàn, hưng phấn mà nói, "Tôi nhận ra cậu!" Sau đó ở dưới ánh mắt cả lớp dò xem rống lên, "Tôi từng đâm cậu!"

Biểu tình trên mặt anh lại chưa từng có nhiều biến hóa, gật đầu, tươi cười hoặc có lẽ cười như không cười, anh nói, "Tôi cũng nhận ra, cậu kêu cứu mạng bị lộ ra ngoài."

"Chắc, tôi không gọi cứu mạng thiệt nhiều năm rồi, tôi tên Thường Tiểu."

"À."

"Ồ? Lần trước chuyện cậu được khen thưởng, thế nào không nói cảm ơn tôi?"

"Cảm ơn?"

Sau đó cô liền xem nhẹ biểu tình nghi hoặc của anh, cười cười, lớn tiếng nói, "Không khách khí!"

Duyên phận thật sự rất kỳ diệu, sau khi tan học, đi một đoạn đường mới phát hiện anh cư nhiên ở cùng một tiểu khu với cô. Có điều anh và cô, lại bởi vì liên quan đến vị trí địa lí của trường học mà chưa bao giờ gặp nhau.

Sau đó lại qua một thời gian dài, buổi chiều ngày nào đó anh đeo cặp sách nói, "Muốn tới nhà tôi sao?"

Cô khoan khoái gật đầu, lại hao phí thời gian một ngày nói chuyện với cha mẹ anh. Trong ấn tượng mãi cho đến lúc lên đại học, cô thường xuyên nhà anh lâu lỏng, cứ thế có lúc đến đổi bóng đèn hay sửa vòi nước nào đó, cũng đều là cô động tay.

Về phần anh, nhiều lần ngồi ở trên sa lon dịch tờ báo, uống chén trà.

Mẹ Dư gặp người là nói, tôi có hai con trai.

Sau đó không biết thế nào, thông thường ở trên đường nhìn thấy món đồ nào đó sẽ đột nhiên cao hứng, a, ngắm nghĩ Dư Phi sẽ thích.

Chính là ngắm lại, cô mua gì đó, mặc dù anh chưa bao giờ tỏ vẻ quá không thích, nhưng biểu tình không hề biểu hiện rõ là quá vui sướng, luôn thân nhiên nhận, không có ý kiến gì.

Nhưng thật ra Dư Phi một phen thức tỉnh cô, phía trước trực giác bốn vạn chữ bị ăn, hiện tại ngắm lại nếu có thể nghĩ biện pháp chữa trị, có lẽ thật sự còn có một hi vọng.

Dư Phi không tức giận vì bị cô chất vấn mà chỉ nhẹ nhàng nói, "Tôi chờ cậu ở dưới lầu." Sau đó liền cúp điện thoại.

Vì thế Thường Tiểu bắt đầu rút nguồn điện, cảm thấy bản thân mình thực nghe lời o(´ □ `)o...

Giây phút đang cảm máy xuống lầu, tâm tình của cô thật phức tạp, thứ nhất là không ngờ tới mình cũng sẽ có ngày hôm nay, thứ hai là nhận thức tâm tình ý lại vào người khác, thứ ba là cô vẫn có chút hoài nghi năng lực của Dư Phi.

Không trách cô được vì thú thực cô chưa thấy anh sửa máy tính!

Kỳ thực Thiên Thiên nói rất đúng, đại đa số đàn ông đều có tính hiếu thắng, có biểu hiện dục vọng, đặc biệt là không muốn thua bởi con gái, bọn họ luôn ngại con gái dong dài. Nhưng Dư Phi thật sự không giống vậy, vô luận cô la lối giải thích một ít đạo lý mọi người đều biết, anh đều yên tĩnh nghe, chưa bao giờ tỏ vẻ không kiên nhẫn...

Rất tốt, cô nghĩ thế.

Thoáng liếc mắt đã nhìn thấy Dư Phi ở chỗ cũ, đứng dưới cây cổ thụ, ánh mắt nhìn đủ loại trước mặt.

Anh thích tinh tế quan sát tất cả mọi thứ, phảng phất hết thấy đều trông thấy trong đáy mắt anh, khiến cô cảm thấy, anh đều hiểu rõ bất luận cái gì.

Vào lúc cô ra khỏi ký túc xá kia, tâm tính phảng phất qua lại, anh cũng không quay đầu lại, bốn mắt giao nhau cùng cô.

Ánh mặt trời ở phía sau anh, rải đầy màu vàng óng ánh.

Thấy cô đến, anh đi lên, cũng không có khuynh hướng chủ động tiếp nhận máy trong tay cô, cô đã mở miệng, "Tôi làm hư."

Khí lực của cô khá lớn.

Dư Phi đột nhiên cười cười, không có tỏ vẻ dị nghị, ở bên trong tươi cười cất giấu chút ý tứ hàm xúc cô cũng không biết. Thật ảm áp.

Hai người sống vai đi, đi rồi cô bám riết không tha hỏi lại, "Cậu chắc chứ?"

"Cuối cùng vì sao Tiểu Mĩ lựa chọn anh tuần?" Anh không vội không chậm nói sang chuyện khác.

Thường Tiểu đầu tiên là dừng một chút, bỗng dưng phản ứng lại, phồng má che khuất nửa bên mặt, gắng lạnh nhạt giả ngu, "Cái gì?" Sau đó âm thầm cắn răng, trong lòng quẫn.

Vì sao anh biết tên nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết của cô... >~<

"Trong máy tính có chứa?"

"A?" Cô kiên định không dòi tiếp tục giả ngu.

"Cậu gặp họa rồi."

Là những thứ vừa rồi trong điện thoại sao? "Cái kia..." Anh làm sao có thể biết? Khụ, sau đó trong lòng buồn bực rồi tỉnh rồi mù, nơi nào là cầu thầy, cô cầu người, duyên phận người...

"Giấy cậu mang bị rách." Anh đột nhiên nói nhẹ nhàng.

"Ồ!" Những lời này đồng thời cũng giải trừ khó khăn cho cô, nhưng trong tay đang cầm máy chặn tầm mắt... Anh đã âm thầm lấy qua.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn, giấy vẫn tốt, lại ngẩng đầu, anh đang cầm máy đi trước vài bước.

"..." Cô đột nhiên cười cười, trong một cái chớp mắt cảm thấy bóng dáng anh thật cao lớn, đẹp trai, cô nghĩ vậy.

Đi đến dưới lầu ký túc xá của Dư Phi, Thường Tiểu dừng chân, tuy rằng trong lòng rõ ràng lấy về bề ngoài, chú trọng coi ký túc căn bản sẽ không ngăn cô, nhưng cô vẫn có tự giác phái nữ.

Dư Phi cũng ngừng bước chân, cười cười quay đầu nhìn cô, nói, "Buổi tối cùng nhau ăn khuya."

Cô gật đầu, sau đó nhớ tới Dung Lan dạy, nói, "Com chiều đi, ăn khuya sẽ béo."

"Béo cũng không sao." Anh không để ý.

"Không được, béo sẽ khó coi." Tiếp theo Thường Tiểu nhún nhún vai, "Khó coi sẽ không tìm được đối tượng"

Về mặt của Dư Phi đột nhiên trở nên sâu xa khó hiểu, nói, "Cậu muốn tìm đối tượng thế nào?"

Cô dừng một chút, đột nhiên chần chờ ... Ông cụ nói tìm gã đàn ông, thật đúng không nghĩ tới vấn đề này, hoặc cô theo như cảm quan phái nữ, cảm giác

đầu tiên nhìn trúng...

"Tìm người không chê cậu béo, chê cậu khó coi." Thấy cô do dự, anh có ý tốt đề nghị.

Thường Tiểu sáng tỏ thông suốt, búng tay, gạt đầu, "Đúng vậy."

"Được rồi" Anh nhàn nhạt cười cười, "Buổi tối ra ngoài ăn khuya."

"Được!"

Thường Tiểu đáp ứng xong vẫn chưa phát hiện không ổn, thấy anh dừng bước chân, chạy nhanh thay vào một câu, "Máy tính không sửa được cũng không sao, gọi điện thoại cho tôi, tôi tới lấy."

Dư Phi ngoái đầu nhìn lại cười, sau đó nghĩ đến cái gì lại định xoay người, đối mặt cô, đột nhiên kêu cô, "Thường Tiểu."

"Hà?"

"Chuẩn bị cho tốt, đáp ứng tôi một chuyện."

"Cậu nói đi." Cô vẫn cảm thấy khả năng không lớn.

Bán mình đi. Anh nhàn nhạt nghĩ, lại xoay người, "Đến lúc đó rồi nói."

"Ồ——" Thường Tiểu kéo dài thanh âm, sợ anh không nghe thấy, sau đó đi trên đường hít vào một hơi thật sâu, giật giật cánh tay còn có chút đau nhức, bắt đầu liều mạng hồi tưởng đại ý ban đầu:

Vì sao Tiểu Mi lựa chọn anh tuần?

Bởi vì... Nghĩ nghĩ, nhất thời cũng không nói ra nguyên do, bởi vì cô là tác giả, cô so sánh.

**

Khó trách mọi người thường nói, oan gia ngõ hẹp.

Còn có câu gì nói tới? Không là oan gia không đụng đâu.

Sự thật chứng minh Quý Hiểu Đồng quả thật là oan gia, lúc này anh đang cùng vài học sinh nam cao lớn đi tới bên kia.

Bọn họ hiển nhiên cũng phát hiện cô, không khí vốn vui vẻ đột nhiên trầm xuống, Thường Tiểu hao phí nhiều thời gian suy xét kết quả muốn đi qua sát bên người, vẫn "hừ" một tiếng uy tiếp, ánh mắt thoáng nhìn vết đen bên hốc mắt Quý Hiểu Đồng chưa tản đi, không cẩn thận vui vẻ bật thốt ra câu nói, "Ồi chào, Quý đại soái ca ——"

Dung Lan thường xuyên dùng ngữ điệu này đùa giỡn đám học đệ, đúng là bất tri bất giác không nhận thức được, ngay cả phong vận cũng học được tám chín phần.

Cư nhiên có người bởi thanh âm kỳ quái của cô mà thôi phù một tiếng nở nụ cười.

Này hoàn toàn chọc giận Quý Hiểu Đồng, sắc mặt anh âm trầm nhen ra một câu, "Khách khí rồi, cô Thường xui xẻo."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Không Dứt

Thường Tiểu miễn cảm đối với hai cái âm người đẹp này, đều là Dư Phi làm hại. Giả vờ ứng một câu, "Chuyện này, mắt Quý đẹp trai không đau?"

Bên cạnh đột nhiên có người phản ứng kịp, "Là cậu làm?"

Có hai người nhẹ giọng nghị luận, "Cậu chính là Thường Tiểu trong truyền thuyết?"

"Đó là, hai vạ mết, trùm sò."

"Còn Quý đại soái sống như của quý."

"Tức giận đến mức mấy ngày nay cậu ấy đều com nước không ngon."

"Tiếp theo ngay cả máy tính cũng không mở, không thèm báo thù... Chiều này cao."

...

Quý Hiểu Đồng không để ý, chỉ cảm thấy đã đánh mất mặt mũi, mà bất đắc dĩ là đối diện lại là giống cái, tổng không thể động thủ thật, ần nhẫn cắn răng, "Làm người đừng quá được voi đòi tiên."

Cô nghe xong dừng một chút, gật đầu nói, "Có đạo lý." Thầm nghĩ đích xác không thể làm người có lòng dạ hẹp hòi, vì thế cười cười, "Tôi đây hào phóng, sẽ không tặng cậu quyền thứ hai."

Bên cạnh lại có người cười trộm, Quý Hiểu Đồng mắt lạnh liếc bọn họ một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai tay chậm rì rì dò vào túi quần jeans, chậm rãi tới gần hướng cô hai bước, cổ ý hạ giọng, hơi hơi khom người áp hướng cô, khoe miệng chứa ý cười, nhẹ nhàng bật hơi bên tai cô ——hai người gần nhau nên thanh tuyến lộ ra mị hoặc từ tính, một đôi mắt đào hoa phóng điện, "Vậy thì cậu... Có mưu đồ khác?"

Người tự biết. Phàm là sinh vật giống cái, đối với cử động bình thường này của Quý Hiểu Đồng đều không thể không hô hấp khó khăn, mặt đỏ tai hồng, đầu óc thiếu dưỡng chờ tổng hợp triệu chứng, dù loại dấu hiệu, khiến anh thấy bày khuôn mặt tuần tú ra thì lực sát thương không biết cũng khó khăn.

Hôm nay anh áp dụng kiểu tiến công gần, chẳng sợ nội tiết tố phái nam trong Thường Tiểu lớn lên, đối mặt anh mỉm cười "điên đảo chúng sinh", chỉ cần cô còn sót lại một tia tự giác nữ tính, tuyệt đối là giết không tha!

"Đã chết đều phải yêu —— không vô cùng nhuần nhuyễn không thoải mái —— "

"Cậu..." Giữa tiếng chuông di động cực kỳ kỳ bí ai, Thường Tiểu rốt cục mở miệng.

Thế nào? Thế nào? Quý Hiểu Đồng lạnh lùng cười trong lòng, xấu hổ sao? Thẹn thùng sao? Không ngờ mặt như lửa đốt?

"Xin nhường." Thường Tiểu, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, quân tử thẳng thắn vô tư.

"..."

"Tôi nói nhường một chút." Thường Tiểu liếc anh một cái, chắc, tâm địa không tốt thì thôi đi, lỗ tai còn có chút lảng! Sau đó ngoáy ngoáy lỗ tai, tay ngăn, ý bảo anh yên tĩnh, chăm chú nhìn biểu hiện cuộc gọi, bắt máy điện thoại gọi cậu, "Tiên cô."

Kỳ thực... đời trước cô thật là con trai... ==

Quý Hiểu Đồng có chút bị nhục.

Ở đầu bên kia mẹ Thường rống mưng mùi phân khí thế, "Tiểu tử chết tiệt! Sinh nhật lão nương cũng không gọi điện thoại, thật không có lương tâm."

Cô mới chột nghĩ tới, gật gật đầu cười cười, "Vậy chúc Hà lão thái Hà tiên cô càng già càng phong tao, làm Đức ca sống lại chết mê."

"Nói gì hà! Sao kêu lão thái? Lão nương của con vĩnh viễn sống ở tuổi mười tám, tiểu tử thôi, hiện tại làm gì đấy?"

"Không có, đừng phải người rất ghét." Thường Tiểu cũng không phải cáo trạng, chính là quan hệ tốt cùng tiên cô, hai mẹ con không có gì giấu diếm, tự thuật sự thật.

Trong nhà cô có ba anh trai, Thường Hi, Thường Hoan, Thường Nhạ. Bốn anh em gọi cha là lão Đức, gọi mẹ là tiên cô.

Từ nhỏ tiên cô bắt đầu hát hí khúc, vừa khéo họ Hà lại từng sắm vai tiên cô, còn nhân tiện thu phục lão Đức, xưng hô vẫn luôn tiếp tục sử dụng.

Mà Thường Tiểu nói qua cỡ hòng đều không phải lung tung, giờ đi theo tiên cô học hát tuồng, nói nhạc lý biết một hai cũng không phải mạnh miệng.

Rống hai câu ngược lại ra chuyện lớn.

Ngẫu nhiên còn có thể dùng đan điền nói chuyện.

Quý Hiểu Đồng còn chưa đi, nghe được câu "rất ghét" kia, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cảm giác mất mặt, mà cô tán gẫu điện thoại lại hoàn toàn không nhìn anh, nhất thời cực kỳ khó chịu, ít nhất anh chưa bị người nào xem nhẹ như vậy, còn là lần đầu tiên bị xem nhẹ hoàn toàn!

Lại nhìn thấy vài anh em cũng không vội đi, ngậm lấy nụ cười chờ xem cuộc vui, định mặt lạnh chờ ở một bên, chờ miệng cô thả ra tên độc.

"Dạ, nam." Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh một cái, "Bình thường."

"..." Quý Hiểu Đồng dừng một chút, lời này không cần nghĩ cũng biết cô đang nói diện mạo của anh, một kẻ nam không ra nam nữ không ra nữ kia dựa vào cái gì bình luận tướng mạo của anh?

Đêm đó chơi đoán số thua ở quán bar, bị chỉ rõ phải hôn cô, cô mặc T-shirt rộng rãi, một điểm pháp phồng trước ngực đều không có, công thêm khuôn mặt kia, nghiêm nhiên là con trai, sau khi trở về anh ghê tởm mấy ngày.

Về sau có người nhiều chuyện đem việc này đăng trên diễn đàn, khi tôi lật xem mới biết được cô là nữ ... Nhưng nữ thì như thế nào? Anh chẳng thấy may mắn, làm con gái mà như cô thì cũng coi như thất bại.

Quý Hữu Đồng không biết con tức từ đâu đến, khó chịu trừng cô một cái! Vừa khéo cô quay đầu, không cho là đúng ngắm anh, hiển nhiên không tiếp tục dây dưa tính toán cùng anh, vừa trò chuyện điện thoại, vừa đi xa.

"..." Quý Hữu Đồng hiếm khi ngăn ra đến mức không còn gì để nói, nhưng lại liếc mắt nhìn theo cô đi xa.

Mấy anh em đột nhiên đi lên, có một kẻ cười gian trá kêu biệt hiệu của anh, "Đại soái" Nhìn theo bóng dáng Thường Tiểu, chân mày nhướng lên, "Chúng ta đánh cuộc chứ?"

**

Thường Tiểu luôn rất nhiệt tình, phạm là hoạt động cơ bản của lớp đều không vắng họp, khổ một cũng không sợ, như giúp xong rồi còn muốn thu dọn, cô đều tự nguyện ở lại cuối cùng hỗ trợ.

Mấu chốt nhất là cô cũng không tranh công, nhiều lần thì khoát tay nói không gì, cười đến thật... Sang sáng.

Dung Lan vốn nhìn cô không vừa mắt, cảm thấy cô hoàn toàn không hiểu nghệ thuật khéo léo, có đôi khi nói lời rất trực tiếp làm cho người ta khó chịu. Dung Lan coi như người giao du rộng, nhận thức bạn thù kiểu dáng, nhưng duy chỉ không có như Thường Tiểu. Tuy rằng cùng ký túc xá ngang đầu không thấy cúi đầu gặp, nhưng chỉ quen sơ.

Mãi đến lần gặp phải phiền toái lớn, Dung Lan nguyên bản mập mờ với đối tượng mà tự nhiên là bạn trai của cô gái bên ngoài, còn bị cô gái nào đó sau khi phát giác dẫn người nhào ký túc xá. Dung Lan bị người đàn ông kia lừa gạt liên biến mất, còn gặp phải người rất không phân rõ phải trái, khí chất thực nữ gì đó đều không có, một lời không đầu mà xoay đánh, cái gì cũng bị lấy ra làm vũ khí tiện lợi.

Thường Tiểu vốn vẫn còn nhập bản nháp vào máy tính, không gian ký túc xá nhỏ, bị chen chúc kỳ cục, thế mới đứng lên, liền thoáng nhìn thấy trong tay cô gái kia cầm hộp cơm tạt hướng trên người Dung Lan. Thiên Thiên ở bên cạnh gấp đến độ trực nhảy, Thường Tiểu nóng đầu lên, phát huy tinh thần bạn cùng phòng đoàn kết, hộp cơm đầu cộng thêm một chương, cứng rắn đỡ thay Dung Lan.

Nhớ kỷ lần đó, sống lưng cô vẫn thẳng tắp, cũng không kêu đau, ưu thế thân cao quay đầu níu lấy cô gái kia, đoạt hộp cơm trên bàn hưng hăng gõ, theo tiếng gõ khiến hộp cơm inox biến hình nghiêm trọng.

Rung động toàn trường, nghiêm nghị tuyên bố, "Tôi muốn tức giận!"

Tiếp gậy gãy tóc, tay áo xấn lên, gân đầu, "Tôi nói, không biến đi, tôi dùng chân đá mông cô."

Đoán chừng Thường Tiểu nói rất nghiêm túc, các bạn nữ vây quanh bên ngoài ký túc xá có người nhìn không được nở nụ cười, lá gan cũng lớn đứng lên la hét cút nhanh lên. Nhận định mấy người kia cũng có chút mộng khi đối mặt với trận chiến này, lại nhìn Thường Tiểu cao 1m7 mà quả thật có lực uy hiếp, buông vãi câu hung ác rồi bước đi.

Lúc ấy Dung Lan có chút cảm động, nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn, rồi hỏi câu có đau hay không. Thường Tiểu bỗng dừng nhớ tới cái gì, đến gần hộp cơm biến hình nói, "Cậu bồi thường cái này nhé."

Sau đó cười cười ngồi xuống gõ chữ tiếp.

Dung Lan đột nhiên nhìn hiểu được —— Thường Tiểu tươi cười kỳ thực rất chân thành, nhưng độ cong có chút kiêu ngạo.

Sau việc này, Thiên Thiên cũng có cái nhìn mới về Thường Tiểu, Dung Lan kéo hai cô nàng nói là muốn kết nghĩa chị em, ba người kết bái, yêu thương lẫn nhau.

Nhận thức lâu, mới phát hiện kỳ thực Thường Tiểu rất khờ, không tâm, ngẫu nhiên sẽ ngốc nghếch, nhìn hình thức cô chung sống cùng Dư Phi là sẽ biết. Cho nên sau này Thường Tiểu nói "bực bội", nghe qua như đùa, bởi vì điểm xuất phát của cô đều thật nghiêm túc.

Đồng thời Thường Tiểu cũng kiên trì với nguyên tắc của mình, thí dụ như mỗi lần quan hệ hữu nghị, cô luôn ngồi ở bên một đồng con gái bám riết không tha cường điệu bản thân mình là nữ sinh. Nói ngắn lại Thường cô nương là quái thai là được rồi, bất quá quái còn rất dễ thương, tuy rằng ngay từ đầu không làm cho người thích, nhưng độc đáo thuộc về Thường Tiểu, cần thời gian chậm rãi thưởng thức.

Còn có, kỳ thực Dư Phi bị cô khi dễ...

Làm sao có thể có người bị khi dễ còn bất tri bất giác vui vẻ vô cùng... - _ -!

**

"Tiểu Tiểu, điện thoại."

Thường Tiểu còn cầm laptop của Dung Lan gõ chữ, nghe được tiếng kêu to thì bò từ trên giường xuống, chạy quẹt quẹt tới nhận điện thoại, kỳ quái, tiếp điện thoại di động không cần tiền, bình thường biết cũng hướng trên di động nói.

"Là tôi." Thanh âm đè nén hơi ngại, gắng đạt tới thoải mái.

Cô nghe không hiểu ra sao, á một tiếng, "Cậu là ai?"

Đối phương rõ ràng không vui, "Chính là tôi."

Cô thật đúng là không nghe nổi, "Ai?"

"Thường Tiểu!"

"Nói giỡn, nếu cậu là Thường Tiểu, vậy tôi là ai?" Hơi hơi nghe thấy đối phương hít vào, cô nghĩ nghĩ nói, "Có việc gì gọi di động tôi, báai bai."

Sau đó liền cúp điện thoại.

Giây tiếp theo, điện thoại lại vang lên đến hừng hực khí thế, Thường Tiểu vừa nhận, bên kia ông nghe nói có chút gắt gỏng, "Tôi tên Quý Hiểu Đồng, đến giảng hòa!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ăn Cơm

Giảng hòa? Cầu hòa là đi.

Thường Tiểu tự động lí giải vì thế nhũu này, "Được lắm, vậy cậu nói xin lỗi trước."

Quý Hiểu Đồng rõ ràng chần chờ ở đầu kia điện thoại, mơ hồ nghe được có người nói "Nhẫn" là cái gì, cô cũng không nghĩ nhiều lắm, tâm tư đều ở tiểu thuyết mới kia, cái gọi là cũ không đi, cô bị bắt vút bỏ sau ngược lại hiểu ra, ý nghĩ rộng mở trong sáng.

"... Nói xin lỗi?" Anh giống như bị người giựt giây, ngữ điệu rõ ràng là không vui.

Nhưng Thường Tiểu cũng không biết vì tư tưởng không tập trung, đem câu nghi vấn nghe thành câu trần thuật, nói xin lỗi nghe thành xin lỗi, gợn gằng dứt khoát nói câu, "Tha thứ cho cậu, báai bai!"

Sau đó lại lưu loát cúp điện thoại.

Kỳ thực Dung Lan nói đúng, có đôi khi cô là người kỳ quặc. Cô cúi kính tới nhanh đi nhanh, nhanh thì mấy phút đồng hồ, chậm thì nhiều lắm bốn năm ngày, đối xử bạn bè cơ bản đều là ai đến cũng không cự tuyệt, trừ tính trực giác nói không thể —— cô thật tin cậy bản thân mình là nữ tính, là trực giác con gái.

Ngày hôm qua hàn huyên tán gẫu cùng tiên cô, tâm tình thả lỏng, quay đầu ngẫm lại bốn nghìn chữ cảm thấy cũng không có gì, chạy hai nghìn mét cũng không có gì, bị phun kia càng không có gì, tí rượu kia vẫn có thể tẩy sạch sẽ! Mà trên diễn đàn cô nói anh ta bất quá cũng chỉ như vậy, tuy rằng là sự thật, nhưng vẫn đã thương mặt mũi người, nếu anh ta nói xin lỗi, kết quả là quyết định tiêu tan hiềm khích trước kia.

Dù sao bài đăng trước kia cô viết cũng không bao nhiêu người xem, không có một lời máu nóng, hiện thời lại tìm được cảm giác mới, thậm nghĩ tiếp tục lao đầu vì sự nghiệp tiểu thuyết yêu quý!

Vừa đi hướng trên giường hai bước, điện thoại lại bấm riết không tha, tiếp tục làm âm ỉ.

Cô chần chờ một chút, vẫn chạy tới nhận, cũng lớn tiếng dọa người, "Có lời gì mà cậu không thể một lần nói xong?"

Quý Hiểu Đồng thiếu chút nữa rút điện thoại, nghĩ rằng người cắt đứt điện thoại rõ ràng luôn là cô, hít sâu hai hơi, giọng điệu có điểm công thức hoá, "Vì tăng cường gắn kết, hỏi cậu muốn ra uống hai ly rượu nhạt hay không?"

"Ày?" Thường Tiểu liền ngừng đầu hỏi cú Dung Lan, "Quý Hiểu Đồng mời uống rượu, có đi hay không?"

"Quý Hiểu... Đồng! ?" Dung Lan thò đầu ra từ toilet, bỗng đứng trờng to mắt, "Đi! Đương nhiên đi!"

"Vây được" Cô lại nói đối với điện thoại, "Rượu nhạt thì không cần, uống bia đi." Sau đó vội vàng đưa điện thoại cho Dung Lan, nói, "Cậu hẹn thời gian với cậu ấy."

Liền trắng lẹ đem Quý Hiếu Đồng ném qua sau đầu không hề để tâm, tiếp hào hứng với tình tiết trong truyện: vai nam chính kế tiếp phải lột quần áo thế nào mới tốt nhỉ?

***

Thường Tiểu học khoa Kinh doanh, giờ học môn thống kê đầu óc còn rất tốt, cho nên giáo sư thích cô, sau đó nhìn cô giúp đỡ cô nàng mất kính bưng đồ, người ta trùng ý trang điểm mình thành tiêu hóa.

Cô liền cười một cái, nói không có biện pháp, tôi mặc váy vào, Thiến Thiến nói tôi là yêu nghiệt.

——yêu trong yêu quái, nghiệp trong nghiệp chương.

Từ trên giường đến trên bàn, lại cầm laptop đi vài vòng, vất hết óc rút cục hoàn thành mấy nghìn chữ, thở ra thật dài, nghĩ rằng lúc này ai dám phóng độc hại cô nữa, cô sẽ đấu tranh với kẻ đó.

Thiến Thiến là lãnh đạo kịch nói, Dung Lan là cán bộ hội học sinh, hai người có việc bận, buổi chiều cũng không thấy người. Mà bản thân cô, lúc trước chống không lại bị bộ môn thể dục cực lực mời, gặt đầu, thường bôn ba so tài về bóng trong khoa, làm cho người ta mời làm trọng tài, cũng có chút danh tiếng trong vòng luân quần.

Rất dễ dàng cô dâu biến thành mẹ chồng, có thể sai người mới làm việc, mới ít có chút rảnh rỗi.

Vừa sờ cái bụng đã cảm thấy có chút đói, chuông di động reo vang.

Thường Tiểu nhìn tên là Dư Phi, vui vẻ, thanh âm cùng lúc trước quả thực là khác nhau, hét to, "Dư tiểu phi!"

Dư Phi nhẹ nhàng cười rộ lên, "Thường cười to."

Thường Tiểu cười càng ngọt ngào, sau đó tức mười phần quát, "Cậu trống bụng mà hưởng phúc, tối nay gặp trên bàn cơm!"

"." Anh cười cười, thanh âm không chậm, ngữ điệu trầm ổn, "Hôm nay ngon liễu trên đầu trắng, tiểu nương tử trang điểm ăn mặc xinh đẹp, ta dĩ nhiên tới cửa đón."

"Ta trang hoàng lộng lẫy rồi!" Cô học kịch bản trong võ hiệp, mặt cung kính, trái lại tự ôm quyền ngưng mi nói: "Mời!"

"Mời." Trong thanh âm của anh nồng đậm ý cười.

"Khoan đã!" Thường Tiểu rống anh, "Ai dà" Treo trong cổ họng, sau đó hát lên, "Ngon liễu trên đầu trắng là gì vậy?"

"Chính là tiểu nương tử chờ ta."

"Được. Kia ——" Cô nhún nhún vai, tiếp tục học kịch bản võ hiệp thanh âm tục tũn, "Ta gác điện thoại —— nha nha!"

"..."

Thường Tiểu cúp điện thoại, ở ký túc xá chợt bày ra tư thế Hoàng Phi Hồng tiêu chuẩn, rống lên, "Mời!"

Sau đó phối hợp cười ngây ngốc.

Ánh trắng còn chưa xuất hiện thì Dư Phi đã điện thoại đến, nói chờ cô ở dưới lầu, hành động này được lòng cô, bật đáp liền đi ra ngoài.

Dư Phi cách thật xa thoáng nhìn thấy cô đã cười đến cảnh xuân xán lạn, hơi hơi nhướn mi, "Hôm nay Thường tiểu đệ vui vẻ như vậy, chuyện gì gây nên?"

"Thường tiểu muội." Thường Tiểu chẳng ngại phiền sửa đúng.

Dư Phi đánh giá cô từ đầu tới đuôi, "Không có sức thuyết phục."

"Lần sau cời sạch cho cậu xem." Cô trừng mắt nhìn anh một cái, nghĩ lại phỏng chừng vẫn nhìn không ra, tuổi dậy thì cô đến tuần về nhà, vào nhà liền kinh ngạc một thân mồ hôi lạnh, bởi vì mùa hè cô cao thêm năm sáu cm, bộ ngực lại vẫn giống hạt dưa hấu, hạt kia vẫn khảm đi vào.

Ừ, quyết định, đêm nay đồ ngọt liền chọn bát sữa đậu đủ, lấy hình bồ hình. Tốt nhất cần có giờ dạy học có thể nghỉ ngơi ở trên bàn. >~<!

Thời điểm bóc com, Dư Phi luôn luôn gấp hành vào bát cô, cô sớm dặn ông chủ khi xào rau đừng cho vào, nhưng Dư Phi phớt lờ, cô quần quần nghĩ anh đại khái chính là hưởng thụ quá trình này...

Bất quá anh hành thái nhiều sẽ có giọng, sẽ không ảnh hưởng hôn môi ư?

Xong rồi, Thường Tiểu liếc mắt nhìn anh một cái, khoảng cách gần lông mi anh rất dài, còn lay động, lại có chút thẹn thùng, chấp nhận đem hành thái trong bát vào trong miệng.

Sau khi ăn xong, hai người nhàn nhàn hàn huyên dưới nhà Thường, Thường Tiểu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định không đề cập tới chuyện máy tính, cảm thấy anh hẳn là chưa chuẩn bị tốt, hiện tại đề cập có lẽ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh, dù sao ở mọi người thấy quan hệ thân thiết, cô nhẫn nại chờ vậy!

Ngay sau đó Dư Phi lại như là rõ ràng suy nghĩ trong lòng cô, dùng cây tăm chọc cà chua nhỏ đưa tới bên miệng Thường Tiểu, cũng không quản hành động này thoát nhìn có bao nhiêu ái muội, bao nhiêu...

Kỳ quái... = ~

Tiếp theo anh chậm rãi nói, "Gần nhất đắc tội người nào?" Dùng trình tự hủy diệt virus, ổ C ngay cả mảnh vụn cũng không vớt ra được, ổ khác có liên quan cũng bị phá hủy. Hôn nữa...

Trực giác của anh bảo việc này không xong, không chừng đối phương chỉ đợi cô khôi phục lên mạng sẽ luôn luôn công kích.

Cô không nghĩ nhiều lắm, đáp ngay, "Không có." Sau đó nghĩ lại, "Có."

Anh lại đâm miếng cà chua nhỏ nữa lên, lặp lại động tác cho ăn, lơ đãng nói, "Không phải cậu ta." Lần trước tập kích vào máy tính người nọ, bên trong cũng không có trình tự này... Nhưng làm "đáp lễ" nho nhỏ, anh liền thuận tay hiến đóa... ừm, hoa tươi.

"Không phải ai?" Thường Tiểu không rõ chân tướng.

"Không có gì." Anh cười cười, đã mất ý lại dây dưa, nhưng thật ra anh chuẩn bị một phần lễ vật nhỏ, tính toán thăm hỏi đồng chí "Hacker" kia một chút. "Bản vẫn không khôi phục được nhưng máy tính đã tốt."

Cô vỗ vỗ bả vai anh, biểu tình hơi an ủi, một bộ trong lòng biết rõ ràng, "Được rồi, tôi đi lấy."

Cô sớm đoán trước kết cục câu chuyện.

Dư Phi đâm miếng cà chua thứ ba đưa đến miệng mình cắn một ngụm nhỏ trước rồi đem nửa phần thừa lại cho cô, cá cược cô nghĩ lúc này Thiên Thiên hẳn là đã đem máy cô chuyển về, thỉnh thoảng cũng phải để Thường Tiểu nhà anh thả lỏng một chút, nhẹ nhàng nhấm nuốt vài cái, "Cuối tuần chờ điện thoại của tôi."

Thực hiện hứa hẹn.

***

Thường Tiểu đi thang lầu quay về ký túc xá, đột nhiên phản ứng lại, Dư Phi nói "Không phải cậu ta", chẳng lẽ cái "cậu ta" kia là chỉ... Quý Hiểu Đồng?

Ồ, lần sau hỏi cậu ta một chút, miễn cho oan uổng... Người tốt (?). Khi vào cửa thoáng nhìn máy tính trên bàn, vui mừng, khó trách cô vừa mới nói lấy máy tính, Dư Phi nói không cần, thì ra là ý này.

Thoáng nhìn Thiên Thiên ngồi ở một bên mặt đen, liền hỏi, "Sao vậy?"

Thiên Thiên oán hận cắn răng, "Cậu nói với Dư Phi, nói tôi chán ghét anh ta!" Cự nhiên vì Thường Tiểu bắt được nhược điểm của cô uy hiếp cô... Quay đầu nghĩ nghĩ là một nhân vật Thường Tiểu thế nào, không chừng thật đúng chạy tới mở miệng, sợ bị trả đũa, trăm mặc lát, "Quên đi, cậu vẫn là đừng nói nữa..."

Lại nghĩ không an tâm, "Không được nói!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ghế Lô

Dung Lan thật đúng hẹn thời gian cùng Quý Hiểu Đồng.

Vào cuối tuần này.

Thường Tiểu cảm thấy vẫn cần thiết học tập cô nàng Dung năng lực giao thiệp, Thiến Thiến cũng tung tăng nói muốn tham dự, nói là còn chưa gặp chính diện hoa cô đại tổi trần quý khoa máy tính trong truyền thuyết. Cô thấy hai người kia hưng trí cao vút, lại nghĩ đối phương cũng là đến cầu hòa, cảm thấy lại đi gặp tên kia cũng không sao.

Trước khi rời cửa cô còn mơ hồ nhớ kỹ một sự kiện, nhưng bị thúc giục, nên cái gì đều quên.

Đi ở trên đường, Thiến Thiến đột nhiên có nghi vấn, nói, "Vô sự hiển ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chính?"

Dung Lan, "Không có việc gì, hôm nay tôi không uống rượu."

Thiến Thiến gật đầu, "Tôi đây cũng không uống."

Cô nghĩ thâm dù sao cũng sẽ không có người để ý mình, nhún vai không sao cả, "Tôi uống!"

Ba người vào phòng hẹn, Quý Hiểu Đồng đang đơn độc ngồi ghế chân cao ở trước đài, từ từ hát tình ca, đó thật là lão thủ hát tiếng Anh, cô nghe qua, lại kêu không ra tên, vừa vào cửa đã bị hấp dẫn, nghe cẩn thận.

Mà Thiến Thiến cùng Dung Lan trực tiếp say, Thiến Thiến còn không rụt rè gọi nhỏ một tiếng, là vì kinh diễm. Dung Lan còn say mê hưng phấn nhìn sùnn mặt anh ta, con ngươi đều sáng lấp lánh.

Quý Hiểu Đồng hát thật sự nghiêm túc, giữa giọng nam êm dịu, ngẫu nhiên sẽ có chút âm sắc khàn khàn, làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, rõ ràng khàn giọng, lại nghe ca khúc lòng người đều đau. Thẳng đến nhạc đệm cuối cùng chấm dứt, anh mới hạ microphone, nhẹ nhàng liếc hướng các cô.

Thường Tiểu đại khái nổi lên một chút, đột nhiên "bóp bóp" vỗ tay hô to một câu —— "Tuyệt!"

Cô luôn luôn là người rất thật, tuyệt chính là tuyệt, không tuyệt chính là không tuyệt, mà vừa thì gật đầu, còn có chút nghiêm túc lại cường điệu một lần, "Tuyệt lắm!"

Tại chỗ bao gồm Thiến Thiến cùng Dung Lan đều bị cô quẫn đến...

Mà ba người khác trên sofa cũng đều đứng lên, tóc húi cua trực tiếp đi lên, ánh mắt trước tiên lưu lại ở trên người Dung Lan cùng Thiến Thiến, theo sau lại nhìn cô một cái, nói, "Tôi tên Trần Hoa, bạn cùng phòng đại soái, bọn họ theo thứ tự là A Tiêu cùng Lão Hồ, chào các cậu."

Dung Lan dẫn đầu đáp lại, cười cười nói, "Chào, tôi tên Dung Lan, cô ấy tên Thiến Thiến, cùng Tiểu Tiểu tới tham gia náo nhiệt."

Đều là người trẻ tuổi, cùng nhau cười cười, cũng chưa đề cập trọng điểm đêm nay, trên thực tế là cẩn thận né tránh trọng điểm.

Lão Hồ một bên chọn bài hát, sau đó ngẩng đầu hỏi câu, "Các cậu có ai muốn chọn bài không?"

"Tôi!" Thường Tiểu đột nhiên có loại biểu hiện xúc động khẩn cấp.

Thiến Thiến cùng Dung Lan lập tức đen mặt, Thiến Thiến chạy nhanh phía sau Thường Tiểu vụng trộm hướng anh ta khoát tay áo, ý bảo người anh em Lão Hồ không cần xúc động, trước lúc qua, lại nghe anh ta hỏi câu ngây ngốc, "Hát bài gì?"

Thường Tiểu cười cười, "Thanh tàng cao nguyên!"

"..."

"..."

Dung Lan cùng Thiến Thiến chưa từ bỏ ý định, tiếp tục xua tay.

Nhưng Lão Hồ cũng đồng thời thoáng nhìn Thường Tiểu tươi cười chờ mong, sắc mặt tuy rằng quẫn, tay vẫn tiện chọn bài, anh ta rất muốn mở miệng nói không tìm được.

"Chọn đi." Thường Tiểu lại đề nghị. Sau đó giữa lúc khúc nhạc dạo vang lên tiếp nhận microphone liền cung kính nói câu cảm ơn trước, sau đó theo âm nhạc há mồm hát.

"Là ai mang đến... Viễn cổ hồ... kêu..."

Kết quả là, trừ bỏ hai vị bạn cùng phòng Thường, tất cả ở đây đều đã bị mặt nam tính hóa xuất ra một giọng nữ tính tiêu chuẩn...

shock... ==

trình độ hát quả thật rất cừ...

Mọi người lại vọng tưởng tới giọng tiếng Anh êm dịu lúc trước, chênh lệch quá lớn, không chỗ nào không phải giọng cười.

"Đó chính là thanh! Tàng... Mọi người cùng nhau!" Thường Tiểu bỗng dưng phát ra một câu, Quý Hiểu Đồng vừa muốn đi xuống ghế dựa chân cao, động tác có một tia cứng ngắc, tiếp theo cô đã hát cao vút——

"Cao nga ngao ngao..." Cao hai cái cô không cầm trụ được, không cẩn thận phá âm.

Mấy người dừng một chút... Điều liệu mạng nghẹn cười, dù sao không phải quá quen.

Khuôn mặt Thiên Thiên cùng Dung Lan quần bách, cô cũng không để ý, nhưng thật ra quay đầu liếc Quý Hiểu Đồng một cái, biểu tình vẫn không lộ vẻ lúng túng, nói câu, "Hôm nay tôi không khai tạng, lần sau luận bàn đi."

"..." Quý Hiểu Đồng nhìn cô dừng một chút, hai người giảng cơ một hồi, anh đột nhiên giờ khoe miệng lên, "Lần sau miễn đi." Khó được không đối chọi gay gắt, anh tuần nhảy từ trên ghế xuống, suy nghĩ một chút vờn tay, "Quý Hiểu Đồng."

Cô không để ý bàn tay, gật đầu, "Tôi biết."

"..."

Thiên Thiên từ một bên nhảy tới, từ sau trộm nhéo cô, khẽ tai nói nhỏ, "Lúc này, cậu hẳn là bắt tay trước, rồi tự giới thiệu."

Cô buồn bực, "Không cần thiết, cậu ấy biết tên tôi."

"..." Mọi người đều yên lặng.

"Khụ, ngồi đi." Trần Hoa lại xuất ra giảng hòa, trên bàn bày chục chai bia, anh ta đột nhiên mở hai chai, một tay một chai chìa ra đưa cho Thường Tiểu cùng Quý Hiểu Đồng. "Đến, đại soái, cậu là đàn ông, chủ động kính một ly, mọi người về sau kết giao bằng hữu."

Quý Hiểu Đồng nhìn mặt Trần Hoa, như là châm chọc chuyện gì, sau đó nhận lấy, không hé răng, giờ chai lên.

Cô cũng nhận lấy, nghĩ nghĩ đi thẳng vào vấn đề nói, "Đúng rồi, có phải máy tính cậu hạ độc của tôi hay không?"

Quý Hiểu Đồng đột nhiên híp mắt, khinh xuy một tiếng, tay nâng bia cũng thu trở về.

A Tiêu một bên đột nhiên ngồi không yên, mở miệng nói: "Bạn học Thường, cậu nói như vậy là không đúng rồi, cậu phải tìm cao thủ hắc trước chứ! Sao ngay cả máy tính cũng không mở, còn không phải có tật giật mình?"

Thiên Thiên cũng có tính tình nóng nảy, bình thường là người thẳng thắn, hơn nữa bao che khuyết điểm. Bởi vậy rất là không phục, trực tiếp đáp lại, "Cái gì vậy, là các cậu động tay trước, máy tính Tiểu Tiêu đều tê liệt, vấn đề quan trọng cũng không còn, bốn nghìn chữ, cậu có biết bốn nghìn chữ là khái niệm gì không? Dùng móng vuốt gà của cậu gõ từng chữ một còn không biết có thể gõ tới khi nào, kẻ xấu còn cáo trạng trước! Nhất định là vậy, mới có người xem qua rút đao tương trợ."

"Má, máy tính tê liệt, không thể là cậu ấy tự nghịch loạn trang web làm virus xâm nhập?" A Tiêu đầu khẩu với cô, "Cậu ấy rêu rao ở trên diễn đàn, đại soái chúng tôi cũng liền mở con mắt nhắm con mắt không chấp nhận với các cậu, kết quả ngày hôm sau còn đập lên cửa đến đòi nói xin lỗi, cậu mới là kẻ xấu cáo trạng trước! Lúc trước ở quán bar, thấy các cậu chơi điên loạn, ghi hận đến bây giờ, con gái, quả nhiên nhỏ nhen."

"..." Thiên Thiên chần chờ một chút, "Hiện tại các cậu đương nhiên có thể đem đen nói thành trắng, vàng nói thành lam! Nếu các cậu không có tật giật mình, vì sao cậu ấy có thể chạy hai nghìn mét, còn chạy được một nửa thì chuẩn đi, mất mặt!"

"Đó là cậu ấy chạy một lượt chúng tôi chép chép nói cậu ấy ngốc, chứ làm khổ mình!" Biết rõ thua còn chạy xong, rõ ràng không làm sai còn phải nói xin lỗi, càng không cần thiết, nói xong rồi A Tiêu nhìn Quý Hiểu Đồng cảm khái, "Đại soái của chúng tôi ngược lại thật sự là người đơn thuần, ban đầu bảo hôn liền đi hôn, trở về mặt đều đỏ ửng."

Mặt Quý Hiểu Đồng đột nhiên cứng đờ, hơi hơi lúng túng nhú mào, "Cậu cảm miệng!"

A Tiêu dương môi cười, liếc Tăng Thiên Thiên, "Ngu ngốc cũng nhìn ra được đại soái nhà chúng tôi chịu thiệt!"

"Cái rắm!"

Hai người còn muốn tranh chấp, Thường Tiểu đột nhiên phát ra một tiếng, "Đợi chút" Lại suy nghĩ một chút, nhìn đương sự nhú mào khinh nhẹ, "Nói như vậy, hắc máy tôi không phải là cậu?"

Quý Hiểu Đồng hừ một tiếng, "Tôi không có hứng thú với đồ chơi nhà cậu." Bộ dáng thoạt nhìn giống bị biến thành không có hưng trí gì.

"Cậu sớm nói chứ." Thường Tiểu đột nhiên dương dương tự đắc, khoe miệng nở nụ cười, cười chạy không nổi năm mươi vòng, ngay sau đó liền giờ bia trong tay lên, so thủ thế cộng ly, cười nói, "Vây cạn thôi" Nghiêng đầu nhớ lại biệt hiệu đoàn người vừa rồi gọi anh, "Ngô, tòi!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngô Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vương Tử Cá Chuồn

Quý Hiệu Đồng lẳng lẳng chăm chú nhìn Thường Tiểu, ở lúc mọi người còn chưa phản ứng thì cười ra tiếng trước, nghiêm mặt sửa đúng nói: "Là đại soái."

Cô cười hắc hắc, "Cụng ly." Sau đó ngửa đầu một ngụm cạn, chốc lát trong tay chỉ nắm lon không.

Lão Hồ ở bên cạnh đột nhiên cho câu, "Trâu!" Lập tức cũng cầm lấy lon bia "Bích" một tiếng mở ra uống một ngụm, thuận tiện lơ đãng chăm chú nhìn bộ ngực cô, "Kính thanh tàng bình nguyên!"

"Là cao nguyên." Cô nhận thức chăm chú sửa đúng, lại cười cười.

Thiên Thiên vốn còn đắm chìm trong không khí tranh nháo vừa nãy cùng A Tiêu, nghiêm túc, thờ sâu, dùng sức vỗ mạnh hướng cái ót Thường Tiểu, rống, "Có chị em như cậu không? Lâm trận phân bộ!"

Thường Tiểu sờ sờ đầu cười ngây ngô, Dung Lan đã chạy đến pha trò, vòng qua người ở đây, vọt tới trên đài hát lên 《yêu》, điều chỉnh không khí.

Thường Tiểu đã thích thú, một tay đập trên bả vai Thiên Thiên, vừa cười vừa nói, "Tiểu Lan này hát không tệ lắm ha." Tiếp theo vô cùng nghiêm túc nói tiếp, "Nhưng hát kém tôi một chút."

Thiên Thiên tức giận trắng cô, "Heo."

Quý Hiệu Đồng nhìn thái độ Thường Tiểu đột nhiên nghịch chuyển, khuôn mặt có một chút run rẩy.

Anh không hiểu. Không hiểu kẻ lúc trước cùng anh đối chọi gay gắt vì sao có thể trong nháy mắt thay đổi thái độ... thân thiết như vậy (?)...

Không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thực, bọn họ căn bản không quen... Anh quơ quơ lon bia trong tay, liếc mắt nhìn Thường Tiểu đắc ý rung đùi theo ca khúc, quay đầu Trần Hoa cho anh một ánh mắt, nhắc nhở tiền đặt cược giữa bọn họ, vì thế nhẹ nhàng hí mắt, cầm lon bia hướng lên.

Thường Tiểu hừ nhẹ hai câu "Yêu I am gà" xong, nghĩ rằng hôm nay Dung Lan và Thiên Thiên không uống rượu, cũng không cần làm hộ hoa sứ giả, cho nên uống thật sự dừng cảm. Một tá hết một tá tới, Trần Hoa dứt khoát chọn một chai rượu brandy trà xanh, lắc lắc một cái, trộn lẫn uống.

Thường Tiểu rốt cục biến bản thân mình uống mất đồ tại hồng.

Trong bữa tiệc Thiên Thiên nhận điện thoại tạm thời rời đi trước, Dung Lan nghĩ rằng Thường Tiểu có thể uống, không ngăn trở, cũng gạt không vui trong lòng tán gẫu cùng Trần Hoa Lão Hồ.

Ai ngờ Thường Tiểu đột nhiên kinh ngạc nhìn Quý Hiệu Đồng, chỉ cười ngây ngô, một chút động tác vô cùng hào khí nắm bả vai anh, dùng sức kéo anh đến hướng mình.

Cả người Quý Hiệu Đồng đều mộng, này rõ ràng phải là cử động bất lương của đại gia uống hoa tửu*...

*Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu (dùng thời ngày xưa)

Mà Thường Tiểu gần gũi nhìn anh, nhưng lại lấy tay nheo nheo khuôn mặt anh, cười tủm tỉm rống, "Dáng nhỏ! Bộ dáng thường ngày thật xinh đẹp!"

-_-|||...

Mặt Quý Hiệu Đồng ứa ra hắc tuyến, mặt phút chốc lại trướng đỏ bừng, vừa tránh thoát, vừa rống to, "Buông ra!"

Mấy người bên cạnh ngăn người, phốc xuy cười to, Trần Hoa ra vẻ trêu chọc, ví von Quý Hiệu Đồng, "Nhà tôi giọt, người đẹp giọt, giọt lớn á!"

Cô gạt đầu, "Đứng đứng, how much?"

"..." Bây giờ Dung Lan rốt cục ý thức được sự tình không đúng, nghĩ rằng Thường Tiểu tám phần uống say, lại nghĩ mình tuyệt đối không có bản lĩnh đưa cô về ký túc xá... Chạy nhanh đón lấy, tưởng thừa dịp cô còn có một tia ý thức, trước diu trở về.

Không ngờ Thường Tiểu còn có ý thức, lương tri lại không có mấy, may may không đáng quan tâm, trải qua lôi kéo, Dung Lan căn bản không làm gì được cô —— người này uống say tính tình thật sự vẫn bướng bỉnh.

Quý Hiệu Đồng cũng chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ, mặt cũng không biết là bởi vì uống rượu hay vì cô nheo, cũng hoặc là bởi lời nói kia

của cô, vẫn hồng như trước, rất có loại mặt hoa đào tôn lên tinh xảo. Tiếp liền tròng mắt liếc Thường Tiểu, nghiêng răng nghiêng lợi, "Đến tốt cùng là quái thai hay bị tảng đá đụng ra!"

Thường Tiểu cười hắc hắc, "Tôi biết, tôi sinh trưởng ở bên trong."

"Là đại soái!" Anh tức giận.

"Được rồi, đại soái." Cô biết nghe lời phải, lại cười, "Đến đây, chúng ta hát đối tình ca."

Lần này trên đài chọc mấy người mừng rỡ, hoàn toàn bộ đáng xem kịch vui.

Dung Lan vội vàng gọi điện thoại cho Thiên Thiên, cô căn bản không giải quyết được Thường Tiểu say khướt. Mẹ kiếp, cô bình thường uống say nhiều lắm ngã đầu liền ngủ, nào giống con ngựa hoang thoát cương như Thường Tiểu, hào hùng không bị cản trở.

Còn có tâm tư đùa giỡn đàn ông... Viết tiểu thuyết viết nhiều đúng không, nhốt ở trong lồng quá lâu đúng không.

"A, điện thoại..." Thường Tiểu đột nhiên nghiêng đầu, theo trong túi quần Jeans lấy ra di động không ngừng rung, vừa muốn nhận, Dung Lan đã đoạt lấy di động, "Được rồi, cậu nghỉ ngơi." Liền đi tới cửa hơi yên tĩnh, che một lỗ tai, "A lô? Xin chào, a lô?"

"..."

Dung Lan ý thức được đối phương đang nghe, lại nói, "Tôi là bạn cùng phòng với Thường Tiểu, hiện tại cậu ấy không tiện tiếp điện thoại, nếu không gấp, chờ tôi bảo cậu ấy gọi lại cho." Miễn cho Thường Tiểu lại hồ ngôn loạn ngữ*.

*Hồ ngôn loạn ngữ: nói nhảm

"... A lô?" Dù sao cũng tìm Thường Tiểu, tuy rằng Dung Lan sốt ruột nhưng vẫn chờ đối phương đáp lại.

"Oh, là Dung Lan."

Đối phương mới chậm rãi ứng câu, thanh âm kia không nhanh không chậm, cùng cô sốt ruột hình thành đối lập rõ ràng, còn mang theo xa cách như có như không.

Dung Lan dừng một chút... Má ơi, là Dư Phi!

Nói thực ra, cô không thích anh ta lắm, nói không thích không bằng nói có điểm sợ, người đàn ông này có một đôi mắt nhìn như vô hại kì thực nhìn thấu trăm vật, mấu chốt là mình vĩnh viễn không biết trong lòng anh ta có chủ ý gì.

Có khi cảm thấy anh ta chính là một thế giới, một mình từ từ đến già.

Nhưng bên cạnh anh ta cố tình có Thường Tiểu.

Vẫn là không thích, rõ ràng nhìn anh ta còn chào hỏi các cô cùng Tiểu Tiểu, chính là ngẫu nhiên xoay người, không cẩn thận thoáng nhìn thấy đáy mắt anh ta đậm nhạt cùng xa cách.

Kỳ thực anh ta luôn luôn có thể thành công bịa đặt biểu hiện giả dối dịu dàng dễ gần, bắt đắc dĩ là cô cùng Thiên Thiên lại đều là trực giác quá bén nhạy, cô gái đầu thật khôn khéo...

Đối với cái tên kia mà nói, chỉ có Thường Tiểu bất đồng.

Dung Lan không khỏi liếc mình một cái, cư nhiên cảm thấy anh ta tươi cười nhìn Thường Tiểu, rõ ràng lạnh nhạt, nhưng lại cũng sẽ có loại xuân hoa xán lạn.

Cũng chỉ có cô gái thiếu một gân như Thường Tiểu mới chịu được anh ta...

"Này... Có việc sao?" Dứt lời Dung Lan đột nhiên không biết làm thế nào cho phải —— dưới tình huống Thường Tiểu uống say.

Nói thực ra, cô cùng Thiên Thiên đều hoài nghi quan hệ của bọn họ, nhưng Thường Tiểu nói rất thản nhiên.

Tự nhiên hào phóng, không một tí ái muội. Thẳng thắn thậm chí làm cho người ta không thể hoài nghi...

"À, không có gì." Ngữ điệu của Dư Phi nho nhã lễ độ như trước, sau đó nói, "Xin nói cho cô ấy biết, tôi chờ cô ấy ở chỗ cũ."

"Ách..."

"Cô ấy hết bận thì bảo cô ấy trực tiếp lại đây. Xin hỏi..." Anh cười nhẹ nhàng, nghe bên kia điện thoại truyền đến tấu nhạc, ngữ điệu rõ ràng là thương lượng, "Có được hay không?"

"..." Dung Lan trầm mặc ba giây, trấn định vạn phần rồi mở miệng, "Tôi vẫn nên bảo Thường Tiểu tiếp điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lần Đầu Chạm Mặt

"Tôi vẫn nên bảo Thường Tiểu tiếp điện thoại." Dung Lan nói xong liền giật chớ đánh mào tròng mắt nhìn Thường Tiểu, lập tức ném đi động như khoai lang phòng tay, Thường Tiểu liền hỏi câu, "Ai thế?"

Giọng Dung Lan có chút bức, nói, "Vị kia nhà cậu."

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cô "ồ" một tiếng, tiếp đi động liền hỏi, "Vị ấy nhà tôi là ai?"

Dư Phi dừng một chút, phảng phất có thể nghĩ được mùi rượu bên trong giọng nói của cô, hỏi lại: "Nhà cậu có vài vị?"

Cô chần chờ một chút, đếm ngón tay, ba mẹ thêm ba anh trai, "Năm." Sau đó còn lưu lại một tia lý trí đem đi động lấy xuống nhìn biểu hiện cuộc gọi, nhìn thấy hai chữ "Dư Phi" liền nở nụ cười, quay đầu lại nói với microphone, "Không có phần của cậu."

"Uống rượu?" Anh hơi hơi nhíu mày, xem như hiểu được khổ tâm của Dung Lan.

"Không nhiều lắm." Cô cười, sau đó nghĩ nghĩ còn nói, "Tôi muốn hát tình ca, không rảnh tiếp điện thoại."

"Sau đó?"

"Sau đó cũng không có phần của cậu." Cô cười cười, bởi vì anh không ở hiện trường.

"..." Anh biểu hiện trầm mặc một chút, "Hôm nay thứ mấy?"

"Thứ bảy."

"Tôi đây nhớ không lầm" Anh nhận nhậ câu chuyện, "Chờ cậu ở chỗ cũ."

"Chỗ cũ?"

"Ừ, kia..." Thanh âm của anh ý vị thâm trường, "Bái bai."

Thường Tiểu nghe tiếng "tút tut" bên tai thì giật mình, lại nhíu nhíu mày, hỏi Dung Lan, "Chỗ cũ là nơi nào?" Sau nhún nhún vai, "Không có việc gì, chúng ta ca hát trước."

Quý Hiểu Đồng dĩ nhiên không chịu hát cùng cô, bộ dáng có chút giận dữ.

Dung Lan không quản được Thường Tiểu dứt khoát tùy cô, Trần Hoa nói không có việc gì, ít nhất sẽ hỗ trợ đem người trở về. Lúc này Dung Lan mới thoáng dăm chiêu vụng trộm đánh giá Quý Hiểu Đồng, mặc dù chung đụng không lâu, nhưng cái gì của cậu con trai này cũng đều viết ở trên mặt, cũng nhận định đây là người có tâm tư đơn giản.

Còn có khuôn mặt kia, thượng đế lại một lần phát huy năng lực sáng tạo cùng năng lực tưởng tượng, tác phẩm thành công! Lại chắc chắn khen ngợi.

Thường Tiểu hát mấy khúc, đột nhiên vỗ vỗ đầu nói, "Không đúng, tôi còn có địa phương muốn đi."

Dung Lan nhíu mày, "Cậu còn có thể đi đâu?"

Cô nói, "Chỗ cũ! Tôi đi tìm xem xem." Thường Tiểu hí mắt cười vui vẻ, như nhớ tới cái chỗ cũ, mặt trong trắng lộ hồng, nhưng lại có vài phần đáng điệu thơ ngây chân thành.

Dung Lan liếc cô một cái, không buông tay tiếp tục khuyên bảo, "Cậu không được đi? Mọi người đều say thành như vậy thì cũng đừng đi. Chúng ta về ký túc xá trước, cậu điện thoại cho anh ta."

Thường Tiểu hừ hừ một tiếng, "Tôi có thể!"

Dung Lan trừng cô, "Tiểu tử thôi, hôm nay cậu ngược lại thật sự là chán sống! Muốn đi tự mà đi!"

"Được!" Thường Tiểu xuy một tiếng tỏ vẻ khinh thường, vỗ vỗ bộ ngực cứng nhắc không có gì, "Bản thân mình đi thì bản thân mình đi!"

"..." Dung Lan im lặng, đột nhiên ý thức được lão đại xã hội đen trong tivi vì sao sẽ nói câu nói kia —— hồ đồ ra ngoài, sớm hay muộn phải trả giá. Hôm nay ngược lại thật sự là đúng với cô ấy.

Trần Hoa đột nhiên mở miệng, "Không có việc gì, để đại soái của chúng tôi đi cùng."

Quý Hiểu Đồng trực tiếp xuy thanh, "Chuyện đâu quan hệ đến tôi!"

Trần Hoa nhú mày, lại cho cái ánh mắt... Không hiểu? Lại dùng ánh mắt...

Quý Hiểu Đồng rút cục nhìn hiểu được, mới cắn chặt răng nói, "Cậu nhớ, đến lúc đó đừng hối hận!" Liền có chút không kiên nhẫn nhìn phía Thường Tiểu, kêu la, "Cậu muốn đi đâu?"

**

Để Quý Hiểu Đồng đi tìm chỗ cũ cùng Thường Tiểu...

Dung Lan vốn lo lắng, nhưng mà Thường Tiểu ngang ngược đánh thẳng về phía trước, bằng sức một mình căn bản bắt lực, chỉ có thể tạm thời phò thác, cứ làm như vậy...

Không biết vì sao, nhìn Quý Hiểu Đồng vài lần, toàn bộ nghi ngờ cư nhiên cũng biến mất gần hết, cảm thấy anh có thể tin cậy, có lẽ cô thật sự rất ý lại vào trực giác.

Để lại số điện thoại di động, lại ghi chép địa chỉ ký túc xá, thăm nghĩ ban ngày ban mặt, Quý Hiểu Đồng cũng sẽ không thể khát đến loại tình trạng này, làm ra chuyện tình thương thiên hại lý đối với người đàn bà say rượu. Hơn nữa anh cũng cho cô cam đoan, vậy mới yên tâm. Quay đầu ngẫm lại lại cảm thấy có chút không thích hợp, Trần Hoa đã đi lên căn lầu tại, lại nhìn phía bóng dáng hai người rời đi...

Vui vẻ. DiễđầnlêQuýĐôn.

**

"Rốt cuộc cậu muốn đi đâu?"

Quý Hiểu Đồng lại phát điên nhìn Thường Tiểu sôi nổi giẫm lên gạch ô vuông màu xanh lát trên đường, nhìn thân thể và động tác kia thấy đều thật kỳ quái thể nào... Đau đầu nhức óc.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện phiến gạch màu đỏ, ngay sau đó Thường Tiểu đã không chịu khống chế lui ra phía sau, anh còn chưa phản ứng lại, cô cư nhiên chạy lấy đà gia tốc nhảy, nhảy mà qua.

Sau khi rơi xuống đất cô có vài phần lão đạo, Quý Hiểu Đồng nhớ tới tình thế bất buộc của món tiền đặt cược, khẽ cắn môi nghênh đón, đỡ lấy cánh tay của cô. die»nd«an»eq»yd«on

"Đầu tôi choáng váng!" Rõ ràng làm nũng, nghe qua có vài phần thích thú.

"Thực khéo" Quý Hiểu Đồng cười giả bộ, thuận tiện vụng trộm nắm cánh tay cô, "Đầu tôi cũng choáng váng."

Thường Tiểu không đến nơi đến chốn, sờ sờ sau gáy đột nhiên nói, "Phòng 23 phố Đông Sa." die»nd«an»eq»yd«on

"Làm chi?"

"Dư Phi thật thích bánh ngọt nơi đó." Cô đột nhiên cười cười, "Số 35 đường Dục Nam, Dư Phi thích ăn tuyệt cầu nơi đó... số 2 đường Xuân Phong, nơi đó có bánh bột gạo rất nổi tiếng, Dư Phi cũng thích. Số 14 phía Tây đường Giải Phóng, có vằn thắn Dư Phi thích nhất..."

"A... Đầu thật choáng váng..." Cô nhú nhú mi, tránh thoát Quý Hiểu Đồng đi đến khu vực xanh hoá bên cạnh ngồi xuống, thân mình ngửa ra sau, hỏi, "Chúng ta đi nơi nào trước?" Tiếp theo dừng một chút, không biết có phải gió thổi hay không mà hơi thanh tỉnh, "Nếu không cậu đi trước đi, tôi tự đi tìm."

"Xem ra, cậu vẫn chưa hoàn toàn say."

Cô nhấp hé miệng, không đáp lại. Quá một hồi lâu, cô đột nhiên lộ ra biểu tình bất an, "Tôi cảm giác Dư Phi đang tức giận." Hơn nữa cô đột nhiên nhớ tới thời điểm ra cửa đã xem nhẹ cái gì, cô bởi vì chuyện Dư Phi giúp cô sửa máy tính, đáp ứng anh để trống thời gian hôm nay...

"Dư Phi là ai?" Anh ôm ngực đứng ở trước mặt cô, nhìn từ trên cao.

Cô nói, "Anh em" Sau đó day huyệt thái dương, "Anh em thân thiết..."

Riêng chuông di động lại đột nhiên vang.

Cô lại lấy di động ra, nhìn tên lóe lên mà giật mình, mới ấn nút tiếp máy.

Thanh âm đầu kia điện thoại dịu dàng như trước, anh nói, "Ồ đâu?"

Thường Tiểu giật mình, đầu trống không, ngẩng đầu hỏi Quý Hiểu Đồng, "Ồ đâu?"

"Đường Diên Biên."

"Đường Diên Biên." Cô đáp theo, rồi sau đó nghe thanh âm đầu kia điện thoại, gật gật đầu, lặp lại, "Đầu tôi thật choáng váng..."*Diễn đàn Lê Quý Đôn*.

Cùng một cách nói, Quý Hiểu Đồng nghe qua, chung quy hơn chút hương vị làm nũng.

die»nd«ank«eq»yd«on

Không biết đầu kia điện thoại đáp lại cái gì, "Nơi nào đáng đời..." Thường Tiểu than thở một câu, nhếch miệng, đại khái cảm thấy uất ức, ngược lại nở nụ cười, sau ngoan ngoãn bồi thêm một câu, "Được, chờ cậu."

Quý Hiểu Đồng có chút không quen Thường Tiểu trước mắt, cô hoàn toàn bất đồng cùng bộ dáng khí thế bức người lúc trước. Mà sau cười cười, anh dựa vào cái gì dùng đến một chữ "quen" này?

Thăm nghĩ chạy nhanh rời tay khỏi khoai lang phồng tay, chạy lấy người.

Cũng không biết qua bao lâu, một chiếc taxi dừng lại trước mặt, trên xe một người con trai đi xuống mi mảy kể tiếp gian ra vài phần thoải mái, chậm rãi đi tới hướng bọn họ.

Cô gái kia ngắm anh ta, cách thật xa liền oán giận, "Cậu thật chậm."

Người con trai không đáp, một đôi mắt sáng thủy chung dừng ở trên người cô, rốt cục đến gần cô, sau đó không nói tiếng nào nghiêng người ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Thường Tiểu bỗng nằm sấp trên bả vai anh ta, khoe miệng cong lên cười, cư nhiên có vài phần chìm nhỏ nép vào người.

Tiếp theo cô liền ghé vào lỗ tai anh ta lải nhải liên miên cái gì, anh ta đứng dậy, hai tay chuyển ra sau, ổn định thân thể của cô, nghe kỹ càng.

Nói xong, cô lại gói đầu lên đầu vai anh ta, an tâm đóng mắt lại.

Quý Hiểu Đồng nghĩ, anh giống như chưa bao giờ bị xem nhẹ hoàn toàn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cảm Giác

Lưng Dư Phi rất rộng, cư nhiên rộng hơn so với cô, Thường Tiểu mơ mơ màng màng nghĩ trong đầu.

Taxi lái ở lối đi bộ, hai bên xe đến xe đi tiếng rít ầm ĩ làm cô thấy phiền.

Như là đến có mục đích, cảm giác trai tân đỡ cô, tiếp theo lại tự giác khom người, đơn giản ý bảo cô lên trên lưng.

Cô mới hơi tỉnh táo lại.

Vừa rồi uống nhiều, cả người hưng phấn giống như đánh máu gà, mà nay con rượu qua đi, đầu choáng váng thoáng cái rất khó chịu, dường như còn có chút ý thức, cũng lười quản mệnh mình, nói: "Dư Phi, đây hình như là lần đầu tiên, lần đầu tiên cậu cõng tôi."

"Ừm."

Cô không nhìn tới mặt anh, nhủ nhủ đầu mảy, tiếp theo nói đầu đầu, "Tôi có nặng không? Tôi cũng có thể tự mình đi... Sao cậu đi chậm rì rì như thế? ..." Lôi lôi kéo kéo, cô ngoảnh anh, nghĩ rằng có lẽ anh đang tức giận mới không đáp lại, đột nhiên có chút bức dọc, vỗ mạnh bả vai anh, quát anh, "Đi nhanh chút!"

Người xấu, vì phát cáu mà không để ý cô!

Đợi chờ... Hừ, quên đi, cô nhún nhún vai không sao cả, bỗng dưng nhớ tới thuở xưa, đưa tay vuốt góc xuống so sánh, "Thời điểm lần đầu tiên tôi công cậu... !" Theo sau bắt tay ép cúi đầu, về mặt vô cùng kiêu ngạo, "Cứ như meo meo cao khều!"

Anh giữ thân thể cô, đại khái là sợ cô ngã xuống, khe liếc độ cao này, nhân nhát đáp cô một câu, "Cậu nhớ lắm" Nơi nào lùn như vậy, khoe miệng lại nhẹ nhàng hàm ý cười.

"Hừ!" Cô hừ hai tiếng, "Trí nhớ của tôi tốt hơn nhiều so với cậu!" Về chuyện của anh, cô nhớ thiệt nhiều điều!

Anh trầm mặc, vẫn đưa lưng về phía cô, sau đó nhẹ nhàng nói bằng giọng, "Hào hán không đề cập tới chuyện cũ năm đó."

"Ồm..." Thường Tiểu trầm mặc, nhún nhún vai, miệng vô cùng thỏa hiệp, "Vậy được rồi."

Bởi vì... Anh đã cao hơn cô đâu.

Thường Tiểu hí mắt, nhớ tới một lần dạo chơi ở vùng ngoại ô, anh xoay chân đã quên cô, chỉ nhớ rõ lúc ấy rồi đi cùng thầy giáo, chỉ nhớ rõ anh bình thường lễ độ lại liều mạng giãy giụa, chỉ nhớ rõ cô liều mạng mạng nhỏ cống anh xuống núi, chỉ nhớ rõ sau khi cống miệng khô lưỡi khô mồm hôi nóng đầm đìa...

Chỉ nhớ rõ về sau rất thân quen với anh.

Hiện tại ngẫm lại, ngược lại thật sự là chuyện tương đối khổ sở, như hiện tại để anh cống cô đi một lần nữa...

Đáng lẽ ngày đó cô chạy xuống núi trước xin giúp đỡ...

Thường Tiểu yên tâm gối đầu lên trên bờ vai anh cười, "Tôi nhớ lúc ấy tôi còn thật nhiệt huyết nghĩ, nếu cậu tàn phế, tôi sẽ nhờ cậy mẹ tôi chiếu cố cậu, hắc hắc..." Nhân tiện sờ sờ tóc của anh, đột nhiên lại sinh ra uly uly, "Trước kia bộ dáng cậu nhỏ nhỏ thật nhiều đáng yêu, nhưng chỉ chớp mắt cậu đã cao như vậy!" Phút chốc lại đưa tay hướng lên trên chút, "Cao như vậy nè!"

Anh lại nhân nhát liếc mắt, "Cậu nhìn lầm rồi." Anh cũng không phải trắng.

"Dư Phi..."

"Ờ?"

"... Không có việc gì." Muốn hỏi một chút xem cậu đang cười phải không. Không biết thế nào, cô có thể cảm nhận được khoe miệng anh phát ra độ cong sâu, còn muốn hỏi thanh âm của anh làm sao có thể trở nên dịu dàng như vậy...

Một lát sau anh bình thân mở miệng, "Tôi nghĩ đến cậu hỏi tôi muốn lấy thân báo đáp hay không."

"Hả?" Cô dừng một chút, thanh âm nhẹ xuống dưới, "Mới không phải..."

Cô không dám...

Mệt mỏi quá... Cô nhẹ nhàng ngáp một cái, nhắm mắt lại. Dần dần ngược dòng lâm vào chuyện cũ... Sau trung học, quan hệ nam nữ trong nháy mắt trở nên khó bề phân biệt, thân bí vô cùng.

Người nào đó bắt đầu ái muội cùng người nào đó, người nào đó như gần như xa đối với người nào đó, người nào đó thân mật vô cùng cùng người nào đó...

Tình huống vụng trộm nắm tay nhỏ bé cũng nhiều, vài bạn học nữ ở chung một chỗ tâm sự về nam sinh nào đó.

Kỳ thực cô rất kỳ quái vì sao Dung Lan cùng Thiên Thiên đối anh đều là xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, bởi vì thời điểm, anh... Giống như luôn bị nhắc tới cái kia.

Ngay cả thầy giáo cũng nhạy cảm, khi đó anh cùng hoa hậu lớp bên cạnh không biết có chuyện gì, đứng một mình ở trên hành lang, đã bị lão trực ban mời vào phòng trà, trái lại cô...

Kỳ thực thầy giáo cảm thấy cô đơn độc đứng chung một chỗ cùng nữ sinh thì tương đối nguy hiểm đúng không. = =

Hừ, hiện tại ngẫm lại bỗng cảm thấy không phục, rõ ràng mỗi ngày cô đều cùng anh kẻ vai sát cánh, thầy giáo cư nhiên luôn luôn không nghe thấy mặc kệ không hỏi, hoàn toàn tin tưởng học vấn của cô đều ưu tú, không hỏi tình hình, không khóis lửa nhân gian...

Kẻ lỗ mãng.

Trên thực tế cô thường thường trộm để mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình ở bên trong cái bàn, tình tế thường thức, nhưng đối mặt với tình yêu, cô hoàn toàn không biết gì cả như trước.

Lờ mờ nghe thấy có người gọi cô, Thường Tiểu, Thường Tiểu...

"Ồ..." Cô mơ hồ lên tiếng, con buồn ngủ vậy hăm, dần dần mất đi ý thức.

Lại mơ hồ nghe thấy anh nhẹ giọng hỏi...

Muốn tôi lấy thân báo đáp... hay không?

Hừ... Cô nhắm mắt lại nhẹ nhàng hô hấp, không có khả năng!

**

Cô bị đem về ký túc xá khi nào thì cô hoàn toàn không biết, nhưng thức dậy đã là buổi sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua ban công, ánh vàng rực rỡ.

Chuyện trước lúc ngủ, cô cũng nhớ rõ ràng. Đầu tiên là uống say rượu, sau đó không để ý Dung Lan lôi kéo lên tiếng hát vang, về sau Dư Phi cũng cô, cô còn nói nhảm...

Ừ, không sai.

Cũng không có gì rất mất mặt, cô cũng không phải hát không xuôi tai. Về phần Dư Phi, quá quen với anh, từ nhỏ nháo một chút không có gì không được.

Có điều không biết thế nào cổ họng đau lợi hại, thanh âm khàn khàn, nói chuyện phát âm đều khó khăn, chỉ phải nằm ở trên giường gọi điện thoại cho anh cả, hỏi phải uống loại thuốc gì.

Nói là làm, nhưng mà điện thoại rất dễ thông, câu nói đầu tiên của tên kia chính là, "Thế nào, mang thai?"

Phi! Tuy rằng thời điểm cô viết văn nhân vật nam nữ luôn không biết tiết chế, nhưng từ tâm lý, sinh lý đến thân thể, toàn —— bộ đều thật bảo thủ có được hay không?

Cô không nghĩ ra, anh cả là bác sĩ khoa phụ sản, ngày thường khiêm tốn có lễ, luôn chuyện trò vui vẻ, sao đối với cô đều không nói nên vài câu lời hay? Bất quá khi cô bị cảm, vẫn có thói quen gọi điện thoại cho anh, mặc dù anh thuộc khoa phụ sản.

Miệng cô méo mó nói, "Cổ họng đau..."

"Há." Hình như anh đang bận cái gì, không tập trung, sau đó nói câu, "Trừ bỏ chuyện mang thai ra, em cứ đi tìm Dư Phi ha, ngoan, anh đang bận, bái bai."

Không có lương tâm. Cô trừng mắt nhìn di động cất đút, nhìn ban ngày ban mặt trong ký túc xá cư nhiên một người cũng không có...

Thực tui thân.

Nhưng cổ họng đau là một chuyện, đói bụng lại là một chuyện khác, nửa đêm hôm qua ngồi xỏm trong toilet đi đại tiện, hiện tại nhớ tới chân còn run lên... Vì thế rửa mặt qua loa, tóc tai lộn xộn xuống lầu mua cháo trắng cùng...

Cao sơn trà...

Địa bàn đại học C kỳ thực rất lớn, cửa hàng nhiều vô số, từ cửa hàng ẩm thực, cửa hàng tạp hóa đến cửa hàng báo chí tạp chí, thậm chí là cửa hàng quần áo, phẩm nói ra được cái gì cần có đều có, nhưng Thường Tiểu không nghĩ tới, trường học lớn như vậy, nhiều cửa hàng như vậy, cô cư nhiên sẽ gặp gỡ Quý Hiểu Đồng... ở cửa hàng thuốc.

Ông trời chính là như vậy, có một người như thế, không biết phía trước, mình cùng anh vĩnh viễn sát vai mà qua, sau quen biết, anh thật giống như chỗ nào cũng có.

Chẳng lẽ đây là hầu tử đại tiện gặp gỡ tình tình bài tiết —— phân vượn?

Thường Tiểu theo dõi anh chậm rãi đi vào hiệu thuốc, chờ anh phát hiện bản thân mình.

Rốt cục bốn mắt gặp nhau, cô tỏ vẻ thân cận giờ mi lên, không ngờ sắc mặt anh trầm xuống, cũng không chào hỏi cô, trực tiếp lướt qua cô, đến gần quầy, cổ họng khàn đặc nói với ông chủ hiệu thuốc, "Cao sơn trà."

Cổ họng khàn đặc... Cô chú ý tới trọng điểm.

Thường Tiểu không khỏi vui vẻ, ước lượng cao sơn trà trong tay ông chủ vừa đưa cho cô, trực tiếp đưa qua nói, "Cho." Sau đó cười cười, giọng giống như vịt kêu chủ động mở miệng, "Cậu cũng khàn giọng, thực khéo."

Anh ngớ ngẩn không thôi, sắc mặt quẫn.

Lúc này ông chủ đưa hai lọ cao sơn trà ra, cô nhận lấy, sau đó cảm thấy gặp nhau là duyên, vì thế cười tủm tỉm nói, "Muốn cùng đi ăn cháo hay không? Tôi mời."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngô Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giao Chiến

Thường Tiểu nói một câu "Tôi mời" thật là nhiệt tình dào dạt, nhưng mà Quý Hiểu Đồng chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, cảm xúc có vẻ như không được tốt, tóm lại không để ý cô là được rồi. Sau đó anh bất ngờ đoạt lấy lọ cao sơn trà trong tay cô, căn bản không nhận lọ lúc trước cô đưa cho anh, lấy cặp da ra, chuẩn bị trả tiền.

Cô nhìn bóp da lại vui vẻ, chạy nhanh lấy ra cái tương tự, hai cái bóp da so ra một đôi, thật đúng là giống nhau như đúc. Vì thế cảm thấy nên biểu đạt hưng phấn của bản thân mình, cổ họng khan đặc nói, "Thật sự rất khéo."

Từ đầu anh thủy chung đen mặt, quyết tâm chịu đựng không muốn quan tâm, bỏ qua cô trực tiếp hỏi ông chủ một câu, "Bao nhiêu tiền?"

Cô giành trả lời trước, "Mười chín đồng tám hào."

"Cậu cảm miệng." Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô, thanh âm quả thực vô cùng khan khan, cùng cô lại có hiệu quả như nhau.

Cô cũng không thêm để ý giọng điệu của anh, ngược lại bởi vì luân phiên trùng hợp mà mặt hào hứng bùng bùng.

Quý Hiểu Đồng liếc cô, lấy ra hai mươi đồng, cổ họng khan đặc, "Không cần thối lại."

Thường Tiểu cũng nhanh chóng lấy hai mươi đồng đưa cho ông chủ, vỗ hướng trên quầy thủy tinh, hào hùng rống lên câu tương tự, "Tôi cũng không cần thối lại!" Tiếp theo không nhìn sắc mặt ông chủ thế nào liền quay đầu nhìn anh, nói, "Đi thôi, mời cậu ăn bữa sáng, tôi nói thật."

Quý Hiểu Đồng: "..."

"Đi mau!"

"Không cần, cảm ơn!" Anh cười giả lả, xoay người bước đi.

Thường Tiểu phát hiện hai chữ "Cảm ơn" nói xong thật có lực, cười tủm tỉm gật đầu, liên tiếp vỗ trên đầu vai anh, "Ha ha ha, không cần khách khí!"

Sau đó vui tươi hơn hờ theo ở phía sau.

"Tôi, không, đi!" Chỉ thấy Quý Hiểu Đồng nói xong dừng bước chân, chỉ chỉ phương hướng ngược lại, "Tôi nhớ ký túc xá nữ ở bên kia." Về mặt rõ ràng mất hứng.

Cô chẹp chẹp miệng nói tiếp, "Cũng không có việc gì, không đi thì không đi. Tôi muốn đi Vinh Ký uống cháo trắng."

Quý Hiểu Đồng: "..."

"Ký túc xá của cậu không phải ở bên kia ư?" Cô lại chỉ hướng khác, sau đó nhớ tới cái gì, oa oa nói tiếp, "Cho nên nói, cậu cũng muốn đi Vinh Ký uống cháo trắng?"

"..."

"Thật khéo!"

Cả khuôn mặt Quý Hiểu Đồng đều đen.

Thường Tiểu thấy bộ dáng anh rất ảm ức, cô cũng không để ở trong lòng, một mặt hiểu rõ vỗ vỗ anh, "Đừng ngại, một bát cháo trắng một đồng, tôi mời được! Đói bụng tranh hơn thua với tôi thì không tốt lắm, tôi nhớ ngày hôm qua cậu đi theo giúp tôi một đoạn đường, hơn nữa cậu còn mời chúng tôi hát karaoke..."

"Cổ họng cậu không đau sao!" Anh đột nhiên ngắt lời cô, giọng nói có chút kích, trong lời nói rõ ràng bí mật mang theo châm chọc. Xem ra là không muốn bởi vì cô mà tận lực thay đổi hành trình, bất quá cảm xúc cũng không tốt, không muốn làm cho người ta chọc anh.

"Đau quá." Cô nháy mắt mấy cái, nhún vai, "Chẳng lẽ cổ họng cậu không đau?"

"Đau!" Anh rống, "Nói chuyện với cậu tôi càng đau! Cho nên cậu không thể cầm miệng ư?"

"A?" Ý tứ của Quý Hiểu Đồng hiển nhiên bày tỏ rõ ràng, Thường Tiểu nghi vực, "Nhưng đau nhẹ thế này tôi còn nhịn được mà."

"..." Bộ dáng Quý Hiểu Đồng như là bị tức sùi bọt mép, cố gắng nửa ngày mà miệng không khạc ra được một chữ. Đi hai bước, anh bỗng dừng chân, lại làm như không phục nói, "Cái kia là bóp da phái nam đó."

"Đúng vậy, nhưng tôi cảm thấy đẹp mắt." Cô không thích màu sắc rực rỡ, lại hỏi, "Cậu mua bao nhiêu tiền?"

Anh trầm mặc sau thốt ra, "Bốn trăm hai."

Quả nhiên! Cô cười cười đắc ý, "Tôi mua bốn mươi hai!" Sau đó lại móc bóp da ra, đùa nghịch ngang dọc, "Hàng handmade đó, bình thường, không khác nhau chứ."

"... Hiện tại giọng cậu thật khó nghe."

Cô cười ha ha, lại vỗ vỗ anh, "Cũng vậy!" Nói xong ngẩng đầu nhìn bộ dáng anh bức mình không thôi, này gọi là gì? Trả thù?

**

"Ông chủ, cho hai bát cháo trắng!" Trừ đi toilet, cô vẫn đối đãi nam nữ không có sự khác biệt, mời khách đương nhiên không là đặc quyền của con trai, cho nên đương nhiên chọn vị trí bên cạnh anh ngồi xuống, giương tay thét to. Lại nghĩ đến cái gì, quay đầu dạy bảo anh, "Hiện tại cô họng chúng ta không tốt, phải ăn nhiều đồ dễ tiêu, cần chăm nom yết hầu thật tốt. Cháo trắng phù hợp nhu cầu hiện tại của chúng ta nhất."

Quý Hiểu Đồng trầm mặc. Cũng không biết có phải ảo giác hay không, anh cảm thấy đối mặt với cô, toàn thân đều bị vây hãm trong trạng thái mệt mỏi.

Thường Tiểu nhìn anh, "Sao vậy, còn không thoải mái ư?" Vì sao nắm chặt nắm tay thế? Hơn nữa vừa bắt đầu ngồi xuống, bộ mặt không ngừng co quắp.

Chỉ thấy anh đột nhiên nói, "Chỉ số thông minh của cậu cao như vậy, làm sao có thể chịu thiệt học ở trường chúng ta?"

Ồ, Thường Tiểu nghĩ nghĩ, đại học C nói như thế nào cũng là một trong những đại học tổng hợp có danh tiếng cao nhất ở tỉnh. Hơn nữa Tiên cô cùng lão Đức không muốn cô rời nhà quá xa, dù sao cũng là con gái duy nhất, vì thế nhìn anh, dễ dàng nói sang chuyện khác, "Oa? Tôi đột nhiên phát hiện lông mi cậu rất dài!"

"Quá khen." Anh cắn răng.

"Không phải quá khen. Đứng rồi, cậu có từng thử để bút chì ở trên hay không?"

Oh oh, sắc mặt anh lại thay đổi.

Người đàn ông này sao dễ dàng thay đổi thế? So sánh với nhau, EQ của Dư Phi rõ ràng cao hơn, bình thân ung dung, lạnh như đỉnh Thái Sơn mà mặt không đổi sắc.

Cháo trắng bùng lên rất nhanh.

Bởi vì đã đói bụng, cô lập tức im lặng, múc một thìa, thổi thổi đưa vào trong miệng, mắt liếc nhìn anh, ngẩng đầu nhìn anh hơi có vẻ kinh ngạc, "Ồ? Cậu ăn hành?"

Anh đại khái cảm thấy cô chuyện bé xé to, không quan tâm cô.

Cô liền cười cười nói, "Dư Phi không ăn hành."

"Dư Phi?" Anh đột nhiên nhú mày, hẳn là có ấn tượng đối với tên này, lại thấy anh giễu cợt, như là nghĩ ra, "Cái người ngày hôm qua sao cậu không đi ăn cùng cậu ta?"

Cô cười cười thân thiện, "Hiện tại cô họng tôi đau, Dư Phi sẽ lo lắng." Huống hồ cô cũng không thể có chuyện gì liền gọi điện thoại cho anh, anh em không thể làm vậy, lại múc một thìa cháo cho vào miệng.

Anh rốt cục đem lực chú ý theo cháo trắng chuyển lên trên mặt cô, đột nhiên lơ đãng hừ một tiếng, "Cậu trái lại rất suy nghĩ cho cậu ta." Tạm dừng một chút, nhớ tới ngày hôm qua cô nói Dư Phi thích cái này thích cái kia, "Còn biết rõ về cậu ta."

Thường Tiểu nhất thời đắc ý, "Đó là đương nhiên."

Quý Hiểu Đồng không nhịn được ý nghĩ hắt cô bát nước lạnh, "Cậu xác định là cậu ta thích, mà không phải là 'Cậu cho rằng cậu ta thích'?" Dứt lời hừ một tiếng, "Tựa như hành, tôi ăn chúng nó, cậu đã cho rằng tôi thích ăn chúng nó."

Người đàn ông kia, thoát nhìn, không phải người đàn ông giỏi cân nhắc?

Thường Tiểu nghe xong vui đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo của anh, âm thầm cắn răng, "Độc nhất lòng dạ đàn bà." Quyết định phủ nhận lời anh nói hơi hơi đã kích đến cô, hừ một tiếng, tiếp theo lại suy tư, kiên định gật đầu, "Tôi xác định cậu ấy thích. Cậu ấy lại chưa từng phủ nhận."

"Nghe cậu nói như vậy, cậu ấy cũng không thừa nhận."

Thực giác của Thường Tiểu muốn phản bác cái gì, nhưng... Cháo trắng đặc dính mềm, vào miệng trơn trượt, ví như sáng sớm Chủ nhật tới giờ cao điểm không ăn cơm sẽ nhất định không có chỗ. Nhưng mỗi lần kêu Dư Phi đến cùng nhau, anh quả thật chưa bao giờ tỏ vẻ quá thích, đại khái chính là không phản đối? Cô đột nhiên thở hắt ra, nhìn anh, nói sang chuyện khác, "Tôi cảm thấy nói chuyện với cậu có chút "xung"."

"Vốn như thế."

Ừm, đó là lời cô hình dung anh ở trên diễn đàn. Mới ý thức người này có lẽ thật sự không thích cô, bất quá cũng không quan hệ, lúc mới bắt đầu nhiều người không thích cô, thí dụ như Thiển Thiển cùng Dung Lan.

Vì thế cô bơm hơi cho bản thân mình, hi vọng lên cao, hết thầy đã chỉ định.

Vui đầu ăn vài miếng, cô lại không nhịn được hỏi, "Có phải cậu không muốn kết giao bạn bè với tôi đúng không?"

"Chúc mừng cậu, rốt cục giác ngộ." Anh quấy hai cái, cố ý không nhìn cô, lại ăn miếng cháo.

Thường Tiểu nhún nhún vai, bới ba cái hết bát cháo, sau đó mở bóp da lấy ra hai đồng tiền xu đặt tại trên bàn, chậm rãi đứng lên, nói, "Vay được rồi, không quấy rầy cậu."

"Cáo từ!" Cô ôm quyền hành lễ, thấy anh vẫn không quan tâm, từ mép bát lấy hạt cháo lên, đánh bắt ngờ bôi lên trên mũi anh, sau đó bỏ chạy.

Vừa chạy vừa khàn giọng ném một câu nói, "Có duyên sẽ gặp lại!"

***

Quý Hiền Đồng ngăn người, mới đưa tay lau cháo trên mũi.

Có loại choáng váng hoa mắt, đầu óc cô rối cuộc cấu tạo từ cái gì?

Chiều hôm qua người nọ đi đón cô, anh lại trở về quán với đám Trần Hoa, kết quả nhất định là ăn no rừng mỡ, mới không biết tự lượng sức mình chọn bài 《 Thanh tòng cao nguyên 》, lại bởi quả mức dùng sức làm cho cổ họng bị thương. Nhưng anh cũng không để trong lòng, kiên trì một hát đến cùng.

Kết quả buổi sáng hôm nay phát hiện yết hầu đau rát...

Nhớ lại hết thầy đều do cô ban tặng! Nếu còn thân cận cùng cô, cắt, vậy anh thà rằng đem tiền đặt cược đi gặp quý!

Kỳ thực buổi sáng bắt đầu chỉ muốn cho cổ họng tĩnh dưỡng, hạ quyết tâm hôm nay không cần thiết mở miệng nói chuyện, kết quả lại tán dóc lung tung cùng cô, hiện tại yết hầu đau rát.

Thật sự là rất ám ức, có điều cô gái này luôn tự cho là đúng, luôn luôn ồn ào Dư Phi thích cái này thích cái kia, chắc, anh không thích người khác nhưng tay vào chuyện của anh, thích ăn cái gì mặc cái gì chán ghét cái gì ghét cái gì, trong lòng anh rõ ràng, nên mua thêm nên ăn cơm, anh cũng có thể tự xử lý.

Mỗi khi có người phỏng đoán suy nghĩ trong lòng anh, chuẩn bị cái này chuẩn bị cái kia cho anh, tốn kém thời gian, đem đủ loại vọng tưởng của bản thân cường chế ở trên người anh.

Anh chán ghét như vậy.

Mất nhìn thấy cô để hai đồng tiền cùng cao sơn trà trên bàn, còn có cháo trên ngón tay, nhớ tới cô cùng bề ngoài cực đoan, hành vi cử động mâu thuẫn, ngăn người, đột nhiên xuy thanh, "Đồ điên."

Cười.

Chắc, thật có thể đặt bút chì trên lông mi?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngộ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giao Chiến Lần Thứ Hai

"Này, cổ họng cậu đau quá à?"

Thăng đến giữa trưa Thiến Thiến và Dung Lan mới trở về, thuận tiện xách cho cô gói sủi cảo, Thường Tiểu mới nhớ tới Dung Lan hữu tình tài trợ Thiến Thiến tham dự diễn kịch nói, cô vốn cũng muốn đi hỗ trợ làm hậu cần, đại khái là vì ngày hôm qua cô uống rượu nên sáng nay ngủ ngon, mới không đánh thức cô.

Cô cười hắc hắc, tiếp nhận sủi cảo, nói oa oa, "Sẽ khá hơn."

"Người không biết chuyện còn cho rằng cậu bị giày vò."

"Chắc, lưu manh!" Cô hé miệng, biết Dung Lan ghi hận chuyện ngày hôm qua cô không nghe lời chết không chịu đi, "Dư Phi đưa tôi trở về khi nào?"

"Buổi tối, tám tám giờ hơn, cậu ngủ mơ mơ màng màng, kêu thế nào cũng không tỉnh, khiến đi quản lý ký túc bực bội, chúng tôi không nâng nổi cậu, chỉ có thể để Dư Phi cõng cậu lên đây."

Dung Lan xen mồm, "Cậu kém thế, tiểu tử kia cứ nhiên chịu một nhọc, còn không cho chúng tôi nhúng tay."

Ồ, Dư Phi là anh em kết nghĩa của cô! Mặt Thường Tiểu cũng chẳng hồng một chút. Bất quá buổi chiều đến đoạn thời gian tám giờ muộn kia đi chỗ nào? Cô nghĩ nghĩ... Ồ hơ, không ấn tượng, quay đầu hỏi.

Tiếp theo liền bùng sủi cảo mở máy tính, trang nặng, hệ thống vận hành nhanh hơn trước, mặt bàn màu đen, gần góc trên bên phải có một vòng trắng xanh, phát ra vàng sáng yếu ớt, thu về đứng ở góc trái, đơn giản rộng rãi, cứ nhiên thực dụng ra cảm giác yên tĩnh, cô thật thích.

Hơn nữa làm việc hai ngày nay, cảm thấy tốc độ vận hành nhanh hơn không ít so với trước kia, không khỏi cảm thán Dư Phi hỗ trợ một tay.

"Cái bản thảo kia của cậu không cứu nổi à?" Thiến Thiến hỏi, thuận tay cầm miếng sủi cảo ném vào trong miệng.

"Không."

"Xi, còn tưởng rằng anh ta rất có bản lĩnh."

Cô chăm chú nhìn Thiến Thiến, hiếm khi có chút mất hứng, "Người nếu biết nhiều lắm sẽ không chân thực, tiểu Phi đã thật không chân thực, sao phải biến cậu ấy thành người ngoài hành tinh thế." Nghĩ nghĩ giận điên người không đền mạng bỏ câu, "Làm người thành thành thật thật như cậu không tốt ư?"

"Phi! Cậu chết đi!" Thiến Thiến khinh bỉ cô, nhớ tới cái gì đột nhiên vui vẻ, "Đến đây, nói cho cậu chuyện này, ngày hôm qua Dư Phi cõng cậu trên lưng, đặt cậu lên trên ghế trước, kết quả cậu ngã trái ngã phải, tôi đi lên đỡ cậu, đỡ không cẩn thận làm đầu cậu đập lên trên bàn, cậu đoán xem thế nào?"

"Như thế nào?" Cô sờ sờ đầu, vừa rồi không biết, hiện tại cảm thấy có chút đau.

"Anh ta cứ nhiên trừng mắt nhìn tôi!"

"..." Cô cũng không xem hiểu được rõ vì sao Thiến Thiến hưng phấn, "Cho nên?"

"Anh ta trừng tôi, ôi, cậu không biết đây là một chuyện rất mới lạ sao? Cái loại này dám hận không dám nói, trong lòng phức tạp lại kiềm chế biểu tình... Chắc, Lan Lan, cậu nói đúng không!"

Dung Lan xì một tiếng khinh miệt, "Cậu xem nhiều tiểu thuyết Thường Tiểu viết đúng không."

Thường Tiểu chẹp chẹp miệng, hừ hừ, cô mới chưa từng viết vậy. Cô viết tiểu thuyết rất trực tiếp, đối với nam chính không có miêu tả phức tạp, nhiều lắm thì thân thể dũng mãnh, trong lòng giết mình mà thôi.

Dung Lan đột nhiên nói tiếp, "Đúng rồi, không phải trước đó đã nói Quý Hiểu Đồng tìm cậu có mưu từ trước ư?"

Cô đưa sủi cảo vào miệng, ăn ăn, quay đầu, "Cái gì mưu từ trước?"

"Trần Hoa nói, anh em bọn họ đánh đổ, nói là không thể tưởng tượng ra cảnh cậu mặc váy sẽ như thế nào, xem Quý Hiểu Đồng có bản lĩnh lừa gạt cậu thành công hay không. Ngày hôm qua tên kia hôn hờ tán gẫu với tôi, cũng cho tôi tham dự một phần." Nói xong liền xuy thanh, đè bả vai cô, "Bằng việc chúng ta là chị em mà đánh đổ, ý thức không dùng được. Tôi là gián điệp."

Thường Tiểu chưa suy nghĩ cẩn thận, quay đầu chăm chú nhìn Dung Lan đang cười xấu xa, Thiến Thiến đã giành lên tiếng trước, "Tôi cảm thấy cậu đang có chủ ý quỷ quái gì đó."

"Hắc hắc..." Dung Lan búng tay, "Đào khách thành chủ! Tiểu Tiểu, cậu ra tay, đi lừa gạt Quý Hiểu Đồng mặc váy!" Theo sau cả người áp trên lưng cô, "Sau đó tương lai cậu muốn quan hệ hữu nghị tôi đều bao toàn bộ, luôn luôn bao cậu đến khi tìm được người đàn ông số mệnh đã an bài mới thôi!"

Thường Tiểu tạm dừng, "Vì sao muốn Quý Hiểu Đồng mặc váy?"

"Cậu không biết là rất có tính khiêu chiến à?"

"Tôi cảm thấy không cần thiết." Hơn nữa cơ bản không có khả năng, cô muốn nhìn Dur Phi mặc váy hơn... Nghĩ nghĩ rồi tự cười, vừa ăn sủi cảo vừa cười trộm.

"Mặc kệ, nếu cậu không đáp ứng, một năm không thể viết tiểu thuyết!"

"Vì sao?" Nhìn Dung Lan hưng phấn không thôi, cô chẳng phải là thật vô tội?

"Được rồi, dù sao da mặt cậu tương đối dày, cũng không có gì đáng ngại, trước lễ Noel cậu đem hết toàn lực, mặc kệ thành công hay không, tôi đều mời cậu ăn đồ ngon."

"Tôi..." Cô vừa muốn nói gì, đột nhiên di động reng lên tiếng chuông, thoáng nhìn là tên Dur Phi, chần chờ một chút... Dù sao hiện tại cổ họng cô căn bản là vịt đực, ngày hôm qua đi Karaoke hành động của anh thật giống như còn có điểm mất hứng, bây giờ anh nhất định nói cô đáng đời, nếu không, không nghe thấy là được.

Thiên Thiên đoán chừng muốn đáp lời, hiển nhiên là ngại âm ỉ, ồn ào một câu, "Nhận điện thoại."

Cô không để ý, nắm di động nhìn, thẳng đến khi thanh âm gần như yên tĩnh, lại nhanh như gió cảm thấy sự tình không thích hợp, nhận máy "A lô" một tiếng.

Dur Phi mở miệng, tiếng gọi dịu dàng, "Bảo bối..."

Muốn chết!

Cô nghe một câu này, toàn thân nổi da gà kháng nghị, vừa định kháng nghị, Dur Phi cũng không cho cô cơ hội "làm sáng tỏ", không ngừng cố gắng nói, "Trái tim nhỏ, vị thứ sáu nhà em bị người mơ ước rồi."

Trái tim nhỏ... Cô run lên một chút.

Vị thứ sáu... Cô lại run lên chút nữa, nhà cô có năm vị, ba mẹ thêm ba anh trai.

Lúc này cô cũng nghe ra đầu bên Dur Phi xôn xao, âm âm ồn ào không chịu nổi. Cảm giác đầu tiên trong đầu chính là bên kia hẳn có rất nhiều người, hiện thời càng vì một câu "trái tim nhỏ" của anh mà nổi oanh, Dur Phi nói ba chữ nghe qua không đáng khinh, ngược lại có vài phần hứng thú ái muội. Cô nghĩ nghĩ, đột nhiên mở miệng yếu ớt, "Nhà chúng tôi cộng thêm tôi, vừa khéo sáu vị, không có vị khác..."

Toát mồ hôi... ==

"Nghe giọng cậu kia" Dur Phi đầu tiên là dừng một chút, nhưng đại khái bởi vì cảm xúc hôm nay không sai, vẫn chưa để ý. Lại trực tiếp cắt vào chủ đề, thanh âm xuyên qua điện thoại tuy là vững vàng, cô lại nghe ra cất giấu hứng thú, anh nói, "Vị cái gì, chen một thì có. Tôi ở sân bóng rổ bên cạnh ký túc xá chờ cậu, chờ cậu đến."

"Tôi còn chưa ăn xong!" Cô nhanh chóng nói chen vào.

Anh cười cười, "Cậu không đến..." Nhẹ nhàng lại mang uy hiếp, "Tôi sẽ phản bội cậu. Ngoan, nên đổi giày rồi." Anh lại dạn dò một câu.

Thường Tiểu ngăn người nhìn di động, "Phản bội ai?" Tiếp theo liền bắt đầu đổi giày ... o(>_<)o ~

**

Dung Lan nói, hiện tại đi ra ngoài sẽ đại biểu cô đáp ứng chuyện kia rồi.

Kết quả cô vẫn đi, quần...

Không biết vì sao, cảm thấy tiểu Lan kiên trì như vậy, nói không chừng đã đạt thành hiệp nghị cùng ai kia, bằng không cần gì phải cố chấp thế? Cô đột nhiên hiện ra hình ảnh Dung Lan vừa cắn hạt dưa, vừa xem cô và Quý Hiểu Đồng mặc váy đánh nhau.

Lại nghĩ nghĩ, cô bắt đầu tưởng tượng bộ dáng Quý Hiểu Đồng mặc váy, oa, thật khó nghĩ.

Còn có, Dur Phi vội vã thế kia, rốt cuộc lại gây nên chuyện gì?

Đi ký túc xá của Dur Phi phải qua ký túc xá của Quý Hiểu Đồng, trước đây cô đến nơi này âm ỉ một trận, cho nên đi qua đường vẫn sẽ có người lấy ánh mắt khác thường nhìn.

Bất quá Dung Lan nói đúng, cô có tự tin đối với mình, cô ảnh chụp vô luận xem ở góc độ nào, đều thật anh khí!

Có điều tình huống hôm nay bất đồng, trên đường mơ hồ nghe được nhiều người lớn tiếng nghị luận, nói một đóa hoa xinh đẹp khoa máy tính khóa mười trực tiếp đập cửa thổ lộ cùng người. Sau đó nói cái gì người nọ là hoa đã có chủ, vừa người ta còn gọi điện thoại cho bạn gái tới.

Hiện tại đang chờ nhà gái ra sân.

Cô nghe một nửa, cảm thấy cảnh tượng này sao cầu huyết thệ, sau đó nhiệt huyết mệnh mông cân nhắc xem có nên đi hiện trường quan sát hay không, viết vào trong tiểu thuyết. Nhưng lại có mệnh lệnh của Dư Phi trong người... Chỉ phải nhận mệnh đi về phía trước.

Rất dễ dàng đến sân thể dục, trừ bỏ chính giữa bị đám người vây quanh, cô căn bản không thấy bóng dáng Dư Phi.

Di động lại reo vang, bắt máy, Dư Phi cười cười nói, "Em yêu, em tới chưa?"

"..." Không thích hợp, thực không thích hợp, Thường Tiểu nghĩ nghĩ quyết định xem nhẹ xưng hô, lại lần nữa nhìn trước sau xung quanh, "Không nhìn thấy cậu."

"Ngoan, hướng đám người đi vào giữa."

Hướng đám người đi vào giữa...

A, thiệt nhiều người! Thật là khó chen... May mà cô đủ thon thả. = =

Bất quá nhiều người như vậy, trận chiến này, sẽ không phải kéo bè kéo lũ đánh nhau chứ, bảo vệ trường học còn chưa khủng hoảng ư?

Thường Tiểu gian nan gạt mở đường máu, rốt cục thoáng nhìn nhân vật mục tiêu, lắc đầu thờ dài, nghênh đón.

Dư Phi thoáng nhìn cô, bộ dáng ung dung, nhàn nhả lại tự tại.

Ai ngờ ngay sau đó, bên tai lại vang lên thanh âm khàn khàn có lực xuyên thấu, nói là, "Nhường một chút."

Tiếp theo Quý Hiểu Đồng cũng xuyên qua đám người đi tới, bộ dáng không có nửa điểm chật vật như cô, chỉ thấy anh như trước mang theo không kiên nhẫn nhìn cô, vươn tay phải, đưa một lọ son trà cao cho cô, tiếp theo nghe thấy anh nói, "Của cậu."

Hôm nay cũng đem Dư Phi xem nhẹ không còn một mống, bộ dáng không coi ai ra gì.

Ở bên trong tay trái, rõ ràng còn nắm một lọ khác, cao son trà giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngộ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Xem Nhẹ

Thường Tiểu tự nhiên mà nhận lấy, oa oa nói một tiếng "Cám ơn", ánh mắt tự nhiên dừng ở nhóm người xung quanh không có nhiệm vụ trên người.

Thấy tư thế đó, không hiểu được có phải tác dụng tâm lý hay không, không ngờ cảm thấy yết hầu đau đớn lợi hại, nếu cô không đoán sai, hiện tại cô hẳn là tiêu điểm .... tầm mắt mọi người.

Tiêu điểm! ?

Cô cả kinh, đủ loại ánh mắt, phần lớn đều không cho là đúng, cũng có khó có thể tin, thậm chí khinh thường chẳng thèm ngó tới, ít nhiều khiến cô bất an.

Việc cấp bách cũng lùi để ý tới Quý Hiểu Đồng, ánh mắt tự nhiên tìm kiếm Dư Phi. Mà anh vừa đúng rút tầm mắt "người không liên quan" về, nhìn cô cười nhẹ nhàng, liền dễ dàng trấn an cô nóng nảy.

Tiếp theo, anh cất bước đi tới hướng cô, nhẹ nhàng liếc cao son trà trong tay cô một cái, không dấu vết chuyển dời đến tay của mình, đột nhiên nắm tay cô giờ lên cao, tùy ý phoi bày ở trước mặt mọi người, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua người nào đó, nói câu, "Chính là cô ấy."

Ầm vang ——

Giống như sét đánh giữa trời quang, toàn bộ không khí đầu tiên là cứng lại, sau lập tức nổ oanh.

Thường Tiểu có chút mờ mịt... Cái gì "Chính là cô ấy"? Cô như thế nào?

Cô bị câu nói đột ngột này làm cho ù ù cạc cạc, ngay sau đó đột nhiên ý thức được tay của mình bị anh nắm... Trong tay, nắm rắn chắc mà có lực... Tim

đập mạnh, tiếp đó là lo sợ bất an——

Trên chân cô là giày vải bạt đã hơn nửa năm không giặt sạch, mặc áo T-shirt cũng bạc màu, quần theo lời Thiển Thiển nói chính là giống như dưa muối khô, còn có tóc cứ hai tuần mới để ý sửa sang, hôm nay vẫn như cũ giống như là một tảng rêu xanh ươn ướt bám trên tường, quá ngán mà không cách nào làm gì được...

Lâu chưa thấy về nữ tính, nhưng lại dần dần thức tỉnh ở bên trong ánh mắt mọi người.

Dư Phi như rõ ràng cô bất an, anh đột nhiên nắm chặt tay cô, sau đó khoe miệng mỉm cười, gọi cô một câu êm ái, "Thường Đại Tiểu."

Dư Tiểu Phi...

Cô dừng một chút, vài giây sau không tự chủ giờ khoe miệng, thoáng nhìn Quý Hiểu Đồng làm như không lưu luyến rồi đi, nhếch miệng cũng không còn để trong lòng.

Vừa định ngẩng đầu hỏi Dư Phi nguyên nhân sự việc, cùng với hỏi rõ vị trí sắm vai nhân vật của cô vào giờ phút này, lúc này Quý Tò đột nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn cô một cái, khoe miệng ngoác ngoác hồ to, "Này!"

Cô tài trí thông minh, anh đột nhiên tung đồ, lắc lắc dưới ánh mặt trời, chột lóe liên tơi —— cô phản xạ có điều kiện vừa định vươn tay nhận lấy, Dư Phi đột nhiên giành trước một bước, xuất sắc nắm chặt.

Hai người rốt cục chống lại tầm mắt.

Giờ khắc này cô thế nhưng lại có ảo giác, tình thế giống như trong phim truyền hình cảnh tượng hiệp sĩ anh dũng cùng đại boss rốt cục gặp nhau, ánh mắt hai người giao ở không trung, đúng là sét đánh hự hự thực thực, dòng điện va chạm.

Bất quá... Thực không dám giấu diếm, Thường Tiểu thấy thế nào đều cảm thấy Dư Phi tươi cười càng giống... Khụ, gian là được rồi...

Ồ, xin trời cao tha thứ cô thành thực!

Bất quá cũng không dây dưa lâu, Quý Hiểu Đồng đã đem tầm mắt chuyển dời đến trên người cô, ném ở bên trong lòng bàn tay như là... tiền xu, lại giọng nói khàn khàn, "Nhớ kỹ bữa trước."

Cô chưa làm ra phản ứng, Dư Phi không rõ nguyên do, đã từ từ cười, "Đôi ta thiếu cậu một bữa thì thế nào?" Quay đầu so đo sớm liền đứng bên một nữ sinh, một bộ bỏ qua Quý Hiểu Đồng, cười nhợt nhạt nói: "Này, hoa đào vượt tường."

Thường Tiểu theo chỉ điểm nhìn lại, tâm lại bỏ nhào về phía trước, thầm nghĩ một đóa hoa đào béo mập!

Chỉ thấy nữ sinh kia mắt sáng môi đỏ, thần thái phấn khởi, khoe miệng cũng chứa ý cười, tất nhiên là một bộ đáng tràn đầy tự tin, tầm mắt xem xét cô cùng Dư Phi hiện tại cũng tràn ngập hứng thú.

Nhưng ngay sau đó Thường Tiểu hơi chút phân tâm, chỉ thấy còn có một bạn nữ đứng bên cạnh "hoa đào vượt tường", tướng mạo thanh tú có thừa, cô gái trùng mắt với cô, trong ánh mắt tràn ngập oán hận thù địch...

Khụ... Thường Tiểu bị trùng có chút chẳng biết tại sao... Ách, vị tiểu thư kia?

"Hai người quả nhiên là quan hệ người yêu?"

Cũng không cho Thường Tiểu thất thần, chỉ nghe thấy một câu nói mang ý cười châm biếm, hoa đào kia đã đi đến trước mắt, ý cười trong suốt đánh giá cô từ đầu đến chân, sau đó nghiêng đầu nhìn chằm chằm về phía Dư Phi, hiển nhiên cũng muốn bỏ qua cô.

Thường Tiểu tự nhiên nhìn về phía Dư Phi, anh thủy chung chưa nhìn cô, nhưng lực nắm tay cô may mắn chưa giảm, giờ đây bình tĩnh cười yếu ớt gật gật đầu, nhìn không ra một tia giả bộ.

"Em không tin." Nữ sinh tươi cười chưa giảm, bộ dáng chắc chắn.

Đám người vây xem lại nổ oanh, anh một lời tôi một câu thảo luận.

Thường Tiểu chậm nửa nhịp để nắm bắt tình hoa trong đó, người yêu...

Người yêu?

Cô không khỏi nhớ tới nghị luận mới vừa nghe được ở trên đường, xuyên suốt toàn văn lại suy nghĩ sâu xa, mạch suy nghĩ tiện tay nhặt ra tình tiết trải qua trong tiểu thuyết, cuối cùng đảo qua quần chúng vây xem... Chẳng lẽ cô thành bia đỡ đạn của Dư Phi?

A...

Cô nghiêng đầu nghĩ vậy, vui vẻ, hắc! Thường Tiểu cô cư nhiên cũng có một ngày trở thành bia đỡ đạn!

Song Thường Tiểu nghĩ vậy cũng không thoát khỏi lo lắng, không kịp lắng nghe, đột nhiên lôi kéo nhân vật nam chính, nhẹ giọng nói vào tai anh, "Thật sự thiếu tôi một chút sức thuyết phục." Hôm nay nếu là Thiên Thiên hay Dung Lan, khẳng định càng có thể đảm nhiệm, về phần cô ư... Từ trước đến nay, người quen biết, đều bị cô đem thành anh em để đối đãi.

Dư Phi cúi đầu ngắm cô, đột nhiên điểm điểm đầu cô, cũng để sát vào lỗ tai cô, dùng thanh âm hẳn là chỉ có 2 người bọn họ có thể nghe thấy nói, "Chỉ cần cậu nói một câu."

Thường Tiểu lại đột nhiên nhiệt huyết sôi trào, phút chốc vỗ vỗ ngực, ánh mắt ý bảo anh nghĩa vô phản cố (*đạo nghĩa không cho phép chùn bước)! Lúc này đảo khách thành chủ, siết chặt cánh tay anh, cả người dán lên, mặt dày cười như Mona Lysa thành danh, thanh âm khàn đặc nói một câu, "Tâm can!"

Kêu xong rồi cô quần quần nghĩ, bản thân mình thế nào nghe qua đều có vài phần...

Khụ, thấy chết không sờn.

Lại ngẩng đầu trộm ngắm một cái, Dư Phi tươi cười... Wow... Cô dùng một chút, dùng từ cô viết tiểu thuyết đến hình dung, hẳn là...

Sùng nịch.

Tâm cô ảm áp, gọn sóng nhẹ nhàng ôn nhu mở ra trong lòng, một vòng một vòng, tê dại người nhìn không được run run.

Nghe xong câu tâm can, Dư Phi đã không cố kị, quay đầu nói một tiếng với tiểu thư hoa đào xinh xắn, "Ý tốt của cậu tôi xin nhận."

Tươi cười lại xa cách, sau đó kéo tay cô đi ra bên ngoài đám người.

Thường Tiểu vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn nhìn sườn mặt anh, lại vội vàng quay đầu liếc đối tượng được thông báo, nhìn nữ sinh kia đứng tại chỗ cười thần nhiên, vẫn chưa có bộ dáng tức giận, đột nhiên ý thức được Dư Phi cự tuyệt kỳ thực là phí của trời.

Xem tươi cười kia thật là đẹp.

Trong lòng không ngờ dâng lên bất an không giống vừa rồi...

Cho dù rất nhiều bất an lại thoáng có hưng phấn, còn bao nhiêu chờ mong, không khỏi cảm thán: "Lòng dạ đàn bà như kim đáy biển" lời lẽ chí lý, hừ, cô đã sớm nói, cô là con gái!

Chính là... Cô nhìn tay trái Dư Phi trống rỗng đột nhiên buồn bực, cô tốn hai mươi đồng mua, bình cao son trà bị Dư Phi nắm ở trong tay trước kia đi đâu rồi?

Hình như tiền xu cũng không thấy ... = =~

*****

Vì thế, cô thành bạn gái trên danh nghĩa của người nào đó.

Đời này tình huống cô sắm vai bạn trai người không ít, làm bạn gái người vẫn là lần đầu, cứ việc là giả.

Vì bảo dưỡng yết hầu, thường xuyên giữ vững ôn nhu sẵn sóc, thanh âm sáng khoái tinh thần, Thường Tiểu quyết định tối nay ngủ sớm.

Mùa hè bình minh sớm, thời điểm Thường Tiểu bị di động đánh thức, trời mới tờ mờ sáng, đại khái nhìn không ra thời gian.

Cô mơ mơ màng màng buồn bực giống như không có đặt đồng hồ báo thức, hẳn là ý niệm "Ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh", câu chuyện nằm xuống giường.

Quạt còn xoay ong ong trên giường, lạnh lạnh, thanh tĩnh không nhiều nhận điện thoại, nghe được thanh âm khàn khàn như mình truyền đến từ bên kia di động——

"Thức dậy! Chạy bộ."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chạy Bộ

Cảm giác đầu tiên trong lòng cô, là, làm sao có thể là Quý Hiểu Đồng?

Cảm giác thứ hai, là, chạy bộ...

Còn chưa trả lời đã không cần thận treo điện thoại, nội tâm như là thiên địa giao chiến, tiến lui khó nói.

Từ sau khi cô và anh ta trải qua vài trận chiến, dường như tìm được một lý do tốt lắm, quang minh chính đại nhân hạ mấy ngày, vạch vạch ngón tay tính toán, chỉ sợ anh hai sẽ bóp chết cô.

Sau khi anh hai tốt nghiệp giáo dục thể chất thì đi làm thầy giáo thể dục trung học, thể trạng trắng kiện không mất cân xứng nghe nói là được lòng các thiếu nữ mới biết yêu, lại luôn sung mặt lên, một bộ không nề mặt... Cư nhiên lấy được lòng các cô như cũ, không hiểu nổi - _-!

Di động rất nhanh lại nháo loạn lên, cô nhú nhú mày, đột nhiên ngồi bắn lên từ trên giường, tắt quạt điện sau, quyết định tiếp tục truyền thống tốt đẹp, vì về sau chăm sóc ông xã tương lai cường thân kiện thể.

Liên tiếp khởi điện thoại hồi lên tiếng hạo, cẩn thận xuống giường, miễn cho ằm ỉ đến Thiên Thiên cùng Dung Lan, liền bắt đầu rửa mặt.

Khi xuống thang lầu, cô lập lại nghi hoặc lúc ban đầu, vì sao Quý Hiểu Đồng muốn tìm cô chạy bộ?

Ồ, cô hình như không thân quen với anh lắm.

Đồng hồ biểu hiện thời gian sáu giờ mười lăm phút sáng, thật sớm.

Hiện tại khai giảng cũng hơn một tháng, đã qua thời hè nóng nực oi bức, sáng sớm mà gió đã mát lạnh, cô khịt cái mũi, vừa bước ra ký túc xá, đã thoáng nhìn Quý Hiểu Đồng mặc T-shirt màu trắng, phối hợp quần bóng rổ màu đen.

Bộ dáng vô cùng buồn chán, bí mật mang theo không kiên nhẫn, khiến anh khá đặc sắc, tóc mái trên trán hơi hơi tung bay theo gió, sườn mặt mê người, ngũ quan thâm thúy quả thực kẻ công không nhỏ.

Hôm nay không khéo cô cũng mặc T-shirt màu trắng quần đùi màu đen, cũng ý thức được điểm ấy, tiến lên nghênh đón liền vỗ vỗ đầu vai anh, "Thực khéo."

Anh quay đầu liếc cô, vài phần không còn gì để nói, nhìn trang phục của cô nói, "Bắt đầu đi!" Liền không hề báo động trước cất bước, chạy ở trên đường.

Cô đuổi kịp, mở miệng hỏi, "Cậu thất tình à?" Không thì cứ chỉ làm sao có thể thất thường như vậy?

Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô, "Đến rửa nhục."

"Vậy cậu hẳn là nằm gai nếm mật, chịu nhục, lại một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, gây một tiếng ai nấy đều kinh ngạc." Cô chạy theo, đột nhiên cười, "Bắt quả đến lúc đó tôi sẽ không phụng bồi, lụy nhân (khiến người buồn thui)."

Anh đột nhiên dừng bước chân, tà tà liếc cô, "Heo ruột già, cậu cảm miệng."

"..." Cái gì? Cô bị chấn động mạnh, sống lớn từng tuổi này, chưa có người nào kêu cô thế... Lãi nhài ra miệng, khó được lòng tràn đầy không vui, hét lên, "Cậu mới là heo ruột già! Cậu còn là heo ruột non, heo ruột thừa! Cậu cậu cậu, bụng dạ hẹp hòi!"

"..." Anh bị luận bàn về ruột già của cô chọc cười, bỗng dung dương môi cười cười, khoát tay nói, "Được rồi được rồi, cậu có thể chơi bóng hay không?"

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, cô giật mình, bới bới tóc, suất khí vượt qua anh chạy đầu, sau đó nói, "Có cũng không nói cho cậu."

Chẳng qua là không chạy được hai bước, anh cư nhiên đuổi theo, anh tựa hồ là muốn bảo trì vị trí dẫn đầu.

Cô tự nhiên mất hứng, gia tốc đuổi theo. Kết quả cô đuổi theo anh ngược lại, cô mạnh mẽ giành nói, anh hăng hái vượt qua, anh truy tôi đuổi, rất nhanh liền thật sự độ sức, chạy như điên ở trên đường không người.

Giải đoạn thi đua cùng đuổi theo, đại khái là bẩm sinh nam nữ đã có sự chênh lệch, ít nhất anh chân dài hơn cô, cũng quyết tâm sẽ không nhường cho, khoảng cách giữa cô và anh cư nhiên càng kéo càng lớn, nhìn bóng dáng anh, lồng ngực cô đột nhiên tự bùng nổ một tiếng ——

"A ——"

Ngay cả vỗ lâm cao thủ cũng bị thể hồ quán đỉnh, trình tự nhanh hơn, mau mất đuổi theo.

Quý Hiểu Đồng khốn kiếp cư nhiên học theo, "A ——" một tiếng, cũng tăng tốc độ, may may không thông cảm cô chỉ là phận con gái nhu nhược.

Thường Tiểu nổi giận, rống to, "Không chạy nữa!"

Sau đó dừng ngay, vọt tới ghế đá cảm thạch lạnh lẽo một bên ngồi xuống, kích thích cô giật mình nhất, ngẩng đầu đã nhìn thấy Quý Hiểu Đồng thoải mái cười to ở bên cạnh, vừa cười vừa ho khan, nhưng thiếu mây gian châm chọc ngày thường, thêm vài phần sáng láng đẹp trai.

Còn rất thuận mắt.

Cô hừ hừ, thờ hờn hờn nói, "Thắng chi không vô." Đã không chút do dự quyết định đem hết thầy điều kiện ưu thế về chênh lệch nam nữ lên phía trên, coi như thua cũng không phục, hừ một tiếng lại mở miệng, "Nếu hai chân cậu buộc hai bao cát mà còn có thể thắng tôi thì đó mới là cậu có bản lĩnh."

Quý Hiểu Đồng nhìn cô, "Hả, tôi vừa chớp mắt một cái cuối cùng cũng cảm thấy cậu là con gái." Học cổ tình gây sự.

"Không biết nhìn hàng." Cô là con gái hàng thật giá thật, có điều không cần thiết cho anh nghiệm minh bản thân là được.

A, nóng quá.

Thời điểm chạy khá tốt, hiện giờ dừng lại, toàn bộ thân mình đều đổ mồ hôi. Chính là lại nhìn phía Quý Hiểu Đồng, trong lòng cô không biết thế nào đột nhiên có một tia cảm khái, cô giống như... Chưa bao giờ thấy Dư Phi cười lớn giống anh.

Dư Phi cũng sẽ không thức dậy sớm, cùng cô phát điên chạy như điên ở trên đường thanh tĩnh...

Dư Phi luôn rất bình tĩnh.

Có điều đột nhiên nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, nhớ tới xúc cảm anh nắm bàn tay cô, nhớ tới ngón tay thon dài đẹp mắt, gò má dịu dàng không tiêu tan, lắc mạnh đầu, khàn giọng: "A ——" hét lớn một tiếng phát tiết cảm xúc bức bối.

Đột nhiên nhớ đến trong phòng khách nhà Dư Phi có đặt một chiếc đàn dương cầm, từ nhỏ cô đặc biệt hâm mộ đứa trẻ biết đàn đàn dương cầm, bởi vì Tiên Cô luôn luôn kiên trì bắt cô kéo đàn nhị, nói là kế thừa văn hóa dân tộc, phát triển tinh hoa dân tộc.

Cô còn muốn đi nhà Dư Phi, cô chơi còn anh xin bắt động, nói là đàn nhiều rồi, chán.

Cô nhớ đoạn thời gian đó thường thường sẽ tưởng tượng ngồi ở trước đàn dương cầm giống anh, tình cảnh ngón tay múa lượng trên phím đàn đen trắng, khi đó anh nhất định rất tuyệt, trên mặt là thả lỏng và say mê.

Về sau không biết thế nào lại không chơi nữa, quả thực chưa từng nghe thanh âm đàn dương cầm, trừ bỏ cô ngẫu nhiên dùng ngón trỏ bấm phím đàn phát ra âm thanh mèo kêu, thì không có đoạn sau.

Cô kỳ thực quá ảo tưởng, có một ngày anh sẽ bốt ngờ lời cô đến trước đàn dương cầm, vì cô tấu lên một bản, khúc nào cũng được, nói rằng, Thường Tiểu, khúc này đàn tặng cậu.

Cô hít vào một hơi, sau khi vận động kịch liệt, nhịp tim vẫn chưa bình phục, bùm bùm, lại ngẩng đầu nhìn Quý Hiểu Đồng, anh làm như đắm chiều, cũng đang nhìn cô.

Đột nhiên cười cười, "Cái váy lần trước cậu mặc đâu rồi?"

Thường Tiểu nghĩ rằng anh hẳn là nghĩ đến vụ cá cược với bạn anh, cho nên ngăn người, đoán anh sẽ đề nghị cô phối hợp mặc váy, vì thế xuy thanh, "Bị cậu phun mất rồi." Ngày đó mặc trở về, Thiển Thiển quả nhiên đau lòng muốn chết.

Cũng biết anh đột nhiên gọi cô đến chạy bộ là có âm mưu khác! Thường Tiểu nghĩ nghĩ, rồi vỗ vỗ đùi, sờ sờ bụng, nói, "Đói bụng, ăn bữa sáng đi." Sau đó lại kêu một tiếng "Ồi trời", mới giả bộ sờ sờ túi tiền, "Tôi không mang tiền."

Quý Hiểu Đồng: "..."

Ừ hừ, xem đi, về mặt tốc độ dám vượt qua cô, xứng đáng mời khách. Tiếp theo ngược đầu, cười, "Ồi trời đói quá, buổi sáng hôm nay tôi hẳn là muốn ăn rất nhiều."

Không thể không nói khẩu vị của Quý Hiểu Đồng giống hệt cô, vì sao trước kia chưa bao giờ chạm mặt nhỉ?

Cùng đi một cửa hàng bán mì vẫn thẩn ở gần cửa Đông Nam, lại xét thấy thời gian mới vừa bây giờ.

Mặt trời đã đẩy ra ánh sáng sáng rọi sau tầng mây, ánh sáng màu vàng hắt trên mặt đất.

Cửa hàng mở cửa không lâu, người đến mua bữa sáng cũng không nhiều, nhiều lắm chỉ có vài học sinh chăm chỉ dậy sớm học từ đơn tiếng Anh. Nhớ tới thời trung học cũng từng điên cuồng một thời "Lí Dương điên cuồng tiếng Anh", mỗi người cũng không quản học hiểu hay không, dùng ngữ điệu cùng ngữ tốc nước ngoài nghe không hiểu, ép buộc thuộc lòng một đoạn tiếng Anh lớn.

Dư Phi thích mì vẫn thẩn nơi này.

Ồ, thích chứ...

Thường Tiểu ăn xong rồi vươn tay hỏi Quý Hiểu Đồng tiền, đóng gói một phần cho Dư Phi lại đưa cho anh ta. Buổi sáng còn có khóa học, chạy xong quả nhiên là sáng khoái tinh thần, ngay cả hồ hấp cũng vô cùng thuận.

Quý Hiểu Đồng liếc cô, không nói chuyện, nhưng vẫn lấy tiền ra để ở trên mặt bàn, sau đó không đi, như muốn chờ cô. Kết quả là Thường Tiểu lại mở rộng tâm tình, quyết định kết giao với người bạn này.

Cô đã rất quen thuộc đường đi đến ký túc xá Dư Phi ở, nhắm mắt cũng sẽ không đi nhầm, Quý Hiểu Đồng đại khái nghĩ rõ ràng anh chỉ tiền ra, dù sao đi ở phía sau cũng không sao. Ngắm lại cũng không đúng, vì phương hướng, cũng đi qua ký túc xá của Quý Hiểu Đồng, ngay tại phía sau chỗ Dư Phi.

Không ngờ đi đến dưới lầu Dư Phi ở, nhìn thấy một nữ sinh thật quen mặt, trong tay còn cầm theo cặp lồng com, chấp tay sau lưng xoay quanh ở dưới mặt cô trong ký túc xá của anh.

A... Là hoa đào ngoài tường.

Thường Tiểu dừng một chút, ngay sau đó nữ sinh kia như là phát hiện cô, mỉm cười, trực tiếp đi lên, tóc dài xõa vai, áo nữ ngắn tay màu hồng phấn, làn da trắng nõn ở dưới nắng sớm chiều rọi tự nhiên có chút sáng.

Đối lập với người mặc T-shirt mang theo mồ hôi, trong lòng Thường Tiểu đột nhiên có chút không có tư vị, hơi bất an cắn cắn môi dưới, chỉ có thể trở mặt nhìn nữ sinh tinh xảo đặc sắc tới gần mình.

Nữ sinh kia liếc nhìn mì vẫn thẩn trong tay cô, đột nhiên quơ quơ cặp lồng com trong tay, cười cười, "Theo tôi được biết, Dư Phi thích ăn mì xào!"

Sau đó vươn tay, "Tôi tên Tôn Diễm Diễm"

-----

p/s: xl các bạn vì dạo trước k đăng đều, từ bây giờ mình cố gắng đăng đều!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giăng Cô

Tôn Diễm Diễm

Thường Tiểu lặp lại cái tên này ở trong lòng, sau đó theo phản xạ có điều kiện vươn tay, nắm lấy, cũng mỉm cười lễ phép, "Tôi tên Thường Tiểu."

"Heo..."

Ai? Thanh âm tuy rằng không lớn, kêu xong Thường Tiểu nghe rõ ràng, lên tiếng trả lời quay đầu, một người gần ở sau người, sờ dĩ... Cô trừng mắt nhìn Quý Hiểu Đồng một cái, người vừa mới nói cô là anh? Dựa vào cái gì?

Nhưng mà bộ dáng anh cũng không sao cả, trong ánh mắt không cho là đúng, như là không dễ dãi với hành vi lúc này của cô. Hoặc là bất mãn cô lúc trước đối với anh có cái gọi là đãi ngộ khác biệt.

Cô đột nhiên cảm thấy uống say đầu óc kỳ thực thanh tỉnh hơn so với bình thường, ít nhất làm ra chuyện còn sáng khoái lòng người. Nhất là đã từng "đùa giỡn" anh quá, ngược lại cảm thấy thú vị, quay đầu lại nhìn Tôn Diễm Diễm, hỏi thật nghiêm túc, "Cậu nghe ai nói?"

Vẫn nhúu mày, Dư Phi thích ăn mì xào?

Mì xào á! Cái khác không nói, cô thật đúng là không thích vị này, khô cần lại dễ nguội lạnh, nếu như đầu bếp xử lý không tốt, cái đấy sẽ tích tụ một tầng mỡ, sờ dĩ ở chung cùng Dư Phi lâu như vậy, cho tới bây giờ anh cũng không chọn mì xào. Tuy rằng mỗi người đều khác, nhưng trực giác bảo anh sẽ không như vậy... Ô, tính tình đại biến.

Nghĩ vậy, chỉ hơi khẳng định, lại nghe được thanh âm ngọt ngào kia, "Nghe Dư Phi nói."

Nghe Dư Phi nói ...

Dư Phi nói ...

Cô dừng một chút, nhìn phía Tôn Diễm Diễm, tưởng ở trên mặt đối phương tìm được chút ít nói dối hoặc là dấu vết vui đùa. Nhưng mà Tôn Diễm Diễm lập tức nhìn lại cô, không có lùi bước, thậm chí mang theo tình thế bắt buộc...

Nhất thời không còn gì để nói.

Tôn Diễm Diễm tựa như dự đoán được nguyên do cô trầm mặc, nhẹ nhàng hé miệng cười, "Không tin? Cậu hỏi anh ấy đi!"

Này, cô không thích nữ sinh tươi cười chắc chắn, như rất quen thuộc với Dư Phi.

Dư Phi nói ư?

Không biết thế nào, vẫn là hoài nghi, nhưng hô hấp lại bỗng có chút nhanh, ngay cả mí mắt trong tay cũng nặng hơn ngày xưa, trong lòng xoắn chặt có chút không thoải mái, nhủ nhủ này, "Cậu ấy không nói cùng tôi."

Đây là sự thật... Cô cho rằng vì Dư Phi thích, chính là theo anh không cự tuyệt mà phán đoán, nhưng thiệt nhiều năm, anh đúng là không cự tuyệt.

Tôn Diễm Diễm nghe xong lại cười cười, hỏi, "Liễu Tuyết Đan có phải là bạn trung học của hai người hay không?"

Cô giật mình, nghi hoặc người này sao xoay chuyển đề tài còn nhanh hơn cô, gật đầu, "Ừ, sao thế?"

"Cậu ấy nói, cậu và Dư Phi tuyệt đối không có khả năng là người yêu."

Thường Tiểu Bồng chán ghét hai chữ "tuyệt đối" này.

Kỳ thực cô muốn nói cô cùng Dư Phi đều không phải thân quen với Liễu Tuyết Đan, muốn nói mọi việc không có tuyệt đối, giống như là cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có đàn ông tìm cô sắm vai bạn gái, còn muốn nói khuôn mặt Tôn Diễm Diễm thật sự rất đẹp, cười rộ lên cũng rất xinh, tên quả nhiên không sai...

Kể tiếp thì sao? Cô hỏi lại bản thân mình, cũng không biết phải xử lý như thế nào, nghĩ rằng ngộ nhỡ... Nếu... Hoặc là... Tôn Diễm Diễm kỳ thực chính là nhìn trúng Dư Phi, cô có thể bởi vì can thiệp mà chậm trễ một đoạn nhân duyên tốt đẹp hay không?

Chẳng qua là...

Cô lại không rõ trong lòng vì sao lại như bị tảng đá đè nặng, buồn bực khó chịu, bàn tay đột nhiên vươn ra kéo Quý Hiểu Đồng còn đứng ở một bên không tránh ra, kiễng chân để sát vào bên tai anh nhẹ nhàng hỏi câu, "Có phải nam sinh các cậu đều thích như vậy hay không?"

Cô ngấm thế nào đều chán ghét?

Quý Hiểu Đồng liếc Thường Tiểu Bồng một cái, đột nhiên vỗ gáy cô, trả lời một nẻo, "Tôi không thích ăn mì xào."

"A..." Nghe xong lời này cô đột nhiên cười cười, gật gật đầu, không cố gắng hạ giọng, nói, "Tôi cũng không thích." Sau đó liền nhìn Tôn Diễm Diễm, ưỡn ngực hít vào một hơi, hỏi, "Cậu muốn đưa mì xào cho cậu ấy sao?"

Không đợi đối phương trả lời, ngay sau đó vươn tay, còn nói, "Tôi đưa cho cậu ấy giúp cậu."

Tôn Diễm Diễm đột nhiên nhìn Quý Hiểu Đồng, lại nhìn khóe miệng cô vẫn giương nhẹ, thần sắc ít nhiều lộ ra chút không vui, sau đó cười cười, xem nhẹ cô vươn tay đến, cười nói, "Không có việc gì, không dám làm phiền." Sau đó lại tùy ý chụp vào gần, "Sáng tinh mơ, cậu và Quý đại soái cùng đi mua bữa sáng à?"

Cô gật gật đầu, cảm thấy Tôn Diễm Diễm cùng Quý Hiểu Đồng hẳn là quen biết, cũng không trả lời chính diện, ngừng đầu hỏi Quý Hiểu Đồng, "Mấy giờ rồi?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, nhìn nhìn đồng hồ, nói, "Bây giờ bốn mươi."

Khó trách học sinh quanh mình bắt đầu nhiều. Cô nghĩ nghĩ, đột nhiên đem mí mắt trong tay mình đưa qua, "Vậy cậu cũng đem cái này cho cậu ấy giúp tôi nhé."

Tôn Diễm Diễm có chút ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn cô có vài phần dò xét và nghi hoặc.

Thường Tiểu Bồng cũng không để ý, cười cười, "Buổi sáng tôi còn có khóa, về ký túc xá trước." Tám giờ hai mươi lên lớp, chạy trở về nhanh chóng tắm rửa rồi đổi quần áo. Huống hồ hôm nay cổ họng đau, ở dưới lầu kêu Dư Phi thì không ổn.

Tôn Diễm Diễm nhìn mí mắt trong tay cô, bỗng dưng cười cười, lấy qua nói, "Tốt, tôi giúp cậu."

Cô buông tay sau lại ngây ngẩn, vỗ vỗ tay, giờ lên khóe miệng, "Vâng, cảm ơn." Sau đó xoay người trở về ký túc xá, đi hai bước phát hiện Quý Hiểu Đồng còn đi theo ở sau người, không biết thế nào cảm thấy hơi phiền, vừa chỉ hướng vừa nói, "Ký túc xá của cậu ở bên kia."

Thần thái của anh vẫn có chút khinh thường, ít nhất giọng nói coi như thành khẩn, nói, "Kêu cậu ra, ít nhất phải đưa người trở về chứ."

Ánh mắt cô xuyên qua anh, lại dừng lại ở Tôn Diễm Diễm chờ ở dưới lầu Dư Phi như vừa nãy, thế này mới nhìn phía anh, "Cậu cảm thấy tôi giống con gái rồi hả?"

"Ủm, hừ." Anh cũng không tỏ thái độ chính diện.

Thường Tiểu nhún nhún vai, nhíu mày, nói, "Kỳ thực mì xào thật sự không thể ăn."

*****

Bởi vì đi ra ngoài chạy bộ, Thường Tiểu không đem di động trên người, trở về ký túc xá phát hiện Thiến Thiến cùng Dung Lan cư nhiên còn đang ngủ, hô một câu rời giường, rồi từ trong ngăn tủ lấy ra bra lịch sự thanh tú không có "chiều sâu" gì đi vào toilet.

Sáng tinh mơ tắm nước lạnh, nước lạnh kích thích toàn thân cô rùng mình, sau đó lại tiếp nhận một thùng nước lớn, từ đầu đổ xuống, tinh táo vô cùng. Khi dùng khăn mặt lau tóc, cô lại không cam lòng, trực tiếp gọi điện thoại cho Dư Phi, đi thẳng vào vấn đề liên hồi, "Mì xào hay mì vằn thắn?"

Dư Phi ở đầu kia điện thoại vừa a một tiếng, đã có thanh âm con gái truyền đến, đại khái là cười nói câu, "Khỏi bình vằn tội tới?"

Gần từng tiếng cô đều nghe rành mạch.

Ngay cả thanh âm công nhận trình độ, rõ ràng là cô gái họ Tôn tên Diễm Diễm, thật không thể nghi ngờ.

Thường Tiểu đột nhiên mất hứng, rõ ràng lưu loát cắt đứt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Suy Nghĩ Lung Tung

Thường Tiểu lớn từng này cũng chưa bao giờ phát giận với Dư Phi, hôm nay cô nhìn lại, không duyên cớ cắt đứt điện thoại chính là thể hiện phát giận.

Trên thực tế cô, cũng cực ít tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng cùng ai, Quý Hiểu Đồng là ngoại ý muốn.

Không duyên cớ cắt đứt điện thoại của Dư Phi, đây là một chuyện lớn, cho nên sau khi làm hành động này xong, cô bắt đầu mềm yếu. Bên trong quật cường tác quái đến cấp lý thừa, không chịu gọi điện thoại lại giải thích, vì thế lại khuếch trương trạng thái sợ nghe được giọng của anh...

Dưới sự việc biến chuyển liên tục càng ngày càng xấu, quyết định tắt máy, tạm thời hóa thân thành rùa đen rút đầu, không nhìn thấy cũng không quan tâm.

Thiến Thiến và Dung Lan đều đang rửa mặt, vẫn chưa phát hiện cô bất thường, nhiều chuyện hỏi cô một câu buổi sáng hôm nay đột nhiên tắm rửa làm gì, có lẽ chưa phát giác chuyện sáng nay cô dậy sớm đi chạy bộ.

Cô không khỏi có chút hâm mộ, có thể ngủ như lợn chết có phải là một loại hạnh phúc hay không?

Nghĩ nghĩ, cô quyết định tạm thời giấu diếm chuyện đã xảy ra hôm nay.

Tiếp theo cô chỉ ngây ngốc cùng hai người kia đi nhà ăn một chuyến, vừa nãy ăn no giờ lại đi vào nơi này, trong không khí đều là mùi dầu mỡ, nhưng lấy bữa ăn buộc phải đi vòng qua trước cửa sổ, lại đột nhiên kích động, phá lệ chọn mì xào...

Mì xào ở nhà ăn khô quắt vô vị, lại thật sự béo ngậy, ăn món đó làm cô thấy muốn ói. Nhưng cô gắng gượng ăn hết, ăn xong rồi quả nhiên căng cứng, căng đến mức miệng, tai, mắt, mũi, dạ dày đều không thoải mái, nhất là ruột bị lấp kín đến khó chịu, lại chẹp chẹp miệng, trong ruột vẫn khó chịu, thể từ đây về sau không bao giờ chạm vào thứ này nữa.

Dung Lan miễn cưỡng, trên đường đi đến phòng học lại hỏi cô một câu là có phải có chỗ nào không thoải mái hay không.

Cô gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

Tiết học buổi sáng là môn quản lý kế toán, giáo sư già lên lớp giảng các lý luận cứng nhắc, ban đầu cô còn nghe kỹ lưỡng, nhưng đang nghe thì có một con cuốn cuộn từ đâu tới, đúng là bắt đầu đứng ngồi không yên. Liên lặng lẽ cúi đầu nhìn di động, lại phát hiện hóa ra cô vẫn chưa khởi động máy, trong ruột thì còn cào, cảm thấy giống như... Giống như có cái gì bị cướp đi rồi.

Bị cướp đi, sẽ là Dư Phi sao?

Quá thân quen với anh, quen thuộc giọng nói và dáng điệu của anh, quen thuộc ngôn ngữ cử chỉ của anh, quen thuộc tất cả về anh, ai đã từng nói, thể giới thanh mai trúc mã của hai người rất nhỏ hẹp, đi ra ngoài mới biết trời cao biển rộng.

Nhưng kỳ thực, cho tới bây giờ anh có phải là của cô hay chưa?

Cô cũng từng là thiếu nữ mơ mộng, trộm muốn thứ gì thì cô sẽ vĩnh viễn muốn, trộm muốn cười ngựa trắng, chân thành nghĩ, vó ngựa dưới hoa tươi nở rộ cũng khá kiêu ngạo hoành tráng.

Nhưng ở tuổi dễ dàng mập mờ nhất, quanh mình không ai có thể nhìn ra ái muội giữa bọn họ, vì thế cho là đương nhiên, nhận định cô cùng anh, chung quy không có tốt phúc.

Thậm chí bốn ba quan hệ hữu nghị, thời khắc Tiểu tướng bị ai nắm tay đi, ở trên mặt anh, thủy chung không có dấu vết cam chịu. Mà thời điểm càng nhiều ngược lại là cô, lúc một đám con gái đánh giá cô, không tự chủ lấy thứ này nọ so sánh với anh...

Không bằng anh.

Không bằng anh.

Không bằng anh...

Về sau cảm thấy cuộc sống có lẽ là như thế, sẽ không còn có ngạc nhiên, vì thế dưới ngòi bút nhỏ bé, ngay tại lúc anh hùng không minh bạch, cuối cùng lựa chọn anh tuấn.

Từ xưa mỹ nhân xứng anh hùng.

Kỳ thực không nhất định, chính như thanh mai không nhất định là thanh, cũng không nhất định đơn giản như vòng ngựa tre.

Huống chi, cô cùng anh bắt quá nửa đường quen biết, miễn thời kì tuổi nhỏ ngu ngốc không biết cái quá trình tay trong tay kia, vì thế hai đứa nhỏ vô tư sớm bỏ lỡ.

Cho nên, kỳ thực cô biết một ngày nào đó anh sẽ cùng một người khác, cùng nhau đi đến trước mắt, tay nắm tay nói, Thường Tiểu, giới thiệu với cậu một chút.

Cho nên, cô cũng từng tưởng tượng anh sẽ cách cô càng ngày càng xa, không thể lại tùy ý đến nhà anh làm người bị sai vặt, đổi cái bóng đèn hay sửa thông bồn cầu cho anh.

Anh có lẽ sẽ trở thành một người cha của tiểu tử nào đó, mà cô hoặc là cả đời cũng không thể gả đi.

Có lẽ đến lúc tóc trắng xoá, cô cũng không được nghe anh vì cô đàn một khúc nhạc an ủi tâm hồn.

...

Bọn họ đều nghĩ, cô chính là không nghĩ tới, sẽ nhanh như vậy.

Mặc dù không phải là Tôn Diễm Diễm, đại khái cũng sẽ là Tôn Toàn Toàn, hoặc là Tôn Lạt Lạt, người đau khổ truy tìm, tơ hồng kia quả nhiên không phải là của anh hay là cô?

A, bữa sáng ăn nhiều quá nên không có biện pháp tiêu hóa.

Tâm tình khổ sở vẫn chưa phục hồi như cũ.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua giáo sư, tay vụng trộm ấn nút khởi động máy, cảm thấy vẫn nên thuận theo tự nhiên, có lẽ Dư Phi còn cần cô hỗ trợ cự tuyệt Tôn Diễm Diễm, mặc dù cô cũng không giúp được nhiều.

Khởi động máy xong thì cô lại nghĩ, thời gian lên lớp anh hẳn là không gọi điện thoại tới, nhưng giây phút cô gác điện thoại anh hẳn là sẽ lo lắng hoặc sinh ra nghi ngờ, ít nhất vẫn phải có tin nhắn hỏi thăm.

Nghiêm chỉnh học bài trở thành quá khứ, lý do "hệ thống chậm trễ" này đã không có biện pháp thuyết phục bản thân mình, di động của cô vẫn yên tĩnh như trước, không có nhận được tin nhắn hay bất luận diễm báo gì.

Tiết ba bốn là pháp luật kinh tế, giảng viên nhấn tâm tuyên bố thi giữa kỳ lựa chọn phương thức đề đóng, khi giảng bài luôn xen kẽ lời nói "Tôi giảng là trọng điểm bài thi", cô không lòng dạ nào tiếp thu.

Nhưng cũng không muốn chủ động gửi tin nhắn sang hỏi, sau đó suy nghĩ lung tung, nhưng lại không khỏi nhớ tới ánh mắt mang theo ám áp cùng khóe miệng cười như tấm gió xuân của anh, nằm ở trên bàn có chút không biết làm thế nào.

Cuối cùng lại lơ đãng mở ra một tin nhắn ban đêm nào đó anh gửi cho cô.

Không ngủ được?

Vô nghĩa.

Nghĩ tới cậu.

...

Cuối cùng hốc mắt từ từ ướt, là ai hát ở bên trong, đột nhiên rất nhớ cậu...

Khịt khịt cái mũi, đầu ngón tay cô ấn tới dây số xa lạ buổi sáng hôm nay đánh thức cô, ma xui quỷ khiến, cô gửi một tin nhắn, hỏi: [Muốn đi chạy bộ hay không?]

Gần như là thực sự không ôm hi vọng

Nhưng không lâu sau, di động ở trên mặt bàn "rè" một tiếng rung động, nói cho cô biết hệ thống kỳ thực cũng không có tắc nghẽn, hai chữ ngắn gọn: [Hiện tại?]

[Ừ.] Cô trả lời.

[Gặp ở đường chạy.]

Thường Tiểu chăm chú nhìn thời gian trên di động, mười giờ hai mươi lăm phút, cách giờ tan học còn có một đoạn thời gian. Đột nhiên hiểu được cong môi cười, cầm tờ giấy nhanh chóng viết ở bên trên "Tôi không trở lại, giúp tôi đem đồ về nhé!" Một hàng chữ, sau đó liền ôm bụng đứng lên từ chỗ ngồi, lần đầu tiên nói dối giảng viên, nói, "Thầy giáo, em đau bụng."

Thiên Thiên ở bên cạnh hỏi, "Như thế nào?"

Cô cười cười nói, "Ăn mì xào gây ra, quá khó ăn." Sau đó đem tờ giấy nhét vào trong tay Thiên Thiên, di động cũng chẳng mang theo, liền rời phòng học.

Gặp ở đường chạy là đường chạy kia?

Thực giác nghĩ đến lần đầu tiên đánh đổ cùng Quý Hiểu Đồng cũng là sân thể dục.

Bởi vì đồng thời có mấy lớp học thể dục, rất nhiều người, vòng quanh sân thể dục ồn ào chạy nhảy. Nhưng tầm mắt đảo một vòng, cư nhiên rất nhanh liền tìm được nhân vật mục tiêu.

Thật là quân tử, nhanh nhẹn đứng ở bên trong sân bóng, toàn bộ cỏ xanh đều buồn bã mất màu ở phía sau anh. Thường Tiểu nghĩ, Quý Hiểu Đồng quả nhiên thật sự là soái ca.

Kỳ thực cô không nghĩ anh sẽ đến thật, có lẽ cũng chỉ đến thử vận may, nhưng anh thế nhưng còn đến sớm hơn cô.

Anh cũng thấy được cô, lập tức đi tới hướng cô, khuôn mặt khốc. Có điều sau khi anh tới gần lại hừ rồi nở nụ cười, trên mặt viết đầy: xem đi, tốc độ của cậu quả nhiên vẫn không nhanh bằng tôi.

Đến sớm rất giỏi? Cô dừng lại, bỗng dưng dương môi cười cười, đột nhiên vươn tay, học theo nói, "Thường Tiểu."

Anh nhìn cô, lại nhìn nhìn tay cô, trầm mặc giây lát, mới vươn tay bắt lấy, nắm tay cô, nói, "Quý Hiểu Đồng."

Ai, bàn tay anh cũng rất lớn, ấm áp.

Nhưng cùng Dư Phi ... Chung quy không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngu Ngốc

Thường Tiểu vừa chạy, vừa hỏi Quý Hiểu Đồng, "Buổi sáng vì sao đột nhiên tìm tôi chạy bộ?"

Anh chưa đáp lại, đột nhiên tăng tốc vượt lên, sau quay người chạy ngược lại, nhìn cô, hừ một tiếng, lại là biểu tình đáng đánh đòn, "Cậu quản giáo tôi à." Tiếp theo lại quay người lại, tiếp tục chạy.

Thường Tiểu nhìn bóng dáng anh, có lẽ bởi vì thật sự ăn không ít, dạ dày vì chạy mà trướng đau, bỗng chốc dừng chân, nói, "Ai da, tôi lại không mang tiền nữa rồi."

Anh quay đầu liếc cô.

Cô hỏi tiếp, "Nè, cậu lại muốn mời tôi?"

Anh giữ vững trạng thái không còn gì để nói, tiếp đó dương khóe miệng, "Cho cậu mượn, nhớ phải trả lại đây."

Cô gật đầu, sau đó lại nói, "Không phải là cậu rất hào phóng à?"

"..." Anh cũng ngừng bước chân, mà nay là tư thế đi ngược lại, hừ một tiếng, "Chúng ta cũng không phải rất thân quen."

Cô liền cười cười, sao lại thuộc lâu câu này của anh, cười xong lại nghĩ đến Dư Phi, còn nghĩ đến Tôn Diễm Diễm.

*****

"Cậu thích ăn cái gì?" Ngồi ở bên trong một quán cơm nhỏ ngoài trường, Thường Tiểu cầm thực đơn hỏi Quý Hiểu Đồng.

"Con gái đừng hỏi nhiều như vậy, nếu không tôi lại cho là cậu muốn theo đuổi tôi." Anh nói chuyện luôn không quanh co lòng vòng, cũng mặc kệ ưu tiên con gái, trừng mắt nhìn cô, "Cậu chọn một món ăn, tôi chọn một món ăn, cộng thêm một bát canh, ăn xong không đủ lại gọi."

Cô gật gù đầu, sau đó cùng anh lật mở thực đơn, sau đó hai người lại đồng thời buông câu, trằm miêng một lời nói, "Sườn cay..."

Cô ngẩn ra, lại hé miệng cười cười, vừa định mở miệng, anh cũng không để ý hình tượng soái ca liếc cô, "Tôi biết, lại là thật khéo quá!" Tiếp theo nhìn người phục vụ nói, "Mang thêm một khoai tây chiên."

A, cô cũng thích, vì thế hé miệng cười.

Hai người yên tĩnh một hồi, cô tự dưng thờ dài cảm khái, đột nhiên thật cẩn thận nhìn chăm chăm mặt Quý Hiểu Đồng, giết thời gian cũng tốt, dù sao cảnh đẹp ý vui.

Từ tóc anh đến chân mày, tinh xảo, duy mỹ... Nhưng mà nhìn xem quá lâu, anh đột nhiên không vui nhú mày rống lên, "Nhìn đủ chưa?"

Thật khác biệt so với Dư Phi, vẻ mặt kia đã quen mang nụ cười nhạt. Cô biết như vậy không tốt, Dư Phi là Dư Phi, Quý Hiểu Đồng là Quý Hiểu Đồng, không thể so sánh. Aish, gần đây cô làm sao vậy? Tại sao trở nên không thoải mái như thế?

Thậm chí còn có ý nghĩ là Dư Phi đang ngồi nhìn cô chăm chú, ôi, mày thực...

Không bỏ được ý nghĩ này, khóe miệng dương dương tự đắc cười bắt đắc dĩ, bất ngờ nói: "Quý tòi, cậu có thanh mai trúc mã không?"

"Là đại soái!" Anh không kiên nhẫn sửa đúng. Không thể không nói, phương diện ngoài ý muốn nào đó của anh và cô khá giống nhau, chỉ thấy anh nhú mày: "Sao thế? Hỏi thăm chuyện riêng tư?"

"Có hay không?" Cô bám riết không tha.

"Bạn chơi thật ra có mấy người, nam nữ đều có, nhưng là bạn trung học, có điều không thân thiết lắm, sau khi lên đại học thậm chí không liên hệ lại."

"Như vậy..." Trong lòng cô dâng lên xúc cảm, hóa ra cô cùng Dư Phi là do số phận. Nghe Dung Lan nói hồi còn nhỏ cô ấy cũng có thanh mai trúc mã, cũng là do lời kéo mái tóc, chơi bừa trên đường mà quấn lấy nhau. Nhưng thế giới quá lớn, khoảng cách quá thân cận, hai người đột nhiên đều muốn hít thở không khí bên ngoài, nên càng lúc càng xa.

Khi gặp lại, quen thuộc lại xa cách, liền dễ dàng bỏ lỡ.

Dung Lan từng nói câu, tình cảm thanh mai trúc mã vừa đáng tin nhất, lại vừa không đáng tin cậy nhất.

Không phải không có lý.

Cô lại thờ dài, "Đúng rồi!" Đột nhiên tò mò, nhìn Quý Hiểu Đồng hỏi, "Cậu đã từng yêu đương chưa?" Nói xong cô lại cảm thấy không cần thiết, loại hình bề ngoài mê người giống anh, nếu như không nói yêu đương nhất định là ánh mắt rất cao, tùy tiện qua lại dây dưa.

"Không liên quan đến cậu." Anh mở miệng, chăm chú nhìn hướng phòng bếp, "Sao lâu vậy?"

Thật ra thì cô không đói bụng, suy nghĩ lại vẫn cảm thấy ngày thường thích nhất sườn cay, hình như chưa từng làm cô mất khẩu vị. Loại thời điểm này nói không chừng Dư Phi sẽ chọn canh trứng cà chua, chọn đĩa rau xanh, cháo trắng gì đó...

"A..." Sau đó cô ngẩn người, không biết thế nào đột nhiên ý thức được, cho tới nay, Dư Phi chọn thực đơn, trừ bỏ thứ cô yêu thích ra, còn lại đều xuất phát từ nhu cầu của cô...

Toàn bộ đồ ăn vặt là món ngọt, chua ngọt đáng cay, cô tưởng rằng do anh nghĩ ra, kỳ thực anh luôn luôn bận tâm, chăm sóc cô.

Cho nên, cô mới có thể cho rằng anh cũng thích...

Nhưng... Cô chính là rồi rắm mì vằn thắn với mì xào!

Nghĩ xong lại thầm nghĩ muốn lên nhìn xuống đi động, vừa sờ túi mới nhớ ra không mang theo đi động, vì thế ngồi nguyên ở chỗ gần người.

Có chút tâm thần không yên.

Ngồi một hồi, cô mới hạ quyết tâm, mắt mang theo xin lỗi nhìn Quý Hiếu Đồng, đứng lên nói, "Thật có lỗi, tôi không ăn."

"..." Đối phương mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn không nói gì, mà đợi nhìn kỹ thậm chí còn có chút tủi thân.

Cô nhếch miệng, cười gượng, giống như gặp phải cô, anh quả thật phiền toái không ngừng, trên thực tế hiện tại là cô kêu anh ra. Sau đó dứt khoát ôm bụng che dấu tâm tình, nhăn mặt nói, "Ôi, tôi đau bụng, tôi đi trước nhé."

Anh giật mình, trực tiếp cho cô một khuôn mặt đen, tiếp theo nói, "Khuôn mặt kia của cậu kỳ thực không thích hợp làm nũng." Xong rồi lại nói, "Không hợp."

"Khụ, bữa này tính tôi, trở về đem tiền trả cậu!" Nói xong liền đẩy ghế dựa ra, trực tiếp hướng ra ngoài cửa, chính là... Cô phải đi gặp Dư Phi sao? Trong lòng cô có mấy phần không xác định.

Mười một giờ bốn mươi ba phút, lúc này đã qua giờ tan học, cô cùng Quý Hiếu Đồng không làm được chuyện gì không nói, thời gian cứ thế trôi qua quá nhanh.

Dư Phi hẳn là đi ăn cơm rồi, sẽ không cùng Tôn Diễm Diễm chứ? Thường Tiểu phát hiện tuyệt không thích ý nghĩ này, sau đó yếu ớt nghĩ, kỳ thực cô xem như là bạn gái xi căng đan của anh, ừ, bạn gái giả? Cho nên anh cũng nên giữ mình trong sạch mới đúng.

Không biết làm thế nào, cô dứt khoát ôm cây đợi thỏ chờ Dư Phi ở dưới ký túc xá, có chút hối hận vì không đem theo đi động, nhưng đợi được vài phút, cô lại chần chờ ...

Vẫn là không có chuẩn bị tâm lý gặp anh.

Lặp lại như thế, làm sao biểu hiện dấu hiệu yêu thương? Nhưng cô cười khổ phủ nhận, rồi khỏi nơi buổi sáng hôm nay Tôn Diễm Diễm đợi, đi dạo trên đường trường.

Cho đến khi sân trường vốn ồn ào tan học trở nên yên tĩnh, cô mới thu hồi tinh thần, đã là thời gian nghỉ trưa. Được rồi, Dư Phi nhất định nghỉ trưa, vì thế mới ừ rừ trở về ký túc xá. Nhưng vừa đến dưới lầu ký túc xá cô liền kinh ngạc ...

Hai tay Dư Phi cắm ở trong túi đứng ở chỗ cũ, bộ dáng thanh thoi, cũng không biết đứng bao lâu, nhưng không có một chút cảm giác không kiên nhẫn.

Anh đang đợi cô.

Anh nhất định đang đợi cô...

Cô tự dưng khẳng định ý nghĩ này, tim nhảy thình thịch.

Cô âm thầm nắm chặt mười ngón, nắm đến sinh đau, mới dám kinh ngạc nhìn anh.

Thời gian nghỉ trưa bao lâu? Cô mơ hồ nghĩ, mười phút? Hai mươi phút? Hay ba mươi phút? Anh một mực chờ cô? Khi nào thì bắt đầu chờ? Sau khi cơm nước xong, hay vừa mới đến?

Cô muốn tiến lên, vậy mà bước một bước cũng chần chờ, lại không dám tiến lên.

Tiếp theo tựa như là trái tim tự cảm ứng, anh đột nhiên quay đầu nhìn lại, cứ thế cùng cô bốn mắt nhìn nhau ——

Tiếp đó nhẹ nhàng cười.

Cô cứng ngắc toàn thân tại chỗ, không cách nào nhúc nhích.

Gặp nhau ở biển người ngàn dặm, hóa ra người ta cũng ở nơi đây...

Anh giữ vững mỉm cười, chậm rãi từng bước một, đi tới hướng cô. Tới gần một khoảng nào đó, anh nhẹ nhàng đứng lại, cười nhợt nhạt, "Buổi sáng ăn no căng hai suất, dạ dày không dễ chịu phải không?"

Cô cũng không quan tâm làm sao anh có thể biết, không khỏi uất ức, liều mạng gật gật đầu.

"Đáng đời." Anh làm như khinh thường trừng mắt nhìn cô, sau đó trở về trọng điểm, "Buổi sáng mất hứng?"

Cô hừ nhẹ một tiếng, lại gật đầu.

"Ai khiến cậu mất hứng?"

"Tôn Diễm Diễm." Nhắc tới cái tên này, cô tiện thể nhú mày, "Còn có cậu."

Anh cười cười, bất ngờ nói, "Biết vì sao tôi thích ăn mì vẫn thẫn không?"

Hả?

Cô nhất thời không phản ứng kịp, vấn đề thình lình đến, đáp án thình lình đến, trong đầu cô rõ ràng còn rối rắm vấn đề nên tổ chức thế nào, nên mở miệng thế nào... Sau đó đầu óc cô hơi trống rỗng, còn có chút khản trương không rõ.

Anh cười nhàn nhạt, nói, "Bởi vì cậu thích, ngu ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giận Dỗi

"Hả?" Đầu óc Thường Tiểu không phản ứng kịp như trước, hai gò má lại bỗng phồng hồng, lui hai bước, bảo trì một tia lý trí, nói, "Nhưng Tôn Diễm Diễm nói rằng chính miệng cậu nói là thích mì xào."

Anh như có đăm chiêu nhìn cô đang buông mí mắt xuống, không cho là đúng hỏi ngược lại, "Vậy cậu nói gì?"

Cô nhớ lại, "Tôi nói sao cậu có thể không nói cho tôi biết chứ!"

Lại ngẩng đầu nhìn trộm anh, thấy anh tới gần, không tự giác lui tiếp hai bước, cùng anh duy trì khoảng cách hơi an toàn. Nhưng cái gì gọi là không an toàn, cô nhất thời cũng không nói ra nguyên do.

"Sao tôi không nói cho cậu?"

Cô dừng một chút, khẽ hừ một tiếng, "Tôi làm sao mà biết."

Anh cố gắng cười khẽ bởi cô không che lấp được oán giận, ngữ điệu chột hiện vài phần trêu chọc, "Cậu hỏi lại lần nữa đi."

"Hỏi cái gì?"

"Cái vấn đề buổi sáng."

"Cái nào?"

"Mì xào hay mì vẫn thẫn."

"Mì xào hay mì vẫn thẫn?"

"Mì vẫn thẫn." Anh đáp không chút do dự, lại nói tiếp, "Được rồi, còn có vấn đề gì không?"

"Cái gì?" Chờ một chút... Hiện tại đầu óc cô hơi loạn, nhú mày nắm bắt đến trọng điểm, "Tôn Diễm Diễm nói là chuyện gì?"

"..." Anh nhìn sang cô, cười mà không đáp, sau lại nói, "Cô ấy ghen tị với cậu."

"Hả?"

"Cậu là cô gái của tôi, cô ấy không phải."

"Á?"

"Đang ghen?" Anh cười khẽ.

"Hừ!" Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng thật ra trả lời bình thản, "Không có!"

"Có người đẹp như này..." Anh bỗng đứng nghiêng người về trước, nắm cầm cô, cười hơi hơi đùa giỡn, "Chồng còn có gì đòi hỏi thêm nữa?"

"Ài?" Cô tròn to hai mắt, đầu óc "ông" một tiếng nổ tung, vội né tránh anh đụng chạm, mặt nghiêm túc rỗng không đầu không đuôi — "Tôi muốn ngủ trưa!"

Dư Phi cười khẽ ra tiếng.

Thường Tiểu trùng mắt nhìn anh không thức thời, cô nào có cái gì đáng giá khiến người ta đổ kỵ, nhiều nhất cô chỉ làm đồ giả mạo... Nghĩ đến đây, cô lại có chút không vui, ghen trong lòng, mân mê miệng, có chút dối nói, "Quên đi."

"Hả?" Anh yên lặng cười, sắc mặt không đổi, nhủ mày.

"Tôi nói quên đi." Cô hít sâu một hơi, lại ý thức được hành động vừa rồi giống như làm nũng, trong lòng quẩn bách, đột nhiên hỏi, "Khuôn mặt tôi không thích hợp làm nũng?"

Anh nhìn cô tỉ mỉ, vẫn chưa đáp lại.

Cô cũng chỉ là muốn nói sang chuyện khác, vội vàng cười che dấu, "Đại soái nói." Ừm, cô đương nhiên biết trên thực tế đây là biệt danh của Quý Hiểu Đồng, trong ngày thường tôi chính là cố ý làm mà thôi.

"Đại... Soái." Anh nhẹ nhàng lặp lại, đột nhiên đặt câu hỏi, "Gần đây rất thân quen với cậu ta?"

"Ồ, rất thân quen." Cô cũng không phải cố ý chọc tức anh, chính là nhận thức càng lâu, càng phát hiện ra cùng tên Quý Hiểu Đồng kia tồn tại từ trường kỳ diệu nào đó.

Anh nhìn sang cô, bỗng đứng cong môi, vẫn rảnh rang như trước, anh nói, "Tôi đói bụng."

Nhưng cô không đói bụng...

Nhìn khuôn mặt anh dễ nhìn, cô bỗng đứng ý thức được, trong lòng có tình cảm mãnh liệt nào đó che giấu đã lâu đang muốn chui từ dưới đất lên, loại nhận thức này làm cho trong lòng cô gọn sóng, cô kính sợ không cách nào nhìn thẳng vào...

Cô... có lẽ cần thêm thời gian để suy nghĩ rõ ràng. Khẽ cắn môi dưới nghĩ nghĩ, đại khái rất không quen cự tuyệt, "Vây cậu ăn đi..." Nói xong thanh âm bởi vì che dấu cái gì mà không tự giác đề cao vài phần, lại rỗng, "Tôi muốn ngủ trưa!"

Tiếp tục chống lại tầm mắt anh, đã không được tự nhiên tránh đi, sợ bị anh nhìn thấu tâm tư.

Dư Phi mới chính thức tươi cười, như có điều suy nghĩ nhìn cô, nhưng mà, trừ bỏ thời điểm cô cam tâm tình nguyện, anh quả thật chưa từng miễn cưỡng cô.

Hai người giằng co một hồi ở giữa trưa nắng gắt...

Anh mới gọi lên nụ cười nhìn không rõ, chậm rãi nói, "Được, cậu ngủ ngon." Lưu luyến liếc nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Cô kinh ngạc nhìn bóng dáng anh, không có quay đầu... Trong lòng cảm thấy có một chỗ trống trơn không hiểu, đến mức khó chịu, nghĩ cái thỉnh linh xảy ra, phút chốc chạy vào trong ký túc xá, chạy về ký túc xá mới thở hắt ra một hơi.

Đầu óc có chút trống rỗng như trước.

Ký túc xá chỉ có Dung Lan, giữa trưa Thiến Thiến lại đi tham gia tập kịch, còn chưa trở về. Dung Lan nhìn thấy cô, nói chị hai, rốt cục chị cũng chịu về nhà, sau đó đi giày vào nói là đi xem Thiến Thiến có cần hỗ trợ gì không.

Liền chỉ còn lại có một mình cô, nhìn máy tính trên mặt bàn, khởi động máy chơi trò chơi, cuối cùng mở bài văn ra, nhìn những chữ viết vào lúc "hết sức có cảm giác" kia...

Từng chữ từng câu cho đến giờ, để thể hiện tình cảm đúng là yếu ớt vô lực.

... Bởi vì cậu thích...

A, đồng hồ báo thức không tự chủ hiện lên lời Dư Phi vừa nói, lắc lắc đầu ép buộc bản thân mình quên câu nói đùa này, gò má không khỏi phồng hồng, đó là câu đã từng xuất hiện ở trong tiểu thuyết, sớm đã lan tràn, không nên quá tưởng thật.

Cô biết Dư Phi, biết rõ sự tinh chân tướng, còn có thể nói dối không chớp mắt, lừa gạt cô sừng sốt; bỏ qua trường cùng cô, sau đó ở trước mặt thầy giáo cùng mẹ Dư còn có thể mặt không đổi sắc; luôn có lý do không tham gia chạy bộ, nhưng lúc cô vận động mồ hôi đầm đìa thì sẽ không ngần ngại chút nào từ bên cạnh đưa cho cô một chai nước khoáng, sóng vai đồng hành cùng cô...

Anh đều lên kế hoạch rất tốt tất cả, làm từng bước, thói quen người đàn ông nắm trong tay, trước cuộc thi xem đề mục một lần, rõ ràng bố trí các đề lớn cần có thời gian, lại không ngo ngoay trước nộp bài thi một phút đồng hồ thì buông bút.

Anh nhất định rời giường vào sáu giờ ba mươi lăm, có mười phút vào toilet, năm phút đồng hồ đánh răng, năm phút đồng hồ rửa mặt, năm phút đồng hồ mặc xong xuôi, cuối cùng vào 7 giờ đúng mở di động. Thậm chí từ đánh răng đi xuống, từ trái sang phải mỗi bước của mười mấy năm đều như một, đi giày và tắt cũng bắt đầu từ chân trái.

Còn có... Ủ, đánh răng, nhất định sẽ vào toilet.

Ngay cả phương diện đó mà nói, cô xác thực thật hiểu anh.

Còn hiểu như người nhà của anh...

Mẹ Dư thỉnh thoảng sẽ cùng cô vui ở trên sofa, đột nhiên chỉ vào một nữ người mẫu quảng cáo trên tivi nói, Tiểu Tiểu, cháu nói xem con cô có thích loại hình này hay không? Hoặc là hỏi, Tiểu Tiểu, tiểu Phi có đối tượng yêu đương hay không? Cháu có đối tượng yêu đương hay không?

Không ai cảm thấy bọn họ sẽ là một đôi, mặc dù cô hiểu anh.

Cô lại có chút mất mát, bọn họ không có khả năng là một đôi, vậy cô thất thường, có phải nghĩ vì mình thích Dư Phi hay không? Có lẽ, chính là lâm vào chỗ nhầm lẫn nào đó, cho là mình thích mà thôi.

*****

Mất nhìn thời gian gần đến hai giờ rưỡi, vẫn mệt mỏi không muốn đi lên lớp, vừa định gọi điện thoại cho Thiển Thiển hỏi xem các cô ấy hiện tại ở đâu, di động liên reo lên, đúng là Thiển Thiển.

Sau khi tiếp thông thì cũng không ai nói chuyện, nhưng có thể nhận ra hoàn cảnh bên kia rất là ảm ỹ, cảm xúc của Thiển Thiển có vẻ như không tốt, đang tranh cãi ầm ĩ cùng ai, một bên tranh chấp cái gì, một bên con tức rất lớn "a lô" một tiếng.

Cô chần chờ một lát, vừa lên tiếng..."Tôi đã nói với cậu, nhìn cậu đã lâu, một mẩu chuyện dàn dựng lâu như vậy sẽ không thành công! Nói cho cậu biết, hôm nay cho dù cậu không sắm vai nhân vật này, Tăng Thiển Thiển tôi sẽ tìm được người thứ hai!"

"... Thiển Thiển?" Lời này trực tiếp mà đến, Thường Tiểu quần bách nghĩ hẳn là Thiển Thiển nói lời này với nhân vật nữ chính... Thanh âm đầu kia đậm mùi thuốc súng như trước, "Thường Tiểu, buổi chiều tôi không lên lớp, cậu xin phép giúp tôi cùng Dung Lan!"

Điện thoại đã bị cắt đứt.

Cô cũng sờ cảm di động, điện thoại không ngờ cấp tốc vang lên, hai chữ "Dung Lan" lóe lên ở trên màn hình, sau khi tiếp thông Dung Lan đi thẳng vào chủ đề: "Thường Tiểu, tôi ở tầng đại sảnh gác trên cao tòa nhà 1 của trường, Thiển Thiển vừa mới gây gỗ cùng người ta, cậu có muốn tới xem hay không?"

"Ừm." Thường Tiểu trả lời gần như phản xạ có điều kiện, căn bản không có thời gian phản ứng, cứ thế bắt đầu đi giày.

Chân trái vừa đi giày, Thiển Thiển lại điện thoại đến, lừa giận ngất trời như trước, "Thường Tiểu, tôi ở tầng đại sảnh gác trên cao tòa nhà 1 của trường, cậu qua đây, cậu làm nhân vật nữ chính của chúng tôi!"

Thường Tiểu nghe điện thoại vang lên tiếng "tút tut", cố gắng tìm được mấu chốt của vấn đề, ngay sau đó di động tiếp tục rè rè huyền não, giọng nói của Dung Lan cứ nhiên mang theo vài phần vui đùa, "Mau, Tiểu Tiểu, Thiển Thiển bắt đầu đảm bảo với người ta, cùng xã trường đề cử cậu làm nhân vật nữ chính, cậu chạy nhanh qua đây ha!"

Thường Tiểu quần bách đi nốt một chiếc giày khác, ách, xảy ra...

Chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Trò Hay Bắt Đầu

Thường Tiểu lo lắng Thiển Thiển lại đánh nhau với người ta, nên sau con buồn bực, tạm thời bỏ qua vấn đề nữ nhân vật chính, đến hiện trường.

Vừa thấy được đối tượng tranh chấp của Thiển Thiển, Thường Tiểu hoàn toàn buồn bực, bởi vì cái gọi là "Nữ nhân vật chính" mà đáng ra phải đang tranh chấp với Thường Tiểu lại...

Là một chàng trai.

Cô lại đánh giá một phen từ trên xuống dưới trong ngoài ngoài ... Đùng vậy, là một chàng trai.

Phạm là kịch bản ở trường học, có ba đề tài chưa bao giờ lỗi thời: “Cô bé lọ lem”, “Romeo cùng Juliette”, còn có “Lương Chúc”.

Thường Tiểu là người viết tiểu thuyết, nên đặc biệt sùng bái những nhà biên kịch lớn ở chỗ sửa cũ thành mới các đối thoại cùng các tình tiết, viết ra tràn lan những cảnh tượng lại chưa từng khiến cho người ta có cảm giác bị lặp lại.

Kịch bản lần này của Thiến Thiến chính phiên bản cũ hỗn hợp giữa ba người, rắc rối giao tạp, cầu huyết kinh người. Mà đáng nhắc đến là, tất cả các nhân vật đều là thế vai.

Như vậy chính là nói, diễn Lương Sơn Bá là nữ, diễn Romeo là nữ, diễn hoàng tử vẫn là nữ, diễn Juliette mới là nam, diễn Cinderella cũng là nam,...

Cũng là để chứng minh, diễn Chúc Anh Đài, hẳn là nam...

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Thường Tiểu cô, là một cô gái.

Là một cô gái, một cô gái đó, mời lặp lại một trăm lần... = ~

Từ trước đến nay Thường Tiểu chính là một kẻ gân thô (thần kinh thô, ý chỉ thích dùng tay chân hơn đầu óc), cho nên bị loại quan hệ rắc rối phức tạp này khiến cho dây thần kinh có phần không ổn định, cũng không biết vì sao nhất định không chịu tiếp nhận nhân vật này, mặc kệ Dung Lan cùng Thiến Thiến khuyên bảo ra sao, thẳng khi Thiến Thiến nói đến giọng khàn đi, mới nghẹn ra một câu: “Nếu mình diễn rồi, còn không phải nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao!”

Kết quả là, nhân vật chính còn lại - người vẫn luôn không đứng đắn, tính tình đùa giỡn khiến người ta tức giận đối với việc Thiến Thiến bị coi như nam sinh này, liền ở một bên vui sướng khi có người gặp họa. Tiếc nam này chẳng những không đi, còn luôn ở bên cạnh nói lên vài câu đáng đánh đòn.

Thiến Thiến đen mặt hờn dỗi, nói Thường Tiểu đầu óc chết tiệt.

Thường Tiểu vốn là cảm xúc không tốt, sau khi trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên tư thế oai hùng đứng thẳng trước mặt nam sinh kia, trung khí mườì phần rống to: “Cười cái rắm! Có biết Quý Hiểu Đồng không?”

“...”

Không thể không nói ba chữ Quý Hiểu Đồng ở Đại học C cũng khá nổi danh, hiện trường khó có được im lặng vài giây, sau đó Thường Tiểu khí phách hiên ngang hừ một tiếng: “Nữ nhân vật chính trong kịch bản này đó! Biết không!”

Thiến Thiến cùng Dung Lan yên lặng trầm mặc... Trên thực tế, bọn cô chính là không rõ, rốt cục loại tự tin không giải thích được này của Thường Tiểu... là đến từ đâu.

Kìa là Quý Hiểu Đồng, là Quý Hiểu Đồng mà khoa Nghệ thuật ngàn mời vạn mời cũng không tham dự đi thi.

Là Quý Hiểu Đồng mà khoa Mỹ thuật tạo hình khuyên can mãi cũng không làm người mẫu tĩnh vật.

Là Quý Hiểu Đồng mà hội trường bọn hán khổ cầu vạn cầu cũng không đến làm diễn viên chính...

Là Quý Hiểu Đồng đó Quý Hiểu Đồng...

Lúc này Thường Tiểu bình tĩnh xoay người lại, đột nhiên phát hiện ra cái gì, cười cười, nói: “Đúng rồi, đây là lý do quang minh chính đại khiến anh ấy phải mặc váy!”

Cả khuôn mặt Dung Lan đều run rẩy không rõ lý do, cho nên nói...

Thường Tiểu vẫn kiên định cự tuyệt không đặt tiền cược lần này, Thường Tiểu vẫn cau mày nói các cô nhảm chán, Thường Tiểu vẫn biểu hiện ra không đếm xỉa đến, nay chẳng những gia nhập cá cược, chẳng những muốn cho Quý đại soái ca mặc váy, hơn nữa còn là mặc váy trước cái nhìn của trăm nghìn khán giả?

“Bạn học Thường Tiểu...” Dung Lan mở miệng nói.

Thiến Thiến ngậm hiểu nói tiếp: “Nụ cười của cậu trông thật đen tối...”

**

Trên đời chuyện kì diệu nhất, không phải Quý Hiểu Đồng hôn Thường Tiểu, cũng không phải Thường Tiểu chạy thắng Quý Hiểu Đồng, mà là Quý Hiểu Đồng nhận lời mời của hội Kịch bản, trở thành ngôi sao mới của hội Kịch bản!

Trên thực tế trước đây, Thiến Thiến vẫn nghĩ đến Thường Tiểu hay nói giỡn.

Trên thực tế chính là cô quên cái người Thường Tiểu này chưa bao giờ biết nói giỡn.

Trên thực tế cô cũng không kịp hỏi vì sao Thường Tiểu có được số điện thoại di động của Quý Hiểu Đồng.

Trên thực tế cô còn thực buồn bực vì sao Thường Tiểu không rơi vào cái kết cục “Không liên lạc được” hoặc “Trò chuyện bỏ dở”...

Hồi tưởng lại biểu hiện của Thường Tiểu ngày đó, Thiển Thiển cùng Dung Lan luôn chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

Thường cô nương đầu tiên là đi thẳng vào vấn đề nói: “Này, Quý Hiểu Đồng, em muốn mời anh diễn Chúc Anh Đài, anh xem việc này được không?”

Sau đó Thường cô nương tựa hồ cũng không bị từ chối giống như những người trước, lại còn có cơ hội phát biểu cảm nghĩ lần thứ hai: “Quý đại soái, anh xem anh lớn lên nhìn rất vừa mắt, vì sao phải phung phí của trời thế?”

Sau câu này, cô vẫn lại có thể thuyết phục lần thứ ba: “Chúc Anh Đài.”

Tiếp theo Thường cô nương còn nói: “Vậy anh xem em mặc váy cùng với anh được không?”

Mẹ nó trong lòng Thiển Thiển lúc này đang suy nghĩ, này tính là gì... Mê hoặc? Nhưng mà! Quý Hiểu Đồng vậy mà lại không ngắt máy! Anh ta không ngắt máy! Ngược lại giống như là đưa ra yêu cầu gì, tóm lại đòi lấy một trận trăm mặc của Thường cô nương. Sau đó quanh co một hồi, cô lại nói: “Có thể là có thể, nhưng anh phải cam đoan là chỉ mặc cho mình anh xem.”

Mẹ nó! Dung Lan cũng kích động, chẳng lẽ nội dung còn là giới hạn trẻ em?

“Anh động lòng rồi!” Ít khi Thường cô nương chắc chắn như vậy nói.

“Anh đáp ứng rồi!” Một lát, Thường cô nương lại ra một kết luận như vậy. Cuối cùng tung lời ngon tiếng ngọt: “Yên tâm, em tuyệt đối nói được thì làm được, anh có tinh thần hi sinh vì nghệ thuật, cũng là vì sự tán dương của người đời. Bái bai.”

Sự tình liền kết thúc hoàn mỹ.

Lần đối thoại này đương nhiên chọc cho lòng Thiển Thiển cùng Dung Lan ngứa ngáy khó nhịn, dưới sự tra hỏi gắt gao, Thường cô nương rút cuộc nhẹ nhàng nói...

Chuyện này được không? Không tự nhiên mà thành.

Cô lấy tình đề cảm động, hần nói: người khác tìm anh sắm vai hoàng tử anh tuần tiêu sái, hoàng tử ưu thương tươi đẹp, hoàng tử hoa tâm, em nói em tìm anh diễn...

Chúc Anh Đài.

Anh ta đáp lại bằng: “Không có cửa đâu”.

Vì vậy cô bình chân như vại ném ra mồi, lần này liền đánh cuộc đi, anh ta bắt đầu do dự, lại lấy “tắt lưới” tăng giá cả.

Cô gạt đầu đồng ý —— chắc chắn động lòng —— mạnh mẽ kết án.

Loại bình tĩnh kiên quyết này, không thể không khiến Thiển Thiển và Dung Lan bội phục sát đất, lại chỉ đòi lấy nụ cười xem thường của Thường Tiểu —— dĩ nhiên, độ cong khóe môi vẫn có chút kiêu ngạo như cũ.

Chỉ là, Thường Tiểu không hề giống biểu hiện bên ngoài cứ như vậy không buồn không lo, mới quen mùi vị tình yêu, tóm lại yêu cũng phải nghỉ ngơi, hận cũng vẫn phải nghỉ ngơi, cứ kệ hoa rơi nước chảy từ từ.

Cô quyết định tạm thời không thèm nghĩ những vấn đề dư thừa nữa, cũng không có hứng thú muốn đi nhìn Quý Hiểu Đồng tập, dù sao loại hài kịch này, nếu xem quá nhiều rồi, thì càng mất hứng thú đi, dứt khoát bỏ qua tạp niệm, cố gắng tập trung vào việc học, thi giữa kỳ, là thi giữa kì!

Thiển Thiển Dung Lan thỉnh thoảng buổi tối còn ngủ không yên, nói là nghĩ không ra tại sao quý Hiểu Đồng lại thật sự đồng ý cùng mọi người tham dự biểu diễn.

Sau đó Thiển Thiển không nhận được oán trách, bản thân cô ấy vốn là hội trưởng hội Kịch bản tự mình muốn mời quý Hiểu Đồng biểu diễn mà không có kết quả, cuối cùng mặt buồn bực hỏi, Tiểu Tiểu cậu với anh ta quen thuộc như vậy từ khi nào.

Thường Tiểu suy nghĩ một chút rồi nói không biết, sau đó lúc nhàn rỗi không chuyện gì cũng sẽ gọi điện thoại tán gẫu cùng Quý Hiểu Đồng, hỏi cô gái nhỏ diễn Lương Sơn Bá kia trông thế nào.

Không thể không nói, trừ lúc bắt đầu không đánh nhau thì không quen biết, anh và cô đúng là về mặt nào đó có loại cảm giác quen thuộc mới gặp mà như đã quen từ lâu, trò chuyện không kiêng dè gì, nên khi cúp điện thoại thì sẽ đề nghị: “Hay lúc rảnh rồi đem bên mặt còn lại cho em đánh?”

Kết quả là, thời gian nước chảy, hai tuần lễ trôi qua.

Sau đó không có việc cũng không gọi lại cho cô, cô cũng không gọi. Mơ hồ có cảm giác hai người đều ở đây giằng co lẫn nhau, không người nào nói rõ, tự nhiên không rõ.

Mặc dù trong lòng Thiến Thiến ngấm cảm cảm thấy mất mát, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cũng không sao, hai người bọn họ thân cận vốn cũng chỉ là thói quen thôi.

Sau khi lên đại học, mặc dù là cùng một khoa, nhưng chuyên ngành khác nhau, lớp học khác nhau, mỗi người đều có vòng giao hữu riêng, ít nhiều cũng có khoảng cách.

Cho nên thời điểm bận rộn, đột nhiên hai ba ngày, bốn năm ngày cắt đứt liên lạc, cũng chỉ là thỉnh thoảng nghĩ tới, mới gọi một cú điện thoại, đi ra ngoài ăn một bữa, nói chuyện phiếm, như thế mà thôi.

Điều đáng mừng nhất, là bọn họ chưa bao giờ xa cách.

Từ nay về sau...có thể xa cách hay không? Cô không dám nghĩ.

Ai, hoặc có thể là, là gần đây sự cố liên tiếp, mới tự loạn trận cước, không khỏi tự giễu.

**

Sắp đến tiết mục mở màn, Thường Tiểu hi vọng đầy cõi lòng, mong đợi biểu diễn lần này. Nghe Thiến Thiến nói Quý Hiểu Đồng không hồ là một nhân tài, diễn xuất vô cùng thuần thực.

Cô ấy nói rất khoa trương, nói là diễn xuất lần này ở Đại học C tuyệt đối là trước không có người sau cũng không có người, có hàm ý khác.

Quý Hiểu Đồng thì gọi điện thoại cho cô xé chiều hôm đó, nói cô phải mặc váy xong trước, nếu không tuyệt đối không ra sân.

Thường Tiểu cũng không nói hai lời, hỏi mượn Thiến Thiến váy lần nữa, khác hẳn với cái váy con ngựa ô vuông kẻ màu xám trắng lần trước.

Cô đứng ở trước gương vuốt tóc... Ừm, lần trước khi vào học theo thói quen cắt tóc cắt quá ngắn, hôm nay liếc một cái, mới phát hiện tóc đã dài ngang tai, tóc mái cũng hơi dề lên lông mày, hợp với váy, lại cũng có thể tìm được một chút hương vị nữ tính.

Quần áo, quả nhiên là thứ rất kỳ diệu.

Sau đó cũng lười trang điểm, mang theo túi sách nhỏ ra khỏi kí túc xá, đi xem diễn xuất.

Đã là vào đêm, trong hội trường người tấp nập, cũng may có bạn học giúp cô giữ lại chỗ trống.

Rất nhanh đến phần biểu diễn của hội Kịch bản, quả nhiên làm hội trường rung động.

Thí dụ như cô chưa bao giờ nghĩ tới, hai chị của Singh Rella lại là Chúc Anh Đài cùng Juliet, hơn nữa, cô còn kinh ngạc phát hiện, “Chúc” cùng “Chu” (Juliet) phát âm, trải qua hòa âm nghe thật sự giống nhau.

Cộng thêm diễn viên khoa trương diễn xuất đầy đủ thanh sắc, vừa bắt đầu liền hài hước mười phần.

Chỉ là... rất nhanh cô phát hiện trọng điểm—— mặc dù diễn Chúc Anh Đài là nam thế vai, nhưng tuyệt đối không phải là Quý Hiểu Đồng...

Bà ngoại ơi, Thiến Thiến này thật đúng là có thể giữ bí mật, đại khái là thánh dụ của Quý Đại Suất Ca, không dám không tuân theo.

Sau đó một đại soái thực sự ra sân, hình tượng tuấn mỹ này lập tức khiến người xem ngồi hàng ghế đầu thét chói tai, cô nghĩ thầm vốn người thật cũng giống như thế. Chỉ là ánh đèn chiếu lên, ít nhất từ cánh gà nhìn sang, sườn lọn rán cũng có thể giống như hoa phù dung.

“Không!! Ta không thể nào yêu hắn!”

Một tên lông tiếng nào đó, vốn là không khí đang bình thản mà im lặng, đột nhiên rống lên một cách rất khoa trương, làm cho toàn trường cười thật to.

Thường Tiểu cũng buồn cười, lần này Quý Hiểu Đồng diễn vai Lương Sơn Bá, là ngoại lệ duy nhất.

Đột nhiên cái tên giúp Quý đại soái lông tiếng bùng nổ toàn diện.

Thường Tiểu nghĩ thầm, tên kia giống như đám cháy gặp được gió, tình ái dào dạt, kích động say mê, có thể tưởng tượng ra được bộ dạng anh ta đang ở phía sau đài văng nước miếng.

Vô cùng xung đột với cách diễn xuất thu liễm của Quý Hiểu Đồng, vô cùng buồn cười.

Chỉ có thể nói, Lương Sơn Bá đối mặt với Chúc Anh Đài do đàn ông hóa trang “Nội tâm dây dưa không dứt”.

Gầm thét: “Mẹ nó, làm sao ta có thể yêu hân!”

Tiếp tục gầm thét: “Tiểu yêu tinh chết tiệt này!! Nàng vô tình, nàng tàn khốc, nàng cố tình gây sự! Ta hận nàng, ta hận nàng, ta hận nàng! Hận nàng lấy tâm của ta đi!!”

Lại tiếp tục gầm thét: “Anh —— Đà!!!”

...

Nghỉ một chút.

...

Tiếp tục gầm thét: “Cái gì? Ngươi là nữ!? Trời ơi, vì sao lại muốn gạt ta? Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta, ngươi thể nhưng lại gạt ta!”

Gầm thét động trời: “Mẹ nó, trời ơi! Làm sao ngươi có thể! Tại sao có thể đáng yêu như thế, thuần khiết như thế, làm cho người ta mê muội không dứt!”

...

“A ha ha ha.....” Mẹ nó, trong lòng Thường Tiểu học theo mắng một câu, Quý Hiểu Đồng thật bị kịch, càng về sau lại càng bị tên lòng tiếng này cướp hết nổi bật! Tên này thật là một nhân tài, càng về sau càng giống con ngựa hoang mất cương, hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật, khàn cả giọng rồi!

Chọc cho Quý Hiểu Đồng đột nhiên giật tóc giả xuống, nặng nề vứt xuống đất, không còn đạo đức diễn viên, xoay người, xông đến chỗ tên lòng tiếng kia rống giận: “Cậu bình tĩnh một chút cho tôi!”

Ai ngờ khán giả xem được, lại cho là phân đoạn đặc biệt, càng cười lớn hơn.

Không thể nghi ngờ Thường Tiểu là người xem trung thành nhất, cười đến gần như hồng mắt, rất giống người ngốc. Vừa quay đầu Thiến Thiến liền đưa cho cô một bó hoa cô dâu to, để chờ đến lúc chào cảm ơn, cô tặng hoa cho Quý Hiểu Đồng.

Thường Tiểu lau nước mắt vì cười, điên cuồng gật đầu.

Lúc toàn bộ diễn viên đi ra, quả nhiên đáng đáp người giúp Quý Hiểu Đồng lòng tiếng có chút trù tượng, cô cười cười chạy lên đài tặng hoa.

Không biết là bởi vì trên đài quá nhiều người quá loạn, cô không để ý, hay là có người cố ý làm... Đột nhiên dưới chân mất đà một cái, cả người liền mất đi thăng bằng hung hăng té nhào xuống đất!

Lúc đầu đón kéo đến, cô hốt hoảng nhớ tới hôm nay không khéo mặc váy... ==~

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thuốc Mạnh

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đúng vào lúc đầu đón kéo đến...

Đèn tắt.

Đột nhiên toàn trường tối đen như mực.

Trong hội trường ngoài ánh đèn rực rỡ trên sân khấu, còn lại là không bật đèn, tự dưng thế này có lẽ là do hỏng công tắc nguồn điện, một tia sáng mờ hờ của ngọn đèn đường phía xa xuyên qua ô cửa nhỏ trên nóc của hội trường.

Giọng MC nhiệt tình cao vút mới vang lên được một nửa, Thường Tiểu mơ hồ nghe thấy tiếng thủ âm “này, này” của cô ấy.

Dưới đài vẫn coi như ổn định, biểu hiện của phần lớn người là hưng phấn, có một nhóm người đang gây rối ồn ào, phần lớn mọi người đang đứng lên khỏi ghế.

Nhân viên công tác đang duy trì trật tự, trên đài dưới đài xen lẫn những tiếng bước chân hỗn loạn...

Tự nhiên cô nhớ tới khi còn nhỏ xem Lâm Chính Anh trong bộ phim kinh điển “Cương thi đạo trưởng”, ảo tưởng xung quanh mình đông nghẹt người, từ

đầu đó nhảy ra một loạt cương thi mặt trắng... Dĩ nhiên, cô vẫn không quên kéo nhẹ làn váy đến chiều dài an toàn.

Trong lòng cảm thấy khó trách có người nói làm phụ nữ rất khó khăn, vừa phải bận rộn suy nghĩ lung tung, còn phải tránh bị “lộ hàng”.

Anh bạn diễn viên thấy một màu đen kịt trên sân khấu, vẫn hăng hái nhảy múa như cũ, hiển nhiên là cũng hưng phấn, đột nhiên tên lồng tiếng cho Quý Hiếu Đồng hăng hái nổi lên bắt chước người vượn Thái Sơn... Cô đồng cảm sâu sắc với sự xui xẻo của Quý Hiếu Đồng.

Ngẫm lại vẫn là sợ bị người khác dẫm lên, vội vàng nhìn đầu bò dậy.

Quả nhiên chỗ đầu gối đau nhói, có lẽ là cọ rách da.

Cô cũng không quên mang theo bó hoa vẫn vòng trong khuỷu tay.

Rất nhanh ánh đèn lại sáng.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong khoảng ba bốn giây nhanh như chớp mắt.

Âm li đột nhiên bị kích thích, phát ra âm thanh bén nhọn chói tai. MC vội vàng điều chỉnh lại Microphone, chờ ổn định lại rồi bảo mọi người im lặng, lại dẫn dắt để các bạn trên sân khấu tiếp tục chào cảm ơn.

Mọi người cười cười, tiếp tục cúi người chào.

Cô còn nhớ nhiệm vụ của mình, vừa định tiến lên tặng hoa tươi, phát hiện Quý Hiếu Đồng trong thời gian rất ngắn, đã từ giữa sân khấu đi về phía này, ánh mắt đang rơi lên người cô.

Cô có thể nhận thấy một nét lo lắng hiện rõ trên mặt anh.

Ánh đèn sáng lên, người xem bớt dần, nhóm “diễn viên chính” lôi kéo không để cho anh rời đi, bao gồm cả “Chúc Anh Đài”, lại còn cố làm ra vẻ xấu hổ.

Thấy đôi này thực sự không hài hòa, cô lại nhếch miệng muốn cười, đột nhiên nghe thấy một tiếng truyền đến:

- Thường Tiểu.

Hội trường mặc dù huyền ảo, cô lại có thể nghe rõ ràng.

Chau chau mày, không biết vì sao tim bỗng chạm một nhịp, là giọng nói của anh ấy...

Là giọng nói của Dư Phi...

Quay đầu nhìn lại, lòng lập tức mềm nhũn, anh giống như chàng trai “Vấn dư hà ý tề bích sơn, tiểu nhi bất đáp tâm tự nhàn”, mà “Đào hoa lưu thủy diêu nhiên khứ, biệt hữu thiên địa tại nhân gian”(*), cứ như vậy đứng chân thành ở phía dưới sân khấu, chân thành mà nhìn cô.

(*) Bài thơ “Sơn trung vấn đáp” của Lí Bạch, Tản Đà dịch:

Hỏi ta: ở núi làm chi?

Thong dong chẳng nói, cười khi cho vui.

Hoa đào theo băng nước trôi,

Có riêng trời đất, cõi người đâu đây.

Nguồn: Tạp chí Ngày nay, số 94, 16-1-1938

Giờ phút này anh nhấp nhẹ môi, hơi nhíu lông mày, ánh mắt nhìn đến cách ăn mặc của cô, rồi đến cánh tay đang ôm hoa, chuyển thẳng đến miệng vết thương trên chân cô.

Trong đôi mắt đang nhìn về phía cô của anh mang theo hờn giận rõ ràng, nói cho cô biết, bây giờ anh đang không vui.

“Được rồi, bạn học muốn tặng hoa nhanh một chút!” MC bắt đầu thúc giục, “Đồng thời, một lần nữa chúng ta hãy gửi lời cảm ơn sự diễn xuất hết mình của hội Kịch bản!”

Dưới đài lại là một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong tiếng vỗ tay Dư Phi đi về phía cô, cô đứng ở trên sân khấu không thể nhúc nhích, sau đó kinh ngạc mà nhìn anh dùng sức mà vẫn dụi dụi giữ tay cô lại.

Cảm giác ấm áp vì được bao bọc trong lòng bàn tay, trực tiếp xuyên thấu qua giác quan khiến toàn thân cô run rẩy...

Sự xuất hiện của anh không hề báo trước, khiến cho cô không kịp phản ứng, lại thêm động tác của anh lúc này, làm cho cô thật không biết nên như thế nào cho phải...

Lời vừa rồi của MC, rõ ràng khiến ánh mắt của mọi người tập trung vào hoa tươi trên tay cô, có lẽ cũng chỉ là muốn cô tặng hoa nhanh hơn.

Nhưng mà Dư Phi không để ý, cứ nhìn cô một cái thật sâu, trước mắt bao người.

Tiếp theo, anh nhanh chóng giật lấy bó hoa không để cho cô kịp phản ứng, chính xác ném về phía tên giúp Quý Hiểu Đồng lồng tiếng.

Cô theo phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn theo bó hoa, bỗng dưng thấy gã này mặt mày kinh ngạc mà vui sướng, khoa trương mà cười càn rỡ.

Sau khi MC tuyên bố kết thúc, cô bị anh dắt đi dọc theo bậc thang xuống dưới sân khấu. Kết thúc biểu diễn sân khấu tối sầm, chỉ còn vãn vẹn một hai ngọn đèn vàng.

Chân vẫn còn rất đau.

Cô không quay đầu lại, chưa kịp nhạo báng Quý Hiểu Đồng, có lẽ vốn là còn có thể chụp chung.

Cô nghĩ có lẽ ở dưới ánh đèn, trong mắt người xem, khuôn mặt của cô không rõ ràng giống như đậu hũ.

Cô nghĩ, tại sao anh lại ở đây...

Đi hết các bậc thang xuống sân khấu, Dư Phi đang đi bên cạnh đột nhiên hơi ngó xuống trước mặt cô, mượn ánh đèn vàng cẩn thận xem xét miệng vết thương, làm như không để ý chỉnh lại váy giúp cô, sau đó ngẩng đầu nhìn cô một cái, xoay người.

Đợi cô leo lên lưng của anh.

Lời nói mắc kẹt trong cổ họng không thể mở miệng, bên tai lại vang lên âm thanh trầm bổng đang giới thiệu tiết mục tiếp theo của MC.

Cô cho rằng hai người đã được bóng tối ở dưới sân khấu che giấu... Lại nghĩ nếu không leo lên Dư Phi sẽ cứ ngồi bên cạnh như vậy, không chịu đứng lên, suy nghĩ một thoáng, đành thuận theo ý của anh, nhẹ nhàng ghé lên vai anh, cẩn thận từng chút một.

Ừm... Cô là sợ dè hổng anh...

Anh công cô lên, dọc theo một bên lối đi từng bước từng bước đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, sau lưng lại vang lên tiếng nhạc sôi động, lại một vòng tiết mục mới bắt đầu, cô cũng mặc kệ giọng nói của mình có bị tiếng ồn bên kia vùi lấp hay không, nhẹ nhàng gọi tên anh: "Dư Phi."

Cũng không biết anh có nghe thấy không, khẽ nhếch môi, đáy lòng không hiểu sao mềm mại vô cùng: "Em nói xem... bây giờ anh còn có thể cõng em hay không?"

Anh chỉ hỏi cô một câu: "Vết thương có đau hay không?"

Cô gật đầu một cái: "Đau."

Anh lại trầm mặc, chỉ là hai cánh tay vắt phía dưới mông cô khẽ co lại, giống như là... cả đời cũng không thả cô ra.

Cho đến ra khỏi hội trường đi trên đường, bỏ lại hội trường nào động ra sau đầu, anh mới bỗng dưng nói nhỏ: "Thường Tiểu, anh đã sớm cao hơn em từ lâu rồi."

"Ừm." Cô chu mỏ, khẽ hừ một tiếng.

Nghe thấy tiếng "ừm" của cô, ánh mắt của anh khẽ sáng lên như ánh trăng bạc: "Cho nên, em có thể thử lệ thuộc vào anh."

"..."

Cô bỗng trầm mặc, cố gắng tỉ mỉ giữ trái tim đang ở sát lưng anh không đập loạn, sợ bị anh phát hiện.

Anh cũng không bức bách cô trả lời, trực tiếp cõng cô đi tiệm thuốc mua còn i-ốt băng gạc, dưới ánh đèn, đột nhiên cô có cảm giác không có chỗ nào che giấu, cộng thêm mặc váy nằm trên lưng anh, mùi vị này... Cảm giác vô cùng xấu hổ...

Dứt khoát lười xuống, vùi mặt trên hõm vai anh, nghĩ thầm dù sao váy cũng không phải của cô, bóng lưng cũng giống với vô số người, thậm chí bình thường cô cũng giống con trai chứ không nữ tính như hôm nay.

Nhưng cùng lúc, cô lại bị một mùi hương nam tính dễ ngủ trên người anh bao phủ các giác quan.

Mặt càng đỏ. Đúng vậy, không biết từ khi nào, anh đã trưởng thành, là một chàng trai có thể cho cô chỗ dựa...

Đi tới chỗ thanh tịnh yên ả trong sân trường, anh mới tìm một băng ghế đá để cho cô ngồi xuống.

Tối nay gió hơi lạnh, gió thổi làn váy khẽ lay động, băng ghế đá lạnh lẽo khiến Thường Tiểu khẽ giật mình.

Dư Phi lại nhìn cô một cái, mới ngồi xổm xuống trước mặt cô, bắt đầu xử lý vết thương.

Êm ái truyền từ đầu ngón tay anh bỗng dừng làm cho cô hơi rung động, thậm chí không còn thấy đau nữa, nhưng lại mang theo chút gì đó không được tự nhiên, hơn nữa cô còn đang ăn mặc nữ tính như thế này... = ~

Là vậy thì chớ, lại còn lộ hơn nửa bắp đùi, anh còn đang cầm bắp chân cô đây này!

Nghĩ đi nghĩ lại thật sự lúng túng.

Mượn đèn đường nhìn anh cúi đầu mang theo nét mặt dịu dàng, nhớ tới khoảng thời gian này không liên lạc với nhau, mím mím môi cười gượng: “Khụ...”
Đầu tiên là hắng giọng, tìm đề tài: “Gần đây anh rất bận sao?”

“Không hỏi anh vì sao không có liên lạc với em à?” Dư Phi vẫn cúi đầu như trước.

“...” Cô dừng một chút, nghĩ thâm thể cho nên em mới hỏi anh có phải rất bận hay không!

“Thế, tại sao em không liên lạc với anh?”

“...” Không phải anh bận rộn sao!

“Anh Tuấn ngắm gương mặt mỹ lệ của Tiểu Mỹ đến mất hồn, lòng không hiểu sao nôn nóng bất an, đột nhiên, hôn một cái vào môi cô hung hăng ôm lấy cô”.

“...” Cô sững sốt chốc lát, “A! Anh! Anh ——” lập tức nghe ra là câu văn thời trung học của cô, suýt chút nữa cô đã đá qua một phát.

Bây giờ Dư Phi mới ngẩng đầu nhìn cô, làm như điều chỉnh hô hấp, rồi cuộc lại lộ ra nụ cười thường ngày: “Anh vẫn rất thắc mắc, người cướp đi nụ hôn đầu của Tiểu Mỹ tại sao lại là Anh Tuấn...”

“...”

“Tại sao?”

“Anh quản được em chắc!”

Dư Phi nhìn cô, quyết định cho liều thuốc mạnh, nói thẳng: “Thường Tiểu, chúng ta hôn môi đi?”

Không đợi cô kịp phản ứng, anh liền đứng dậy, cúi tới đây.....

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ra Tay Trước Chiếm Được Lợi Thế

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đương nhiên không được!

Thường Tiểu định đưa tay che lại miệng theo phản xạ, nhưng lại đánh giá sai hành động của Dư Phi, anh chỉ ghé sát vào tai phải của cô...

Thường Tiểu rõ ràng nghe thấy điệu cười vì thực hiện được âm mưu, còn cả âm thanh mỉa mai của anh, anh nói: “Anh muốn hôn em”

Không cho!

- “Có được hay không?”

Không được!

- “Hôn một cái.”

Nửa cái cũng không được!

Liếc thấy thái độ của anh cũng không cứng rắn, chỉ cười mà như không cười giương khóe môi, đã khiến cả người cô nóng bừng, tai phải vì hơi thở của anh mà nhồn nhột, bả vai run rẩy rụt lại một cái, vội vàng co người chạy tới bên kia ghế đá.

Thấy anh ép mặt tới gần, cô nhắm mắt lại, vẫn còn đang cân nhắc có nên dứt khoát hi sinh anh dừng hay không, lại nghe thấy anh cười khẽ một tiếng, khi mở mắt ra thì thấy anh lui về.

Rồi anh lại cúi đầu dùng gạc cẩn thận dán vào miệng vết thương của cô, hỏi lại lần nữa: “Còn đau không?”

“...” Lui về rồi.

Rất cuộc cô thở dài một hơi.

Ừm, trong lòng suy nghĩ cẩn thận, lại mơ hồ cảm thấy có một chút ... mát mát?

Cùng với cảm giác nóng rực trên mặt, còn có loại đau nhói do cồn i-ốt thấm vào vết thương, đều làm cho cô cảm thấy đủ loại kích thích, sau lưng cũng rịn ra mồ hôi.

Hơi nóng.

Cô khẽ hé miệng muốn nói gì đó, lại không có cách nào phát ra âm thanh, vừa hít sâu để bình ổn lại các cảm xúc đang cuộn trào trong lòng, anh lại giống như lơ đãng ngẩng đầu lên, cặp mắt trong suốt nhìn cô một cái, khóe miệng vẫn tươi cười như cũ.

Cô chợt ý thức được...

Anh đang trêu cô... Không, đây là đùa giỡn! Là vô lễ!

Bỗng dung Thường Tiểu có mấy phần không vui, quang minh chính đại trừng mắt liếc anh một cái, rụt chân lại.

Dư Phi thấy vết thương đã xử lý xong, vỗ vỗ quần đứng dậy, thông thả ung dung ngồi xuống cạnh Thường Tiểu.

Cô làm như không để ý, dịch sang bên cạnh ba phần.

Anh cũng tiến tới ba phần, không hề nao núng.

Cho đến khi không còn chỗ để lùi, cô mới nghẹn giọng gọi: “Dư Phi!”

Anh liền ngừng lại, cứ duy trì tư thế thân mật như vậy, ngẩng đầu nhìn thẳng thanh gió mát.

Tàn thừa thiên thời tận, tân thu nhạn đới lai*.

(*Trích bài thơ “Yến tán” của Bạch Cư Dị, Ngô Văn Phú dịch là “Tiếng ve giục cuối hè, nhạn chờ mùa thu tới”).

Đột nhiên anh nhẹ nhàng nói: “Đến mùa thu rồi.”

Cô cũng nhìn lên theo anh, mặc dù không nhìn ra lí do, nhưng vẫn gật đầu một cái, hưởng thụ một chút sự yên tĩnh của hai người.

“Muốn bỏ trốn không?” Anh không nhìn cô, lời nói nhẹ nhàng mang ý cười.

“Không muốn.” Cô tự nhiên quyết đoán từ chối, lòng lại vì lời nói nửa thật nửa giả của anh mà hơi gọn sóng. Rồi sực nhớ ra gì đó, hơi quẫn, nói: “Anh không được nhắc lại Tiểu Mỹ và Anh Tuấn nữa.”

Anh chỉ cười không nói, sau một lát lại nói: “Từ xưa mỹ nhân xứng anh hùng.”

Cô bĩu môi: “Mỹ nhân không chỉ có một người, anh gấp thay anh hùng cái gì?” Nói xong lại thêm vào một câu không thể nghe thấy: “Mỹ nhân cũng không nhất thiết phải chờ câu nói của anh hùng...”

“Ừ, đúng vậy nhỉ.” Anh thần nhiên đồng ý, lâm vào một hồi trầm mặc suy tư, bỗng dung nâng khóe môi: “Sinh nhật em muốn quà tặng gì?”

Cô hừ một tiếng, mới đột nhiên nhớ ra sắp tới sinh nhật, nhưng mà vẫn còn một tháng nữa, không vội.

Ngẫm lại sinh nhật trước mới vừa hôm qua, mà nay thời gian trôi qua, cứ như vậy lại già thêm một tuổi. Năm trước anh cũng không hỏi cô việc này, thường thường đều có chuẩn bị trước, năm qua năm, luôn làm cho cô kinh ngạc vui mừng.

Thanh mai trúc mã là như vậy, quen thuộc chẳng muốn thay đổi.

Càng nghĩ, lại càng tò mò vì sao anh hỏi như vậy, suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì, xe, phòng, tiền bạc.”

Anh khẽ cười.

“Anh hỏi em như vậy, là có quà đặc biệt muốn tặng?” Đương nhiên cũng nhớ sinh nhật của anh, gặp nhau là duyên, chung đụng là phận, hiểu nhau là phúc, cô thỉnh thoảng cũng cảm thấy may mắn vì quen biết anh. Anh lớn hơn cô nửa năm, sinh ra ở mùa hoa nở xuân về.

“Em” Anh cố tình dừng lại, mới nói tiếp: “... Đoán.”

“Ừm...” Cô chưa dò được ý của anh, chu mỏ: “Thần thần bí bí... Không được, em phải đòi giá cao trước!”

Anh cười không nói.

Ngân vàng khó mua được trái tim, em đâu chỉ ngân vàng đâu, ngọc ạ.

Lại ngồi một lúc lâu.

Bỗng một hồi gió đêm thổi qua, Thường Tiểu chà xát hai tay, vuốt vuốt lỗ mũi, cảm giác hơi lạnh, anh nghiêng nhìn cô một cái, đứng dậy, làm lại tư thế nửa ngồi lúc này, ý bảo cô trèo lên lưng.

“Không cần...” Cô mới vừa nói xong, không biết vì sao lại cảm nhận được sự cố chấp của anh, người liền úp sấp lên lưng anh, cô bỗng dưng cười cười, nói: “Dư Phi, anh đã già rồi còn công em, eo có mỏi không?”

Anh lắc lắc đầu, nhưng lại nói: “Mỏi.”

Cô bóp chặt cổ anh, kêu to: “Không cho phép mỏi!”

Anh cười.

Anh công thẳng một đường đến dưới lầu mới thả cô xuống, xoay người lại nhìn cô, chọt đưa tay sờ sờ mái tóc ngắn đến tai của cô, ánh mắt nhu hòa.

Thường Tiểu không khỏi hơi thất thần. Hôm nay Dư Phi đúng là hơi khác với ngày thường, ban đầu cô cho rằng anh ít nhiều sẽ nói tới tiết mục kịch tối nay, nhưng giờ trực giác phụ nữ mách cho cô, không thể nhắc đến... Ừ, vậy thì không nhắc. Ý thức được cử chỉ của anh quá thân mật, Thường Tiểu khẽ vội vàng lùi lại một bước, căng thẳng, dù sao cũng hơi lúng túng.

Là anh em, anh em tốt đó!

Dư Phi cũng không để ý, chỉ nhìn cô thật sâu, đột nhiên gọi: “Thường Tiểu.”

“Vâng...?”

... âm cuối, bỗng dưng bị che mất...

Bàn tay chạm tóc vừa nảy bỗng chuyển xuống nâng má trái của cô, vừa lúc cô đang ngẩng đầu trong nháy mắt, nghiêng người xuống, hôn tới đây.

Ừ, môi chạm môi, xúc cảm chân thật.

Có lẽ gió đêm làm cho môi anh hơi lạnh, cô nghĩ.

Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, mở nhẹ liền ngừng lại, nhưng chân chân thật thật để cho cô cảm nhận được, nhẩn nhai mà mềm mại.

Sau đó hấn đứng thẳng người, nhìn cô vẫn đang bất ngờ mơ màng, lại nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Ừm, quả thật lại ôm cô vào lòng.

Bên tai vang lên lời nói mang theo ý cười nhẹ nhàng của anh: “Ban đêm phải nhớ anh đấy, Thường Tiểu.”

Nhớ ai cơ?

Cô còn chưa hỏi rõ ràng, anh đã rời đi, trước khi quay người thì cúi đầu nhìn cô.

Thường Tiểu hoảng hoảng hốt hốt nhìn theo anh rời đi.

Anh hôn cô. Thời điểm đi vào kí túc xá cô bắt đầu nhìn thẳng chuyện này.

Không sai, anh thật sự hôn cô.

Thường Tiểu sờ sờ cánh môi từ từ đi lên cầu thang.

Khi móc chìa khóa mở cửa, cô cố ý va đầu vào ván cửa một phát, lặp lại tự hỏi mình là không phải đang nằm mơ.

Thấy đau, không phải là mộng.

Lúc vào cửa, chỗ lỗi cạnh cửa móc vào váy, cô gỡ ra lưu loát, lại mở máy tính, đầu óc vẫn ong ong mơ hồ.

Lúc khởi động máy tính, tiếng Windows khởi động máy nhắc nhở cô Thiến Thiến và Dung Lan vẫn chưa về.

Cô nghĩ cần phải làm gì đó phân tán lực chú ý, bèn mở phim kinh dị kinh điển lưu trong máy tính.

Cũng không mở đèn.

Nhìn nhìn mờ đầu, cô đã cảm thấy không thú vị, ngay lập tức chiếu toàn màn hình, tua nhanh.

Lúc nhìn thấy quỷ trước màn hình từ từ bò về phía mình, cô không duyên cớ bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ... Cô thể mà cảm thấy gương mặt dài trắng toát này thật tốt thật đáng yêu... = ~

Gặp quỷ.

Hừm... Thật đúng là gặp quỷ.

**

Dư Phi đi một đoạn thì quay đầu lại, sau đó xoay người, nhìn ánh đèn mỗi tầng của kí túc xá, cả tòa kiến trúc đứng sừng sững trong bóng tối, lại có loại yên tĩnh sau khi huyền ảo.

Chỗ này đã không thấy được cô.

Đợi cô chủ động liên lạc, thời gian trôi qua rất chậm, một ngày mài thành từng giờ từng giờ, lại chia thành một phút lại một phút khác.

Nhưng thì ra, cô không lệ thuộc vào hấn như trong tưởng tượng.

Tối nay cô sẽ đi xem diễn kịch, anh biết. Đối với kiểu hoạt động này, cô luôn luôn ham thích, không bao giờ bỏ qua.

Đợi cô ở chỗ cũ, nhìn cô xuống lầu. Anh cũng cảm thấy kỳ quái, biến người mịt mờ, anh đều có thể ở trong đám người dễ dàng bắt được bóng dáng của cô.

Hôm nay cô mặc váy, anh biết, không phải vì anh.

Cho nên cũng không tiến lên, một đường theo phía sau cô đi vào hội trường, thấy cô không cảnh giác tạo nào, không khỏi thở dài cô đối với bên ngoài, vẫn không hề phòng bị.

Cả buổi tối cô đều cười, có vẻ rất vui vẻ rực rỡ, ánh mắt cũng từ đầu đến cuối roi trên sân khấu.

Thời điểm cái trên kia ra sân, cô càng cười đến điên cuồng.

Anh ôm ngực đứng cách cô không xa, dựa vào tường của lối đi nhìn cô, anh vẫn cảm thấy cô sẽ quay đầu nhìn anh, đang đợi cô phát hiện ra anh.

Nhưng không phải.

Anh có lẽ quá tự tin vào bản thân.

Mấy ngày nay anh lấy truyện “Anh hùng mỹ nhân” cô đăng trên mạng đọc cẩn thận một lần, mới phát hiện có lẽ anh đã bỏ qua rất nhiều chi tiết nhỏ quan trọng.

Anh cho rằng, ước nguyện ban đầu của cô có lẽ là lấy Anh Hùng vì nam chủ, chỉ là vì cái gì đó, mà lựa chọn Anh Tuấn...

Nhưng dù sao vẫn là tiểu thuyết, kết cục có thể sửa.

Lúc nhìn cô đi lên tặng hoa, anh không căn cứ không vui, ít nhất cô gái anh thích, không nên tặng hoa tươi cho một tên không liên quan.

Lúc mất điện, anh không ngờ cô bị ngã.

Luôn nói đáng đời cô, cũng không nên làm bị thương mình.

Nàng viết trong văn - tình yêu không có tuyệt đối, mỹ nhân không nhất định xứng anh hùng.

Có lẽ, là nên ra tay trước chiếm được lợi thế.

Từ xưa mỹ nhân xứng anh hùng đấy, Thường Tiểu.

Hơn nữa, thật ra thì anh còn rất anh tuấn, Thường Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hồng Hạnh Vượt Tường

Một mình Thường Tiểu xem hết phim kinh dị, tắm xong rồi bò lên giường, trong lòng ít nhiều vẫn hoảng hốt.

Nụ hôn đầu tiên...

Không ngờ lại cứ thế dâng ra ngoài...

.....

Mẹ nó! Cô điên rồi.

Dung Lan Thiên Thiên về rất muộn, nhưng muộn hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao cô cũng không ngủ được. Hai người kia về mặt mỗi mặt, nghe nói hình như là sau khi tan cuộc lại đi đàn đúm một tang nữa, sau đó Thiên Thiên nhìn cô nói: "Haizz, Quý Hiền Đồng không tới." Tiếp đó lại hỏi: "Có phải Dư Phi công mi đi không?"

"À?" Cô giả ngu.

Bây giờ cô dị ứng với hai chữ Dư Phi, nhất là đôi môi, tê tê đại đại...

Ai, cô thật đúng là cô gái thiếu hụt tình yêu... = ~

Đêm khuya nằm trên giường, cô nằm ngang nhìn trần nhà, ngáp một cái, đột nhiên mở miệng hỏi một câu: "Một người con trai, tại sao muốn hôn một cô gái?"

"Bởi vì hấn đói." Dung Lan loảng xoảng một tiếng ở trong phòng vệ sinh, để chậu nước xuống, thò đầu ra: "Ồ tâm lý, hoặc là sinh lý. Sao vậy, lại đang rồi rầm tiểu thuyết của mi?"

"À... Đúng!" Cô nghĩ nghĩ, quyết định không phủ nhận.

Thiên Thiên đánh răng xong từ ban công trở lại, đột nhiên cười cười, nói: "Tiểu Tiểu, lại nói mi hôm nay mặc cái váy kia của ta, nhìn từ phía sau trông thật thon thả, ta thích."

"A, thật sao?"

"Có điều phía trước vẫn giống sân bay."

"A, thật sao?" Cô hơi lo lắng, 囧囧 nghĩ đến, Dư Phi hôn nàng, là bởi vì anh đói...

Vậy rốt cuộc là đói bụng bao lâu, mới có thể đói bụng ăn quăng như vậy...

Khó trách người ta nói, người càng lớn phiền não càng nhiều, thao thức cũng càng nhiều, sinh nhật cô còn chưa tới, mới vào năm học mới đã già đi một tuổi, đêm nay là đêm thứ mấy không ngủ được rồi?

Thật bi kịch...

Cô nằm trên giường suy nghĩ rất nhiều chuyện, lật qua lật lại đều là Dư Phi, cô nghĩ đến cô và anh cùng nhau lớn lên, lần đầu tiên gặp nhau vào vài năm trước khi ấy vẫn là những khuôn mặt non trẻ. Mỗi lần cô không hiểu cách anh làm thì anh dứt khoát đem ý tưởng nói cho cô, sau đó mới chậm rãi tìm tòi cách làm của anh như thế nào.

Cô nhớ Thường Hoan từng nói, anh không muốn bị Dư Phi ăn gát gao, nhưng cô không cảm thấy như vậy, hay là nói, cô cảm thấy bị ăn rất happy? 0. 0

Cơ mà, câu nói kia quả thật có tác dụng, sau khi anh nói: "Phải nhớ anh", bây giờ trong đầu cô toàn là: không được suy nghĩ tiếp ý tứ của anh, dẫn đến kết quả là cả đầu đều bị anh lấp kín.

Đồ gian xảo, nói lời kia quả nhiên là có tính trước.

Sau nửa đêm rồi cuộc cô cũng hơi buồn ngủ, mơ mơ màng màng ngủ, trong mơ thấy một thiếu niên trẻ măng, vàng trán cao rộng không dãi, đứng phía sau thân nhiên gọi: "Thường Tiểu..."

Vì vậy cô xoay người...

**

Sáng sớm, vì kí túc xá gần sát sân bóng rổ, mơ hồ có thể nghe được tiếng bóng chạm đất "thùng thùng".

Không biết có phải nhiệt tình của chương trình nghệ thuật chưa tan hết hay không, cả trường học vẫn có cảm giác ồn ào náo động.

Đột nhiên điện thoại di động rung một cái, có điện thoại.

Cô mơ màng sờ lưng tung tìm di động, mắt liếc hiển thị cuộc gọi đến, là "Tối tiên sinh".

A, Quý Hiểu Đồng lại tìm cô đi ra ngoài chạy bộ này... Nhưng tối hôm qua ngã bị thương, Thường Tiểu lại giật giật đầu gối, cảm giác đau hơn so với đêm qua... Vì vậy quyết định nhanh chóng nhận điện thoại nói một câu: "Em không đi."

Anh trầm mặc một hồi, lời nói có chút không vui: "Vì sao tối qua em không mở điện thoại?"

"A, vâng" Cô sợ Dư Phi lại đột nhiên gọi tới quấy rầy... Bởi vì không chuẩn bị tâm lý, còn cố ý để kênh điện thoại bàn của ký túc xá. Trước khi ngủ mới mở di động, lí do... Ừ, quên.

"Rõ ràng đêm qua bó hoa kia em chưa đưa đến tay anh." Lời của anh hơi trách cứ, không phải anh vì em hi sinh nhiều như vậy sao, đạo hạnh ngàn năm một chớp tan tành, em thế nào lại không có lương tâm như vậy...

Cô chu mỏ, âm thanh có vẻ khàn khan mới tỉnh dậy, nói: "Chưa nói hoa là để tặng anh."

"Cô gái chết tiết này..."

"Tối hôm qua anh cũng đâu có diễn Chúc Anh Đài." Cô cũng không áy náy, xua đuổi nói: "Được rồi, đến lúc đó sẽ bẻ bó hoa đại trên đường cho anh." Mấy ngày nay đúng là tìm được nhiều chủ đề chung với Quý Hiểu Đồng, thường ngày vui vui đùa đùa đến bây giờ cũng miễn cưỡng coi như là người quen, cảm giác Dung Lan ở trên giường lật người, vội vàng rút vai một cái, lấy tay che lại lo nói: "Tiểu Lan cùng Thiến Thiến đang ngủ, không nói nữa, em cúp trước..."

"Ngày hôm qua em ngã phải không? Có bị thương không?" Anh cướp lời.

"Vết thương nhỏ."

"Buổi trưa anh đưa chút rượu thuốc cho em."

"A, không cần, Dư Phi mua rồi."

"..." Giọng của anh bỗng dưng cao lên, rất là khó chịu: "Anh mua cùng anh ta mua không giống nhau!"

"Được rồi, anh mang tới đi." Không giải thích được, không để cho anh mua còn không phải vì tiết kiệm cho anh sao, tức cái gì? "Em cúp..."

"Chờ đã, " anh hỏi lại: "Anh ta mua ở hiệu nào?"

"... Dù sao cũng không mua giống nhau được, mang đến đây đi. Bye!" Cô cúp điện thoại, ngáp một cái, cảm thấy tối hôm qua giống như chưa ngủ tẹo nào, chỉ là giống như chưa ngủ, hơi nhức mắt.

Vừa nghe xong di động lại đang rung, nhú nhú mảy, hạ thấp giọng hỏi: "Lại làm sao nữa?"

"Buổi trưa cùng đi nhà ăn ăn cơm, đến lúc đó cho em."

"Được." Cô không nghĩ quá nhiều, vừa định cúp điện thoại, đột nhiên Quý Hiểu Đồng lại nói: "Còn nữa, bây giờ là gần tám giờ, các em buổi sáng có tiết."

"..." = ~

Cô vội vàng ở trong kí túc hô một tiếng: "Mẹ nó, đã trễ á!"

A, cô nhìn ánh mặt trời chiếu vào ban công, một ngày mới, biết đối mặt với Dư Phi thế nào?

Nếu không, hay là cứ tiếp tục học theo mùa đen, núp ở trong vỏ phôi nắng?

**

Buổi trưa sau khi tan lớp, cô ra cửa liền liếc thấy có người đứng trong hành lang đợi cô tan học... Dư Phi.

Gương mặt lại không kim được nóng lên.

Dung Lan Thiên Thiên đương nhiên không phát hiện mập mờ giữa hai người họ, theo thói quen, khoát khoát tay áo với cô liền đi trước.

Thương Tiểu không tránh được có mấy phần lúng túng, còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, dù sao người trước mắt, tối hôm qua đã hôn cô, không đúng là hôn trộm cô, trong lòng cô cường điệu.

Tiếng di động kiên cường vang lên, liếc thấy "Tội tiên sinh" lại đang gọi đến, có lẽ là muốn trốn tránh tạm thời, cô nhận điện thoại, đối phương nói: "Anh đang ở tầng hai Đồng Tâm Viên hai, em đi lên là nhìn thấy ngay."

"Ừm... "Cô nhìn trộm Dư Phi một cái, đối phương lại hỏi: "Em chừng nào thì có thể tới vậy? Anh giúp em gọi cơm trước."

"Em sắp đến rồi." Thật ra cũng không có chuyện gì, trước kia nói với Dư Phi cô và Dung Lan Thiên Thiên đi tụ tập, anh chân mày cũng không nhíu một cái, hơn nữa bạn bè cô cũng không ít người khác phái, cũng không thấy anh có ý kiến gì.

Cúp điện thoại, quyết định tất cả đều "Thuận theo tự nhiên", nếu anh có thể mặt không đổi sắc đứng ở trước mặt cô, thì cô cũng không cần phải nhăn nhó nhíu mày, chỉ là một cái hôn nhẹ, không có gì, người nước ngoài đều như vậy.

"Có chuyện gì sao?" Anh thấy cô tắt máy, mở miệng hỏi thăm.

"A, buổi trưa em hẹn bạn ăn cơm..." Rõ ràng không có gì, nhưng hôm nay lại có vẻ chột dạ, mắt không dám nhìn thẳng anh, cũng là bởi vì việc tối qua ... Hôn.

"Bạn?" Anh thoáng nhíu mày, "Ai thế?"

"Quý Hiệu Đồng, anh không biết..."

"Thật đúng lúc a!" Nhưng vào lúc này, một tràng cười nhẹ nhàng chen vào giữa hai người.

Thường Tiểu chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, quay đầu nhìn thấy... mặt của Tôn Diễm Diễm. cô đã cảm thấy cơ mặt của mình hơi căng cứng.

"Quý Hiệu Đồng tôi biết nha, cậu hẹn anh ấy ăn cơm?" Tôn Diễm Diễm cũng không biết đã nghe được bao nhiêu, tự động nói tiếp.

Thường Tiểu bị động gạt đầu một cái, thầm nghĩ cô à này từ bao giờ trở nên quen thuộc như vậy?

"Ha ha, Thường Tiểu cậu hồng hạnh vượt tường nha" Âm thanh của Tôn Diễm Diễm, rõ ràng tràn đầy ý đùa giỡn.

Thường Tiểu liếc cô ấy một cái, đột nhiên liếc mắt nhìn nhìn Dư Phi: "Ừm, người nào đó cũng trông như đang trêu hoa ghẹo nguyệt."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nụ Hôn Đính Ước

Dư Phi nghe xong nhìn cô cười khê một tiếng, lại lơ đãng liếc Tôn Diễm Diễm, đột nhiên hỏi: "Đây là bạn của em à?"

Ánh mắt Tôn Diễm Diễm rõ ràng tối sầm lại.

Thường Tiểu dù sao cũng là người viết tiểu thuyết, vừa nghe đã hiểu, thuận nước đẩy thuyền lắc đầu một cái: "Không phải." Sau đó hỏi ngược lại: "Ah? Không phải bạn của anh à?"

Dư Phi lại cười: "Không biết."

Cô liếc sang thấy khoe miệng vốn đang tươi cười của Tôn Diễm Diễm suýt nữa không nên được tức giận, quay đầu lại nhìn thấy Dư Phi tự nhiên bày ra bộ mặt vô tội, không nhận được cười khẽ một tiếng, cô thật tà ác... Amen.

Dư Phi đã đi tới, sóng vai cùng cô, hoa lệ mà để Tôn Diễm Diễm ra sau lưng, hỏi: "Vừa rồi em nói ai nhìn như đang trên hoa ghẹo nguyệt?"

Hừ, cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh: "Nghe nói là một con cá biết bay."

Anh bình tĩnh cười nói: "Ngã vào thì không được tính."

Khụ... cô chú ý vào ba chữ sau, trong nháy mắt không nói được gì, hơn nữa người trong cuộc lại có bộ dáng vân đạm phong khinh. Lại nhanh nhẹn liếc trộm Tôn Diễm Diễm, chỉ thấy cô ta đang cố gắng điều chỉnh hô hấp, cảm thấy Dư Phi thật TM (= CMN) độc...

"Con cá bay đó biểu hiện có tốt không?" Anh đến chân mày cũng không nhú một cái, hoàn toàn coi thường Tôn Diễm Diễm, nhìn cô hỏi, nhân tiện cảm sạch trong tay cô.

Tầm mắt cô nhìn không được tiếp tục liếc Tôn Diễm Diễm, nghĩ thầm nhất định là cô đã làm chuyện gì đắc tội Dư Phi, quần lấy quá chặt đúng không, quá phí lời đúng không, đáng đáp quá đẹp đúng không, hừ... Vì vậy cố gắng gật đầu một cái: "Tạm được."

"Ăn cơm với ai?" Anh hỏi lần nữa.

"Quý Hiếu Đồng."

Anh gật đầu, cười như không cười nói: "Em đúng là hồng hạnh vượt tường."

Chắc, cô là đại trượng phu đội trời đạp đất, chính trực không sợ gian tà: "Cùng đi chứ, " sau đó nhún nhún vai: "Nhưng mà không ai lấy cơm cho anh."

Anh giương giương khoe miệng: "Anh ăn cùng phần với em."

"..." cô vốn khó bỏ qua cử chỉ tối qua của anh, kết quả... "Không cho." Chờ cho lại gián tiếp hôn môi, cô có còn muốn ngủ hay không! "Tự anh lấy."

"Dư Phi" Đột nhiên Tôn Diễm Diễm mở miệng chen vào đối thoại của hai người, trên mặt hiếm khi không có nụ cười, nghiêm túc mở miệng: "Em cho rằng dù sao chúng ta cũng là bạn bè."

"..." Thường Tiểu ngó ngán, nhìn Dư Phi.

Thế nhưng anh vẫn coi thường đối phương như cũ, hơi có vẻ ăn vạ, tiếp tục chủ đề của bọn họ: "Vậy thì cứ để anh đói bụng đi."

"..." Cô suýt nữa không thể nói được gì, chỉ có thể hơi túm quần nói, "Quên đi, đến đó em lấy giúp anh..." Sau đó giấu gương mặt sắp khóc của Tôn Diễm Diễm, khẽ háng giọng, nhẹ nhàng hỏi, "Anh có cần... hỏi han cô ấy?"

"Được, em giúp anh" anh không coi ai ra gì, ngoảnh mặt làm ngơ. d.d.l.q.d.

"Dư Phi!" Tôn Diễm Diễm chỉnh lại sắc mặt, bước một bước lớn ngăn giữa hai người, nhìn chằm chằm Dư Phi, "Em đang nói chuyện với anh! Anh như vậy rất không có phong độ, anh có hiểu phép lịch sự hay không?"

Lúc này Dư Phi mới lạnh nhạt dời tầm mắt tới, nhìn sang cô ta, giương miệng cười cười: "Nếu như mỗi ngày dây dưa không ngớt, chính là điều lịch sự cô nói, như vậy xin lỗi, tôi không hiểu."

"Hừ, cô ta không phải là mỗi ngày đều hẹn hò chạy bộ cùng Quý Hiếu Đồng sao, điều này toàn bộ khoa chúng ta đều biết. Anh thật là ngu ngốc! Anh nói xem bạn gái một chân đứng hai thuyền, anh mẹ nó có biết hay không!"

"..." Mẹ nó, mỹ nữ thô bạo! Cô bình thường đều dùng chữ cái thay thế... Thường Tiểu 囧囧 nghĩ tới, hơn nữa lời này nghe giống như thật sự có chuyện cô hồng hạnh vượt tường. Nhưng việc này là tại Thiên Thiên Dung Lan đều không chạy bộ sáng sớm, mà đây lại là thói quen của cô, lại vừa lúc Quý Hiếu Đồng muốn tìm một người tập cùng mà thôi...

Nhưng mà, cô nhú nhú mày, chuyện này tại sao cả khoa các cô đều biết?

Thôi, biết cũng chẳng sao, mấu chốt vấn đề là, cô không phải là hồng hạnh của Dư Phi, anh cũng không phải là tường.

"Vậy thì rau xanh, cà tím kho tàu và trứng hấp." Dư Phi mở miệng, đột nhiên vòng trở lại.

"À? Thế thôi à?" Cô đáp lại theo phản xạ.

"Ăn uống cân bằng." Anh cười cười, giống như không hề để ý lời của Tôn Diễm Diễm. "Riêng anh cho rằng, người bạn kia giúp em lấy cơm, sẽ lấy toàn món mặn."

"..." Cô trừng mắt liếc anh một cái.

Tôn Diễm Diễm cười lạnh một tiếng: "Nón xanh cũng đeo lên đầu rồi, anh còn trần định như vậy. Nhưng mà cũng phải, chính miệng cô ta nói, hai người không phải người yêu."

Mây kiếm Dur Phi nhẹ nhàng nhảy lên.

Thường Tiểu dừng lại, đột nhiên nhú mày nhìn Tôn Diễm Diễm nói một câu, nghiêm nghị: "Cô rất phiền." Cô không thích cách nói chuyện và giọng điệu của cô ta, hít hơi tiếp tục: "Bộ dạng này của cô giống như muốn chia rẽ người khác, không có ý tốt. Cô có phải là rất thích Dur Phi hay không?"

Tôn Diễm Diễm nhìn cô, không trả lời. d.d.l.q.d.

"Đây là chuyện rất bình thường." Có lẽ thanh niên thời đại này các cô, đã rất khó tìm được loại tình cảm đến mức khắc cốt ghi tâm, tìm tìm kiếm kiếm, rất nhiều tình yêu chậm rãi bình thường, trở nên bình tĩnh."Trên lý thuyết, hẳn là mỗi cô dính đầy tro (bị mắng một trận) khiến cho lòng tự ái tổn thương, nên có phần hơi thẹn quá thành giận, đúng không?"

Cô không tự chủ liên hệ đến bộ tiểu thuyết mình viết.

Tôn Diễm Diễm vẫn không nói chuyện, nhưng có vẻ có chút hối hận đã nói lời kia, có lẽ cô ta có kiêu ngạo của mình.

"Tôi chính miệng nói với người nào, tôi với anh ấy không phải người yêu?"

Tôn Diễm Diễm mím mím môi, đột nhiên nói: "Không phải cô nói với Quý Hiểu Đồng sao?"

"Hừm..." Cô lại cau mày: "Sau đó Quý Hiểu Đồng chính miệng nói cho cô?"

Tôn Diễm Diễm dường như có điều suy nghĩ: "Cô có nói hay không?"

Thường Tiểu nghĩ nghĩ, cô mơ hồ nhớ anh đã hỏi cô Dur Phi là ai, lúc ấy cô trả lời là anh em tốt. Vì vậy gật gật đầu: "Có nói qua..."

Dur Phi đột nhiên một tay ôm sách, một tay kéo vai cô, nói: "Đi ăn cơm đi, anh ta đợi ở nhà ăn cũng lâu rồi."

Cô không giãy giụa, cúi đầu như có điều suy nghĩ. d.d.l.q.d.

Tôn Diễm Diễm không theo kịp, cũng không gọi, chỉ là vẻ mặt hiện rõ không cam tâm.

Cô đi hai bước lại ngẩng đầu nhìn về trầm mặc không nói của Dur Phi, không biết vì sao sao cảm thấy có lỗi với anh... Thật kỳ quái. Một lát sau hé miệng nói: "Thôi, em về sau sẽ không chạy bộ cùng Quý Hiểu Đồng nữa."

Anh không đáp lời, cũng đang suy nghĩ gì đó.

"Thôi, em lại gọi điện thoại cho anh ấy, không đi ăn cơm"

"Anh và em không phải người yêu, đúng không?" Đột nhiên anh mở miệng hỏi.

Cô gật đầu.

"Trước kia em rất thích xem phim truyền hình, khi đó điên cuồng chạy theo một bộ, vai chính là Bách Nguyên Sùng cùng Sato Aiko, phim đó tên là gì?"

"Nụ hôn đính ước..." Thì ra chỉ cần gọi tên Bách Nguyên Sùng cùng Sato Aiko, anh thế mà cũng biết phim này... Nhưng trả lời xong cô liền im lặng tại chỗ.

"Ừ, chúng ta cũng hôn, đính ước thôi." Anh bỗng chốc dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, mặt bốt đi về cười như không cười hài hước thường ngày, thêm phần nghiêm túc.

Cô trong nháy mắt hít thở không thông, dường như ngay cả nhịp tim cũng dừng lại... Nhất thời không có cách nào mở miệng.

"Hay là nói, em muốn giống như Trục Thụ, chạy đề cho anh đuổi theo?"

"À?" Cô cười gượng, không khỏi khiếp đảm "Quá đột ngột."

"Không đột nhiên, Thường Tiểu, anh chờ em đã lâu."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sóng Ngâm

"Em..." Cô nhép nhép miệng, âm thanh tắc trong cổ họng, hắng giọng một cái nặn ra nụ cười, cho rằng mình cũng xem là bình tĩnh, nói: "Xin lỗi, em chỉ là có chút khản trương."

Anh khẽ ừ: "Anh hiểu," sau đó lại khẽ giương môi, nhẹ giọng nói: "Anh cũng thế."

Anh cũng... thế?

Cô lại giật giật khóe miệng, nhịp tim vốn đang từ từ đập lại lại bắt đầu nhảy lên bùm bùm hữu lực, nhất thời cô không biết đáp lại như thế nào. Trong đầu trong thời gian cực ngắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cuối cùng chỉ còn lại trống rỗng. d.d.l.q.d.

"Thường Tiểu?" Anh gọi cô, nhắc nhở cô anh còn đang chờ đợi câu trả lời.

Cô hít sâu một hơi, lúc mở miệng bật thốt lên: "Em hình như đói bụng..."

Anh thoáng nhíu mày, vẻ mặt chưa thay đổi, tiếp được rất tự nhiên: "Muốn ăn cái gì?"

"Com"

Dư Phi cười chế nhạo: "Anh cũng đói bụng."

"Muốn ăn cái gì?" Cô hỏi theo phản xạ. d.d.l.q.d

"Em"

"..."

**

Cuối cùng Thường Tiểu phải gọi điện thoại báo Quý Hiểu Đồng không cần lấy com cho cô, âm thanh của anh ở bên đầu điện thoại kia hình như khó chịu, hỏi cô: "Sao thế, com cũng lấy xong rồi."

Cô phát điên, rất nghiêm túc mà nói: "Xảy ra chuyện máu me."

Không ngờ anh trong chốc lát ngẩn ngơ, lại lộ ra một vẻ khản trương: "Em làm sao lại bị chảy máu?"

"...À?" Thường Tiểu 囧 rồi: "Thật ra là đi cà tói."

Bình thường cô không hay nói dối, một 囧, sợ anh không tin, vội cường điệu: "Em thật sự có đi cà!"

Nói xong Thường Tiểu càng 囧 rồi...

"..." Quý Hiểu Đồng cũng trầm mặc một hồi, nghĩ đến mới vừa rồi vì thế mà khản trương, cứng đờ, đột nhiên rống to: "Em thật ngu ngốc, ngu ngốc!" Sau đó lại lặng yên lặng yên, hung dữ mà nói: "Tạm biệt!"

Lúc Thường Tiểu tắt máy đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, nàng vốn chỉ đang nói đùa, làm sao bây giờ nghe qua lại giống như đang nói dối che giấu, nhưng cô rõ ràng không cần phải nói dối...

Nhưng mà bây giờ chuyện gì cũng không sánh nổi việc quan trọng trước mắt, Dư Phi ngồi im lặng bên cạnh, run run rẩy rẩy, cẩn thận, thở cũng không dám thở mạnh, yên lặng chờ com trắng bụng lên, rồi vội vàng bới com. d.d.l.q.d

Bới bới lại không nhìn được len lén ngẩng đầu nhìn lên anh...

Cảm giác anh đang chuyên chú đang ăn com, cũng không nhìn cô.

Điều này khiến cho cô thoáng thờ phào một cái, nhưng vẫn như đứng đồng lửa, có loại xúc động muốn tông cửa xông ra ngoài.

Cô điều chỉnh lại những suy nghĩ không rõ trong lòng, có vui vẻ, có hốt hoảng, có cảm động, có khó mà tin, còn có hoài nghi, còn có sự e lệ như con nai con đang nhảy loạn bên trong.

Thật là mâu thuẫn. Khó trách người ta nói đừng đoán tâm tư của cô gái nhỏ, người đoán đến đoán đi vậy không đoán đúng. Cô lại nhìn cẩn thận —— là gương mặt quen thuộc.

Ừm, lại có điểm xa lạ.

Vì sao hai ngày nay anh lại khác thường như vậy? Đầu tiên là đánh lên hôn cô, sau đó tới đợi cô tan lớp, còn nói lời kia, anh nói, hôn, đính ước thôi...

Cô nhìn anh mắt ngọc mây ngài, càng thấy đúng là sắc đẹp thay cơm. . . Thực sắc tính dã (ăn uống – thực và tình dục - sắc là bản tính của con người, ở đây có lẽ Thường Tiểu dùng từ “sắc” này hiểu là háo sắc), cô khề mắt hồn.

Anh đột nhiên gấp đồ ăn vào bát cô, giống như lơ đãng nói: "Có đẹp hay không?"

"Cái gì?" Cô lại bới phần cơm, nhai a nhai, giả bộ ngu.

"Anh có đẹp hay không?"

"Đẹp mất." Cô gạt đầu một cái, lại trương miệng, ngậm lại vẫn là nhắm lại, tiếp tục ăn cơm.

Lười hỏi anh cảm thấy cô có đẹp hay không, anh nhất định sẽ nói cô rất đẹp trai. . .

Cô tự nhiên biết rõ ràng. . .

Cô không xinh đẹp kiểu như Tôn Diễm Diễm.

"Vậy cho em nhìn cả đời có được không?" Anh không biết đối thoại nội tâm của cô, lại gấp cho cô miếng sườn.

"Hả?"

"Anh nói, cho em xem cả đời có được hay không." Anh thật bình tĩnh tự nhiên mà lặp lại.

"Phốc. . . Khụ khụ khụ," cô bị sặc từng mắt trách cứ anh, uống một ngụm nước xuôi cổ, cố gắng bình tĩnh: "Em cần suy nghĩ."

Anh gạt đầu, bỗng dừng nghiêm túc nhìn cô: "Phải suy nghĩ bao lâu?"

Trong lòng cô bất ngờ lại toát ra câu nói kia, quá đột ngột. . .

Không phải là không muốn.

Mà là không dám nghĩ.

Nhớ tiên cô từng nói, ban đầu khi sinh cô, thật ra cũng nghĩ sẽ cho cô ăn mặc thành tiểu công chúa. Nhưng lúc đó tiên cô bận biểu diễn khắp nơi, bận việc hát hí khúc. Lão Đức liền dẫn bốn anh em bọn họ đi khắp nơi.

Lão Đức tính cách phóng khoáng, để dễ dàng trông nom, bốn người bọn họ đều cạo đầu húi cua, gọn gàng, dễ dàng gọi sạch. Khi bé cũng lười so đo cái này, cộng thêm cô lớn lên, đứng trước đằng sau đều trông giống một thằng nhóc.

Chờ đến khi tiên cô phát hiện thì đã trễ, cô đỉnh đặc đã trở thành thói quen khó thay đổi, không thể cứu vãn.

Cô vẫn cứ bộ dáng ấy tồn tại đến bây giờ.

Cho nên, làm sao anh có thể coi cô là một cô gái? Nhớ lại ngày trước, mặc dù cô đều ở cạnh anh, nhiều nữ sinh theo đuổi anh nhưng chưa có ai xem cô là tình địch.

Đột nhiên cô lại nhớ tới mẹ Dư.

Mẹ Dư trước đây cũng là tiểu thư khuê các, cả đời không phải chịu khổ, cha Dư thương bà yêu bà cưng chiều bà, việc lớn bé cũng chưa bao giờ để cho bà làm. Cung chiều cung chiều, khó tránh khỏi có chút điều ngoa.

Nhưng cô thường cảm thấy, phụ nữ có thể sống được giống như mẹ Dư, được người cưng chiều cả đời, điều ngoa cả đời, là chuyện hạnh phúc dường nào.

Chỉ là, trong lòng cô hiểu, mẹ Dư mặc dù thích cô, nhưng cũng không muốn một cô con dâu như cô.

Mẹ Dư là người ưa sĩ diện, cả đời cùng người tranh cường háo thắng, bà kết hôn kết muộn, ba mươi mấy mới sinh Dư Phi, cho nên con của bạn bè của bà, phần lớn đều đã thành gia lập nghiệp.

Thỉnh thoảng các bà mẹ lớn tuổi ôm cháu ra ngoài, nói đến con trai như nào thế nào, con dâu thế nào như nào, gương mặt được bảo dưỡng tỉ mỉ của mẹ Dư cũng không tỏ ra hăm mộ tẹo nào.

Thỉnh thoảng cũng gặp những người con dâu trong miệng các bà, đều thật sự là có phong thái trác tuyệt, bộ dáng người đẹp thuộc thành phần tri thức, cô hiểu chắc là cả đời cũng không đạt đến vẻ đẹp kia.

Vào lúc này, mẹ Dư liền nói với cô, nói, Tiểu Tiểu, Tiểu Phi nhà ta ánh mắt cao, cô vợ nó chọn chắc chắn sẽ tốt hơn tất cả các cô gái kia, mọi thứ.

Mẹ Dư là nghiêm túc.

Ngay kì nghỉ hè trước, bà còn nâng tay của cô hỏi, Tiểu Tiểu, con sao không cùng Tiểu Phi nhà chúng ta ở chung một chỗ đi.

Lúc ấy cô lắc đầu rất kiên quyết, trước mặt mẹ Dư yên tâm rồi mỉm cười. Sau đó mẹ Dư cười đến rất thân thiết còn nói, ta sẽ coi con như con ruột mà đối đãi.

Cô luôn luôn tự tin, nhưng đối với tình yêu, cô mờ mịt như thế, khiếp đảm như thế, sợ hãi như thế.

Có lẽ sự thật như thế, cô không xứng với anh.

Tại sao đột nhiên lại nhớ tới những thứ này?

Ánh mắt cô tối sầm lại, chu mỏ: "Em còn muốn ăn gừng thái sợi xào thịt bò khô, da hồ Lạt Tiêu, umh, cà tím bung..."

Dư Phi bỗng dung thu lại nét cười, nhìn cô thật sâu, nói: "Em đang do dự, Thường Tiểu."

Đúng, cô đang do dự.

Không phải là không muốn.

Nghĩ đi nghĩ lại, không biết thế nào, hốc mắt đột nhiên ửng hồng, vội vàng nhìn lên trần nhà: "A, có mang đủ tiền không?" Cô gọi nhiều đồ ăn như vậy, anh có đủ tiền mặt trả hay không...

Anh chỉ trả lời cô ba chữ ——

"Anh chờ em."

**

Từ quán cơm trở lại, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Loại thời điểm này Dư Phi thật là sẵn sàng, sợ ép cô quá gấp, nhưng hình như là cảm nhận được loại tâm tình mâu thuẫn ngoài dự đoán của cô, trên mặt cũng lộ vẻ nặng nề.

Hại cô đột nhiên cảm thấy áy náy, không biết tại sao lại làm cho không khí trở nên cứng nhắc như vậy...

Có lẽ lúc này, anh nói với cô một tiếng, ngày Cá tháng Tư vui vẻ cũng tốt. Cô nhất định sẽ không chất vấn những lời này là thật hay giả.

Rất nhanh đến kí túc xá, cô thoáng sững sờ khi nhìn thấy người đang đứng dưới lầu, là Quý Hiểu Đồng.

Tại sao anh lại ở chỗ này?

Bên kia, Quý Hiểu Đồng cũng nhìn sang, có lẽ là thấy cô và Dư Phi đi cùng nhau.

Sắc mặt, bỗng dung trở nên khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bi Kịch

Thường Tiểu rất bất ngờ khi nhìn thấy Quý Hiểu Đồng, song một mặt cảm thấy người bạn này thật trọng nghĩa không chèn ép vào đâu được, biết được đầu gối cô bị đau, liền đem thuốc tới, mặt khác lại cảm thấy lần lần lấn cấn trong lòng...

Không quá có thói quen được người khác đối xử tốt với mình, sẽ cảm thấy nợ người ta, không thoải mái.

Quý Hiểu Đồng vẫn duy trì vẻ mặt kia, đột nhiên có phần tự giấu cười cười, mở miệng trước: "Xem ra em cũng ăn no rồi."

Nghe câu này tự dung Thường Tiểu chột dạ.

Sau đó anh khẽ đưa hộp com được gói gọn gang trong tay ra, còn kèm theo túi thuốc xử lý vết thương... Túi ny lon, không biết có phải bị văng ra hay không, nhất thời thần thái có chút phức tạp, mở miệng mang theo tức giận, rống lên với Thường Tiểu: "Tới lấy!"

Thường Tiểu vừa muốn đón lấy, Dư Phi lại không biết từ khi nào đã bước lên trước một bước, đưa tay ra.

Quý Hiểu Đồng thấy là Dư Phi, nắm lại không chịu buông tay, hai người mặt ngoài nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng bên trong nước ngầm mãnh liệt, như có như không so tài.

Một không thả, một cứng rắn đoạt.

Đáng thương nhất chính là túi ny lon, vô duyên vô cớ chịu tội.

Thường Tiểu ở bên nhìn tự dung lúng túng, đi nhanh về phía trước, đưa tay chém giết, vừa giành vừa cười ha ha: "Em tới cầm, em tới cầm..."

Nào dám làm phiền nhị vị đại nhân...

Hai người lại giằng co một hồi, lúc này mới buông tay. Dư Phi liếc Quý Hiểu Đồng một cái, đột nhiên vuốt vuốt mái tóc ngắn của Thường Tiểu, nói: "Người lạ cho đồ, em thế mà cũng lấy, bình thường dạy em thế nào?" Không cần cố ý, điệu bộ cử chỉ rõ ràng không giấu được thân mật.

Rõ ràng là cố tình khiêu khích.

Gương mặt Thường Tiểu bất giác hơi ửng hồng, mơ hồ cảm thấy hai người này rất kỳ quái, liếc thấy Quý Hiểu Đồng nhìn sang, chột cảm thấy lúng túng, cũng đứng, ăn của anh hai bữa sáng, thế nào cũng rời khỏi hang ngủ người xa lạ. Nhưng mà Dư Phi đang ở chỗ kia nở nụ cười quý dị, đành rụt đầu không dám giải thích.

Dư Phi không giấu khiêu khích, tự nhiên mà lấy những thứ Quý Hiểu Đồng mang đến từ trong tay cô, liếc một cái, biết rõ còn hỏi: "Đồ ăn?"

"..." Thường Tiểu thức thời không nói gì.

Dư Phi ân cần cười một tiếng: "Cũng không sợ độc chết em."

Thường Tiểu 囧 sợ rằng mọi thứ càng ngày càng phức tạp, đột nhiên cảm thấy thật xin lỗi Quý Hiểu Đồng, nói: "Em lấy tiền trả lại anh."

Quý Hiểu Đồng nhìn cô, sau một hồi lâu đành nặn ra một câu: "Người lạ?"

Ách... Không tính.

Anh hừ một tiếng: "Anh thật đúng là hối hận không hạ độc chết em." Bàn tay liền chìa ra, nụ cười kia giả vô cùng: "Cũng đừng quên phí giao hàng."

Dư Phi ở bên cạnh không biến sắc, đột nhiên điềm tĩnh tự nhiên giương môi cười cười, trực tiếp móc ví ra đưa cho Thường Tiểu, ra vẻ "tiền của anh chính là của em", đột nhiên nhớ tới cái gì, vừa cười một tiếng, cúi đầu lại gần Thường Tiểu, mi mi mắt: "Này... Chớ bị dọa."

"Ách. . . ." Thứ gì dọa được cô? Thường Tiểu mặc dù còn hơi thắc mắc, nhưng động tác mọ ví lại không chậm chút nào, những người khác thì thôi, đối với tiền của Dư Phi, cô bỏ wua hết tình cảm và mặt mũi. Vậy mà vừa mở ra cô liền ngơ ngẩn, sau một hồi lâu nhìn vào tấm hình trong ví chột thét lên kinh hãi, "Pằng" một tiếng đóng lại ——

Tức giận chỉ Dư Phi: "Anh anh anh. . .!"

Bên trong lại là ảnh cái mông cô lúc một tuổi đang nằm trên giường 囧!

囧!

"Ba điểm chưa lộ, rất có cảm giác nghệ thuật." Dư Phi làm như hiểu đọc thoại nội tâm của cô, một bên cười đáp một bên hữu ý vô ý liếc Quý Hiểu Đồng, đúng là trọn vẹn khơi lên lòng hiếu kỳ, chỉ thấy Quý Hiểu Đồng bị coi thường sắc mặt đen hơn, cười giấu thật sâu: "Thôi đi, cái gì chứ..."

Thường Tiểu quả quyết giấu ví ở sau lưng, rống to: "Không cho nhìn cái gì hết!"

Dư Phi rất bình tĩnh, phụ họa: "Không cho."

"..." Quý Hiểu Đồng dừng một chút, hít một hơi thật sâu, nhìn Thường Tiểu lửa giận tăng lên, giận quá thành cười: "Xem như em lợi hại." Nói xong cũng xoay người, phần hận khó dằn, quả thật, độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Mặc dù Thường Tiểu cảm thấy có lỗi, lực chú ý cũng rất khó tập trung, bàn tay rút tấm ảnh ra, sau đó đem ví và tiền nhét vào tay Dư Phi, chân thì nhấc lên chày một mạch vào kí túc, a a, quá mất mặt, đầu gối lại đau!

Dư Phi nhìn bóng lưng cô nhẹ nhàng cười, cho đến khi không nhìn thấy, mới quay đầu lại nhìn một chút bóng dáng Quý Hiểu Đồng đã đi xa. d.d.l.q.d.

Nụ cười nhất thời trở nên xa cách, con người cũng nhẹ nhàng neo lại, làm như nghiêm túc lại ít nhiều mang theo vài phần lơ đãng, đem túi ny lon đang cầm, ném vào thùng rác không xa.

**

Thường Tiểu nhintắm hình lúc nhỏ, cảm thấy cực kì mất thể diện.

Không biết Dư Phi lấy ở đâu, bây giờ ngắm lại hình như rất không thích hợp, cảm thấy rất nhiều những tấm hình không tề khi còn bé đều không tìm thấy rồi.

Không phải đều cho anh cầm đi hết chứ...

Nhìn tỉ mỉ, cô trong tấm hình này còn biểu cảm rất phong tình, góc độ ngoại đầu lại cũng đặc biệt tuyệt hảo, đáng vẻ hồn nhiên duyên dáng kia, nay cô có làm thế nào cũng... không bắt chước được. .d.d.l.q.d.

Bi ai.

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ tới câu kia của anh: "Anh chờ em", bỗng dung mặt đỏ tai hồng tim đập, cả người đều khó mà yên tĩnh trở lại, buổi tối còn lẫn lộn khó ngủ, hiếm khi Dung Lan Thiến Thiến cũng chưa lên giường, chỉ đành phải dằng dặc thờ dài, đột nhiên mở miệng hỏi họ: "Hai nàng thấy, ta có xinh đẹp hay không?"

"Khụ khụ khụ ——" hai cặp mắt hồ nghi nhìn cô, trả lời không chút do dự: "Mì uống lộn thuốc?"

"..." Nàng không cam lòng, chu mỏ: "Nam sinh đặt hình của nữ sinh không xinh đẹp trong ví là có ý gì?"

"Thích cô ấy chứ sao." Dung Lan nhìn như rất dày dặn kinh nghiệm.

"À?" Cô đang vui trong chốn bị kinh hãi một tẹo, xem ra việc này chắc tám chín phần rồi.

Thiến Thiến lành lạnh mở miệng: "Nhưng nếu như người nam sinh kia dùng hình của mi... Thì chắc anh ta là gay."

"..." Dư Phi không phải! Nhất định không phải! Cái này gọi là khẩu vị đặc biệt có được hay không!

"Thế nào?" Dung Lan ngẩng đầu hỏi một câu: "Có liên quan đến Dư Phi?"

"Hừ!" Cô khinh thường trả lời! Sau đó ngọt ngọt ngào ngào nghĩ, Dư Phi đợi cô rất lâu đây...

Chỉ là, thật lâu rốt cuộc là bao lâu? Ghét nhất là người không nói rõ ràng. = =

Trong phòng hơi an tĩnh lại, Thiến Thiến lên mạng, dù sao cũng có thói quen đi dạo trên diễn đàn trường học, lác lác một hồi, đột nhiên cô ấy đập bàn, rống to: "Tiểu Tiểu, mi lại thành hot topic rồi!"

Thường Tiểu còn đang mệt mỏi buồn phiền, từ trên giường bò dậy.

Đột nhiên một cột màu đỏ tựa đề 【Trần Thế Mỹ đại học C, dựa vào dung mạo đáng kiều ngạo, dạo chơi nhân gian, cười rống đùa giỡn song châu (hai hòn ngọc quý)!! 】

Mẹ nó! Thường Tiểu cảm phần rồi, chỉ thấy lâu chủ đột nhiên dán mấy tờ hình của cô, 100% chụp ảnh bằng điện thoại, mấy tờ trước là cô cùng Quý Hiểu Đồng tập thể dục lúc sáng sớm, còn có ảnh hằng ngày cô và quý Hiểu Đồng đi cùng nhau, kế tiếp là cô và Dư Phi thân mật, hai tờ cuối cùng là hình cô và Dư Phi ở tiệm thuốc tối qua, cô chìm nhớ nếp vào người vui mặt vào vai Dư Phi...

Người chụp hình chắc là chụp lên đi, hơn nữa trong lòng thật biến thái, chọn toàn tấm cô thật xấu xí để đăng lên! ! o(>___<)o

Bên dưới kéo theo vài trăm bình luận rồi...

Điều khiến cô tức giận nhất, là mỗi tấm đều có lời chú thích, cái gì mà Thường Tiểu đại ca về mặt □ mà nói "Mỹ nhân người rất nhanh sẽ mắc câu!" Loại lời nói này, còn có người bình luận cũng kéo ảnh cô lên.

Nhất thời tức giận đến toàn thân phát run, không thể mở miệng. d.d.l.q.d.

Thường Tiểu bị thống phải ngửa mặt lên trời huyết dài một tiếng, cô muốn luyện tập kháng áp lực, a a, khôn kiếp, cô muốn đội áp lực cũng có thể ngủ một giấc!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 29: Xác Nhận

Kết quả sáng sớm thức dậy Thường Tiểu liền quyết định nã pháo vào trận chiến! Bởi vì, cô đã ngủ thiếp đi mà không có chút áp lực nào!

Ai, thế chất tốt chính là không có cách nào, lúc chuông điện thoại reo, trời vừa sáng, hơn nữa chất lượng giấc ngủ tốt, hoan hô!

Chỉ là... Gọi tới lại là Quý Hiểu Đồng...

Ngày hôm qua không phải anh rất tức giận sao? Cô còn tưởng trong thời gian ngắn anh sẽ không đếm xỉa đến cô... Dù sao, khi đang cùng Dư Phi từ từ đi về phía “Quan hệ nam nữ mờ ám”, quả thật cô phải giữ vững “khoảng cách hài hòa” với nam sinh khác...

Song không thể không nói, Quý Hiểu Đồng thật ra thì cũng không tệ lắm, khi đi chạy cùng nhau, không ai nhường ai, cũng bồi dưỡng được một loại cách mạng ôm ấp tình cảm.

Chần chờ một chút... Lại nghĩ đến bài đăng hôm qua... Cô vẫn là nhận điện thoại: “A lô?”

“Dậy đi!”

Sau đó điện thoại di động bên kia truyền tới —— “Tút TUT TUT...” tắt máy rồi...

Haizzz...

Thường Tiểu bị sét đánh thật sâu, Quý Hiểu Đồng sao lại có về... Ngây thơ? Lại nhìn thời gian biểu một cái, sáu rưỡi... Mồ hôi, nàng quên tập thể dục!

Nghĩ tới đây đột nhiên cô như rụng mảy, bắt được một trọng điểm, không sai, thời gian cô và Quý Hiểu Đồng hẹn nhau rất sớm, người nhảm chán bình thường làm sao có thể sáng sớm đúng lúc gặp bọn họ chạy bộ, sau đó đặc biệt cầm điện thoại chụp được, còn đặc biệt chọn góc độ mập mờ đăng lên mạng?

Cộng thêm quần áo họ mặc trong các ảnh không cùng một bộ, cũng không phải là chụp trong một ngày, thậm chí ngay cả Dư Phi cũng liên lụy trong đó... Cô hậu tri hậu giác vỗ giường, mẹ nó, là cô ý! Tuyệt đối là nhắm về phía cô!

Suy nghĩ một chút, cô vội vàng gọi lại, không ngờ Quý Hiểu Đồng nhanh chóng nghe máy, xì khê: “Anh không tiếp máy!”

Sau đó... Âm thanh “Tút TUT TUT” truyền đến.

“...” Thường Tiểu im lặng... Ngây thơ đủ chưa!

Cô nổi giận cầm điện thoại di động lên, gọi lại, vừa thấy thông, gào vào máy: “Quý Hiểu Đồng! Ảnh của lão nương trong bài đăng trong diễn đàn bởi vì anh đã trở thành cái bia! Kể từ khi bị anh mỗ một cái, em liền kết mối nghiệt duyên khó hiểu với diễn đàn trường, đều bởi vì anh, tất cả là tại anh! Còn có em không thích anh bị lấy ra bình luận, cuối cùng anh dám cúp điện thoại thử xem!”

“...” Quý Hiểu Đồng trầm mặc một chút, âm thanh trở nên nghiêm trang: “Đề anh vào xem thử.”

Sau đó... “Tút TUT TUT...”

Thường Tiểu giận đến ngũ tạng tê liệt, kết quả điện thoại di động lại reo, cô vừa nhận liền gào lên: “Anh khôn kiếp!”

Đối phương im lặng một giây: “Là anh.”

A... Dư Phi. Thái độ Thường Tiểu quay 360 độ, vội vàng ngáp ngừng nói một câu: “Chào buổi sáng...” Cổ gấu sự chột dạ không giải thích được.

Anh cũng không truy hỏi, chỉ nói: “Có tiện xuống dưới kí túc không?”

“Bây giờ?” Gọi cô đi xuống bóp chết cô?

“Bây giờ.”

Được rồi... Bóp chết cô cũng được, gật đầu một cái “Vâng” một tiếng, liền bò xuống giường, đánh răng buộc tóc qua loa, từ từ chạy xuống lầu.

Ánh nắng sáng sớm, trong lành lạnh mang theo mùi vị ấm áp, giống như anh.

Cơ mà đảo mắt tìm quanh, anh cũng không đứng ở chỗ cũ đợi cô xuống, điều này làm cho cô hết nhìn đông tới nhìn tây tìm một hồi, 囧囧 nghĩ đến chẳng lẽ trúng trò đùa dai của anh...

Không ngờ ngay sau đó một vật ầm ập dán lên mặt, quay đầu lại lúc Dư Phi cười ôn hòa với cô, trong tay quơ quơ hộp com màu trắng: “Hôm nay có bữa sáng của đệ nhất Vinh Ký.”

“À?”

Dư Phi cười cười, đột nhiên hỏi cô: “Không khốn kiếp?”

“Ồ...” Cô toát mồ hôi, yếu ớt trả lời: “Không phải nói anh.”

“VẬU thì là...”

“Hắc hắc, “chính là một tên khốn kiếp, cô cười gương, vội vàng nói sang chuyện khác: “Có chuyện gì sao ạ?”

“Có, “Anh gạt đầu, nhìn cô: “Muốn gặp em.”

Đừng... Đầu cô sắp vỡ, mắt chỉ dám nhìn chằm chằm hộp com: “Món gì vậy?”

“Sùi cảo hấp.” Anh cười cười: “Em chờ chút.” Anh đưa sùi cảo cho cô, một tay kia bắt ngờ giờ lên, không biết làm thế nào biến ra một đóa hoa màu vàng...

Mặc dù nhỏ, cô 囧囧 nghĩ, nhưng thật sự là hoa.

“Tặng cho em” Anh nói.

“Hoa tươi tặng mỹ nhân.” Anh còn nói.

“Em...”

Anh cười ôn nhu: “Anh không vội, em từ từ suy nghĩ.”

Còn nói không vội, hôm qua mới nói đợi cô, hôm nay liền đập lên cửa rồi, vậy mà cũng là xúc động đến tột đỉnh. Thường Tiểu không biết làm sao nhận lấy sùi cảo cùng bó hoa, nhìn trộm anh một cái, anh liền cười: “Em không được suy nghĩ quá lâu đâu đấy.”

Thường Tiểu nhìn gò má tuấn tú của Dư Phi, đột nhiên phát hiện, đây là tình tiết trong tiểu thuyết của cô.

Sáng sớm rực rỡ, Anh Tuấn đập sương sớm mà đến, đưa cho Tiểu Mỹ một đóa hoa ven đường, còn có bữa sáng của tiệm ăn ngon nhất bên cạnh trường, sau đó Anh Tuấn cười nói, chào buổi sáng.

Tiểu Mỹ chính là say trong mùi hoa.

Cô kinh ngạc nhìn, hít sâu một hơi, “Ừm...”

Anh cười cười, thân mật vuốt vuốt đầu cô, rồi đi.

Bộ dáng mê người.

Sáng sớm ngọt ngào, tâm tình mênh mông.

Thường Tiểu nhìn theo bóng lưng của anh thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Thật ra thì... Vẫn cảm thấy không chân thật, cũng không có cách nào tin tưởng anh sẽ thích mình.

Trước kia cô thường viết trong tiểu thuyết, làm người cần tự tin, không có gì không thể. Mỗi người đều giống như lời hát bài trong các bài hát của nhi đồng, đều có kết cục hạnh phúc vui vẻ. Nhưng mà khi thực sự đối diện với tình huống này, cô không chỉ có động lòng, còn có sự sợ hãi không dám bước, mờ mịt không biết làm sao.

Cô nắm thật chặt đóa hoa kia, mang theo bữa sáng trở về kí túc, lại mất hồn, quyết định lại xem phim kinh dị = =~

Vừa trở lại, Quý Hiền Đồng lại gọi tới, cô chán chừ nhìn điện thoại nửa ngày mới nghe máy.

“Bài đăng tôi hôm qua đã có người xóa rồi.”

Ah? “Em không biết chuyện này.” Cô ngủ sớm quá sao.

“Là sau khi mất mạng thì biến mất, người có thể hack mạng không nhiều...” Sau đó anh trầm mặc một hồi nói: “Người đăng bài là một nữ sinh khoa chúng ta, bạn thân của anh nói nhân phẩm có vấn đề, phải giáo huấn một chút. Đoán chừng là có chút yêu thích anh.”

Nghe ra trong giọng nói tự tin của anh có mang theo sự chán ghét, Thường Tiểu á một tiếng, quả nhiên, cũng không phải tất cả đều nữ theo đuổi nam chỉ cách tăng sa. Suy nghĩ một chút trực giác toát ra một cái tên: “Tôn Diễm Diễm?”

“Bạn cùng phòng của em.”

Ừm... Không biết. Cô hỏi: “Ài?”

“Bạn cùng phòng. Vừa mới liếc mắt, quên tên.”

“Ồ.” Cô nghĩ nghĩ: “Có quan hệ gì với em?”

“Người đó anh không quen, muốn hỏi tự mình hỏi đi.”

Đột nhiên nữ quý ở trên giường nữ chính song song cùng với cô nằm mặt đối mặt, hình ảnh làm cho người ta rợn cả tóc gáy, làm cô khẽ hoảng hồn, hít hơi.

“Sao thế?” Quý Hiểu Đồng buồn bực khi nghe thấy âm thanh cô phát ra.

“Anh đừng âm ỉ.” Thường Tiểu liên vui vẻ về về đập máy... Sau đó, nàng nghĩ tới Dư Phi.

Sủi cảo Dư Phi mua còn chưa ăn, không nỡ ăn. Rồi rấm một hồi lâu, khẽ cắn răng quyết định đi đọc lại tiểu thuyết mình viết một chút, Dư Phi tám phần là điên rồi, một đấng mày râu lại có thể nhắm mắt đem tiểu thuyết ngôn tình cô viết đọc hết toàn bộ, nghĩ nghĩ đều cảm thấy kỳ cục, cộng thêm cách viết non nớt buồn cười của mình, đầu nóng lên, hai tai rục rịch.

Cô càng đọc đến cuối lại càng cảm thấy, lựa chọn cuối cùng của Tiểu Mỹ, ở mức nào đó chưa thỏa đáng...

Mỹ nhân giống như thật sự có vẻ xứng anh hùng...

Là chịu ảnh hưởng của Dư Phi đi. Bây giờ trong đầu cô đều là người này, chuyện cũ đủ loại đột nhiên hiện lên trước mắt, nhớ tới nhiều năm chung đụng với anh, thỉnh thoảng quay đầu, chắc chắn sẽ có nhiều việc trôi qua không còn nhớ được cảm giác lúc đó. Có lần hộp lớp trung học năm nào, nghe người ta nói, cô giáo Lâm dạy tiếng Anh kết hôn lại ly hôn, tên con trai xem ra hiền lành chất phác nhất lớp, bạn gái cậu ta thế mà đã sớm mang thai, bạn học Trương nhất gan sợ phiền phức sau này lại học y, thường thường vừa một tay cầm tim gan một tay xúc cháo lòng tiết canh... Trầm ngâm nghĩ ngợi, thế mà anh lại đối với cô trước sau như một, không hiểu sao mới có mấy phần chua xót.

Rất nhớ anh...

Vì vậy cứ thế đầu óc nóng lên, tất máy vì tính xuống lầu.

Nhưng đi ngang qua tấm kính của hộp đựng bình chữa cháy cô nhìn thấy mình vẫn rất nam tính... Đi tới dưới kí túc của anh, nhắm mắt lại xông về phía trước —— chú trông nom kí túc quả nhiên không cản cô...

Cô đành dựa vào cây cột ngoài cửa đại sảnh ngăn người, rốt cuộc anh coi trọng điểm nào ở cô?

“Anh đoán bây giờ em đang ở đâu?” đứng một lát, đột nhiên cô nhấn cho anh một cái tin.

“Đoán đúng có thưởng?” Anh nhấn lại rất nhanh.

Loại cảm giác này không ngờ lấy lòng cô, cô giương giương khóe miệng mỉm cười, quyết định giải quyết dứt khoát, lấy hết dũng khí lại hỏi: “Chúng ta có thể tiến thật xa không?”

Nhưng là, cô lại không đợi được câu trả lời của anh.

Trong dự liệu, cô có chút khổ sở, nhìn từng □ bạn học đi qua không ngừng, cô nhẹ giọng tự hỏi: cái vấn đề này rất khó trả lời sao?

Rốt cuộc, cô nghe được anh gọi: “Thường Tiểu.”

Cô quay đầu lại, gió nhẹ từ từ, thổi đến anh như tơ tóc nhẹ nhàng phát động, nụ cười đầy mắt ấm lòng người, cứ cười như vậy, không nói chuyện nữa.

Anh không lên tiếng, cô vẫn hỏi mình: đã suy nghĩ kỹ hay chưa.

Nếu bây giờ cô bước tới, bước tới cầm tay anh, sẽ bị những nam sinh đi qua đi lại này dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chú, có lẽ sẽ bị tám trong mười người hiểu lầm, còn phải đối mặt với sự không tha thứ của mẹ Dư, còn cả giải thích cho Dung Lan Thiên Thiên như thế nào... Nhưng...

Cô vẫn muốn đi tới.

Cô giống như nghe được âm thanh của chính mình, hỏi anh: “Làm sao anh biết em ở đây?”

Anh cười mà không đáp. Chỉ dùng ánh mắt thật sâu khóa cô lại, khóa cô không cách nào nhúc nhích. Không dễ hoàn hồn lại, cô cười gượng, lại hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Anh nói: “Em đi tới, hoặc là anh đi tới.” Vừa dứt lời, anh cũng đã đi qua, cứ tự nhiên dắt tay của cô, đi ra khỏi kí túc, lại gọi cô: “Thường Tiểu...”

“Vâng?” Đầu óc cô vẫn mang theo vài phần trống rỗng như cũ, tâm tư đều đặt trên bàn tay đang dắt cô đi kia.

Nghe anh từ từ nói: “Lúc gặp em lần đầu tiên, thời tiết, cũng sáng sủa như hôm nay.”

Xế chiều hôm nay, anh vẫn dắt tay của cô, chạy vòng quanh sân trường một vòng lại một vòng.

Cô đi phía sau anh, đi từ từ, ngay cả hô hấp cũng không dám nặng. Trong lòng bàn tay rí ra chút mồ hôi, tâm tình rất khản trương, anh cũng thu lại hết, thỉnh thoảng sẽ nắm chặt bàn tay căng thẳng của cô, quay đầu lại nhìn cô nhẹ nhàng cười.

Trí nhớ, toàn bộ đều quấn quanh ở ánh nắng tươi sáng buổi chiều này.

Sau này nhớ lại tình hình đặc biệt lúc ấy lòng cười một tiếng, bọn họ như vậy, có phải đã xác nhận quan hệ hay không.

Bởi vì cái kiểu dắt tay này, đã không phải là của thanh mai trúc mã.

Tự nhiên lại không muốn mở miệng, giống như hải lòng, không tự chủ buồn cười.

Có lẽ tình yêu, tóm lại không chỉ cần người nào bước ra một bước trước, còn cần người nào một bước đuổi theo sau.

Chỉ cần anh nguyện ý đi chậm một chút, mặc kệ con đường phía trước như thế nào, cô sẽ hết sức đi theo.

Cần gì phải hỏi hành trình, cần gì phải hỏi điểm cuối.

**

Nói yêu đương thôi.

Cơm tối thứ hai, anh gắp hành lá trong bát cho cô, gọi món ăn đều là những món cô thích ăn, trò chuyện lung tung nói lời vô nghĩa.

Thứ ba trước khi kí túc xá đóng cửa cùng anh đi ăn bữa khuya, ăn đến no căng, hẹn ngày mai gặp lại.

Thứ Tư Thường Tiểu lấy dũng khí, ở trong túc xá đặt hai cái ghế song song, tư thế oai hùng bưng bưng phần chân đứng lên trên, rống to: “Ta, Thường Tiểu! Sau này đã là hoa thơm có chủ!”

Thứ Năm mở tủ quần áo, chọn một cái áo màu hồng, kết hợp với một cái quần dài xám bạc, quay đầu về gương xoay hai vòng. Cuối cùng vuốt chút nước cho vĩnh viễn mấy tùm tóc, chạy xuống lầu cùng ăn sáng với anh.

Thứ Sáu cùng anh lưng tựa lưng vui ở dưới một cây đại thụ, to gan lớn mật mà đem đầu gối lên đùi anh, cảm thụ ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu xuống...

Một tuần lễ, cứ như vậy chậm rãi trôi qua...

Cô ở trong tiểu thuyết thích viết những sự kiện khoa trương, tới cuộc sống phong phú của các nhân vật, nhưng mà khi thực sự yêu, cô chỉ muốn “Dắm vào” “Vết xe đổ” của vô số người tiền phong cách mạng, chỉ cần đi dạo phố một chút xem phim một chút uống ly cà phê là tốt rồi.

Len lén nắm tay, vụng trộm ăn của anh hai khối đậu hũ, cùng nhau uống một cốc nước đá to, thỉnh thoảng hôn trộm anh. d.d.l.q.d.

Cô nghĩ tình yêu đều giống nhau, thật ra thì chỉ cần đơn giản như vậy.

Chỉ là, Thường Tiểu phát hiện cũng không phải mỗi câu chuyện đều đơn giản tốt đẹp như vậy. Có lẽ là hai người bọn họ quá mức quen thuộc. Quen thuộc đến mức cô cảm thấy lúc đi tản bộ cùng nhau, không nên nắm tay anh, chỉ dám đi theo phía sau anh.

Cho nên, cô chỉ dám dùng chữ “trộm”.

Cô biết như vậy không tốt, vậy mà cứ nhìn thấy người quen, vẫn theo bản năng muốn tránh ra, vẫn suy đoán những nhận xét của người đó, phỏng đoán, cô và Dư Phi có xứng đôi hay không...

Dư Phi không ép cô, chỉ nhẹ nhàng đem cô từ phía sau kéo ra, trong ánh mắt giật mình của người quen nắm tay cô, dùng một giọng điệu hỏi hột băng quơ nói: “Em biết mà, Thường Tiểu.”

Để cho cô tin tưởng, có một loại tình yêu, gọi là nước chảy thành sông.

**

Một tuần trôi qua rất nhanh, Thường Tiểu tính tính ngày, quyết định về nhà.

Mỗi thành phố lớn, giao thông đều đáng lên án, thường thường chằng đường nửa giờ, lúc tắc đường sẽ mất thời gian gấp đôi hoặc lâu hơn nữa.

Dur Phi không thích bon chen trong dòng xe, kéo theo số lần về nhà không nhiều lắm, nhưng tuần này, anh không tìm được lý do ở lại trường học.

Trường học ở Hà Nam, tiểu khu nhà bọn họ ở Hà Đông, đường xá nghe nói cũng không quá xa, nhưng hai nơi lại không có xe bus thuận tiện. Cho nên rất nhiều cuối tuần, đấu tranh với tắc đường, vẫn là trong lòng Thường Tiểu đầu đóm, đùa giỡn sự chịu đựng của cô.

Có người làm bạn lại khác xa, Thường Tiểu sóng vai ngồi cùng Dur Phi, khiến thành phố chạy bên ngoài cửa sổ trở nên phồn hoa.

Nhưng mà cũng không biết vì sao, thời điểm gần đến nhà, Thường Tiểu trở nên nôn nóng, ngoá ra ngoài cửa sổ, nhìn xe phi vun vút, cũng nghĩ không ra nguyên do gì.

Cho đến khi điện thoại Dur Phi reo, cho đến khi anh nhẹ nhàng gọi một tiếng...

“Mẹ.”

Thường Tiểu mới rút cuộc ý thức được vấn đề ở chỗ —— mẹ Dur vẫn chỉ xem cô... là con trai. T ^T

Mẹ Dur miệng lưỡi lợi hại, khắp tiểu khu đều biết chuyện này, âm thanh cũng không lớn, nhưng thỉnh thoảng vài cô chú lớn tuổi, lúc nhân rồi tán gẫu, sẽ nói phụ nữ họ Uông nhà ông Dur nói chuyện thật là cay nghiệt.

Thường Tiểu vẫn không giải thích được, bởi vì cô thấy mẹ Dur, chưa bao giờ nói một câu nặng lời với Dur Phi.

Dur Phi chính là con trai bảo bối của mẹ.

Thường Tiểu vẫn đang đoán hai người họ nói chuyện gì, đột nhiên Dur Phi đưa di động tới. Cô chần chờ một chút, nhận điện thoại, âm thanh đầu kia điện thoại cũng nhiệt tình: “Tiểu Tiểu, con cũng trở lại rồi hả?”

“Vâng” cô ngoan ngoãn kêu gọi: “Dì.”

“Ngaoan, “Mẹ Dur đột nhiên ở đầu kia điện thoại kia thần bí cười cười: “Buổi tối đến nhà dì ăn cơm, dì có tấm hình cho con xem, là ảnh thanh mai trúc mã của Tiểu Phi hồi nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Thanh mai trúc mã?

A, đúng, là thanh mai trúc mã.

Trong lòng Thường Tiểu không khỏi bị nhéo một cái, nghiêng đầu ngắm nhìn Dur Phi, lại nghe tiếng mẹ Dur thúc giục ở đầu bên kia, bỗng dưng có phần bất đắc dĩ giương khóe môi, gật đầu một cái. Xong rồi nghĩ đến mẹ Dur không nhìn thấy, lại vội vàng “Vâng” một tiếng, trong lòng có chút ghen.

Thật ra cô muốn nói, cô có thể không để ý hay không, nếu như là “Thanh mai trúc mã”, cô đã sớm biết, từ thật lâu thật lâu trước kia.

Hồi tưởng lại, từ lúc quen biết với Dur Phi tới nay, ảnh cô và hai người họ chụp chung rất ít ỏi, cũng không có cơ hội chụp ảnh kỷ niệm.

Cho dù láchup ảnh cả lớp, cô cũng không khéo, đều không đứng cạnh anh.

Cho nên ảnh anh để trong ví, sau đó xác nhận quan hệ, cũng không phải là ảnh bọn họ chụp chung...

Vậy mà cô đã từng thấy trong giá sách của Dur Phi có quyển album ảnh rất dày, đánh số cẩn thận, ảnh lúc anh còn nhỏ rồi thời niên thiếu luôn có bóng dáng của một bé gái khác.

Đó là thanh mai trúc mã thực sự của anh, tham gia vào cuộc sống của anh từ khi sinh ra đến lúc trưởng thành —— trước cả khi anh và cô quen biết nhau.

Nét mặt khéo léo điềm tĩnh, mỉm cười tự tin, đôi mắt ánh nước, xinh xắn lạnh lợi. Cùng anh... Rất xứng đôi.

Nhưng là, cô gái kia không phải đã sớm xuất ngoại sao... Cô chợt phát hiện, hình tượng nữ chính dưới ngòi bút của mình, đều là y như cô gái kia mà viết nên, bây giờ nghe mẹ Dur nhắc đến cô ấy, cô chợt cảm thấy khó chịu.

“Em hẳn là có ấn tượng chứ, trước kia đã từng nói với em, người nhà cô ấy hai ngày trước gửi tấm hình từ nước ngoài về, nói là mấy hôm nữa có việc nên trở về nhà, thuận tiện thăm nhà anh một chút.”

Trở lại thăm...

Trong lòng Thường Tiểu nhất thời bị một tảng đá đè lên, không hiểu vì sao trong lòng nảy sinh một nỗi lo lắng. Thật ra thì người ta về nhà nhớ nhà, rõ ràng là điều dễ hiểu, cô không có lý do để lo lắng như vậy.

“Suyt...” Mẹ Dư đột nhiên lại ra vẻ thần bí nhắc nhở cô: “Giữ bí mật nha, cho Tiểu Phi một niềm vui bất ngờ.”

Niềm vui bất ngờ. Cô tự dưng hiểu ra vì sao lại nảy sinh lo lắng.

Vừa hồi tưởng lại mẹ Dư đôi tượng tương lai của Dư Phi đồng thời đặt nghi vấn, thường sẽ cảm khái nếu như đối phương giống như Tiểu Kiều thì thật tốt.

Nghe nói là một cô gái khéo léo mọi mặt.

Tiểu Kiều, cái tên này trong Tam Quốc Diễn Nghĩa là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành, trong tấm hình này cũng là một bé gái non nớt ở một cảnh giới khác, nụ cười thân nhiên tươi đẹp sạch sẽ còn mang theo vẻ an tĩnh thông dong, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy thoải mái, rõ ràng đó mới là dáng vẻ của bé gái, cái tuổi đó cô còn chân trần chạy khắp tiểu khu, thỉnh thoảng còn vật lộn thành một đồng với bọn con trai, ngây ngốc không ai quản được.

Có chỗ nào giống bé gái, ăn mặc sạch bóng, đứng bên cạnh Dư Phi an tĩnh cười.

Cô bỗng dưng lại nhớ đến lại một tấm hình, Tiểu Kiều chụp chung cùng Dư Phi ngồi trước đàn dương cầm trên sân khấu...

Cô xem rất nhiều, Dư Phi này cô không kịp thăm dự vào quá khứ của anh.

Haizzz...

Tại sao lại nghĩ tới đây? Cô thở ra một hơi, tiếp tục gặt đầu, quyết định giúp đỡ tạo “niềm vui bất ngờ” cho Dư Phi.

Trên thực tế, đổi lại là mình, gặp lại bạn bè khác phải thời thơ ấu, cũng không phải chuyện to tát gì. Suy nghĩ một chút hít sâu một hơi, cười cười, nói: “Vâng ạ.”

Mẹ Dư rất vui vẻ: “Vây các con nhanh nhanh về đây, nhớ kĩ nha.”

“Vâng.”

“Ừ, “Mẹ Dư cười cười hài lòng: “Tiểu Phi đâu?” cô liền ngoan ngoãn đưa di động trả lại, tựa lưng vào ghế khép mắt lại, chỗ này đầu gió, máy điều hòa không khí gió thổi mát lạnh, umh, lạnh lạnh.**

Cuối cùng vẫn không đến nhà Dư Phi ăn cơm, cô có điện thoại, Thường Tiểu cơ hồ là dùng tâm tình muốn thoát đi chạy về nhà.

Có loại tâm tình phức tạp không biết làm sao, Tiên Cô cùng mẹ Dư không giống nhau, bà cười giỡn tựa như hỏi cô lúc nào thì có thể thành một đôi với Dư Phi, hôm nay tuy đã thành sự thật, nhưng vẫn là chưa chuẩn bị xong tâm lý nói rõ với bà.

Cơ mà đây vẫn là một Chủ Nhật vui vẻ, anh cả ở trong kí túc của bệnh viện hiếm khi được về nhà, hôm nay tháo kính ngồi xem tivi, anh hai có lẽ là ở phòng bếp giúp lão Đức chọn món ăn, Tiên Cô đứng trong phòng khách đơn giản xem như sân khấu mà hát cười, anh ba chắc là đang ngồi lì chơi trò chơi trong phòng.

Người một nhà, khó được gặp nhau. Vì vậy hôm thứ bảy Thường Tiểu đã từ chối cùng Dư Phi yêu đương, cùng ba người Hi, Hoan, Nhạc vây quanh bàn chơi mạt chược.

Người ta nói đen tình đỏ bạc, kết quả cô chơi bài thắng đủ cho sinh hoạt phí ba tháng, lại còn mấy lần bốc được Đại Tứ Hi, chỉ đành phải 囧囧 ở trong lòng, nghĩ có phải ông trời ám chỉ cô tình trường long đong, mưa gió sắp tới.

Chủ nhật, cô xách theo một túi táo to đi đến nhà Dư Phi.

Không ngờ cổng lớn đóng chặt, không ai ở nhà, điện thoại Dư Phi bận mãi không gọi được, do dự một chút, quyết định đợi.

Người trong tiểu khu cũng quen thuộc với Thường Tiểu, mấy cô đi mang ghế ngồi dưới lầu nhà Dư Phi hàn huyên, trò chuyện một chút, nói tới cô gái đến nhà họ Dư hôm qua thật mềm mại trẻ trung.

Lòng Thường Tiểu căng thẳng, không biết vì sao có hơi hoảng hốt, lấy lại tinh thần thì đã sắp trưa, anh hai giục cô về nhà ăn cơm, mới chạy về.

Ngày mai là thứ hai, lệ thường buổi chiều quay về trường, Tiên Cô dặn dò cô mang thêm mấy bộ quần áo, nói là thời tiết hay thay đổi. Lão Đức chuẩn bị cho cô các đồ ăn vặt lung tung, bình bình lọ lọ trang trí, để cho cô tiện thì chia cho Dư Phi một ít.

Quan hệ hôm nay không như trước, cô có bao nhiêu cảm giác ngọt ngào, chỉ là không biết anh xã giao xong chưa, còn muốn cùng nhau trở về trường hay không. Dư Phi gọi điện thoại tới, bảo cô đứng dưới nhà chờ anh một chút.

Vì vậy Thường Tiểu xách theo bao lớn bao nhỏ đi đến nhà anh chờ người.

Cô tới đúng lúc, vừa tới không lâu, nghe tiếng động cơ xe, quay đầu nhìn lại, BMW của ba Dư phanh lại, cách cô tầm một bước chân thì dừng lại.

Cô nhìn rõ ràng tài xế chính là Dư Phi thì cũng không bất ngờ lắm.

Lúc tên kia còn chưa đủ tuổi lấy bằng, liền gan lớn bằng trời chở cô đi hóng gió, cô thế mà cũng trắng mắt đem an toàn tính mạng phó thác cho anh, hôm nay kỹ thuật lái xe của anh vượt qua kiểm tra, thật là không uống phí cô lớn mật hy sinh.

Anh mở cửa xe đi xuống, trực tiếp lấy hành lý trong tay cô, khẽ mỉm cười: "Đã đến rồi?"

Cô gạt đầu, liếc thấy có một cô gái từ ghế phụ đi xuống, tay còn vịn cửa xe, gương mặt trắng tinh, mặt mày trong sáng rạng rỡ, mỉm cười thân thiện, nhìn cô.

Cô cảm thấy nàng trong nháy mắt bị giết gọn rồi, cô gái dễ thương như thế, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, vả lại phong cách phi phàm.

Cùng Tôn Diễm Diễm không phải là cùng một giới hạn.

Thường Tiểu nghĩ cô biết cô gái này là ai, Tăng Doãn Kiều, thanh mai trúc mã thực sự của Dư Phi...

Còn chưa quan sát xong cô gái trước mắt, đột nhiên Dư Phi nhẹ nhàng nắm bả vai cô, khẽ cười nói: "Này."

Tăng Doãn Kiều cười một tiếng, nhìn thẳng chống lại tầm mắt của cô.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, cô không hiểu vì sao có cảm xúc muốn trốn tránh, ý thức được ý nghĩa của hành động của Dư Phi, trong lòng bỗng được một chút sợ hãi, hồi hồn cùng lúc mẹ Dư xuống xe, một tiếng đóng cửa xe kéo lực chú ý của cô trở lại.

Mẹ Dư vòng đến đứng bên người Tăng Doãn Kiều, lúc nhìn thấy cô...

Sắc mặt, rõ ràng kéo xuống.

Lại chỉ mấp máy môi, không lên tiếng.

Thường Tiểu an tĩnh một hồi, quý thần xui khiến đem cái túi lớn toàn bình bình lọ lọ lỏi thoi lếch thếch trong tay Dư Phi đặt lên đầu BMW sáng lóa đồ ra, khẽ gạt đầu chào một cái, nói: "Dì, con mời đi ăn, đừng khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngô Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đến lúc Thường Tiểu ngồi trên xe trở về trường mới hậu tri hậu giác cảm thấy bị thương. Về mặt thái độ của mẹ Dư vừa nãy in ở trong đầu đuôi không đi... Quả nhiên là không thích cô.

Bình bình lon lon còn nắm ở trong tay, mẹ Dư bảo cô mang về, về mặt lộ rõ sự chán ghét, sợ những đồ này là bản con xe bảo bối của họ.

Nhớ tới mẹ Dư nếu không ăn đồ tự tay chế biến, sẽ cảm thấy không vệ sinh, ăn cũng chỉ ăn thực phẩm chính hãng của các hãng nổi tiếng trên giá dán đầy đủ các nhãn chống hàng giả hàng nhái.

Chắc, sữa bột Tam Lộc trước kia cũng qua kiểm tra thế đấy...

Dư Phi chính là trong lòng giáo dục như vậy đi ra, người bên cạnh ăn vặt cái gì, bộ đáng mỗi miếng cắn xuống đều là hạnh phúc. Nhưng Dư Phi trước sau hoàn toàn một bộ mặt "Tôi xem cậu chừng nào thì trúng độc bỏ mình" thờ ơ lạnh nhạt.

Vẫn còn suy nghĩ lung tung, đột nhiên tay Dư Phi đang nắm tay cô tăng thêm lực nắm thật chặt, nhẹ giọng hỏi: "Đợi rất lâu rồi?"

"Không..." Nếu như không tính cả buổi trưa... Ai, cô thờ dài, trong lòng cân nhắc, chuyện Tiểu Kiều, có nên hỏi hay không?

Dư Phi giống như là nhìn thấu tâm tư, cười khê: "Cha mẹ Doãn Kiều đều đang ở nước ngoài, chị họ cô ấy kết hôn, nên trở về làm phù dâu."

"À." Nhưng mà nàng phù dâu này, cũng quá đẹp đi, muốn cướp nổi bật của tân nương tử.

Bất ngờ lại nghĩ tới vẻ mặt kia của mẹ Dư, ai, người quá thông minh cũng là một loại lỗi lầm a, cô suy nghĩ làm bộ như xem không hiểu ẩn ý đằng sau sắc mặt của mẹ Dư.

Hơn nữa... Hành động của Dư Phi hôm nay chắc là muốn tuyên bố thân phận của cô đi? Vì chuyện gì lại đi tuyên bố? Chẳng lẽ mẹ Dư muốn đả uyên ương à?

Lúc này đột nhiên Dư Phi nghiêng người khê hôn một cái lên gò má cô, sau đó đưa cánh tay vòng qua lưng ghế, nắm bả vai của cô, tiếp đó lại điều chỉnh tư thế, để cho cô đến gần trên vai anh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, hỏi: "Nghĩ tới muốn có hôn lễ kiểu nào chưa?"

Ách... Chưa từng nghĩ... Cô rụt lại, vừa vặn càng gần sát lồng ngực anh, thật ra thì vẫn còn thói quen để anh dẫn dắt những cử chỉ thân mật, cái gì len lén nắm tay, cô vẫn chỉ là có tư tưởng một chút, chưa bao giờ chủ động nhiều, bởi vì tuyệt đại đa số thời điểm, là anh, vẫn nắm vai nhân vật chủ động. Mà cô, nhiều hơn thời điểm là bản khoán ở trong mắt người ngoài cô và anh thoát nhìn có phải là mối tình đoạn tụ kinh hải thế tục hay không (mối tình đoạn tụ: tình yêu nam – nam) ...

Như vậy thật sự không tốt.

Cô nhú mày một cái, không hiểu người ta yêu cô cũng yêu, tại sao cô lại cứ lo được lo mất như vậy.

"Hoàn hôn."

"Ừm..." Cô ngẩng đầu nhìn anh, suy nghĩ một chút đáp trả: "Đều được..." Chỉ cần chú rể...

Là anh.

Giờ phút này lồng ngực Dư Phi theo hô hấp khê phập phồng, thấy cô lần nữa mất hồn, đột nhiên thở dài, nhẹ giọng nói: "Thường Tiểu, thanh mai trúc mã thật ra thì không có ý nghĩa, nếu có, cũng chỉ là biết nhau sớm hơn thôi."

"..." Má cô phỉm đỏ, tim đập thịch thịch: "Nhưng..."

"Cô ấy không biết chơi bóng rổ." Anh đột nhiên nói: "Cô ấy sẽ không đòi bóng đèn, sửa ghế hỏng. Cô ấy không biết viết tiểu thuyết, càng sẽ không nhất thời nảy lòng tham thay đổi nam chính." Anh hơi hột nói: "Anh cũng không nhớ cô ấy," lại nghiêm túc nhìn cô: "Nhưng mà anh lại nhớ em"

"A..." Thường Tiểu cảm giác mặt từ từ nóng lên.

"Ngaoan, " Anh cười khê một tiếng: "Cho nên tối nay muốn ăn cái gì?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu vì sao đề tài chuyển đổi nhanh như vậy...

Chỉ là. . . . . Thôi, cô hít sâu một cái, từ bên cạnh móc ra một lọ dưa muối, rống to: "Ăn com!"

**

Hôm nay gió hơi lớn, giống như sắp có biến.

Sắp vào thu rồi.

Từ kí túc xá đi ra, trực tiếp nhìn thấy bóng dáng một người còn thuộc vào phạm vi xa lạ đi về phía cô, định thần nhìn lại, lại là Tăng Doãn Kiều.

Thường Tiểu nhú nhú mày, mới cảm giác được gió hôm nay thổi rất có đạo lý, Tăng Doãn Kiều liền bị gió thổi rất được mắt, tóc múa trong gió, loạn rất có mỹ cảm, cộng thêm bản thân cô ấy nhân nhật không nói lời nào, rất có hương vị.

"Ai vậy?" Thiên Thiên nhìn ra đầu mối, hỏi cô.

Thường Tiểu nhún nhún vai, cười cười, "Tăng Doãn Kiều, thanh mai trúc mã... của Dư Phi."

"Thanh mai trúc mã?" Thiên Thiên nhú mày: "Hình như chưa từng nghe mi đề cập tới?" Trực giác Thiên Thiên quả thật nhạy cảm, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Cố cảm giác uy hiếp?"

"A, có." Cô thành thực gật đầu một cái, sau đó cứ nhìn đối phương, hít sâu một hơi ổn định lại.

Thiên Thiên còn chưa nói tiếp, Tăng Doãn Kiều đã đi tới, tự nhiên hào phóng cười cười, kêu cô: "Thường Tiểu."

Thường Tiểu ngược lại cũng không phải người hẹp hòi, vội vàng gật đầu cũng là cười cười: "Chào cô."

Không ngờ ngay sau đó, Tăng Doãn Kiều này hẳn là so với một cô gái gọi là Tôn Diễm Diễm còn tự quen thuộc hơn, chớp chớp mắt cười một tiếng, đột nhiên lộ ra bộ dáng vừa thấy đã thương, nói với Thường Tiểu: "Tôi rời khỏi đây đã lâu, thành phố G thay đổi nhiều quá, tôi không quen đường, có thể dẫn tôi đi loanh quanh không?"

"..." Thường Tiểu ngớ ngẩn, không đầu không đuôi đáp lời: "Cô đi tìm Dư Phi đi, hôm nay anh ấy ở dãy nhà học số ba."

Tăng Doãn Kiều: "..."

Thiên Thiên: "... " Có người như người này à?

Đột nhiên Tăng Doãn Kiều cười một tiếng: "Tại sao vậy?"

Thường Tiểu dừng một chút, nhún nhún vai bày tỏ rất bất đắc dĩ: "Bởi vì, tôi cũng không quen đường thành phố này lắm..." ><

Đầu năm nay mua quần áo còn có thể mua qua Internet nữa à.

**

Thường Tiểu nghĩ không ra, cô nói không quen đường, Tăng Doãn Kiều vẫn lôi kéo cô chạy khắp các đường.

Cô không có biện pháp cự tuyệt những thứ tốt đẹp... Được rồi, Quý Hiểu Đồng là một ngoại lệ.

Ngắm ở nước ngoài bao nhiêu năm xem ra không giống ở nhà, trông thì nhỏ nhắn mềm mại, cũng là nhiệt tình mười phần, đi mãi mà không có đáng về mặt mũi, Thường Tiểu không thể không cảm thấy bản thân thể lực tốt, thua người không thua trận.

Chỉ là, Thường Tiểu không thừa nhận cũng không được, Tăng Doãn Kiều thật là một cô gái rất đáng yêu, nhiệt tình hào phóng, có thể nói giới tranh cãi. Cộng thêm diện mạo vui mắt, đàn ông nhìn cái phải mê ngay.

"Cô thật sự là bạn gái Dư Phi à?"

Thường Tiểu vừa cầm Hamburg khoai tây ngồi xuống, Tăng Doãn Kiều đã hỏi luôn. Thường Tiểu ngẩn người, thế mà lại do dự.

Hôm nay đi dạo cả ngày, Tiểu Kiều này dường như đều cố ý tránh đi, không hề nói đến Dư Phi, bây giờ... Có cảm giác như trực đảo Hoàng Long (đánh thẳng vào chỗ yếu của địch). Vừa định đáp lại, đột nhiên Tăng Doãn Kiều suy sụp hạ mặt, mặt buồn bực nhìn hàng dài người xếp hàng chờ lấy đồ ăn, thở thật dài một cái: "Lại là Hamburg à, ở nước ngoài ăn Hamburg ăn đến ngán chết rồi."

"Ách..." Thường Tiểu lần thứ hai kinh hãi... Lúc trước khi vào, hỏi ý kiến, rõ ràng cô ấy nói được... ==

"Hai người tán nhau lâu chưa?"

Thấy Tăng Doãn Kiều lại đem đề tài kéo lên người Dư Phi, Thường Tiểu sờ sờ mặt, thôi, bình đến tương chặn, cắn một miếng Hamburg: "Không lâu."

Cô ấy đột nhiên hé miệng mà cười cười: "Vậy nếu như tôi nói, tôi cũng có ý tứ như vậy với Dư Phi?"

"Phốc..." Trong lòng Thường Tiểu hung hăng cả kinh, sau đó hung hăng bị sặc: "Khụ khụ khụ..."

"Cô xứng hay là tôi xứng?" Tăng Doãn Kiều từ từ cười tươi, nửa thật nửa giả.

"..." Thường Tiểu 囧 囧, uống một hóp cola, suy nghĩ một chút vẫn là nói đúng thực tế: "Cô xứng"

Tăng Doãn Kiều chính là cười khế một tiếng: "Cô thật thành thực. Dọa cô thôi, tôi không có hứng thú với tên kia."

"...Ồ."

"Cơ mà tôi và Dư Phi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, khi còn bé còn mặc áo sát nách ngủ chung trên một cái giường."

"Khụ khụ khụ..." Thường Tiểu đột nhiên có loại kích động muốn vỗ bàn, có cái gì cô không thể nói một lần cho xong?

Không ngờ Tăng Doãn Kiều hoàn toàn không để ý tới, lẩm bẩm nói: "Lúc nhỏ Dư Phi siêu cấp đẹp trai, nhưng lại luôn khi dễ tôi, cũng không biết nhường tôi một tẹo, lão ấy chọc tôi giận gần chết. Trước kia tôi còn muốn, trả thù anh ta, gả cho anh ta, sau đó quang minh chính đại xài hết tiền của anh ta, ha ha..."

"..." Thường Tiểu liền lặng lẽ buông Hamburg xuống...

Hamburg này hiện tại không thể ăn.

Quá nguy hiểm.

"Cho nên cô nhớ báo thù cho tôi đây." Cô ấy cười cười, vẻ mặt không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Thường Tiểu cười gượng.

"Tôi nói chuyện của anh ta ngày trước cho cô nghe," Tăng Doãn Kiều một tay chống cằm: "Anh ta, khi còn bé chúng tôi cùng nhau học Piano, sau lại tay tôi bị thương, không thể luyện đàn cùng nhau, anh ta lại vì tôi, sau này không chạm qua Piano. Rất ngu đúng không.."

Thường Tiểu tỉ mỉ nghe, cổ nén hoảng sợ trong lòng, bởi vì trong ấn tượng của cô, bất kể như thế nào cũng không có cách nào liên hệ giữa "Đur Phi" với hai chữ "rất ngu".

"Đáng tiếc về sau nhà chúng tôi lại ra nước ngoài, nếu không..." Tăng Doãn Kiều nhìn sang cô cười cười, nửa câu nói sau, chính là không nói nữa.

Thường Tiểu hít sâu một hơi, mắt thấy Tăng Doãn Kiều cũng cầm Hamburg cắn một miếng, đột nhiên sờ lỗ mũi, mở miệng: "Vậy, tôi cũng nói chuyện sau này của anh ấy cho cô nghe," uống một ngụm lớn cola, nặng nề hà hơi: "Anh ấy, lâu nói chờ tôi, còn hôn trộm tôi, lại hỏi tôi muốn hôn lễ kiểu gì, hai ngày trước lại còn vì tôi, đi hái trộm đóa hoa vàng bên đường. Rất ngu đúng không..."

Nói xong, Thường Tiểu liền yên lặng bê cola bên cạnh lên.

Xem kia, bị sắc đúng không.. ==

**

Hai ngày nay cũng không biết Đur Phi đang bận rộn gì, tóm lại chung đụng ít mà xa cách thì nhiều.

Tăng Doãn Kiều từ sự kiện Hamburg đó, cũng không trở lại đi tìm cô.

Thường Tiểu cố gắng đem ảnh hưởng của Tăng Doãn Kiều đối với mình xuống mức thấp nhất, nhưng cũng không tránh khỏi chú ý tới, rút cục vẫn cố suy đoán lời nói nửa đoạn sau của cô ấy...

Nếu không phải bọn họ chia lìa, tình cảm chết non, có lẽ hiện tại đi bên cạnh Đur Phi chính là Tăng Doãn Kiều mà không phải Thường Tiểu cô.

Là ý này đi...

Nhưng việc đời như thế, tạo hóa trên ngaoi, dù sao cô vẫn cứ chiếm cứ cái vị trí bên cạnh Đur Phi kia, giả thiết có nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn chỉ là giả thiết.

Cô cũng không định hỏi Đur Phi đã từng có mối tình đầu chưa, bởi vì sợ không chịu nổi.

Hôm nay, theo lịch trình, Đur Phi phải đi dự hôn lễ của chị họ Tăng Doãn Kiều, vậy mà xuống kí túc xá, Đur Phi lại chờ cô ở chỗ cũ, trong tay xách một túi du lịch đơn giản, khiến cho đầu cô tràn ngập nghi vấn, nghĩ thầm chẳng lẽ hôn lễ này làm ở ngoài trời?

Thế nhưng anh lại đi về phía cô, cười nói: "Ngoan, đi lên lấy hai bộ quần áo, chúng ta bỏ trốn."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ác Dấu

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Thường Tiểu khẳng định mình đang rất tỉnh táo, biết đây tuyệt đối là nói đùa, bởi vì cô không thể nào bỏ xuống tất cả đi cùng anh.

Mà anh, nên hiểu rõ nàng.

Vậy mà cô và anh bốn mắt nhìn nhau trong ba giây, thế mà cô thần xui quỷ khiến nói...

"Được."

Bỏ trốn thì bỏ trốn!

Trở lại kí túc xá lấy hai cái áo khoác, tùy ý nhặt chút quần áo để tắm rửa, cô vừa cảm thấy mình điên rồi, vừa ít nhiều có chút hưng phấn muốn thử.

Dư Phi đưa cô đi đâu?

Cuối tuần này Thiên Thiên Dung Lan đều không ở kí túc xá, cũng dễ dàng đi được, để lại mảnh giấy trên bàn, nói rõ nhiều nhất nhiều nhất là... ba ngày sẽ về, tình huống cụ thể sẽ bẩm báo sau.

Sau đó khoác ba lô lên, sổ tiết kiệm cũng bọc kĩ, cầm di động, ra cửa để mặc cho đầu óc trống rỗng hai giây, rồi chạy như điên xuống tầng.

Xuống cầu thang xuống cầu thang... Cô điên rồi cô điên rồi...

Điên thì điên đi!

Có lẽ, người thích xem tiểu thuyết trong xương đều có mấy phần theo chủ nghĩa lãng mạn, cộng thêm mấy phần tinh thần mạo hiểm, tạo thành nguyên nhân chính cô làm thế này.

Cô tìm được lý do cho mình, đứng ở trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ cười.

Anh hé mắt, đáp lại bằng một nụ cười, đưa tay ra.

Cô tiến lên nắm tay anh, mặt không biết là xấu hổ hay là vì vừa chạy, hơi nóng lên, đột nhiên trong lòng trào lên cảm giác khí phách, mặc dù cô biết đây là bỏ trốn.

Chưa có ý định đi đâu cả.

Dư Phi đứng ở chỗ bán vé nhìn đoàn xe bên ngoài, sau đó nói: "Hai vé đi Quý Dương."

Thường Tiểu tự nhiên hiểu tâm tư của anh, đây là chuyến sớm nhất, vì vậy nửa giờ sau, bọn họ liền lên đường đi Quý Dương.

Thường Tiểu vốn định gọi điện thoại về nhà, vậy mà Dư Phi lại yên lặng lấy di động ra tắt máy, cô cũng mơ màng bắt chước anh, buông bỏ trần thế.

Trên xe cả hai không ngừng nói chuyện phiếm, cô nói nhớ nhất chuyện phải đi đến nhà họ hàng ở nông thôn chăn trâu, cô nói cô còn cùng chó hoang ở đó đánh nhau, cô nói trước đây còn có nữ sinh viết thư tình cho cô.

Cô nói trước kia chưa bao giờ nghĩ hai người sẽ bên nhau...

Sau đó họ ngủ trên xe lửa một đêm, đến Quý Dương, ăn mỳ thịt bò, lại cùng xe đi Thảo Hải (biển cỏ).

Là hải hay là hồ? Khác hồ, trên mặt hồ tất cả đều là cây cỏ, trời cao mây nhạt, trời xanh trong như vừa tắm xong, rừng tầng tầng lớp lớp nhuộm vàng sáng sủa.

Bỗng dưng Thường Tiểu cảm giác mình say.

Đột nhiên một đàn chim bay lên trời, người chèo thuyền dùng đang dùng tiếng phổ thông mang theo khẩu âm địa phương rất nặng giới thiệu, cô vốn đang cẩn thận nghe, lại nhận thấy được Dư Phi trầm mặc, nhìn về phía anh quả nhiên thấy anh có chút không yên lòng, nhớ tới chuyến du lịch bất ngờ này, cô nhìn thuyền đang chạy, hỏi anh: "Vì sao?"

Anh nhẹ nhàng cười cười, về mặt lại dần dần nghiêm túc: "Thường Tiểu, em có tin anh không?"

Cô gật đầu một cái.

Như là vừa lĩnh ngộ được cái gì, cô nghĩ, có lẽ áp lực này tới từ mẹ Dư.

Anh cười một tiếng, không nói chuyện nữa.

Cô hít một hơi, đứng dậy nhẹ nhàng khua sào trúc, thuyền nhỏ theo đó lay động trái phải, người chèo thuyền kêu la câu gì, cô cũng không để ý, lui về phía sau nằm trong lòng anh, nói: "Cái tư thế này, thật ra em luôn luôn không dám nghĩ..."

Anh nhẹ nhàng ôm cô, khiêu khích bên tai cô: "Anh biết mà."

Ài? Cô nghiêng mặt nhìn cảm anh, nghe anh nói tiếp: "Nhưng em không phải không được nghĩ..."

Cô lải nhải miệng: "Tại sao anh biết em viết tiểu thuyết?"

Anh cười không nói.

Cho đến khi cô bấm bắp đùi, anh mới từ tốn nói: "Mỗi lần tới nhà anh lên mạng, em nhất định đổ bộ vào trang web kia, tò mò."

"Sau này không được nhìn nữa."

"Thường Tiểu."

"Hà?"

"Có muốn gả cho anh không?"

Tìm cô đập rộn lên, ngại ngừng mở miệng, muốn ngồi trở lại chỗ cũ, nhưng Dư Phi ôm cô, không cô động.

Ngẩng đầu vừa lúc liếc thấy ánh mắt người chèo thuyền dõi theo anh có mấy phần kinh dị, cô cảm thấy không được tự nhiên, găm nhẹ: "Tôi là nữ!"

Nữ!!

Dư phi cười sau lưng cô.

Gợn nước từng vòng từng vòng, quấy rầy cá dưới đáy nước.

Khoan thai đi qua cầu Cưới, dừng lại cho lợn ăn...

Tất cả đều rất đẹp.

**

Nhưng mà, loại an nhân ẩn dật này, chỉ duy trì đến ngày thứ tư.

Thường Tiểu nằm ở trên giường nhớ tới việc học, nhớ tới chưa gọi điện thoại thông báo cho ai, vẫn là chạy đi len lén mở điện thoại sau lưng Dư Phi.

Năm sáu cái tin nhắn khiến cho điện thoại của cô hưng phấn rung không ngừng ——

Thiên Thiên: [Người đâu? Điện thoại báo bình an điện thoại đâu? Tên khốn kiếp này, chớ mang bầu mới trở về!]

Tăng Doãn Kiêu: [Dư Phi đâu? Nhờ cô bảo anh ấy trả lời điện thoại.]

Quý Châu điện tín: [Quý Châu chào mừng ngài...]

Thiên Thiên: [Mẹ mi gọi điện thoại cho kị túc, điện thoại di động của mi tại sao tắt máy? Giúp mi lắp liêm cho qua rồi, mau trả lời điện thoại!]

Dung Lan: [Cái người ngu ngốc này.]

...

Cô tự dung trở nên sợ hãi, trái tim bắt đầu đập mạnh bùm bùm, cảm thấy hơi hoảng hốt.

Nhưng chớp mắt một cái đột nhiên cô không có dũng khí trả lời điện thoại, khẽ cắn răng lại tắt di động, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Xong xuôi bỏ ba lô xuống chạy sang phòng Dư Phi nói: "Chúng ta về nhà."

Trên xe lửa Thường Tiểu ra sức hồi tưởng, hồi tưởng mấy ngày nay vui đến quên cả trời đất, nàng nghĩ tới tấm gương trong phòng khách sạn, chiếu từng tầng sáng trắng nhu hòa, nhớ tới nụ cười dịu dàng của Dư Phi, giống như tiếng chim tước kẻ bên tai cô không tàn đi.

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói thầm tên anh trong lòng, Dư Phi, Dư Phi.

Cảm giác mình thậm chí nguyện ý vì anh, cố gắng hết thảy, biến thành con dâu trong lòng mẹ Dư.

...

Chỉ cần anh nguyện ý cưới cô.

**

Lặn lội đường xa...

Rốt cuộc chân đặt lên mảnh đất quen thuộc thì Thường Tiểu thở phào thật dài một cái. Lên xe lửa đầu tiên cô gửi cho Thiên Thiên một tin nhắn, chỉ có ba chữ đơn giản: [Trên đường về.]

Thiên Thiên ngắn gọn: [Tốt.]

Một chữ này đột nhiên trở nên đặc biệt thân thiết, ít nhất không hỏi tới nguyên do. Thường Tiểu ra khỏi trạm quay đầu nhìn chuông lớn trước trạm, ngăn người. Là một loại tỉnh táo lại sau một cơn mê.

Cho đến khi taxi dừng ở cổng trường học thì cô vẫn hoảng hốt không nói nên lời.

Dư Phi đưa cô đến cửa kí túc, sau đó nói: “Có chuyện gì, để anh giải thích.” Sau đó khẽ hôn bên má cô, cười cười.

Hôm nay gió thật to, thổi vào mái tóc ngắn mềm mại của anh làm cho vài ngọn rối lên, ánh nắng chói chang mùa hè hòa cùng ánh dương mạnh mẽ của mùa thu, ấm áp chiếu vào phía sau anh... Đường như chuyện lớn của bầu trời, là để anh che đỡ.

Không ngờ vừa mới xách theo ba lô bước vào cửa túc xá, còn chưa kịp phản ứng, một phụ nữ khôn ngoan, giống như nghiêm chỉnh mà đợi đã lâu, đi giày cao gót, cóc cóc ba hai bước đi về phía cô——

"Bốp!!"

Kèm theo tiếng vang thanh thúy, một cái tát lưu loát rơi xuống, nửa giây sau, nửa bên mặt đau rát.

“Bà làm gì thế?”

Âm thanh kia cực kì quen thuộc, Thường Tiểu bị đánh đến hơi mụ mị, giương mắt mờ mịt nhìn lại, hẳn là tiên cô và... mẹ Dư...

"Làm gì?" Mẹ Dư nặng nề hừ một tiếng: "Thay bà dạy con gái!"

Thường Tiểu bất thành linh bị bàn tay này làm cho ngừng thở, cảm thấy đầu óc không không.

Tiên cô nổi trận lôi đình, "Con gái của tôi tôi dạy nó, mắc mớ gì đến bà!"

"Không liên quan đến tôi?" Mẹ Dư cười lạnh, vẻ mặt không có chút nào qua lại thân thiết, lạnh lùng liếc Thường Tiểu một cái, xì khê: "Thấy cô cũng không kêu lên một tiếng, đã được mẹ cô tận lực dạy cách quỳ gối của đàn ông rồi hả?"

Thường Tiểu giống như Ngũ Lôi Oanh Đình, nghe mẹ Dư nói toàn thân cũng không nhịn được rét run, thoáng nhìn tiên cô tức giận đến mặt trắng bệch, chỉ sợ bà động thủ, chạy nhanh tiến lên ôm chặt lấy bà, sau đó hít một hơi, nặng nề hô một tiếng —— "Dì!"

"Lớn tiếng như vậy làm gì, " mẹ Dư hơi cong môi một cái: "Cũng không sợ người bên ngoài nói cô không có giáo dục."

Tiên cô đã giận đến hai mắt trắng bệch dồn sức đánh Thường Tiểu, kể cả Dung Lan Thiển Thiển, sắc mặt cũng cứng ngắc như nham thạch, Thường Tiểu ăn hết đau vào mình, lại sợ mâu thuẫn trở nên gay gắt, chết không buông tay.

Tiên cô liều mạng trừng mắt nhìn nàng, như là càng tức giận cô chân ngoài dài hơn chân trong, hừ lạnh một tiếng nhìn mẹ Dư Ung Đạt: "Con trai của bà mới không có giáo dục, lừa gạt khuê nữ nhà người ta chạy ra ngoài!"

"Bà chắc chắn là khuê nữ?" Mẹ Dư từ từ cười một tiếng, liếc Thường Tiểu một cái, ánh mắt sắc bén vô cùng: "Người lớn như vậy, không muốn sao có thể cứng rắn lời kéo đây? Còn không phải là hấp tấp chạy theo sao?"

"Bà ——" tiên cô gắt gao nhéo lỗ tai Thường Tiểu, giận dữ mắng mỏ: "Bảo con không có tiền đồ, để người ngoài thay phiên nói xấu!"

"Hừm, nếu thật là người ngoài, tôi liền an tâm, nhà chúng tôi, không trèo được lên làm thân thích nhà bà."

Ý tại ngôn ngoại, tự nhiên cũng biểu lộ không sót —— Dư gia bọn họ, không cần khuê nữ Thường gia này.

Thường Tiểu đánh cứng ngắc, má trái vẫn là đau rát, đạt đến trạng thái bị thương gần như chết lặng.

Nhưng mẹ Dư cũng được lý không tha người: "Thường Tiểu a, còn cô, coi như trước đây mắt ta bị mù, nhìn lầm cô, nhầm cô thành con trai... Tóm lại, nếu là nữ, nên có tự trọng. Bà đi ta cũng vì muốn tốt cho cô, cô nói đúng không?"

Đừng nghĩ Thường Tiểu bình thường mạnh mẽ không giống một cô gái, tự nhiên nhớ tới ngày trước cùng mẹ Dư thân mật, trong đầu lại hiện lên ngọt ngào cùng Dư Phi, chỉ cảm thấy đôi môi run lên, hốc mắt liền đỏ.

Nhưng chỉ có thể ngậm ngừng gọi: "Dì..."

Lộ ra dáng vẻ tủi thân.

Tiên cô thật sự nhìn không được, mắt thấy con gái bị uất ức, khẽ kéo Thường Tiểu ra sau lưng, bảo vệ ở trước mặt, nhìn chằm chằm Ung Đạt nói: "Vậy bà hãy tiết kiệm cái tâm tư này đi, khuyên bà nên tự trọng điểm mới phải! Còn nữa, con gái của ta lớn lên như thế này, ta nhìn phi, thường, hải, lòng! Bà nên đi hóng mát nghỉ ngơi đi!"

Ung Đạt hẳn là không đếm xỉa đến hỏa khí của tiên cô, cũng không có quá nhiều phản ứng, tiếp đó lại nhìn Thường Tiểu nhàn nhạt mở miệng: "Mấy ngày nay các người cũng chung đụng đủ rồi, tách ra suy tính kĩ lưỡng một chút, có phải đem làm tình thân tưởng là tình yêu hay không, ta đi đây." Liền ra cửa.

Tiên cô lừa từ tìm vọt thẳng lên đầu, rỗng theo bóng lưng bà: "Bà yên tâm, con gái tôi với con trai bà không có tình yêu! Với các người cũng không còn

thân tình, bà tiết kiệm một chút bản lĩnh!" Tiến lên quật ngã cái cửa, không nhìn lại Thường Tiểu một cái, ôm ngực ngồi trên băng ghế giữa phòng, đầu hướng một bên, mắt nhìn chăm chăm một phía, vẻ mặt tức giận.

Thường Tiểu chưa từng thấy qua trận chiến như thế này, trần trần nói không ra lời.

Chỉ cảm thấy hốc mắt càng ngày càng nóng, bắt đầu có hơi nước, từ từ nhìn đồ vật cũng mơ hồ, nhìn mẹ mình một cái, nước mắt liền tràn mi, rơi xuống đất.

Thiên Thiên thấy tình huống không đúng, chần chờ một chút, tiến lên nói: "Dì... Thường Tiểu vừa mới trở lại..."

Tiên cô hít một hơi, nghiêm mặt, âm thanh cũng có chút cứng rắn: "Chuyện nhà chúng ta con đừng xía vào."

Nghĩ đến tiên cô thường ngày dù nổi giận thế nào đối với bạn học cô đều tươi cười chào đón, Thường Tiểu thấy Thiên Thiên sắc mặt cứng đờ, trong lòng ngũ vị tạp trần, biết tiên cô lần này nhất định là giận điên lên, ngoan ngoãn đứng tại chỗ không dám động, cũng không dám nói chuyện, nhưng không kiềm được nước mắt, yên lặng chảy.

Dung Lan thấy thế, nhẹ nhàng lôi kéo Thiên Thiên, ánh mắt hướng ra cửa, hai người liền đi ra ngoài, đem không gian để lại cho hai mẹ con.

Bước qua cửa, bên trong phòng chính là im lặng làm người ta hít thở không thông.

Hồi lâu, tiên cô bỗng dung nói: "Có thua thiệt hay không?"

Thường Tiểu liếc mạng lác đầu một cái, hít mũi một cái, không dám khóc.

Tiên cô cũng là hít một hơi, đột nhiên rộng giận: "Con mà còn lui tới cùng con trai nhà bà ta, lão nương liền băm chân con!"

Thường Tiểu chỉ biết ngốc tại chỗ, có một chút mất hồn, không gạt đầu cũng không lắc đầu, nhưng nước mắt vẫn không dứt.

"Ta nói được làm được!" Tiên cô dứt lời thờ phì phò đứng lên, đi ra cửa, vậy mà đến cửa, bà lại dừng lại, âm thanh mấy phần run rẩy, hoàn toàn là giọng tức giận: "Con gái của ta, nơi nào đến phiên người khác tới quơ tay múa chân..." Sau đó âm thanh bà lại mềm mại phần: "Con một mực hiểu chuyện, nuôi con lớn như vậy, có nghe lời hay không con tự xem mà làm."

Thường Tiểu hơi nhếch môi, cảm thấy toàn thân cao thấp, mệt mỏi vô cùng.

Nước mắt, cứ thế rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sân Chơi

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Dùng lời nói của Dung Lan Thiên Thiên miêu tả, Thường nha đầu mấy ngày nay, là tàn tạ triệt để.

Mệt mỏi nằm trên giường, đến phim kịch dị mười năm trước cũng lờ lờ ra xem, gần đây hai người họ nghe đủ loại âm thanh của quỷ nghe đến phát nôn rồi...

Nói xem nếu giống như Thường Tiểu miễn dịch với phim kịch dị, vậy sau này nói yêu đương, sẽ ít đi bao nhiêu cơ hội thân mật ôm ôm ấp ấp cầu xin trấn an... ==

Ai, ngờ người thì phải chủ động liên lạc với người ta chứ, nhưng người thà để cho mình buồn bực đến chết, cũng không chịu chủ động gọi một cú điện thoại.

Chỉ là chủ mẫu đại nhân hai nhà huyền não dữ dội như vậy, thật đúng là làm cho người ta bất ngờ, gió tanh mưa máu này, làm sao hai chữ "kinh khủng" có thể hình dung hết? Nhưng làm cho các cô bất mãn nhất là, cái tên mang theo Thường Tiểu chơi trò mất tích bí ẩn, ở phía sau chọc cái sọt lớn, vậy mà cũng mất tích bí ẩn rồi...

Thời tiết xem ra không tồi, sau dăm ba ngày dễ dàng tha thứ cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi như phế nhân của Thường Tiểu, Dung Lan cả giận, tay chống nạnh chỉ vào giường Thường Tiểu giận dữ mắng mỏ: "Nhìn bộ dạng con gấu của mi này! Tinh thần của mi đây? Nguyên khí của mi đây? Sức sống đây? Đã chạy đi đâu?"

Thường Tiểu ừ rừ cúi đầu thờ dài, lại thờ dài... "Cái này..." Âm thanh cô sâu kín, buồn bã vô cùng: "Đều bị một cái tát của mẹ Dư Phi đuổi chạy rồi..." =

=

"..." Được rồi, Dung Lan hít sâu một cái: "Nhưng làm ơn, mi là Thường Tiểu nha, lấy ra chút kiên quyết đi! Mi nên thấy may mắn, sớm nhận rõ chân tướng sự tình, bà đi kia tính khí kém như vậy, về sau mi thật sự gả về đây mới khó chịu."

"Chuẩn rồi." Thiển Thiển đáp lời.

Thường Tiểu lại thở dài, cô còn chưa nói tới gả... Nghĩ nghĩ không thể tiếp tục tự mình một mình nữa, bẻ một ngón tay, đã bốn ngày không ra khỏi cửa phòng...

Ở trên giường lăn hai vòng, đột nhiên trông mắt sáng lên, ngồi dậy nắm quyền oán giận cáo trạng: "Nghĩ thông rồi! Vì tình thân của ta! Vì nguyên khí của ta! Vì sức sống của ta! Chúng ta đi sân chơi chơi đi!"

"Vây...?"

"Sân chơi."

"Nên?"

"Sân chơi!"

"..." Thiển Thiển bỗng mặt không biểu tình: "Không đi."

"Không rãnh." Dung Lan ngược lại có vẻ cực kỳ trấn định, khẽ... thôi cười.

Nói giỡn! Định giống như lần đầu tiên đi quan hệ hữu nghị thất bại, coi tàu lượn giống như xe ba bánh, biến thái ngồi vài chục lần còn mặt không đổi sắc, đi sân chơi?

Không bàn nữa! ! !

Thường Tiểu vùng đầu: "Hừ, ta tự đi!"

**

Từ nội thành đến sân chơi có tuyến tàu điện ngầm, Thường Tiểu cảm xúc hưng phấn, chọn một sân chơi vào thứ ba không có người đến, xin nghỉ, tay phải Hamburg tay trái cola, ngồi xe hơn một giờ, đến nơi.

Cô nhìn vài móng người thừa thốt, còn có nhiều đồ chơi khổng lồ, cảm thấy tâm trạng tốt lên không ít, a, tàu lượn! Tàu lượn! Tàu! Lượn!

Khó có được ngày không cần xếp hàng, cô vô cùng cao hứng chơi một vòng, quyết ý không ngừng cố gắng, chơi lại vòng nữa! Vậy mà vừa đi đến khu vực đợi xe vốn không có ai, liền bị một giọng nói không thể quen thuộc hơn hấp dẫn sự chú ý, bước thêm hai bước liền nhìn thấy chủ nhân của âm thanh kia, cô sững sốt một lúc, phát ra một tiếng kêu kinh ngạc: "Quý, Quý, Quý Hiểu Đồng?"

Quý Hiểu Đồng!?

Nhất thời không nhớ nổi bọn họ đã bao lâu không gặp.

Quý Hiểu Đồng vốn là bộ dạng lãnh khốc quay lại, cũng lên tiếng trả lời lại, anh ta nhìn đến bộ mặt thần kinh cứng đờ, "A" một tiếng, chia về phía cô: "Cậu cậu cậu..." nửa ngày không có đoạn sau.

Thường Tiểu cũng chỉ vào cậu, gọi theo: "Cậu cậu..." Tại sao lại ở chỗ này...

Không ngờ còn chưa dứt lời, Quý Hiểu Đồng đã cảm giận cướp lời: "Cậu cái gì mà cậu! Tôi mới không phải theo dõi cậu!" Vừa hô xong, anh vừa cứng đờ, đây không phải vừa tô vừa đen thì là cái gì?

"A!" Thường Tiểu vốn còn muốn lại nói mấy câu, đột nhiên ánh mắt bị một đứa bé trước mặt Quý Hiểu Đồng hấp dẫn, nhìn đến mặt bé, liền không nhận được kêu thành tiếng.

Mẹ nó, đây là đứa bé nhà ai, dung mạo thật là xinh đẹp!

Chắc là cũng có mấy phần máu nước ngoài, đường nét sắc sảo hơn những đứa trẻ cùng tuổi, khoảng bốn năm tuổi, hình dáng so sánh tầm thường vợ con bằng hữu sâu hơn, bốn năm tuổi lớn nhỏ, da thịt mướt mướt gương mặt phần hồng, chớp chớp đôi mắt trong veo, trên đầu đội mũ lông mềm, mặc áo phông màu vàng tươi và quần bò rộng lưng thùng, cùng với thần thái nghiêm túc, làm người ta không nhận được muốn nhéo má hung hăng giãy xéo.

"Đứa bé này là?" Ánh mắt Thường Tiểu tỏa sáng...

"Em họ tôi."

"Cậu khôn kiếp!" Thường Tiểu không chút do dự bày tỏ đồ kị với nguồn ghen ưu tú của Đồng gia. Tất cả nhà đều có dáng dấp tốt như vậy, tên ngốc này lớn lên tuyệt đối cũng là hại nước hại dân, mằm tai họa a mằm tai họa. Sau đó cũng không chờ phản ứng của Quý Hiểu Đồng, nhanh chóng cúi người xuống, về mặt lấy lòng cười híp mắt: "Đến đây ~ em trai, gọi chị đi ~"

Quý Hiểu Đồng khẽ cắn răng, khom người vỗ vỗ đầu đứa trẻ bên cạnh: "Đừng để ý tới cô ấy, Jack."

Jack đầu tiên là vẩy vẩy đôi mắt to, ngẩng đầu khéo léo nhìn Thường Tiểu, đột nhiên đứa bé lịch lãm yên lặng khẽ cúi người, rất cung kính thét lên ——

"Chào anh ạ."

Thường Tiểu: "..."

Quý Hiểu Đồng: "... " Cậu ta yên lặng, đồng thời không lưu tình chút nào... "Haha..."

Cười cái gì mà cười, ta đây là ai, không thèm chấp nhặt với một đứa trẻ! Vậy mà đứa trẻ trước mặt lại nổi giận, Thường Tiểu giả mù sa mưa cười với Quý Hiểu Đồng một tiếng, quay đầu lại liếc Jack, trả thù bằng cách nheo thịt trên mặt cậu, nụ cười sâu hơn, cường điệu: "Ngoan, gọi! Chị! Đi!"

Jack không duyên cớ nhăn một chút, nhìn Thường Tiểu, chết cũng không tiếp tục lên tiếng, đáy mắt tràn đầy hoang mang.

Khôn, hoang mang cái đầu nhóc!

Thường Tiểu ghen một bụng khí, thâm cắn răng nghiền lợi.

Quý Hiểu Đồng vui, về mặt ngạo mạn vỗ vỗ đầu tên nhóc: "Gọi hay lắm! Chờ anh đây mua kẹo cho em."

Jack hiển nhiên không có quá nhiều khát vọng với kẹo, rất nhanh không để ý, lôi kéo Quý Hiểu Đồng, hai mắt chớp chớp tràn đầy khát vọng, chỉ vào bên cạnh tàu lượn.

Vừa nhắc tới tàu lượn, lập tức nụ cười Quý Hiểu Đồng khẽ cứng đờ, nghe được bên cạnh nhân viên làm việc nói: "Thật xin lỗi, người bạn nhỏ này không phù hợp chiều cao tiêu chuẩn, không thể chơi."

Nói nhảm, đứa bé còn nhỏ như vậy, tên dẫn cậu nhóc đi lên chắc chắn là nào có vấn đề. Thường Tiểu khinh bỉ liếc tên "nào có vấn đề" Quý Hiểu Đồng một cái.

Nhưng không thể phủ nhận, hôm nay cậu ta ăn mặc thoải mái tự tại, cũng mặc áo phông vàng tươi, màu da khỏe mạnh đem cái áo mưa trên taobao trở nên vô cùng tinh tế, vô cùng tỏa sáng, cộng thêm dung nhan ánh mắt cái miệng lỗ mũi hơn người kia...

Chắc, người ta nói hồng nhan bạc mệnh, người này sống không lâu... ><~

Chỉ thấy Quý Hiểu Đồng nhẹ nhàng gạt đầu tỏ vẻ biết rồi, trên cao nhìn xuống khi thể dè người: "Anh đã nói người ta không cho chơi rồi." Sau đó muốn lôi kéo Jack đi, không ngờ bé Jack ngoan ngoãn đột nhiên ăn vạ, tính tình chính trực kêu, "Đừng mà, lão đại! Anh chơi đi!"

Thường Tiểu nhún nhún vai, lại bị một nhân viên khác thúc giục, lúc này mới hồi hồn, giờ giờ tầm vé hướng về chỗ Quý Hiểu Đồng, nhìn lại cậu bé đáng yêu lần nữa, liền đi vòng qua, ngồi xuống ghé đầu.

Đến chơi phần nhiều là các đôi, bên cạnh cô vẫn còn một ghế trống.

Jack làm bộ quyết tâm muốn xem dáng vẻ Quý Hiểu Đồng chơi, một lớn một nhỏ giống như đang tranh chấp cái gì, cho đến khi nhân viên làm việc hình như mở miệng nói đồng ý trống đứa trẻ, mới nhìn thấy Quý Hiểu Đồng xanh mặt đi tới ghế trống cạnh cô.

...

Rõ ràng là đáng về tuần tú, rõ ràng là mặt mũi trầm ổn, lại sinh thêm một chút bi tráng "Gió hiu hiu hể nước sông Dịch lạnh ghê". (dịch câu thơ trong bài Bài thơ: Dịch thủy ca - 易水歌 (Kính Kha - 荆軻))

Thường Tiểu mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng có cái gì không đúng... Không nghĩ ra được.

Cũng lười nghĩ, cài dây an toàn, liếc Quý Hiểu Đồng một cái, thu hồi tầm mắt.

A, tàu lượn! Cô đến đây!

Không lâu sau, xe chậm rãi dần dần rời sân ga, bắt đầu đi lên cao, cô đặc biệt thích cảm giác này, có lẽ là có một loại mong đợi lúc xuống dốc, cả người đều rất kích động.

Về phần Quý Hiểu Đồng, cậu ta từ lúc lên đến bây giờ một tiếng cũng không thả, Thường Tiểu lại len lén liếc mắt, chắc, đường cong gò má... Rất hoàn hảo rất yêu nghiệt...

Sau đó yên lặng niệm anh ta mạng mỏng mỏng mỏng mà, anh sống không lâu sống không lâu...

Thấy xe sắp đi đến đỉnh quỹ đạo, lòng Thường Tiểu tràn đầy mong đợi, xe khẽ dừng một chút, liền lao thẳng xuống ——

"A a a a ——"

"A! !"

Câu đầu là bởi vì du khách sau lưng kích động mà phấn khởi, câu sau là bởi vì bắp đùi Thường Tiểu... Đột nhiên thật đau!

"A ——" đến một khúc quanh lớn, Thường Tiểu hét một tiếng thảm.

Trong nháy mắt lao xuống đó tên khốn họ Quý bên cạnh cô, đột nhiên đưa ra ma trảo níu lấy quần jean bó sát người cô, dùng tất cả sức lực véo thịt cô.

"A a a a ——"

"A! A! !"

Xe đang chạy ở tốc độ cao, rất nhanh tiến vào đại quanh co 360 0 độ nhất vô địch.

"A a a a ——" sau lưng hành khách vẫn phối hợp như cũ.

"Auuu ——" Thường Tiểu chỉ cảm thấy thịt bắp đùi cũng bị véo 360°, cũng không còn để ý tới hưng phấn, ở trong chuyển động tốc độ cao, níu lấy cánh tay Quý Hiểu Đồng, làn da rõ ràng cảm nhận được căng thẳng của Quý Hiểu Đồng giờ phút này, ai ngờ lại gặp phải một kẻ nhát gan, khó trách cô mơ hồ có dự cảm chẳng lành... Buông tay! Buông tay!

Suốt dọc theo kiểu quỹ đạo sóng lớn phập phồng quay về: "A a a a ——" sau lưng du khách hưng phấn hơn.

"Ngaoao ôôôô! !" Bắp đùi của nàng thịt của nàng!

Quý Hiểu Đồng vạn ác!! Đồ củ tỏi vạn ác!!

Đáng hận hơn, cô đau đến cắn răng nghiến lợi, thế nhưng cậu ta từ đầu đến cuối cắn chặt hàm răng, một câu cũng thờ ra.

Cũng may cả quá trình không quá dài, lúc kết thúc, Thường Tiểu nặng nề thở ra một hơi... Kết, kết thúc?

MD! Chỉ thấy tên khốn kia hẳn là như không có việc gì buông tay ra, gắng trấn định nhẹ nhàng thở ra, thoáng tiết lộ cảm giác được giải thoát.

Thường Tiểu cắn răng, vừa muốn gọi cậu ta, lại thấy chốt an toàn vừa còi ra, tiểu quý nhỏ mặt rục rồ đã chạy tới, vẻ mặt viết đầy tự hào: "Lão đại anh thật lợi hại! !"

"Ừ..." Quý Hiểu Đồng nhẹ giọng, không có dấu hiệu phủ nhận.

"..." Thường Tiểu trầm mặc mấy giây, rốt cuộc đáy lòng gầm thét—— tên nhát gan!! Dối trá!!

Thường Tiểu bị phần ngồi ở chỗ cũ mắng Quý Hiểu Đồng từng đốt xương một, cho đến khi nhân viên làm việc lấy ánh mắt thúc giục nhìn cô, cô mới lặng lẽ leo ra.

Lúc này, Quý Hiểu Đồng giống như đột nhiên ý thức được cái gì, từ từ quay đầu lại nhìn cô, mấy giây sau, tầm mắt chậm chậm dọc theo đường cong thân thể cô dò xuống, cho đến khi nhìn thấy trên quần jean có một “đóa” bị “cường bạo” sinh ra một “hoa” uốn éo, vẻ mặt mới có chút thay đổi.

Là một loại xấu hổ ản ản.

Nhân viên làm việc ở bên cạnh yên lặng đứng xem bọn họ giằng co.

Sau đó, chuyện xấu xảy ra.

Chỉ thấy Quý Hiểu Đồng đột nhiên đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, mặt không biến sắc tim không đập nhanh mở miệng: "Cậu vừa rồi hét to thật, " sau đó... Sau đó... Cậu ta lại có thể tròn tròn mắt nói, "Lá gan cậu sao lại nhỏ như vậy?"

Thường Tiểu: "..."

...

Thường Tiểu có cảm giác mình giống như bị sét đánh, toàn thân thoải mái...

Đại não chậm chạp rơi xuống lệnh: mau mau Thường Tiểu, mắng cậu ta, châm chọc cậu ta, cười nhạo cậu ta, khi dễ cậu ta! Nhưng hít thở xong, chưa kịp biến thành hành động, tiểu Jack lại yên lặng bước thêm một bước đến chỗ tên hèn hạ vô sỉ kia gọi “Lão đại”, sau đó, một đôi đôi mắt to sáng ngời nhìn cô, mềm mại nhúc nhích lên án: "Lá gan sao lại nhỏ như vậy?"

Àm!

Thường Tiểu lập tức hóa đá...

Quý Hiểu Đồng, Quý Hiểu Đồng, Quý Hiểu Đồng...

"Quý! Hiểu! Đồng!"

Quý Hiểu Đồng bày tỏ vô tội tron to hai mắt, không để ý tới cô, cười híp mắt dắt tay Jack, xoay người sang chỗ khác, "Thật biết nghe lời, lão đại mua cho em kẹo!!"

"Người bạn nhỏ có thể cùng anh đi tới xem hình vừa chụp đi ~" âm thanh nhân viên làm việc thân thiết sẵn sốc, vang lên đúng lúc.

Trong phòng chứa ảnh đã phát ra vài tiếng cười của du khách xem hình rồi.

Jack liền lôi kéo Quý Hiểu Đồng chạy tới, Thường Tiểu tự nói với mình đây là nơi công cộng, không được tức giận loạn, không cần chấp nhặt cùng tiểu quỷ hèn hạ nhát gan vô sỉ, nhưng cũng là hết sức tò mò về mặt vừa nãy, nhất thời xúc động quyết định cùng tới xem một chút, sau đó cô liền...

Thần kinh lại bị sét đánh!

Cái này không phải cô, nhất định không phải cô!

Mặt của cô trong Camera của đường tàu, biến thái vạn vẹo, há to miệng, dữ tợn đến đáng sợ.

Mà người con trai kia, cư nhiên một bộ dáng bình tĩnh không đếm xỉa, gió thổi tung mái tóc, lại tăng thêm một tầng tiêu sái.

...

Đúng là tre già măng mọc, ông trời đây là cố ý tức chết cô đi...

"Lão đại, in ra!" Tiểu Jack ở bên cạnh đề nghị.

"..." Cậu dám! Thường Tiểu lái nhái miệng muốn ngăn cản.

"Tôi muốn tấm này." Một du khách cùng chuyển chỉ vào tấm hình hạ lệnh.

"..." Thường Tiểu cứng ngắc một hồi lâu, bỗng đứng chân nắn mặt mũi, chỉ có thể làm bộ như lơ đãng, hung hăng đạp chân Quý Hiểu Đồng, sau đó ngay trước toàn bộ du khách, "A" thét lên một tiếng, tăng tốc tram mết độ chạy ra ngoài.

TMD! Đường ai nấy đi!

**

Thật ra thì hai chữ duyên phận này, là dùng để nói về sự kiện khu vui chơi không có người này.

Thường Tiểu vuốt vuốt bắp đùi chơi tiếp các trò khác, không biết là bởi vì áo khoác vàng của Jack quá nổi bật hay không, đi quanh hai vòng, vẫn có thể lại gặp một lớn một nhỏ, cũng chỉ là nhìn thấy từ xa, kiểu như lúc cô chơi thuyền hải tặc, hai người kia ở mấy trăm mét bên ngoài chơi vòng xoay ngựa gỗ.

Cô chơi ván trượt chữ U thì cậu ta cùng với tiểu quỷ đang đợi cà phê.

Lúc cô xếp hàng nhảy dù, cậu ta vừa đứng mang theo tiểu quỷ lên bánh xe chọc trời.

Chắc, không phải cô nói, tên nhát gan Quý Hiểu Đồng này mà cũng thích hợp chơi mấy trò này, không biết Dư Phi thì như thế nào, tưởng tượng một Dư Phi ngàn năm không đổi nờ nự cười bình tĩnh...

Ách, không tưởng tượng ra được ><

Mơ hồ có loại mất mát, mấy ngày nay, Dư Phi cũng không liên lạc với cô. Chỉ là, cô lặng lẽ suy nghĩ, anh chính là kiểu người trong treo mà lạnh lùng như vậy....

Có lẽ, anh chỉ là thói quen có cô ở bên cạnh, có người chọc cười anh mà thôi...

Nghĩ đến Dư Phi nàng tâm tình cô hơi xuống dốc, miệng ngậm kẹo mút, lại đi vòng vòng, tiếp tục chơi trò chơi không có mục đích, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Cho đến khi có một hồi tiếng khóc từ sau lưng truyền đến, mới hoàn hồn.

Ách, lại là Jack. . . . . Dĩ nhiên còn có tên khốn Quý Hiểu Đồng. .

Lúc này đứa trẻ chỉ về phía thuyền hải tặc cô vừa chơi qua, đứng lên khóc, xem ra là lặp lại chiêu cũ, khiến "Lão đại" chơi cho nó nhìn, nhưng mà người sau rõ ràng không chịu thỏa hiệp.

Tất nhiên, Thường Tiểu tức giận nghĩ, trên đời nào có nhiều mỹ nữ cho cậu ta véo bấp đùi như vậy?

Nhưng thật ra Thường Tiểu là người rất nhiệt tình, nhìn đứa trẻ khóc đến tê tâm liệt phế, cảm thấy lòng mềm nhũn.

Mất thấy Quý Hiểu Đồng đánh mặt không chịu thỏa hiệp, cô lườm cậu một cái, liền từ trên ghế xoay người, giờ giờ lên kẹo mút mới mua, gọi: "Này, Jack, nhìn này bên."

Khi trẻ con khóc, có ba loại, loại thứ nhất quyết tâm chỉ cần người chọc nó khóc dỗ nó.

Loại thứ hai là càng có người dỗ càng khóc tợn.

Loại thứ ba tương đối không có khí tiết, chỉ cần có người dỗ, cho dù là ai đều sẽ bỏ nhào đi lên.

Tiểu quý kia hiển nhiên là loại thứ ba, vừa thấy cô, đại khái gặp qua một lần cũng có chút ấn tượng, ô oa một tiếng đi lên ôm cổ của cô, người lại hại cô cảm thấy lúng túng với người kia, trên nguyên tắc thật ra cô chỉ được coi là người xa lạ, thấy thế nào cũng giống như là. . .

Quái dị. . . Được rồi cô thừa nhận. . Anh trai quái dị = =

"Ngoan, đừng khóc, đừng khóc nữa." Thường Tiểu muốn đem tay của nó kéo xuống, nhưng đứa nhỏ bám rất chặt, đành phải hỏi: "Có muốn ăn kẹo không?"

Quý Hiểu Đồng lúc này mới chậm rãi đi lên, nhìn cô một cái, không có đưa tay ôm Jack trở về, nhưng lại không mở miệng nói chuyện. Mà là dùng một loại kiếm vô hình, đang phân cao thấp cùng tiểu quý.

Thường Tiểu phát hiện tiểu quý này sức lực đặc biệt lớn, chỉ có thể nghiêng cả người, bế đứa trẻ, sau đó trợn mắt nhìn Quý Hiểu Đồng một cái, người này, cứ ý như một đứa trẻ to xác, không hiểu phải an ủi đứa nhỏ thế nào cho tốt.

"Lão đại hư!" Tiểu quý vui cả cái đầu vào hõm cổ cô, bôi cô nguyên một cổ nước mũi.

Nước mũi = =

Thường Tiểu phân vân không biết có nên cởi áo đưa cho Quý Hiểu Đồng, bắt cậu ta mang về giặt sạch sẽ. . . Thôi, cô khẽ mỉm cười: "Được rồi được rồi là lão đại hư, đừng khóc, umh, chỉ dẫn em đi chơi mấy trò để chơi hơn được không?"

"Chơi trò đó! Phải chơi trò đó cơ!"

"Về nhà." Quý Hiểu Đồng đáp không một gợn sóng.

"Ồ oa. . .!" Tiểu quý khóc to hơn.

Đứa bé này thật tùy hứng, Thường Tiểu 囧 囧, cô đối với trẻ con luôn là không có cách, vì ngăn cản tiểu quý không ngừng dùng nước mũi vẽ loạn mình, cô nghiêm túc nhìn Quý Hiểu Đồng, chăm chú mở miệng: "Tên hải tặc trên thuyền kia không qua đáng sợ, chỉ quanh quẩn một chút thôi!"

Ngẫm kỹ, tiểu quý này tám phần là người trong nhà không rành, ném cho Quý Hiểu Đồng trông, cậu ta chịu đưa nó đến sân chơi, còn đi chơi dù rõ ràng sợ tàu lượn, thật ra nội tâm cậu ta rất mềm mại đi. . Nghĩ như vậy, Thường Tiểu đã cảm thấy oán hận phai đi không ít.

Quên đi, chơi cùng bọn họ thôi.

Quý Hiểu Đồng nhìn cô, thật lâu, mất thấy tiểu quý vẫn khóc rống không ngừng, chần chờ một chút, sau đó rõ ràng hơi cứng ngắc, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp, như đinh chém sắt nhìn chăm chăm tiểu quý nói: "Một lần cuối cùng."

Mẹ nó, Thường Tiểu chắc chắn hiểu kì, nước mắt Jack thu lại giống như ảo thuật.

Thường Tiểu nghe nói nước mắt vũ khí của phụ nữ, cảm thấy bản thân mình nên xin Jack chỉ bảo một chút tuyệt kĩ này. Cô đưa cậu nhóc cho nhân viên nhờ trông hộ, rồi cùng Quý Hiểu Đồng lên thuyền hải tặc lần nữa, lúc thắt chặt dây an toàn mới phát hiện đã quá muộn để đổi chỗ ngồi, Thường Tiểu chần chờ một chút rồi nghiêm túc đề nghị: "Cậu có thể bám cái lan can này, không được bắt đùi tôi."

". ." Cậu ta trầm mặc một hồi, âm thanh buồn bực, sau đó. . .

Khi thuyền hải tặc lắc lư, Thường Tiểu không nói hai lời đem tay đặt lên đùi Quý Hiểu Đồng, cách quần hung hăng néo một néo, xuống tay không chút lưu tình!

A a, "Sợ quá a a!" Thường Tiểu rống to, sợ chết người!

Dù sao... Báo thù thì sao, lúc nên ra tay thì nên ra tay!

Buổi chiều, Thường Tiểu thuận nước đẩy thuyền cùng Quý Hiểu Đồng cộng thêm tiểu quỷ kia sánh vai đi bên nhau.

Không cần xếp hàng quả thật như thiên đường, chơi cái gì cũng vui tràn trề. Thường Tiểu vốn là còn rối rắm ở trong lòng nhưng giờ một chút xú buồn bực đều trở thành hư không, không thể không nói, cô thích một ngày này.

Jack chạy một ngày, dù sao cũng mệt mỏi, vô cùng thân thiết quen thuộc với Thường Tiểu, cả một buổi chiều hoàn toàn bỏ rơi “lão đại” của nó bám dính vào Thường Tiểu đi chơi, bây giờ mệt mỏi nằm trên vai cô ngủ thiếp đi.

Thời tiết còn nóng bức, Thường Tiểu công tiểu Jack đi một đoạn không xa đầu đã đầy mồ hôi, cũng là cam tâm tình nguyện mặt luôn mỉm cười.

Bóng chiều tà, nhu hòa ấm áp bao phủ lưng cô, dát lên khuôn mặt thanh tú một tầng màu đỏ quýt nhạt nhợt ánh sáng, bên tai còn tràn đầy âm thanh náo động một ngày trời qua...

Đó là gò má mà Quý Hiểu Đồng chưa bao giờ chú ý tới... Không khỏi nhìn cô, hơi ngẩn ra, cảm thấy trong lòng dịu dàng ngây ngất hiện ra một dòng nước ấm, nhất thời không thu tầm mắt về...

"A... Nếu Dư Phi ở đây thì thật tốt."

Cô gái được ánh trời chiều bao phủ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, phát ra cảm khái.

Cậu ngẩn ra... Có mấy phần hốt hoảng thu hồi tầm mắt, cuối cùng chợt cảm thấy buồn cười nghênh đầu ngắm những mũi kiếm sắc nhọn từ mặt trời phóng xuống.

Đúng vậy, cũng đã là cô gái của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Dư Phi Dư Phi

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Cuối tuần này, Thường Tiểu gọi điện thoại cho anh cả đã sống riêng, vừa đọc số thẻ ngân hàng vừa khóc than, cuối cùng ôm theo lòng cảm ơn trở về nhà.

Nhưng vừa về tới nhà Thường cô nương oán niệm thiếu chút nữa ăn không ngon, tiền cô thế mà cùng với mọi người trong nhà liên kết với nhau không để ý đến cô, rõ ràng còn đang tức giận chuyện cô đi du lịch mà không xin phép.

Thường Tiểu đau xót thở dài, bới vài miếng cơm, trở về phòng ngủ già làm thi thê.

Cô vừa nằm vừa nghĩ đến Dư Phi, nghĩ tới anh đã mấy ngày không liên lạc, lòng buồn phiền tui thân, có phần đứng ngồi không yên.

Bỗng dung sinh ra một loại cảm giác hoảng hoảng hốt hốt không rõ ràng, giống như là một khắc trước cô vẫn cùng Dư Phi bập bênh trên sóng biển của Thảo Hải, cô rúc vào trong ngực anh... Nhưng nháy mắt, cái gì cũng không thấy.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên hốc mắt hơi ướt, nhưng cuối cùng không rơi lệ.

Thứ bảy, Thường Tiểu vì muốn lấy lại ấn tượng tốt đẹp, sáng sớm làm vệ sinh trong nhà, lúc dọn dẹp phòng vệ không tự chủ soi soi gương, nhớ tới mình trong mắt mẹ Dư, thở dài một tiếng.

Sau đó cô dọn dẹp tâm tình, tiếp tục quét sân kéo đất lau bàn, làm xong sửa sang lại tủ sách, lôi bản thảo tiểu thuyết mình viết lần đầu tiên ra, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi đọc...

Thường Tiểu vừa đọc vừa 囍, không ngờ khi còn ngây ngô, chữ viết lại thê thảm không dám nhìn thẳng như vậy... Dĩ nhiên, chữ cô bây giờ cũng không hơn được bao nhiêu... ==

Cho đến khi cô phát hiện ra tấm ảnh tập thể lớp ố vàng kẹp trong laptop...

Thật ra thì không chỉ một lần xem tấm hình này, cô đứng chính giữa hàng thứ hai cùng các bạn nữ, cười rất rực rỡ. Mà Dư Phi đứng ở bên trái hàng thứ tư cùng các bạn nam, khúc miệng là nụ cười mỉm cô quen thuộc nhất, nhưng tầm mắt anh không hướng về ống kính.

Trước kia cũng không có cảm giác, hôm nay nhìn kỹ, tầm mắt của anh hình như rơi vào...

Trên người cô?

Anh đang nhìn cô?

... Anh đang nhìn cô.

Tự dưng hốc mắt Thường Tiểu chưa xót, như là phát hiện một bí mật động trời, trước kia cảm giác anh chụp hình không chuyên tâm, cho là anh trời sinh chính là một người như vậy, cô bắt đầu liều mạng tìm những tấm hình của bọn họ trước kia, chỉ có mấy tấm, nhưng anh luôn giống như theo thói quen nhìn túm lấy bóng dáng cô.

Anh đang nhìn cô.

Cho nên đột nhiên cô nghĩ đến, thật ra cô chưa từng rủ anh chụp chung, chưa một lần nào.

Hốc mắt Thường Tiểu ửng hồng, bỗng dưng phát hiện mình, thực sự rất nhớ, rất nhớ anh...

Hít sâu một hơi, cô vọt tới đầu giường cầm điện thoại lên, bấm dãy số đã thuộc lòng từ lâu, nhưng phút giây này khi điện thoại được kết nối, tự dưng cô lại nhớ tới mẹ Dư, cúp máy, nước mắt bỗng lăn dài.

"Dư Phi, chúng ta phải làm sao bây giờ..."

Thường Tiểu đang khóc đến đau lòng, đột nhiên một tiếng thở dài truyền đến: "Khóc như đang đưa ma vậy."

Cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy anh ba Thường Nhạc không biết từ lúc nào đã yên lặng tựa cạnh cửa. Thường Tiểu liếc anh trai một cái, nước mắt liền như được mở nắp cống, thế nào cũng không kìm nổi.

Thường Nhạc đứng một hồi, đột nhiên lấy di động ra gọi cho ai đó, nói một câu: "Em nghe đi", rồi đưa di động cho Thường Tiểu. Trước khi đưa thì nói với người bên kia: "Cậu xem nên làm thế nào đi."

Thường Tiểu cảm thấy da đầu tê rần, đột nhiên ý thức được cái gì, chợt đứng lên muốn đẩy Thường Nhạc ra ngoài, thế nhưng anh lại đứng thẳng tắp, đưa di động đưa cho cô nói: "Dù sao hai người cũng nên đối mặt."

Thường Tiểu lắc đầu, xoa xoa nước mắt, không biết nên đối mặt thế nào.

Thường Nhạc chắc một tiếng, đánh một cái vào gáy cô, giọng điệu nóng nảy: "Khóc suốt một cái rầm, khi còn bé cũng phải công dạy mi!"

Thường Tiểu bị đánh đến hơi mù mịt, nước mắt đã chẳng nhìn anh ba của cô, dừng một chút, bỗng dưng đạp anh một cái.

Bây giờ Thường Nhạc mới thở ra một hơi, cau mày nhét mạnh di động vào tay cô, sau đó lại vỗ nhẹ gáy cô: "Sau đó nhớ sang phòng anh dọn dẹp sạch sẽ."

Một khắc sau trong phòng anh vọng ra tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Thường Tiểu cầm điện thoại di động, nhìn trạng thái vẫn duy trì trò chuyện trên màn hình, hít hít mũi vẫn là quyết định sẽ thương xót tiền điện thoại của anh trai, sau đó mới chậm rãi đưa di động lên tai.

Cô nhìn thấy trên màn hình hiện lên: em rể.

Trong lòng hơi bị nhột, nghĩ tẹo nữa sẽ đá Thường Nhạc thêm một cước.

"Aizz..."

Cô vừa nhận điện thoại, tự dưng Dư Phi khe khẽ thở dài.

Cô nghĩ thầm có lẽ Dư Phi vẫn đang chờ ở đầu kia, có lẽ là nghe được tiếng hít thở của cô, nhưng tự nhiên than thở là có ý gì, không khỏi hơi tức giận, khàn giọng hỏi một câu: "Anh than cái gì?"

"Em không quan tâm anh đang đau lòng?"

Giọng anh cứ nhàn nhạt như vậy, thậm chí không một gợn sóng, nhưng lại có thể làm cho nước mắt cô quay trở lại, vội oán hận nói: vốn lại đưa tới nước mắt của nàng, vội hận hận nói, "Lúc này, anh đừng có nói năng ngọt xót..."

"Lúc này là lúc nào?" Giọng điệu anh rất cuộc có gợn sóng, sau đó nghe anh nghiêm túc nói: "Thường Tiểu, anh muốn gặp em."

Cô chần chờ... sau đó nói: "Gặp, sau đó thì sao?"

“Bối vì anh nhớ em...” Anh nói thật êm ái, “Lí do này không đủ sao?”

Đù. Cô dùng sức nhắm mắt, lau nước mắt, nói với anh: "Gặp ở chỗ cũ."

Thật ra thì cô nói vậy thôi, lúc nói lời này thật ra thì đầu óc có hơi trống rỗng, sau đó lau nước mắt, mang giày ra cửa.

Suy đi nghĩ lại vẫn đem theo di động của mình.

Lúc ra cửa cô nghĩ, nếu Thường Nhạc ngăn cản, cô sẽ dùng chiêu phòng bội sắc lang đập anh, còn phải gõ đầu nữa. Nhưng Thường Nhạc không có lương tâm lại đang chơi điện tử trong phòng.

Như vậy, đi đâu đây?

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều nơi, thí dụ như nơi này, thí dụ như nơi đó, nhưng sau cô lại nghĩ, rốt cuộc là cô thích anh từ bao giờ, từ khi nào...

Cô biết tâm tư của anh, nhà anh cách nhà cô không xa, có lẽ là ngay lúc cô cúp máy, hay có lẽ là sớm hơn, khi anh nói muốn gặp cô, đã chuẩn bị ra cửa, muốn chặn cô ở cửa.

Cho nên cô chuẩn bị xong lời muốn nói, chỗ cũ không phải dưới nhà cô.

Dưới nhà anh mới đúng.

Nhưng cô lại không muốn đến đó, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cô nhớ ra lần đầu tiên thấy anh chính là ở trường thi, ngày đó ánh mặt trời sáng rõ hơn hôm nay...

Vì vậy sau khi ra khỏi cổng lớn cô liền nhắm mắt bắt đầu chạy, chạy thẳng một đường.

Đó là trường trung học thứ sáu của thành phố, học sinh cứ theo lễ thường đi học, nơi thi ngày đó là phòng học, hôm nay có rất nhiều học sinh trong phòng, cổng trường khép chặt, bác bảo vệ nhàn nhã lật báo.

Cô thở hổn hển, mồ hôi chảy dọc theo trán, ướt cổ áo.

Cô đi vòng quanh bên ngoài trường, vì kiến trúc cũ kỹ, tường rào cũng không cao, cô tùy ý tìm một chỗ bật lên nhảy vào, sân trường không có ai, các lớp học thi thoáng truyền ra tiếng đọc sách oang oang.

Bãi tập sau dãy lớp có học sinh tập thể dục, rất sinh động.

Cô đứng trên sân trường đột nhiên cảm thấy mờ mịt.

Sau đó sau lưng truyền đến âm thanh người từ tường nhảy xuống đất.

Cô quay đầu lại ——

Dư Phi đang ở phía sau cô.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ anh đầu đầy mồ hôi.

Không lừa người, đã nhiều năm như vậy, chưa từng nhìn thấy. d.d.l.q.d.

Nhưng hôm nay anh đầu đầy mồ hôi, tóc hơi xốc xếch, không biết vì sao còn có một chút một chút tiều tụy, nhưng gương mặt và tinh thần lại rất tốt, vẫn là khuôn mặt anh tuấn, tùy ý phất tay một cái, lui về phía sau xoa xoa eo, nhìn cô.

Cũng là cảnh đẹp ngoài dự đoán.

Không biết vì sao, Thường Tiểu cảm thấy, gặp mặt như này, không cảm thấy vui mừng chút nào.

Nhưng trong lòng ấm áp.

Anh bình tĩnh đứng đối diện, khề thờ dốc, sau đó từ từ đến gần cô.

Sau đó anh nói chuyện: "Tiểu cô nương, em đang tùy hứng."

Hốc mắt cô nóng lên, nói: "Lão Đầu mục, anh đang ăn gian."

Bỗng dưng anh giương môi cười một tiếng: "Em nói xem, thầy giáo xách em ra trường thi không biết có còn ở đây hay không? Có lẽ về sau chúng ta có thể mời ông ấy ly rượu."

Cô hơi dừng lại: “Người và vật đã không còn,” sau đó duỗi ra ngón tay đếm, “Ba năm cấp 2, ba năm cấp ba, đại học... Chúng ta quen biết... Umh, bảy năm rồi.” (Có lẽ là cô ấy muốn nhắc đến bảy năm định mệnh trong tình yêu, thông thường các cặp đôi yêu lâu sẽ chia tay vào năm thứ bảy, nếu không chia tay sẽ ở bên nhau mãi mãi)

“Ừ.” Anh chỉ cười không nói. Thoải mái đi tới sóng vai với cô.

Cứ thể đi từ từ với anh. d.d.l.q.d.

Queo khúc quanh, ngắm dung nhan của các tiểu chính thái (chỉ các thiếu niên dễ thương) loli (chỉ các bé gái) đang chơi đuổi bắt, đột nhiên Thường Tiểu cảm khái: “Bây giờ bọn trẻ lớn nhanh thật.”

Anh cười cười.

Cô cứ nói băng quơ, nghe được tiếng Piano không biết từ đâu truyền tới, đột nhiên nói: “Dư Phi anh đàn dương cầm cho em nghe đi, em muốn nghe “Định mệnh”, “Hò thiên nga”, còn có cái gì mà nhạc nhẹ, trầm tư khúc, mộng ảo khúc,... mà anh học rồi nữa.” (mấy cái thuật ngữ âm nhạc bạn nào hộ mình với)

Đột nhiên anh trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng nhìn cô: “Anh cho là cả đời em sẽ không mở miệng,” anh nhìn cô, “Thường Tiểu, em chưa bao giờ yêu cầu anh cái gì.”

Hốc mắt hơi ướt át.

Dư Phi từ từ đến gần, tay sờ sờ tóc cô, sau đó nhẹ nhàng lần theo sờ sờ gương mặt, nàng ngu ngơ nói: “Có mò hỏi...”

Anh cười khẽ, đột nhiên nghe được giọng nói hỏi thăm mang theo hồ nghi: “Các cô cậu là?”

Thường Tiểu nắc một tiếng, vừa thấy là thầy giáo, ngay lập tức lời kéo Dư Phi nhanh chân bỏ chạy.

Tuy Dư Phi có cảm giác ứng phó không kịp, nhưng đối khách thành chủ rất nhanh, thế mà chạy vượt lên kéo cô chạy.

Trong lòng Thường Tiểu vừa buồn bực vừa cảm động.

“Đội đã nào...! Hai người chờ một chút ——!”

Chờ một chút cái con khi, chẳng biết tại sao Thường Tiểu mơ hồ cảm thấy vui vẻ, theo sau Dư Phi chạy trốn rất vui, hai người nhanh chóng leo lên bức tường rào lúc trước, chỉ thấy Dư Phi dừng lại, đỡ cô, để cho cô dễ dàng leo lên đầu tường, lật người nhảy xuống.

Sau đó anh cũng ba hai bước leo lên tường, Thường Tiểu nhìn quần áo anh cạo vào tường rào, lại so sánh với hình tượng thường ngày của anh, đột nhiên hung hăng đưa tay đập anh một quyền, co căng chạy.

Anh nói...

Cô chưa bao giờ dám yêu cầu anh.

Vậy ý anh là, anh đang đợi cô yêu cầu anh? Cô có thể không?

Lúc này cũng không phải chạy bao xa, cô lại dừng lại, quay người lại nhìn anh, hít một hơi, đột nhiên trở lại thực tế, cô nói: “Dư Phi, nhưng đi không thích em”

Dư Phi nhẹ nhàng cười: “Vậy anh thích em, lý do này đủ chưa?”

Cô đứng nơi đó, kinh ngạc nhìn anh, rất lâu, rất lâu mà không cách nào hỏi hèn.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mệt Mỗi Lắc Lồng

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Thường Tiểu cho là có tình yêu là có tất cả, vậy mà, giây phút nhìn thấy mẹ Dư, cô biết mình đã nhầm rồi.

Nhưng lần này có Dư Phi đứng bên cô, cho nên, cô tự nói với mình không phải sợ, nhưng mẹ Dư ôm ngực đứng ở cửa nhà cô lạnh lùng liếc nhìn cô, sao

có thể không sợ?

Thường Nhạc bày tỏ bất đắc dĩ buông tay, cũng không mở cửa.

Điều khiến cô không nghĩ ra là, Tăng Doãn Kiều cũng ở đây, giống như bí mật nào đó bị vạch trần, Thường Tiểu cực kì lo lắng.

"Cô... chưa về bên ấy à?" Cô 囧囧 lựa chọn nói chuyện cùng tiểu Kiều trước.

Không có ai để ý đến cô.

Mẹ Dư cũng không nói nhảm, thấy người, cũng không thêm đề ý đến những người đang đứng ở đây, chân đi giày cao gót tiến lên phía trước kéo tay Dư Phi: "Mẹ..."

Dư Phi đường đường một đáng nam nhi, nhưng cũng không thể dùng sức với mẹ của mình, đã có ý thuận theo rồi đi.

Nhưng Thường Tiểu không biết bị rút dây thần kinh nào, thế mà lại giữ chặt một tay của anh, không muốn anh đi.

Sức lực mẹ Dư đương nhiên không thể so với cô, thường xuyên tập luyện, khiến cho mẹ Dư giận đến mặt đỏ bừng.

Thật ra Thường Tiểu dám lấy một quả dưa chuột thế, cô hoàn toàn không có ý đồ chống đối mẹ Dư, nàng hoàn toàn chưa cùng Dư mẩu đối kháng ý đồ, vậy mà tay cứ tự động giữ chặt cổ tay Dư Phi, không kéo cũng không dặt, cũng không chịu nói ra. Mẹ Dư dù đã dùng toàn bộ sức lực, cũng không thể lôi kéo được con trai nhúc nhích.

Khóe miệng Dư Phi có một chút ý cười.

Uông Đạt lại mất hết sức lực, hung hăng xông đến chỗ Thường Tiểu dữ dằn một tiếng: "Cô buông tay!"

Thường Tiểu mất thấy đối phương thật sự quyết tâm, trong lòng đang giãy dụa...

"Ta nói cô buông tay! !"

Thường Tiểu nghe tiếng hô như vậy, tay liền tự động buông lỏng. Uông Đạt trở tay không kịp, giày cao gót dưới chân bị hẫng, lao đảo lui về sau một bước.

"Mẹ." Dư Phi cũng không cười giỡn được nữa, bước nhanh đỡ lấy bà.

Uông Đạt có loại lúng lúng bị mất hết mặt mũi ở trước mặt con trai, nhất thời không nhẫn nhịn được, giận đến đỏ mặt tía tai, giọng nói đau thương, đáng vẻ vô cùng đau đớn cứ thế lộ ra: "người liên có vẻ tự dưng vô cùng đau đớn bộ dáng ra ngoài, "Ta ngâm đắng nuốt cay đứt ruột đẻ con, nuôi con lớn lên, hôm nay con lại vì người ngoài, lại có thể, lại có thể..."

Nụ cười của Dư Phi hoàn toàn biến mất, khẽ cau mày.

"Con có phải muốn giết chết ta con mới vừa lòng?" Lời nói này của Uông Đạt hiển nhiên là hơi quá câu. Bà ta cũng không để ý: "Vậy bây giờ con đi theo ta, hay là vẫn tiếp tục ngây ngô bên cạnh cái đứa không ra nam không ra nữ này? Hả?"

Dư Phi mím chặt môi mỏng, cuối cùng nhìn Thường Tiểu một cái: "Anh đi trước." Cũng không trực tiếp trả lời Uông Đạt.

"Dư Phi..." Ở phía sau Thường Tiểu kêu lên một câu, khẽ nhếch miệng, cô muốn nói, em không phải có ý.

Không ngờ Dư Phi lại nghiêm mặt xoay người lại, ước chừng chưa điều chỉnh được vẻ mặt, nghiêm trang đến đáng sợ, âm điệu cũng cứng nhắc không có tình cảm: "Anh biết rồi, em cứ về trước đi."

Thường Tiểu nhìn bóng lưng ba người bọn họ rời đi, đột nhiên có một loại ảo giác...

Lần này anh đi, anh và cô, sẽ không thể trở về...

**

Sau đó Thường Tiểu trải qua mấy ngày sa sút tinh thần, thỉnh thoảng tiên cô sẽ gọi điện kiểm tra, cô luôn cố gắng cười trong điện thoại, nhưng ai cũng nhận ra cô rất khác với trước đây.

Dung Lan Thiên Thiên vẫn muốn khuyên cô, nhưng khi Thường Tiểu nói chuyện cùng họ, luôn cố ý bình tĩnh mười phần, cười cực kì phóng khoáng, nói đạo lý lớn cái gì, cô đều gật đầu tán thưởng vô điều kiện, cũng không biết là hiểu hay là giả bộ hiểu, hoặc cũng có thể là giả bộ không hiểu, gần như chỉ những lúc quay lưng đi, một người cô đơn vắng vẻ núp một góc.

Thật khiến cho người ta đau lòng.

Trên thực tế, trong lòng các cô đều biết, mấy ngày nay Dư Phi không hề gọi điện thoại tới.

Dung Lan và Thiên Thiên thật sự không có cách nào, chỉ dám len lén lúc tiền cô gọi điện tới, nhỏ giọng báo cáo tình huống. Còn lại, cũng chỉ có thể dựa vào các cô tự mình giải quyết.

Liên tiếp hai tuần, Thường Tiểu đều về nhà, ngoan ngoãn đợi trong nhà, không đi đến đâu.

May là một đám đàn ông thần kinh thô trong nhà đều nhận thấy khuê nữ này không ổn, thỉnh thoảng hỏi các câu đại loại như có muốn đi đâu chơi hay không, cô đều một mực nói không đi.

"Có phải con thật sự thích nó hay không?" Chủ nhật, tiền cô từ bên ngoài trở về, mạnh mẽ vang dội, trực tiếp hỏi một câu.

Trong khoảng thời gian này con gái không vui, bà không phải không nhìn ra, nhưng là không đến nỗi phải mấy người đàn ông trong nhà trái một câu phải một câu khuyên bảo.

Thường Tiểu thậm chí không nghe rõ câu hỏi, liền gật đầu theo phản xạ có điều kiện.

Tiền cô á một tiếng, "Vây được, mau chỉnh đốn lại bộ dáng này, đi theo ta."

Thường Tiểu liền xui xẻo hồ đồ đi theo tiền cô đến dưới nhà Dư Phi, bỗng dưng cặp mắt tròn tròn, cảm giác có một dòng lạnh lẽo từ lòng bàn chân nhảy lên ngực, chuyển hóa thành nhịp tim dồn dập, quay đầu muốn đi.

Tiền cô nín cô lại, ôn ào: "Đồ vô dụng, lão nương dạy dỗ con thật vô ích!" Sau đó liền lôi kéo cô lên nhà.

Thường Tiểu bị buộc đi hai bước, đương nhiên không dám dùng sức mạnh với mẹ, chỉ đành phải cắn răng cứng rắn đi lên, lúc vào thang máy, tiền cô nhìn mấy cái nút, mặt nghiêm túc ý bảo cô đi nhấn...

Thường Tiểu suy nghĩ một chút, liền nhấn sáng tất cả các tầng... ==

Tiền cô tối mặt, hít một hơi ngược lại không nói gì, mà là nhìn cô thật sâu, nhìn không thấu ý nghĩ.

Thường Tiểu trầm mặt, nhà Dư Phi ở tầng chín, cô từng ra vào nhiều lần, thậm chí còn nhớ lần đầu tiên đi theo Dư Phi vào thang máy rất hưng phấn, vì mặc dù cách nhau không xa, nhưng chỗ nhà mình kiến trúc cũ kĩ không có thứ đồ chơi thang máy này.

Hôm nay thang máy đến mỗi tầng lại dừng lại, cô nhìn cửa thang máy mở ra đóng vào, đột nhiên trong lòng căng thẳng, không hiểu sao lại hơi sợ hãi, thấp giọng đề nghị: "Mẹ... Chúng ta về đi. Hay là, hôm nay con sẽ nấu cơm cho mẹ?"

Tiền cô nhìn cô một cái, mắt thấy cô ngay cả xưng hô thật lâu không dùng cũng mang ra, đột nhiên thờ dài, nâng tay vỗ tóc roi lùa xoa trên trán cô: "Tiểu Tiểu, mẹ không có ý khác, lúc đặt tên này cho con, là muốn con luôn mở miệng cười, thật vui về..."

Sau khi nghe xong hốc mắt Thường Tiểu hơi ướt, nghĩ tới mấy ngày này một mực trốn tránh, khề cắn răng, đột nhiên hăng hái gật đầu.

Thời điểm cửa nhà Dư Phi mở ra, long mày xinh đẹp của mẹ Dư nhảy lên, sau đó liền không mở cửa sắt bên ngoài, đứng bên trong cửa, khề nhếch môi, có lẽ bởi vì xung đột lần trước mà không thêm đề ý đến tiền cô: "Ồ, là Thường Tiểu sao, lại tới để bị sập cửa vào mặt sao, da mặt này, học ai vậy, thật dày nha."

Mặt Thường Tiểu cứng ngắc, cách cửa sắt, bỗng dưng làm một đại lễ 90°, sau đó đứng thẳng tắp, một bộ dáng nghiêm chỉnh đợi, rống: "Dì mạnh khỏe!"

Mẹ Dư ngớ ngẩn, dường như cảm thấy có phần hoang đường giật giật khóe miệng: "Khỏe cái gì mà khỏe, mẹ con hai người giống như đi đòi nợ, có thể khỏe thế nào?"

Tiền cô hít một hơi, lui về phía Thường Tiểu, nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay cô, thẳng tắp nhìn về mẹ Dư, đi thẳng vào vấn đề, lời nói vẫn còn coi là bình tĩnh: "Khuê nữ nhà chúng tôi là một đứa bé ngoan, người chịu khó, rất chân thật, nói ra cũng là sinh viên trường đại học danh tiếng, tuổi cũng cỡ Dư Phi nhà bà, nếu bà có ý kiến với vẻ ngoài của nó, trở về tôi sẽ bảo nó học tập bạn bè..."

"Học cái gì chứ, " mẹ Dư cắt lời, liếc Thường Tiểu một cái, sau đó liền cười một tiếng: "Trị ngọn không trị gốc, khuê nữ nhà bà không phải đáng về kia sao?" Liền bày ra vẻ muốn đóng cửa.

Tiền cô tiến lên một bước, cổ găng ngăn trở bà ấy. d.d.lq.d.

Thường Tiểu liếc thấy bước đi của tiền cô hình như khề lão đạo, nhều đầu lông mày, tiền cô đã đứng vững cướp lời: "Chuyện tình của người trẻ, cũng không cần mấy bà già này phải nhúng tay, bà tội gì làm khó bọn họ?"

"Làm khó bọn họ?" Cả câu không biết mẹ Dư nghe lọt được bao nhiêu, "Con ta từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời của ta, hôm nay vì cô ta đã ba lần bốn lượt chống đối, tại sao bà không nói với con gái bảo bối của bà, để cô ta đừng có xúi giục con ta làm khó ta? Còn nữa, lần trước là ai đẩy ta xuống đất? Nếu con ta thật sự đưa cô ta cưới vào cửa, không phải ta ngày ngày lo lắng sợ hãi hay sao? Đầu ta không cao bằng nó, hơi sức cũng không bằng, đánh thắng sao được?"

"Con sẽ không..."

Tiền cô lôi kéo Thường Tiểu: "Ta dạy dỗ con gái, tuyệt đối sẽ không làm ra loại việc đại nghịch bất đạo này... Dù sao..." Bà khẽ cắn răng hình như muốn phân bác cái gì, nhưng lại nghĩ đến cái gì đành nuốt xuống.

"Dù sao cái gì? Hừ, ai biết?" Mẹ Dư đứng lý không tha người, nhẹ nhàng xuy một cái: "Dù sao đại học nói yêu đương, có mấy người có thể thành công? Sớm đẹp đi, ta không cần hai mẹ con nhà bà tới cửa chỉ trích ta."

"Con không có." Đột nhiên Thường Tiểu chen vào nói.

Bỗng dưng mẹ Dư cười cười: "Thường Tiểu, hiện tại ta đang nói chuyện với mẹ cô." Trong lời nói không thiếu ý tứ chỉ trích cô "người lớn nói chuyện trẻ con không được chen miệng vào".

"Con không xúi giục Dư Phi làm khó người." Thường Tiểu nói lời cần nói, lại cường điệu.

"Nhưng ta thấy có chuyện như vậy!"

"Là Dư Phi nói thích con đấy!" Đột nhiên Thường Tiểu đánh giọng nói, thân hình anh tuấn một mét bảy đối diện cùng mẹ Dư, "Là anh ấy nói muốn ở bên con, là anh ấy nói đợi con..." Trong chớp mắt cảm xúc của cô trở nên kích động: "Là anh ấy nói con hãy tin tưởng anh đấy!"

Nói xong cô hít sâu một hơi, nấc hơi ửng đỏ nhìn mẹ Dư, thân thể có một chút cứng ngắc, sau đó hít hít mũi đánh giọng nói: "Dì, nhờ người nói với Dư Phi, hãy giải quyết ở chỗ người trước, đừng tới tìm con nữa!"

Tiền cô sững sờ nhìn tự con gái mình, hiển nhiên hơi bị cô dọa rồi. d.d.l.q.d.

Ba Dư không biết nhảy từ góc nào ra, đáng vẻ kia không biết nghe được bao nhiêu, đứng ở sau lưng mẹ Dư nhìn sang bằng ánh mắt không hiểu.

Thường Tiểu hai tay thẳng theo chỉ quần, mạnh mẽ làm một đại lễ 90°: "Con chào bác!"

Tiếp theo âm thanh không còn bị kìm ở lồng ngực nữa, cả tầng đều có thể nghe thấy rõ ràng: "Rất xin lỗi đã quấy rầy!" Theo đó cô lại hít sâu một hơi: "Người có thể đóng cửa, dì!"

Cuối cùng cô hơi cứng ngắc xoay người lại, từ phổi hô một tiếng: "Mẹ ——!" Nước mắt đã đảo quanh ở trong hốc mắt, âm thanh khó tránh khỏi lộ mấy phần run rẩy: "Chúng ta đi! !"

Cái gì?

Tiền cô cũng có cảm giác không giải thích được bị con gái lôi kéo ra cửa thang máy, nhưng vào lúc bị đưa vào cửa thang máy, Thường Tiểu đứng chậm rãi đóng cửa thang máy ở ngoài, cứng ngắc gật đầu một cái, nặn ra một nụ cười: "Mẹ, con đi cầu thang!!"

Sau đó Thường Tiểu liền xoay người từ từ chạy vào cửa cầu thang, bắt đầu nhanh chóng xuống tầng.

Đến khi đáng vẻ tiền cô nóng nảy ra khỏi thang máy, vừa ra đến cửa, đúng lúc bà thấy bóng lưng Thường Tiểu thon dài chạy như điên, giật mình, cảm thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Ngọt Ngào Như Mật

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Thường Tiểu không biết nên đi đâu, cô chạy như điên không mục đích trên đường lớn.

Nước mắt thật nhiều thật nhiều, cũng không cách nào chảy xuống.

Bởi vì mẹ nói, chỉ hy vọng con miệng cười luôn mở, thật vui vẻ...

Nhưng là, tại sao tim cô lại đau thế này? Đau đến ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cô không hiểu, tại sao người trưởng thành, lại có nhiều, rất nhiều phiền não đến như vậy.

Cô không hiểu, tại sao mẹ Dư không thích cô, cô cũng chỉ là không cần thận thích con trai bà.

Cô rất biết điều, nhất định sẽ nghe lời mẹ Dư mà.

Cũng không biết chạy bao lâu, chạy đến toàn thân mềm nhũn, cô có chút bi thương ôm cột đèn bên đường lớn, muốn khóc lớn một hồi, ô ô... Bởi vì cột đèn thật sự rất bản...

Cô hít mũi một cái, hai mắt mờ mờ nước kính ngác nhìn đám người xa lạ trước mắt qua lại không ngừng, nhìn tầng tầng lớp lớp nhà cao tầng, đột nhiên cảm thấy mình thật lẻ loi.

Tìm phiêu du ở nơi nào đó, mắc lại, không tìm được chốn nương tựa.

Điều duy nhất cô có thể làm, là cắn răng, thở một hơi, không cho nước mắt chảy xuống.

Thường Tiểu cứ như vậy đứng ở trên đường phố ồn ào náo động, nặng nề thở hổn hển, cho đến khi không thở nổi... Mới cảm thấy tốt hơn một chút, mờ mịt hoàn cảnh xa lạ xung quanh mình, vừa vận nhìn thấy đầu đường liền rẽ sang, nhìn thấy vạch kẻ đường thì băng qua đường... Bỗng nhiên phát hiện thành phố cô đã sống hai mươi năm, thì ra là lớn như vậy, xa lạ như vậy, nhìn lại một góc quanh mình, hóa ra lại nhỏ bé như thế.

Ngắm lại sống mũi lại thấy cay cay, sờ trên người ngoài di động cái gì cũng không có, ngẩng đầu lên lần nữa, liếc thấy bên kia đường có quán nước giải khát châm chọc treo biển “Ngọt ngào như mật”, đi tới.

Là quán nước giải khát đấy. Rõ ràng hôm nay là cuối tháng mười rồi, rất nhiều nơi đã vào thu, nhiệt độ chợt giảm xuống, thời tiết vùng duyên hải này lại khăng khăng lặp lại, lạnh tầm vài ngày, lại nóng thêm mấy ngày, như hôm nay, mặt trời chiếu cao rực rỡ, cũng không biết có câu sau mưa thì thế nào thế nào (Chắc câu “sau cơn mưa trời lại sáng”), đây là ông trời đang châm chọc cô không phải nữ chính?

Thường Tiểu đi tới, vừa định vào cửa, không ngờ cửa tự động cảm ứng này giống như bị mắc kẹt cái gì đó, thế mà không nhúc nhích.

Bắt nạt người ta!

Cô nhẫn nhịn đứng chờ một lúc, không phản ứng...

Rời đi, lại đến gần, không có phản ứng...

Vì vậy cô hơi dùng sức đẩy cửa, vẫn không có phản ứng...

Thường Tiểu uất ức đến nổi suýt thì rơi nước mắt, đi con bà nó, con gái lớn lên giống con trai không thể vào có phải hay không! Cô ghen một bụng hận ý, cứng đờ đứng ở cửa, tiền lùi không được.

Nhân viên phục vụ rút cuộc cảm nhận được oán khí mãnh liệt của Thường Tiểu, đi đến còn cách hai ba thước, cửa kính giống như có linh tính... Mở ra!

Thế mà lại mở ra!

Nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, bắt nạt người a! Thường Tiểu hít sâu một hơi, ưỡn ngực thóp bụng ngẩng đầu mà bước qua trước mắt nhân viên phục vụ, cô cho dù uất ức! Cũng muốn uất ức có tôn nghiêm! Mắt thấy người phục vụ kia ở cửa ra vào đi tới lui thật nhiều lần làm thí nghiệm, thế mà cửa kính một lần cũng không kẹt...

TM công nghệ cao cút đi!

Song trải qua khúc nhạc đệm này, bao nhiêu buồn phiền tích tụ trong lòng đều được hòa tan, cô xem thực đơn gọi mấy phần đồ ngọt đẹp mắt, sau cùng lấy di động xem danh bạ muốn tìm người đến trả tiền, tìm tới tìm lui, vậy mà lựa chọn bấm số Quý Hiểu Đồng.

Đại khái... Thì không muốn khiến Thiên Thiên Dung Lan quá lo lắng thôi. Thường Tiểu nghĩ thầm.

Ừm, chỉ là từ sau lần gặp ở sân chơi kia... Quả thật bọn họ chưa nói chuyện với nhau.

Điện thoại vang lên thật lâu, lâu đến mức cô xem chút cho rằng tên kia quyết tâm không để ý đến cô nữa, đột nhiên có người nhấc máy... Đột nhiên cô ngờ ngẩn không biết phải nói gì, Quý Hiểu Đồng cũng không nói chuyện, hai người ở hai đầu dây im lặng.

Chỉ là sự im lặng này cũng không kéo dài quá lâu ——

"Có việc gì!" Đột nhiên tên kia rống đến, âm thanh rõ ràng có mấy phần nóng nảy.

Chẳng qua, nhờ giọng nói hơi hung hăng này, Thường Tiểu chợt tỉnh táo lại, á một tiếng, nói thẳng vào việc chính: "Cậu... Có tiền hay không?"

"Không có!" Sau đó cậu ta nặng nề hừ một tiếng, "Có rắm mau thả!"

"Tôi ở “Ngọt ngào như mật”.

"Mẹ kiếp!"

Thường Tiểu sững sờ, không biết đã nói cái gì mà tự dưng khiến Quý Hiểu Đồng khó chịu như vậy, chỉ nghe cậu ta nói: "Cô TM ngọt ngào như mật liên quan TM quái gì đến tôi!"

(Trong tiếng Trung từ 在 vừa có nghĩa là “đang” vừa có nghĩa là “ở”, chị ý nói đang ở quán “Ngọt ngào như mật”, anh ý tưởng là chị ý khoe “Tôi đang (cảm thấy) ngọt ngào như mật”)

Điện thoại liền bị cúp. Thường Tiểu choáng váng ba giây, liền... Liền lại uất ức. = =

Không đến một lát, chuông điện thoại reo lên, Thường Tiểu theo phản xạ ấn nút nhận, âm thanh Quý Hiểu Đồng đầu bên kia có loại khí thế như chẻ tre: "Nói! Muốn bao nhiêu?"

"Cái gì?" Lúc này đổi lại Thường Tiểu như rơi vào trong sương mù.

"Tôi nói tiền!" Cậu ta không nhịn được tiếp tục rống: "Cô muốn bao nhiêu?" Không đợi Thường Tiểu nói chuyện, cậu lại nói: "Mượn một trà mưòi! Nếu trả không nổi... Hừ! Tôi cho cô biết, cái mạng nhỏ của cô liền chơi xong!"

"..." Đầu này Thường Tiểu sững sờ ba giây, một hồi lâu... "Phốc ——"

"Cười cười cái đầu quý! Cười nữa, mượn một lấy 20!"

"Còn cười? Mẹ nó, 30!"

Nhưng đến khi cậu ta quát giá 40, Thường Tiểu vẫn là ngăn chặn không được bắt đầu bật cười, sau khi cười đáp trả cậu ta, nước mắt lại không khống chế được rơi xuống, có loại cảm giác phức tạp khó nói thành lời quấn quanh trái tim, chỉ cảm thấy, ở một buổi chiều như thế này, có được một người bạn như cậu ấy, nghe lời nói lộn xộn lung tung, cảm giác cũng không tệ lắm.

Ít nhất... có thể phân tán sự chú ý của cô.

**

Quả thực là Thường Tiểu lạc đường, ít nhất là khi nhân viên phục vụ hạ bút ghi chép địa chỉ quán “Ngọt ngào như mật”, một chuỗi tên phố, cô chưa từng nghe qua.

Nhân viên phục vụ chờ cô báo địa chỉ cho Quý Hiểu Đồng xong, vừa lúc mang lên một ly nước ngọt, khẽ mỉm cười với cô: “Bây giờ bạn gái mới đến sao?” Đưa mắt nhìn cô vừa xúc một thìa kem, tiếp tục mỉm cười: “Con trai thích ăn đồ ngọt giống bạn không nhiều lắm nhì.”

Bạn gái . . . . .

Con trai . .

Thường Tiểu giống như là bị hất một chậu nước đá lớn, từ đầu đến gót chân☹... = =

Há miệng, đột nhiên không có hăng hái đi cài cọ, đại khái trong mắt mẹ Dư mình chính là như thế, cười giả là chống đỡ, không nói gì, tiếp tục vui đầu ăn mẫn liệt.

Ăn đến mềm răng, dựa vào cảm giác cũng biết thời gian rõ ràng trôi qua không ít, lâu đến nỗi người phục vụ kia qua lại vài lần, đều quăng cho cô ánh mắt đồng tình, hình như chắc chắn cô bị “bạn gái” vứt bỏ.

Thường Tiểu hết thấy làm như không nhìn thấy, chỉ là thỉnh thoảng sẽ vượt vượt điện thoại di động, thấy ngắm ngoài cửa sổ, chờ một tên trước đây không lâu còn đối chọi gay gắt với cô tới đây lấy lấy tính tiền.

Aizz...

Mặt tiền quán này không nhỏ, Thường Tiểu ăn đến một mẻ liền nghỉ một chút, ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại phát hiện trong quán từng đôi từng đôi dường như đều là người yêu với nhau... Đột nhiên cười khổ, khó trách nhân viên phục vụ hiểu lầm, sau đó mạnh mẽ cưỡng chế bản thân không thêm nghĩ đến cô vừa chống đối mẹ Dư...

Cho dù thế nào, có phải cô dùng từ hơi quá đáng hay không? Vô luận như thế nào, năng tìm từ có phải hay không hơi quá đáng? Không thể dùng từ “công bằng” sao...

Có nên đi xin lỗi hay không?

Nhưng là, cô không hối hận. Bởi vì tiền cô trong lòng cô, luôn luôn là diễn viên nhiệt huyết trên sân khấu, mà không phải giống như vậy, vì con gái nói một câu, nhưng ngay cả cửa cũng không vào được.

Làm cho người ta cảm thấy rất, rất đau lòng.

Lại ngồi suy nghĩ lung tung một hồi, mắt liếc thấy có taxi dừng ở trước cửa, Thường Tiểu mới ở trong lòng suy đoán có phải Quý Hiểu Đồng hay không,

thì thấy anh ta bước ra từ ghế phụ, sau đó tùy ý dừng lại.

Hôm nay cậu ta đặc biệt lăng tữ với cặp kính mát, dưới ánh mặt trời những lọn tóc cong cong không kiềm chế được bay lên, xa xa nhìn lại, ngũ quan vẫn cứ hơn người như cũ.

Lần này vừa đứng, là khiến cho người qua đường rói rít quay đầu lại.

Quả đúng là kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt, Thường Tiểu than thở.

Chỉ thấy cậu ta nhìn chung quanh một chút, ánh mắt cuối cùng rơi vào biển hiệu ngoài cửa, nhú nhú mày, liền sai bước bước vào đây.

Sau đó...

"Bụp!"

Bị kịch xảy ra...

Hoàng tử ngốc nghếch đụng đầu vào cửa kính, kính mát lệch sang một bên rất tức cười, sau đó cả người cậu ta cũng cứng ngắc.

Thường Tiểu khê há to miệng, không tìm được âm thanh. . . . .

o(´ □ `)o

Thật ra thì chuyện như vậy Thường Tiểu có kinh nghiệm, bị thương không phải vấn đề, đây là vấn đề mặt mũi = ~

Nhìn lên từng cặp từng cặp trong quán, hoặc che miệng cười trộm, hoặc chưa hồi hồn, thật sự là... Mất mặt giùm cho cậu ta. Hoàn hảo vừa nảy cô không đập đầu vào, trong lúc nhất thời cảm giác được ông trời hôm nay vẫn còn chăm chú.

Quý Hiệu Đồng cảm giận gỡ kính mát xuống, lúc này mới thấy rõ cửa kính được lau sáng trưng, đáng vẻ giận đến phát run, cậu ta mạnh mẽ xoay người tròn mắt nhìn người đi đường cười trộm phía sau một cái, đột nhiên xoay người lại lại đá cái cửa này một cước trút giận. Nhưng thảm kịch vừa nảy cô gặp lại được phen tái diễn, cửa kính này bị đá một cước, tựa như cảm thấy không phục muốn đối nghịch với cậu ta, không nhúc nhích.

Vì vậy Quý Hiệu Đồng ghen một bụng tức giận, đứng ở cửa một lúc, không có phản ứng..

Cậu ta liền lui một bước về phía mặt trời nắng gắt, đi gần lại, vẫn không có phản ứng...

Cuối cùng cậu khê cắn răng, đột nhiên hung hăng cào tóc rối loạn, rống to: "Thường Tiểu, cậu lăn ra đây cho tôi... Tôi đéch thêm vào!" Đột nhiên cửa kính tự động mở ra, nhân viên phục vụ cười đi về phía cậu, rõ ràng còn cách vài bước... Điều này đương nhiên khiến cho Quý Hiệu Đồng lửa giận ngút trời, quơ kính thẳng rống: "Cái cửa nát gì đây? Thấy người đẹp trai là không cho vào có phải hay không?"

Âm thanh xuyên qua cửa truyền vào, tất cả mọi người ㄟ rồi, nhiều người còn hiếu kỳ nhìn đông nhìn tây, muốn nhìn một chút nữ chính trong truyền thuyết.

Thường Tiểu đã đang ôm bụng cười đến không kiềm chế được, cười đến miệng đều là mùi vị kem lạnh, sau đó hung hăng vỗ bàn, ngẩng đầu lên lần nữa thì thấy Quý Hiệu Đồng chẳng biết đi vào từ lúc nào, mặt xanh mét nhìn cô chằm chằm..

Chờ cho tầm mắt hai người giao nhau, cậu ta cũng không quan tâm nơi này theo phong cách nhã nhặn hay không, có phải thánh địa tình yêu hay không, hét lên: "Đừng có cãi! Cô xem cô chọn cái nơi tôi tàn thế nào!"

Thường Tiểu ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhìn lại một chút sắc mặt ㄟ của mọi người xung quanh, bắt buộc mình bớt phóng túng, đứng lên thay cậu ta kéo ghế ra, vỗ vỗ bờ vai, ý bảo cậu ngồi xuống.

Quý Hiệu Đồng hít sâu lập lại, sau đó hung hăng vỗ mắt kính lên bàn! Oán hận đặt mông ngồi xuống, bắt chéo hai chân, trừng cô.

Thường Tiểu lại hé miệng cười cười, ngấm lại kì thật rất kì quái, mặc dù cô tính cách giống con trai, nhưng bạn thân là con trai cũng không nhiều, thỉnh thoảng lại thoáng nghĩ có lẽ là mình cùng với Dư Phi cũng là loại quan hệ này, nên trong thời gian dài, Dư Phi đều chiếm cứ vị trí anh em tốt của cô.

Chỉ là, lúc ở cùng với Dư Phi không hề thoải mái, ở một chỗ cùng Quý Hiệu Đồng, mặc dù gay gắt, quyết liệt, nhưng chung đụng lâu, tâm tình không ngờ lại thả lỏng.

Đại khái bởi vì chính trực không sợ gian tà, thậm chí không cần bản khoản cái nhìn của người khác.

"Muốn ăn cái gì?" Thường Tiểu lật lật thực đơn, "Ăn kem tươi nhé." Hạ hỏa tốt.

Cậu ta liếc cô một cái, lại liếc tàn tích nơi nơi trên bàn, đoạt lấy thực đơn trong tay cô: "Tại sao cô có thể ăn kem ly, lại muốn tôi ăn kem tươi?"

Sau đó liền đưa tay gọi nhân viên phục vụ, chỉ thấy nhân viên phục vụ kia lại đang ở trước cửa kính đi đi lại lại thử độ nhảy, nghe tiếng gọi, vội vàng lấy một cốc nước lạnh, nhanh chóng chạy đến. d.d.l.q.d.

"Cái cửa kia nên đổi từ lâu rồi mới phải!"

"A..." Nhân viên phục vụ hơi 囧, đặt nước đá xuống, cười theo: "Cửa của chúng tôi, hôm nay có chút tùy hứng... Chỉ là đợi lần sau, tôi bảo đảm sẽ không còn vấn đề như vậy!"

"Hừ!" Quý Hiểu Đồng xem thường hừ một tiếng, chỉ chỉ thực đơn: "Cái này, cái này, cái này, cái này, còn có cái này! Với cả thu dọn cái bàn giúp tôi, nhanh nhé!"

Nhân viên phục vụ nhìn cậu ta một chút, lại nhìn Thường Tiểu một chút, sau đó lại nhìn cậu ta muốn nói lại thôi, mới gạt đầu một cái, "Vâng."

"Phục vụ này sao lại quái dị vậy chứ."

Thường Tiểu nhếch miệng cười: "Tôi biết rõ tại sao."

Quý Hiểu Đồng dựa lên ghế: "Cô cầm miếng, chớ quấy rầy tôi." Bụng nước đá trên tay uống một hớp thật to.

Thường Tiểu lườm cậu ta một cái, quyết định cho cậu ta một cú sét đánh chệch đôi người: "Bởi vì đồ cậu vừa gọi, lúc trước tôi đều gọi toàn bộ một lần. Anh ta (phục vụ) phát hiện ra một người con trai thích ăn đồ ngọt, cậu là người thứ hai hôm nay, cuối cùng là..." Cô nhún nhún vai: "Anh ta cho là cậu là 'bạn gái' tôi."

"Phụt ——"

Một miếng lớn nước đá phun ra —— Thường Tiểu lui cái ghế về sau một bước, bỗng chốc đứng lên, vỗ vỗ quần áo không thể may mắn thoát khỏi, gào lên: "Quý Hiểu Đồng, cậu không có chiều nào khác hơn sao? Sao cậu cứ nhắm chỗ tôi đứng mà phun!" Sau đó nhìn chỗ đồ ngọt còn lại trên bàn, "Mẹ nó, tất cả đều không ăn được nữa!"

Quý Hiểu Đồng ho hai tiếng mới thờ ờ: "Mẹ nó, cô bót làm tôi sặc đi!" Sau đó cúi đầu nhìn, "Mẹ nó! Đúng là không thể ăn!"

Sau đó ngẩng đầu trừng cô, hai người nhìn nhau mấy lần, ngớ ngẩn, sau đó chắc là tâm ý tương thông đi, đột nhiên đều lên tiếng bật cười. d.d.l.q.d.

Quý Hiểu Đồng nở nụ cười giống như mặt trời mới mọc, lúm đồng tiền mờ mờ hiện ra, đôi mắt cong cong, lông mi dài mà dày cuộn tròn, rất là mê người.

Thực sắc tính dã, Thường Tiểu khó tránh khỏi nhìn thêm một cái, thầm nghĩ lực sát thương này không nhỏ, vội xoay tầm mắt, sau đó hơi thu lại tâm tình lại ngồi xuống, nhìn mặt bàn lần nữa, thật sự là một đồng hồ hỗn loạn, nặng nề hừ một tiếng: "May mà lần này tôi tiếp thu kinh nghiệm, bản lĩnh nhanh nhẹn." Sau đó lại rất thành khẩn nói: "Tôi phát hiện, cậu cười lên thật đẹp mắt."

Quý Hiểu Đồng dừng một chút, đại khái suy nghĩ một chút ý tứ trong lời nói của cô, đột nhiên gương mặt thoáng qua một chút đồ ảm đạm, xì khê một tiếng: "Tôi lúc ngủ dậy không cười cũng rất đẹp mắt."

"Ừ, " Thường Tiểu đề tâm thật, "Đây cũng là sự thật."

"..." Không hiểu sao Quý Hiểu Đồng chợt lúng túng, đột nhiên đưa tay vỗ mạnh vào gáy Thường Tiểu: "Cô không muốn sống nữa à!"

"..."

Thường Tiểu bị đánh mà không giải thích được, ngăn người tức giận gờ tay, vốn là tay nắm quyền tính toán trả thù, lại thấy tầm mắt Quý Hiểu Đồng lệch sang một bên, bày ra vẻ mặt kệ rất không vui, cảm thấy có loại cảm giác không giải thích được quen thuộc, bỗng dưng nhớ tới một tiểu quý tử dưới khi xấu hổ, cũng có vẻ mặt này...

Da mặt cũng quá mỏng đi, ban đầu hôn cô một cái, cũng mặt đỏ tía tai, khó trách anh em cùng phòng đều nói rằng cậu ta là một tên ngây thơ...

Cân nhắc một chút, xem cậu ta lặn lội đường xa giúp cô trả tiền, quyết định tha cho một lần, chỉ là...

Thường Tiểu hung hăng ở trước mặt cậu ta cố ý chậm rãi bóp bóp nắm tay, mặc dù không ra được hiệu quả tiếng xương va chạm kéo kệt kệt kệt, nhưng có thể uy hiếp, tránh cho cậu ta cho rằng cô dễ bị bắt nạt.

Quý Hiểu Đồng về mặt coi thường

Rất nhanh điểm tâm ngọt được đưa lên, khẩu vị Quý Hiểu Đồng dĩ nhiên giống cô, xúc một thìa, không thêm quan tâm hình tượng, há to đưa vào trong miệng. Thường Tiểu ăn đã tương đối no, nắc một cái, khẩu vị không phải đùa thì chính là đậu đỏ, liền dừng lại nhìn Quý Hiểu Đồng ăn.

Da người này cũng quá tốt rồi, Thường Tiểu cảm giác bất bình nghĩ.

Quý Hiểu Đồng cố ý làm bộ như không thêm để ý ánh mắt cô, nhưng ánh mắt đã có điểm lay động, mùa hè phối hợp cùng kem ly, hòa tan rất nhiều phiền lo cho cô, nhưng sau đó chuông điện thoại di động reo lên, hiển thị cuộc gọi đến...

Lại làm cho tâm tình Thường Tiểu khó khăn khỏi phục được, trong khoảnh khắc ngã trở về đáy cốc.

Chương 37: Tranh Chấp

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đột nhiên Thường Tiểu có chút không muốn giọng nói của Dư Phi, làm cho hô hấp cũng có phần nặng nề, kinh ngạc ngăn người nhìn đi động.

Đã bao lâu? Lâu đến... Cô gần như sắp... Sắp tuyệt vọng.

Quý Hiểu Đồng cũng phát hiện cảm xúc của cô thay đổi, dừng lại động tác, nhìn sang, bình tĩnh nhắc nhở cô: "Điện thoại."

Thường Tiểu mang theo vẻ mặt nhờ giúp đỡ nhìn anh, hốc mắt lại hơi ướt át, cô sợ... Sợ bản thân mình khi nghe điện thoại, sẽ không kiềm chế được khóc lên... Tại sao yêu không thể là chuyện thật đơn giản chỉ của hai người?

Tại sao cô đi về phía hoàng tử không phải chỉ cần đi mấy bước đường, mà còn phải vượt mọi chông gai, lật Tuyết Sơn, qua sông lớn, giết cự long?

Điện thoại vì quá lâu không nhận mà dừng lại, không bao lâu, tiếng chuông lại kiên nhẫn không bỏ tiếp tục vang lên.

Lại nghĩ đến hôm nay cô vì tình yêu giãy giụa vô vị, mơ hồ lộ ra nụ cười khổ, nhắm nghe.

"Bây giờ đang ở đâu?"

Quả nhiên... Bây giờ nghe được âm thanh của anh, mũi cay xè, trực giác hẳn là muốn trốn tránh, cô trầm mặc một hồi, nhưng không biết nên nói cái gì.

"Hôm nay lên nhà anh, phải không?" Dư phi cũng không cố ý hỏi tới, chỉ là thuận nước đẩy thuyền chuyển đề tài. d..dl.q.d.

Nhịp tim Thường Tiểu bỗng tăng tốc, chần chừ một chút: "...Ừ." Tại sao... Anh không hỏi xem mấy ngày nay cô có tốt hay không...

"Mẹ anh nói gì?"

"...Không nói gì."

"Ừ," Âm thanh Dư Phi giống như bình tĩnh. "Vậy em nói cái gì?"

Đối mặt với sự bình tĩnh của anh, đột nhiên Thường Tiểu hơi sợ, anh luôn không một gợn sóng, một bộ dáng không đếm xỉa, cho nên trong thế giới của hai người, cô vĩnh viễn là người mất lí trí trước...

Khả năng không chế cảm xúc của hai người khác nhau như mức nước của lòng sông so với mặt biển, ngấm lại, đều cảm thấy... Đáng sợ...

"Em nói, em nói..." Thường Tiểu cảm thấy cổ họng khô sấp, đầu óc hỗn loạn bùng beng, mãi cũng không chấp vả được một câu đầy đủ, cô hoàn toàn không biết nên nói lại chuyện này với anh như thế nào, không biết làm thế nào để có thể diễn tả rõ ràng tâm tình của cô lúc đó, im lặng một lúc, biết rõ anh đang đợi câu trả lời của cô, vẫn lựa chọn nhịn xuống tất cả chua xót, nói: "Em... Không muốn nhắc lại."

Câu trả lời đó giống như nằm trong dự liệu của anh, anh vẫn biểu hiện được bình tĩnh như cũ, nói ra, giống như một câu được chuẩn bị đã lâu: "Em không thể luôn luôn trốn tránh."

Âm thanh kia rất nhẹ, lại từng quyền từng quyền nặng nề đánh vào trong lòng cô, lúng ta lúng túng nghe anh nói: "Chúng ta nên nói chuyện rõ ràng một chút."

Nói một chút? Thường Tiểu sửng sờ nghe anh nói chuyện: "Nói chuyện gì?"

"Ba anh nói, em đừng từ hơi quá đáng." Đột nhiên âm thanh Dư Phi chứa phần mệt mỏi, cũng không quanh co lòng vòng: "Trong khoảng thời gian này hóa khí của mẹ anh hơi lớn, lúc này, em đi tìm bà, không thể nghĩ ngờ là thêm dầu vào lửa..."

Cho nên, để mặc cho bọn họ tự phục hồi sao? Đột nhiên Thường Tiểu có loại kích động muốn cười, cảm xúc nhẫn nhịn từ lâu, khi nghe âm thanh bình tĩnh mà mệt mỏi của anh truyền đến, đột nhiên toàn bộ tuyến lệ hồng mắt, cô theo bản năng nhếch mép lên, nước mắt lại tuôn rơi ra ngoài, tranh cãi với anh: "Em không hề đổ dầu vào lửa..."

"Không phải anh trách em..."

"..." Đối mặt với giọng bình thản của anh, Thường Tiểu khẽ hừ một tiếng, hít sâu một cái: "Vậy anh trách ai?"

"..." Dư Phi im lặng một chút, "Lúc này em còn muốn tranh cãi với anh sao?", anh cũng mất đi âm thanh nhẹ ảm áp trong quá khứ, có loại lạnh nhạt bình bình: "Thường Tiểu, đó là mẹ của anh, nếu như có thể, tương lai cũng sẽ là mẹ của em..."

Thường Tiểu nghe ra trong giọng của anh, ẩn chứa chút trách cứ, trách cứ cô không hiểu chuyện.

Hai chữ "Có thể" này, vốn là bao hàm vô hạn "Có thể"...

Cũng không biết là có phải do vừa rồi uống nước lạnh, ăn đồ ngọt quá nhiều, Thường Tiểu cảm thấy đột nhiên dạ dày co rút nhanh, đau đớn giống như đòi mạng.

Cô cắn chặt môi dưới, dùng sức lau nước mắt, lau cho đến khi rát đỏ cả mặt.

Nhưng những cái đau này cũng không sánh nổi sự khó chịu của trái tim.

Đột nhiên Quý Hiểu Đồng giữ chặt cái tay đang hành hạ mặt cô, đôi mắt đăm lẹ của Thường Tiểu mông lung nhìn cậu ta, nhưng lại không có sức rút về, cô chỉ có thể dùng sức hô hấp, cố gắng nhìn xuống con đau cuộn cuộn không dứt này, sau đó hơi choáng đáp một tiếng: "Có lẽ mẹ anh nói rất đúng, ở đại học không có mấy điều có thể làm được."

"Thường Tiểu, bây giờ anh không muốn nghe lời nói tức giận của em"

Thường Tiểu cũng không biết tại sao, mọi âm thanh nhu tình lúc trước, hôm nay nghe được lại thấy giá lạnh như vậy. d.d.l.q.d.

Nghe anh lạnh lùng nói: "Nói lời xin lỗi. Anh và em"

"..." Thường Tiểu nhìn không được tràn ra một tiếng nức nở, không biết tại sao tất cả uất ức phải chịu hôm nay cũng không sánh nổi những lời này, rõ ràng cũng đã nghĩ đến việc này, cũng cảm thấy có những từ nói với bà ấy không phải, nhưng lời ra đến miệng lại thành: "Em không..."

"Thường Tiểu, " giọng điệu Dư Phi trở nên nặng nề, giống như không bị mềm lòng bởi tiếng khóc của cô: "TRước kia em không như thế."

"Dư Phi"

"Nói xin lỗi."

"Dư...Phi..."

Đột nhiên Thường Tiểu cảm thấy không chịu nổi, toàn thân run bắn, như bị người hung hăng đánh tới tấp, toàn thế giới có thể hiểu lầm cô, không hiểu cô, nhưng anh là Dư Phi mà, là Dư Phi đã quen biết với cô nhiều năm như vậy, là Dư Phi đã từng nói đang chờ cô, muốn cô tin tưởng anh mà!

Cảnh tượng đều mờ trong nước mắt, cô không tiếng động rơi lệ, tay còn lại nắm chặt di động, giống như nắm cây cỏ cứu mạng...

"Vậy có phải là, anh "giải quyết" mẹ anh trước, đừng đến tìm em?" Giọng điệu Dư Phi nhàn nhạt, đến tai cô, lại giống như gió hàn đông lạnh lùng, chà xát tim cô tê tái.

Nước mắt, không không chế được như cô đại lan tràn.

"Phải hay không?"

Dư Phi lặp lại lời nói, lặp lại đánh thẳng vào tim cô lần nữa.

Quý Hiểu Đồng không nói một lời đoạt lấy điện thoại di động, ấn nút tắt, đẩy kem ly trên bàn về phía cô, sạch sẽ gọn gàng nói: "Ăn!"

Thường Tiểu nước mắt lã chã nhìn điện thoại trong tay Quý Hiểu Đồng, trong lòng chỉ có một ý niệm: cúp...

Cô theo bản năng múc một thìa đưa lên miệng, có lẽ có vị giống nước mắt, có chút chút khổ sở —— nhưng là, anh không gọi lại...

Nàng ăn hai miếng, đẩy ly kem về phía cậu ta hít mũi một cái xoa xoa nước mắt, yên lặng nặn ra hai chữ: "Cám ơn."

Sau đó cô che dạ dày đang co giật, nhìn cậu: "Đi xem phim với tôi, được không?"

Ồ... Bây giờ cô thật là muốn xem phim kinh dị...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Rùng Mìn

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Mọi người đều biết Quý Hiểu Đồng kì thật là một tên thần kinh thô.

Người thần kinh thô có một chỗ tốt, một khi bọn họ đã nhận định chuyện gì, sẽ dễ dàng dồn hết sức lực làm chuyện đó. Có thêm thông minh đi truyền từ cha mẹ cậu ta và tề bào vận động phát triển, nên thành tích học tập và thể dục của Quý Hiểu Đồng vẫn luôn khá tốt. Hơn nữa cậu ta còn có gương mặt tuần tú dưới tác động của bộ máy tạo gien nước ngoài, vì các loại nổi bật hơn người này, dễ dàng khiến cậu ta trở thành nhân vật phong vân hình tượng huy hoàng trong trường học. d.d.l.q.d.

Kết quả là, từ khi cậu ta bắt đầu hiểu chuyện, thường sẽ trở thành trọng điểm thảo luận của nữ sinh, có lúc sẽ không giải thích được trở thành trung tâm của trận chiến tranh giành người yêu, thỉnh thoảng lại tự dung bị dán lên cái nhãn lòng dạ độc ác không có lương tâm. Cho nên cũng cần đến cái tốt thứ hai của thần kinh thô, đó là bao nhiêu thị phi, cậu ta đều không để ở trong lòng, kệ người ta nói.

Thế nên, cậu ta cũng không lĩnh hội được cái gì gọi là nữ sinh long lanh ngây thơ có trái tim thủy tinh, tình cảm nhưng nhớ tình tế e lệ nhạy cảm cái gì, khi từ chối lời tỏ lộ, luôn luôn gọn gàng dứt khoát, gọn gàng linh hoạt, không có gì bận tâm tình cảm và thể diện người nói, cho nên dần dần trong mắt người khác cậu ta trở thành kẻ có tâm mắt cực cao, hẳn từ từ liền trở thành trong mắt người khác tâm mắt cực cao, các yêu cầu chọn đối tượng cực kì khó nhằn.

Tin đồn về yêu cầu đối với bạn gái của cậu ta tùy tiện bay vùn vụt trên diễn đàn trường, các hội nhóm đã đến cảnh giới hà khắc. d.d.l.q.d.

Nhưng hiển nhiên, cái sự không thèm chấp nhận, cái gọi là hà khắc, khi gặp phải Thường Tiểu dây thần kinh thô to hơn người thì đều tuyên bố kết thúc. Trời mới biết tại sao, cậu ta lại có thể nhớ tới cô như một thói quen.

Lý trí mách bảo cậu nên hoàn toàn thoát khỏi loại tâm lý méo mó này, nhưng cậu chính là không có cách nào từ chối cô gái thần kinh thô này, rõ ràng thần kinh thô, nhưng đối mặt với tình yêu lại nhạy cảm hồ đồ, đáng đáp còn không giống con gái. Vừa rồi thấy cô ấy đau lòng, cậu lại có loại ý nghĩ khích động muốn làm cho nước mắt của cô biến mất.

Cho nên, Quý Hiểu Đồng cảm giác mình tám phần là điên rồi.

Cậu thờ dài, mang theo cảm giác không hiểu sao lại muốn chấp nhận, dưới ánh mặt trời chói chang đi xe điện ngầm cùng cô, sau lại chuyển xe bus, sau đó phong trần mệt mỏi đứng trước rạp chiếu phim, vốn muốn nói tùy tiện xem phim nào đó đi lấy chỗ nghỉ ngơi là xong, kết quả cô thể mà lại cau mày, điển hình nói muốn rời khỏi.

Xế chiều hôm nay, cậu y như đứa ngốc, cùng cô đi tới đi lui, rồi sau đó, cậu cảm giác mình, có thể cả đời, cũng không còn cách nào. Làm ơn, tên này chính là nam nhân bà Thường Tiểu mà (ahuhu).

**

Thuở nhỏ Thường Tiểu chính là một người cật lực, trở về trường học, khôi phục chạy bộ sáng sớm, nghiêm túc đi học, một mình đi thư viện tự học, sau đó một người ăn cơm, một mình viết tiểu thuyết. d.d.l.q.d.

Mặc dù vẫn có một ít khổ sở, mặc dù vẫn sẽ không tự chủ bay vùn vụt đến chỗ điện thoại di động, mặc dù còn đang chờ điện thoại của ai, nhưng nhiều đây cũng không ảnh hưởng lắm đến cô, cô phải học được kiên cường.

Sau này thỉnh thoảng xảy ra một cơn mưa thu, tàn sát bữa bãi cả thành thị. Cả bầu trời đều ướt nhẹp, giống như thời tiết nắng ấm trước đó chỉ là giấc mộng.

Thường Tiểu cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao đã tiến vào tháng mười một, thành phố phía Bắc này, thậm chí đã sắp tiến vào mùa đông. Cho nên có được những ngày mưa mát mẻ này, cô cảm thấy thật thỏa mãn.

Cuối cùng cũng đến mùa thu.

Thường Tiểu tâm huyết dâng trào, liền một mình quét sạch trong ngoài phòng kí túc, thoáng nhìn học tủ toàn áo phông cộc tay sắp tới không còn công dụng nữa, bên vô cùng hiện lương thực sắp xếp từng cái từng cái xếp loại theo màu sắc, sau đó gấp theo nếp đúng tiêu chuẩn, thuần thực chất đóng vào trong hòm giữ đồ.

"Này!" Dung Lan vừa ăn mì ăn liền, vừa phân tâm liếc một cái vào máy tính đang chiếu phim Mỹ, sau đó chỉ thị nói: " Thường cô nương, chờ đó dạy tao gấp với."

"A."

"Tao nữa, cảm ơn!" Thiến Thiến từ trong điện thoại ngắt đầu lên, kêu la.

"Được."

Dung Lan lạnh lạnh thổi sợi mì, đột nhiên đùa bỡn hung ác hừ lạnh nói: "Người nào giành Thường Tiểu với ta ta diệt người đó."

Thiên Thiên cắt một câu: "Cút, ăn sợi mì của mi đi!" Sau đó che loa điện thoại, nhìn cô cảm khái: "Tiểu Tiểu anh phải làm một người đàn ông tốt nha, em nhất định gả cho anh nha, ông xã đại nhân."

Thường Tiểu sờ lỗ mũi một cái, "Ta không làm nam."

Thiên Thiên không sao cả than thở: "Vậy em nói muốn anh là một người đàn ông thật tốt a, anh nhất định muốn kết hôn với em a, bà xã đại nhân."

Thường Tiểu hé miệng cười trộm, không biết thế nào, thoát nhìn đáng vẻ vô cùng hiền thực.

Chắc chắn, Thiên Thiên không biết làm thế nào thấy được vài phần hương vị phụ ừ, chột rống vào loa: "Anh xem Thường Tiểu người ta, công việc lớn nhỏ xử lý sạch sẽ lại lưu loát, đáng đáp còn anh tuần cao lớn, có thể cho bú sữa còn có thể kiêm hộ vệ, có thể giả bộ chú rể lại có thể làm tân nương, sau này còn có thể vừa làm cha vừa làm mẹ, anh tỉnh lại chưa!"

Trong tức xá một hồi cười đùa, Dung Lan đột nhiên nghĩ đến cái gì, không cười nữa, cặp mắt nhìn chăm chăm máy tính, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Trong khoảng thời gian này Dư Phi có tìm mi hay không?"

Động tác Thường Tiểu dừng một chút, gạt đầu một cái, cổ buông lỏng ừ một tiếng.

"Mi... Thật sự không cần gọi điện thoại cho anh ta sao?" Dung Lan nhìn cô, cũng hai tuần lễ rồi, tên con trai này thật là đáng sợ, thật là biết nhẫn nại a.

Thường Tiểu hít một hơi: "Cho dù gọi, vấn đề vẫn tồn tại a."

Thiên Thiên chẳng biết cúp điện thoại lúc nào, bu lại: "Nói thật, mẹ Dư Phi thật sự rất đáng sợ, ngày đó dọa tao rồi. Quả anh ta là con của mẹ anh ta a."

Thường Tiểu vỗ vỗ cô ấy, ý bảo cô ấy không nên nói chuyện lung tung, đáng sợ hơn, cô không phải chưa thấy qua... Sau đó tiếp tục gấp quần áo trong tay.

Dung Lan lại hỏi: "Tin đồn gần đây mi cùng Quý Hiểu Đồng ra vào một đôi là thật sao?"

"À?" Thường Tiểu buồn bực: "Tao chỉ không cần thận gấp mặt cậu ta mà thôi á."

"Thật sao?" Dung Lan hoài nghi.

Thiên Thiên lần nữa cảm khái: "Mi nói Quý Đại Suất Ca nếu là thường thường có thể không hẹn mà gặp với tao, mi nói thật tốt a!"

"Mi nằm mơ đi, mi phá hoa có chủ!" Dung Lan nhứ mảy, lại nhìn Thường Tiểu: "Vậy mi có muốn làm bộ như thỉnh thoảng, không cần thận, lơ đãng, không hẹn mà gặp Dư Phi? Mặc dù tao không thích anh ta lắm, nhưng bọn mi không thể cứ tiếp tục như vậy, đúng không?"

Thường Tiểu nghiêm túc suy nghĩ một chút, gạt đầu.

Cũng nửa tháng không gặp mặt rồi, cô quả thật nhớ anh rồi, Dư Tiểu Phi.

**

Kí túc của Dư Phi, cô nhắm mắt cũng có thể đi tới, nhưng gần đây, hai chân lại như có ý thức, cố ý tránh đi phạm vi hoạt động của anh.

Lần này, cũng không biết phải làm bao nhiêu công tác tư tưởng trong lòng, đi ba bước lùi hai bước, mới chậm chạp đi chuyển vào phạm vi thể lực của anh.

Thời khóa biểu của anh cô đặc biệt ghi nhớ, sáng sớm hôm nay anh có hai tiết, cho nên nhất định anh sẽ đi nhà ăn ăn sáng vào lúc này. Mà cô, chỉ cần vào lúc anh vắng mặt, làm bộ như vừa ăn sáng xong đi về, là có thể chạm mặt anh.

Sáng sớm phải đến phòng ăn ngồi, cô là người đến đầu tiên, ngày thường nhà ăn lộn xộn, mà nay chỉ có các di hậu cần mặc đồ màu trắng đang bận việc, tiếng bát va chạm với bồn rửa phát ra.

Trong lòng cô giống như chứa mười vạn con bọ chó, tranh trước nhiều sau làm loạn tim, loạn hô hấp của cô.

Nhìn thời gian, mới chưa đến sáu rưỡi. Chờ đợi, ngay cả từng phút từng giây đều biến thành dày vò.

Sáu giờ bốn mươi phút, rốt cuộc cũng có hai ba sinh viên dậy sớm.

Sáu giờ năm mươi lăm phút, người đã nhiều, nhà ăn rốt cuộc thoát khỏi an tĩnh.

Bây giờ, một đôi tình nhân anh anh em em đi qua trước mặt cô.

Bảy giờ mười phút, cô nhìn thấy Dư Phi...

Rất cuộc, cô sờ sờ ngực, nhịp tim tương đối vững vàng... Anh đã xuất hiện, thế nhưng bây giờ cô lại không có chút chắc chắn nào với anh.

Hơn nửa giờ này, cô vẫn thấp thòm ngồi ở bàn cách cửa không xa, khuấy lung tung phần cháo trắng mua lúc nãy. Bây giờ hơn nửa giờ, nàng vẫn thấp thòm ngồi ở cách cửa không xa bên cạnh bàn, lung tung khuấy buổi sáng mua một phần cháo trắng. Nhưng từ khi anh đến, cô không ở trong tầm mắt của anh, nhưng lại nhìn anh mấy lần, không biết tại sao tự dưng có chút tâm hoảng ý loạn, đại khái bởi vì, tuy là gương mặt tuấn tú của anh vẫn giống trước kia, lại tản ra hơi thở ôn hòa mà xa cách.

Trước kia anh nhìn cô không phải vẻ mặt như thế.

Hiển nhiên là anh nhìn thấy cô.

Nhưng bởi vì ánh mắt anh không hề dừng lại, Thường Tiểu không muốn mạo hiểm, sợ bỏ qua anh, vội vàng nắm quyền đứng lên, vội vàng đi ra chỗ ngồi, đứng ở trên đường thông với cửa lớn, nhìn anh từng bước từng bước đến gần.

Hiển nhiên anh lần nữa thấy được cô. Vậy mà cặp mắt hắc bạch phân minh kia, lại một lần nữa, lại một lần nữa nhàn nhạt xẹt qua cô, liền dời đi hướng khác.

"Dư Phi! Bên này!"

Nhà ăn lúc này, cũng không hỗn loạn chen lấn như bữa ăn trưa nhưng chung quanh cũng là huyền ảo, các loại sắt thép va va chạm chạm thanh thúy, tiếng nói chuyện giữa người với người, tiếng máy đọc phiếu com "tít tít" liên tiếp...

Dung hợp thành rối loạn vội vã, lại có trật tự.

Mà giọng nữ trong trẻo này, lại dề dặt xuyên thấu tất cả, truyền vào tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Giận Dỗi

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Dư phi không nhìn lại cô, coi cô như người trong suốt, tiếp tục duy trì tiết tấu bước chân, hai người chỉ là thoáng qua nhau.

Cô không thể nhúc nhích, cứ cứng ngắc đứng tại chỗ. Giống như vừa xong, cô ở trước mặt anh, vừa đóng một vai hài kịch.

Cô không quay đầu lại, không dám quay đầu lại. Nhưng dường như cô lại nghe thấy rõ rệt tiếng bước chân anh đi về phía cô gái kia, tiếng đáp lại vui vẻ của cô gái, thậm chí nghe thấy anh không hề cự tuyệt, ngồi xuống làm cái ghế va chạm với sàn nhà.

Đột nhiên cô cảm thấy tất cả mọi người đang vây xem cô, đều quàng cho cô ánh mắt đồng tình hoặc châm chọc.

Châm chọc cô không tự lượng sức, châm chọc cô... Tự mình đa tình.

... Thường Tiểu, anh đã sớm cao hơn em lâu rồi

... Cho nên, em có thể thử lệ thuộc vào anh

... Thường Tiểu, chúng ta hôn môi đi

... Thường Tiểu, anh chờ em đã lâu

... Có muốn gả cho anh không?

...

... Anh chờ em

Từng câu từng chữ như mới nói hôm qua. Từng cử chỉ của anh cũng cứ rõ mồn một ở trước mắt.

Nhưng vừa rồi, anh không nhìn cô, chạy về phía một cô gái khác.

... Không biết tại sao, cô rất muốn khóc, hốc mắt lại khô khốc đắng chát, một giọt nước mắt cũng không len ra được.

Cô vẫn đứng cứng ngắc một chỗ. Cách đây không lâu, cô còn là một người tự tin, trời sập xuống có thể coi làm chần chập, đi tới đi lui đều ngẩng đầu ưỡn ngực, cao đầu mà bước, hơn nữa tự do tự tại mở miệng thật rộng hít thở thật sâu.

Nhưng bởi vì anh, bởi vì đột nhiên anh tỏ tình và yêu đương ngọt ngào, trong nháy mắt tất cả sự tự ti của cô đều bị phơi bày.

Cô do dự, lo lắng, thấp thỏm, sợ hãi, cô sống vai đi với anh vậy mà luôn có cảm xúc muốn tránh cái nhìn của người khác... Có lẽ cô chỉ đang cố gắng trốn tránh lời của mẹ Dư, cô không xứng với anh.

Nơi nào xứng với anh?

Đầu cô quá cao, thân thể quá thẳng, sức khỏe quá đủ, tính tình quá thô.

Bọn họ đi cùng nhau, thế nào cũng không giống một đôi yêu nhau.

... Chẳng qua là cô thích anh, thì sao chứ, tại sao anh muốn đẩy cô ra ngoài một mình đối mặt với tất cả áp lực?

Cô cũng chỉ là một cô gái nỏ, cũng muốn anh che gió che mưa, cũng muốn ăn vạ khi làm sai, cô cũng muốn được như Dung Lan vậy, vô duyên vô cớ phát cáu, hơn nữa đêm gọi điện thoại cho bạn trai, chỉ vì muốn ăn một cốc chè đậu.

Có lẽ anh thích cô. Thích cô... Mặt? Chiều cao? Khả năng làm việc vất? Hay là tính tình ngay thẳng? Dù sao cũng không phải thương thức "tài hoa" sáng tác như ngựa thần lướt gió tung mây của cô.

Ngắm lại đột nhiên hơi buồn cười, cười cười tự giễu, chính cô cũng không tìm được cái gì tương đối giống kido, hay là nói, tất cả lý do chẳng qua cũng là viện cớ?

Cô hít sâu một hơi, hơi hơi cứng ngắc xoay người, làm bộ như vô tình liếc qua một đôi trông rất giống người yêu này, mà chàng trai, không lâu trước đây mới trở thành bạn trai cô.

Đúng là Tôn Diễm Diễm. Cô chưa chát nghĩ, hai người này nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi hơn anh với cô. Ngay sau đó tự giễu ngoác ngoác khoe miệng.

Dư Phi vẫn đang quay lưng về phía cô, giống như là quyết tâm, không quay lại nhìn cô một cái. Ngược lại Tôn Diễm Diễm, cặp mắt xinh đẹp kia cong cong đường như lơ đãng khiêu khích.

Thường Tiểu phát hiện cô nhận được loại khiêu khích mà chỉ những người chiếm thể thượng phong trong việc nào đó mới có thể phát ra độ cong như vậy.

Về nguyên nhân, chính là cô ta có sự tự tin mà cô đang thiếu.

Đột nhiên Thường Tiểu rất muốn đi tới đó, kéo Dư Phi lên, túm vạt áo anh, nói mấy lời chua ngoa xót hận, hoặc là đùa nghịch hung ác, quăng cái gì đó trên bàn đi, tuyên cáo chủ quyền.

Nhưng mà, cô dựa vào cái gì để thể hiện?

Hốc mắt vẫn khô khốc như cũ, thậm chí có phần chết lặng trở lại ghé ngồi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: lãng phí đáng xấu hổ, cô muốn ăn hết bát cháo.

Vậy mà cháo trắng đã khuấy vừa miệng, lại bị gió đầu thu mang theo hơi lạnh, thổi đi nhiệt độ còn sót lại trong bát, rõ ràng cô luôn khuấy, nhưng gạo đã nấu như vẫn chìm xuống đáy, lọc thành một bát nước com, không có mùi vị gì cả.

Cô buộc mình tập trung tinh lực, từng miếng từng miếng cháo đưa vào trong miệng, chỉ cảm thấy dạ dày sôi trào khó chịu. Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, trên màn hình lấp lánh cái tên đặc quyền của Quý Hiểu Đồng—— Tội tiên sinh.

Giống như rơi xuống đáy biển, gặp được bè gỗ.

Cô có phần không thể chờ đợi nhận điện thoại, âm thanh Quý Hiểu Đồng bên kia có hơi thở gấp: "Hôm nay cô chạy chỗ nào?"

"Chưa đi..." Thường Tiểu mở miệng, không hiểu sao có chút nghẹn ngào, âm điệu trở nên vô cùng quái dị, điều chỉnh lại tâm tình, quanh co kể khổ: "Cháo của nhà ăn hôm nay rất khó ăn... Quá khó ăn."

"..." Cậu ta im lặng một lúc, "Vậy đang ở đâu?"

"Đồng Tâm Viên..."

"Cô chờ đó." Điện thoại nhanh chóng cắt đứt.

Đột nhiên Thường Tiểu hoảng hốt, những lời này giống như chạm vào giây thần kinh của cô, Dư Phi luôn nói anh đang đợi cô, nhưng anh có biết hay không... Cô đuổi theo rất vất vả.

Tự dưng cô cũng không biết mình kiên trì ở lại nơi đầu khói giăng đầy này làm cái gì, ngồi ở chỗ này, lại vờ như không quan tâm.

Rõ ràng không phải cô muốn giận dữ cùng Dư Phi, cô tới là muốn phá vỡ cục diện chiến tranh lạnh giữa hai người cơ mà, cô chỉ muốn trở về lúc trước, trở lại những ngày ánh nắng rực rỡ kia, lễ trắng khí hùng đi lên trước, vỗ vỗ vai anh, gào lên một tiếng Dư Phi, sau đó đứng bên cạnh cười hà hà.

Vậy mà... Có một loại trực giác càng diễn ra càng mãnh liệt, anh và cô, không thể quay trở về...

Không thể quay về nữa.

Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh cẩn thận mà hưng phấn thảo luận của mấy nữ sinh bàn bên.

Cô nhìn theo tầm mắt của các cô ấy, thấy Quý Hiểu Đồng đang đứng ở cửa hết nhìn đông tới nhìn tây, hơi tìm gáp, giống như tìm người.

Đến nhanh thật. Cô nhìn cậu ta, không biết cậu ta đang gáp gáp cái gì.

Giờ phút này rõ ràng là bộ dạng vừa mới chạy bộ sáng sủa, mặt mày hồng hào, tóc ướt mồ hôi dính vào trán, ướt mồ hôi tóc có chút không bó dựa dính vào trên trán, đôi mắt hí với con ngươi thâm thúy, khoe miệng lộ vẻ không kiên nhẫn, từng đường nét đều khiến cho người ta chói mắt.

Không thể không nói, đôi mắt cả đại học C, quả thật khó có thể tìm được nam sinh có thể so sánh sắc đẹp với cậu ta.

Chỉ là, trong mắt cô, Dư Phi mới là độc nhất vô nhị. Người đó thu lại phần lớn ánh sáng và khí thế, dạy cô “Muốn bắn thì phải bắn chim đầu đàn”, rất thích yên lặng ngủ đông sau lưng mọi người, nắm hết toàn cục.

Cô sợ hãi nghĩ... Có lẽ, cô cũng chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch cuộc đời của anh.

Quý Hiểu Đồng thấy bàn của Tôn Diễm Diễm trước, sau mới nhìn sang, đột nhiên vẻ mặt có nét oán giận cô không hiểu được, sau đó cậu ta xoay bước lớn chạy đến bên cạnh cô, cau mày nhìn cô, không để ý đến thể diện của cô, không giải thích được mở miệng mắng: “Về mặt này là cái quỷ gì thế! Ăn cái đồ vớ vẩn gì thế!” Sau đó nắm cánh tay cô, kéo ra khỏi chỗ.

Cậu ta có chút phiền não rống: “Đi.”

Thường Tiểu lao đảo lắc lư bị cậu ta lôi kéo, cảm nhận được bốn phía quăng tầm mắt tới. Gần như theo phản xạ liếc nhìn về phía Dư Phi.

Vậy mà... Anh vẫn không quay đầu lại.

Giờ khắc này, cô cũng không biết nên khóc hay nên cười, chỉ đành phải mặc cho Quý Hiểu Đồng túm cánh tay của mình, sau đó cùng cậu ta đi ra cửa.

“Bát đĩa chưa thu...” Đột nhiên cô mở miệng, sẽ bị “Chén đĩa còn tích thu. . . . .” Nàng đột nhiên mở miệng, sẽ bị nhân viên nhà ăn mắng...

“Lúc này, cô vẫn còn quan tâm những thứ này?” Quý Hiểu Đồng lại hung hăng với cô, có điệu bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lỗi tại ông ông xoay vòng vòng, nhưng đi mấy bước nữa, sau lưng lại truyền đến giọng nói kia, quen thuộc đến không ràng: “Em muốn đi đâu?”

Giọng điệu lịch sự mà bình thản, trong nháy mắt cô thấy đã như cách mấy đời.

Lần này đến lượt cô không quay đầu.

Bàn tay Quý Hiểu Đồng mạnh mẽ có lực lại dùng thêm sức, làm đau cô, đồng thời cũng nhắc nhở mọi thứ vừa nảy diễn ra.

Cô muốn tìm thấy gọn sóng trong thanh âm của anh, nhưng không có. Nàng suy nghĩ nhiều ở hơn không phải là trong âm thanh nghe được gọn sóng, nhưng cũng không có. Vẫn từ tốn chậm rãi như cũ, phảng phất anh cũng không thêm để ý.

Cho nên cô không thể không hỏi mình, vì sao lại vẫn cứ dừng bước?

Quý Hiểu Đồng kéo mà cô không nhúc nhích, cũng ngừng lại, đứng trước mặt, quay đầu nhìn cô. Nhìn cô, trong từng câu từng chữ có loại kiên định không cho phép từ chối: “Tôi nói, đi!”

Đầu óc Thường Tiểu cực kì hỗn loạn, mắt thấy vẻ mặt Quý Hiểu Đồng giờ phút này quá mức nghiêm túc, nên theo bản năng gật gật đầu, thân thể lại bị cậu ta lôi kéo, buông lỏng bước chân, lại bắt đầu tiến lên phía trước theo cậu.

Đi đến đâu?

Cô cũng không biết.

Cũng không biết tại sao, đi thêm mấy bước, đột nhiên tim tăng tốc đập mạnh. Sau đó cảm giác sau lưng có một luồng áp lực cuộn cuộn không dứt đánh

tới, ép cô có phần thở không thông. d.d.l.q.d.

Cô không có cách nào suy xét, chỉ đành cứ đi theo Quý Hiểu Đồng, đi đến khi mũi không ngửi thấy mùi tanh dầu đặc trưng của nhà ăn nữa, cô mới ý thức được có lẽ áp lực này đến từ Dư Phi, bởi vì anh đang tức giận...

Anh tức giận là bởi vì... Anh đang chờ cô, mà cô lại không chủ động thân cận anh.

Mệt quá. Cảm giác như thế, thật sự rất mệt mỏi.

"Cô thế mà cho phép anh ta ngồi cạnh cô gái khác, cùng ăn sáng? Là cô điên rồi hay tôi nhìn nhầm?" Có lẽ là cảm thấy đi đủ xa rồi, đột nhiên Quý Hiểu Đồng đề giọng mở miệng.

Tay cậu ta còn đang kim cánh tay cô, cô không tránh thoát, chỉ là cô không hiểu, người này, lại ở đây... Tức giận?

Thường Tiểu thờ dài: "Tôi cũng ăn sáng với cậu đấy thôi?"

"Không giống nhau!" Cuối cùng Quý Hiểu Đồng cũng buông tay ra, xoay người lại trừng cô: "Ngu ngốc cũng nhìn ra được Tôn Diễm Diễm đó, có ý đồ với tên kia! Hơn nữa biết rõ cô đang ngồi cạnh, thế mà anh ta lại ngầm cho phép loại ý đồ này!"

Rốt cuộc hóc mắt Thường Tiểu ửng hồng, nhưng vẫn quật cường, nhìn cậu ta, không nói một lời.

Cậu có loại ý nghĩ muốn bùng nổ, mười phần tức giận: "Cô không tức giận sao? Lúc trước, cô không phải vì máy tính hỏng, tốn công tốn sức tìm tôi trả thù sao? Sự nóng nảy của cô đi đâu rồi hả? Cái người ngu ngốc này, tôi tùy tiện làm những gì, cô liền bắt bẻ này nọ, chọc tôi giận gần chết. Anh ta làm gì cô đều nhìn, đầu óc cô bị ngâm a-xít mạnh à? Cái vẻ cương thi ngoài cười trong lòng không cười này, thì có chỗ nào tốt? Lâu như vậy chính là mắt cô bị mù..."

Thường Tiểu ngây ngốc nghe cậu ta mắng mỏ một trận, một giọt nước to chùng bằng hạt đậu, không báo trước trào ra.

Quý Hiểu Đồng vốn là còn một bụng lời muốn nói, đột nhiên cứng tại chỗ, lời nói chuyển hướng: "Cô... Cô khóc lóc cái gì?"

"Tôi đã rất khổ sở rồi... Cậu còn mắng tôi..." Thường Tiểu càng nói càng uất ức, vừa sụt sịt mũi, nước mắt đã tràn ra không cản được. d.d.l.q.d.

"Tôi không có!" Bỗng dưng Quý Hiểu Đồng trầm phần lúng túng, quyết định thà chết không nhận.

"Cậu có..."

"Tôi không có!"

"Cậu có!" Thường Tiểu không duyên cớ trừng mắt liếc cậu một cái.

"Tôi không có! Vốn không có! Mẹ kiếp!" tự dưng cậu ta cảm nhận được tầm mắt của mấy người qua đường Giáp Ất Bính, cau mày giận chó đánh mèo, "Nhìn cái gì vậy? Chưa xem qua trai đẹp mắng chửi người à?"

Thường Tiểu vốn đang tập trung khóc, nghe nói như thế nhìn không được hi hi một tiếng, sau đó hung hăng khóc lớn, khóc đến không còn đáng về gì, thấy Quý Hiểu Đồng trở nên quần bách, bởi vì dù sao thì chiều cao bộ dạng cô nương Thường Tiểu này có vẻ không đúng lắm? Thoạt nhìn không được hài hòa. (Chị ý giống con trai)

Lúc lâu sau, cậu ta bị cô khóc làm cho buồn bực, đột nhiên nặng nề hít một hơi, cố ý, đồng thời giọng điệu mềm nhũn không được tự nhiên: "Cô đừng khóc."

Thường Tiểu nghe lời thu lại, khóc thút thít hai cái, mắt đỏ an tĩnh nhìn cậu ta. Điều này làm cho vẻ mặt cậu càng thêm kỳ cục, mắt thấy chuông điện thoại của cô kêu vang dội, vội vàng rời mục tiêu, kêu la: "Điện thoại, điện thoại!"

Thường Tiểu im lặng một lúc, cũng không nhìn màn hình, trực tiếp bắt máy... Giây phút nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương, cô không cần nghe giọng cũng biết là ai, quật cường cắn môi dưới, sợ không chịu được lại khóc thành tiếng.

Hai người giằng co ở hai đầu điện thoại.

Thường Tiểu quyết tâm, cũng không chủ động cắt đứt, cũng tuyệt không giành anh lên tiếng trước.

Rốt cuộc, anh thỏa hiệp.

Âm thanh của anh, phập phồng hơn vừa nãy, nhưng vẫn được anh cực lực khắc chế, chỉ là giọng điệu có nhiều hơn mấy phần lạnh không giống với anh trong quá khứ: "Bây giờ, em chẳng những cho phép cậu ta xuất hiện, còn để cho cậu ta đưa em đi?"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40.1

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Hiểu rõ anh như Thường Tiểu, tự nhiên nghe ra tất cả bất mãn trong lời nói của anh.

Điều này làm cho cô nghĩ đến những lời Quý đại soái ca vừa dạy dỗ, nghĩ tới người con trai này đúng là không nhìn đến cô, cùng một cô gái khác ngồi ăn sáng chung, không cần biết nguyên nhân gì, cũng làm cho người bình thường khó có thể chấp nhận.

Nghĩ tới đây, Thường Tiểu cũng không biết lấy dũng khí đâu ra, nặng nề hừ một tiếng: "Dư Phi, trước khi cậu ta xuất hiện, anh làm những gì! Không phải anh cũng cho phép cô ấy xuất hiện, còn để cho cô ấy ngồi cùng anh?"

"..." Dư Phi giống như đang cố nhấn nhai vài chuyện, cuối cùng giọng điệu tăng hai bậc so với quá khứ, "Mấy ngày nay, em luôn luôn như thế," sau đó tất cả âm điệu bỗng chuyển một cái, bình thản trở lại, "Không phải sao?"

Thường Tiểu chợt tăng tông giọng, cảm giác tức giận từ lồng ngực trào tới cổ họng: "Thế, Dư Phi, mấy ngày nay..." Đột nhiên âm thanh trở nên vô cùng lạnh lẽo: "Anh ở đâu?"

Sau đó cô nặng nề bỏ điện thoại ra khỏi tai, không biết vì sao lại kích động khiến cho cô bất thành linh ném mạnh xuống đất! Lập tức chia năm xẻ bảy.

Ném xong cô hung hăng rơi xuống rơi xuống vài giọt nước mắt, ngồi chồm hồm xuống ôm đầu gối về mặt bất lực.

"Alo..."

"Hả?" Thường Tiểu hai mắt lệ mông lung ngẩng đầu, thấy Quý Hiểu Đồng cau mày có chút bận tâm nhìn cô, đột nhiên trong lòng có mấy phần ý lại, mới mang theo mấy phần ghen ghét, mấy phần bi thương nói: "Tôi quãng hai nghìn tệ..."

Quý Hiểu Đồng: "..."

"Ô oa... Hai nghìn tệ! Mẹ tôi sẽ giết chết tôi đây..."

Quý Hiểu Đồng muốn há miệng, kết quả: "..."

**

Thường Tiểu này là loại người bướng bỉnh trong truyền thuyết, một khi đã quyết, Ngọc Hoàng Đại Đế xuất mã cũng không thể thương lượng.

Lúc trước trong lòng vẫn ở thế yếu, thí dụ như nghĩ xem phải hòa hảo với Dư Phi như thế nào, giải quyết vấn đề như thế nào, nói xin lỗi thế nào cho hoàn mỹ, nhưng bây giờ... Nhìn điện thoại bị cô ném tan tành trên đất, mặc dù còn có thể miễn cưỡng nghe điện thoại, cô đã quyết định không dễ dàng tha thứ cái người quen biết ở cùng trong mấy năm nay, cái người con trai lúc nào ăn cô gấu gao này!

Không sai, cô bị phần phát hiện, đã nhiều năm chơi cùng Dư Phi như vậy, cùng hon không phải là chín sau, cô vẫn ở vị trí ra sức lấy lòng anh, anh nói một cô không nói hai, tất cả đều làm theo kế hoạch của anh.

Nhưng mà, Thường Tiểu cô mới không phải cô gái mà đàn ông có thể một tay nắm giữ!

Nghĩ tới đây, cô cũng chẳng biết tại sao ý như suối tuôn, tới hôm đó, không đi tự học, ngồi trước máy tính, tự học buổi tối cũng không đi, ngồi ở máy vi tính trước mặt, gõ tap văn tiểu thuyết tình yêu rất lâu.

—— Lúc chưa có tình yêu, cô ngày ngày mong đợi, tràn đầy ảo tưởng. Không nghĩ ra trong tình yêu cuồng nhiệt của con người, tại sao lại vì những truyện vật vãnh mà tranh cãi đến đỏ cả mang tai. Vì vậy khi tình yêu thật sự đến thì cuối cùng cô cũng phát hiện ra, có lúc cãi vã, cũng không phải là chuyện bản thân có ý gì cố chấp, mà chỉ muốn chứng minh...

Anh, có xem trọng em hay không.

Có thể vì em, mà nhấn nhai những điều lúc trước không bỏ qua hay không.

Sau khi cải biến tâm trạng, Thường Tiểu cảm thấy phải buông lỏng mình, vì vậy lại đi đến quán rượu ngoài trường chơi với Dung Lan Thiến Thiến, đèn đỏ rượu xanh, quả nhiên có thể khiến tâm tình người ta buông lỏng.

Hơn nữa, Thường Tiểu phát hiện một chuyện, bởi vì là bạn tốt, cho nên cô sẽ không lắc đầu từ chối tên gia hỏa Quý Hiểu Đồng, bạn tốt ngang hàng với Dung Lan, ngang hàng với Thiến Thiến, mà Quý Hiểu Đồng, chẳng qua lại tình cờ là giới tính nam mà thôi.

Nghĩ như vậy cô lại yên tâm thoải mái, chỉ là, có lúc nửa đêm tắt máy tính, thấy hình nền Dư Phi làm cho, cô lại nhói nhói từng dây thần kinh, vì vậy, cô liền đổi hình nền.

Trên diễn đàn vẫn vô cùng náo nhiệt.

Từ việc lần trước, Thường Tiểu có thói quen mỗi lần lên mạng đều dạo qua diễn đàn một chút. Cho nên khi nhìn thấy tin tức bản thân lại một lần nữa trở thành điểm nóng, chiếm hết trang đầu thì cô thật hoài nghi bên cạnh mình có đội Cầu tử, nếu không tại sao mọi chuyện lại bị theo dõi?

Thật sự là, ở thời đại mà di động có chức năng chụp ảnh tràn lan như này, làm gì cũng có thể không còn là bí mật.

Lại một lần nữa cô trở thành đối tượng bị công kích.

["Đông Phương Bất Bại" lẹ roi sân trường, "Nhậm Ngã Hành" tay chân luống cuống, giận chó đánh mèo người đi đường!]

*(Đông Phương Bất Bại và Nhậm Ngã Hành là hai nhân vật trong “Tiếu ngạo giang hồ” của Kim Dung, nam, tranh giành nhau và là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo đời trước đời sau. Nguồn: Wikipedia)

[hôm nay thấy một màn vô cùng đặc sắc ở nhà ăn!!]

[xin hỏi Thường Tiểu các bạn nói là ai a! Cầu giải đáp!!]

[mọi người nhìn xem, không phải cô ta bắt cá hai tay sao? Có ý đồ]

[Thường Tiểu đi □!]

...

Thường Tiểu xoạt xoạt, thậm chí còn không hiểu những nhục mạ ác ý của quần chúng rút cục có nghĩa gì. Chẳng qua là rất kì quái, cũng chưa tới phiên cô ra tay, diễn đàn giống như là bị người nào theo dõi và khống chế, thường thường những lời bình luận này không tới mấy phút, sau đó những nick kêu gào này cũng không có cách nào lên tiếng, kết quả là, cách một khoảng thời gian lại xuất hiện mấy ID mới với bình luận oán trách, hỏi tại sao tự dưng bị khóa ID.

Sau đó lại đột nhiên có người nhô ra, hỏi âm: [Còn tranh cãi nữa sẽ khóa IP, để cho các người trong những ngày tháng học đại học còn lại không lên mạng được! Dừng bình luận này lập lời thề, nói được làm được.”

Sau đó, bình luận trước chìm hoàn toàn.

Khiến Thường Tiểu vui.

Thiên Thiên ở bên nói cô biến thái, tình huống như thế bình thường người trong cuộc sẽ chọn nhắm mắt làm ngơ, thế mà cô lại canh giữ bên máy tính nhìn từng bình luận mới nhảy ra, còn có thể bật cười.

Thường Tiểu nghĩ thầm đương nhiên Thiên Thiên không hiểu, những thứ này đều là tư liệu sống phục vụ cho sáng tác rất tốt rất tốt, quả nhiên năng lực sáng tạo của quần chúng là vô biên nha.

Chỉ là, về người yên lặng bảo vệ cô trên diễn đàn, cô không thể không nghĩ tới Quý Hiểu Đồng, dù sao cậu ta cũng là sinh viên xuất sắc của khoa máy tính. Lúc cùng cậu ta tán gẫu qua điện thoại, cũng hỏi chuyện này, tên kia lại còn nói bình thường cao thủ ra tay, không quan trọng bên ngoài tỏ vẻ, mà là có tác dụng uy hiếp.

Suy nghĩ một chút cảm thấy chuyện máy tính cô bị hack trước kia, quả thật không giống tác phong củacậu ta.

Rồi sau đó, dưới sự ngăn cản của cậu ta, diễn đàn rất nhanh đã trầm xuống.

Hai chữ “Thường Tiểu” này, thậm chí thành cấm kị. Cũng là một chút chuyện lạ. Thường Tiểu nghĩ nghĩ, liền không vào xem nữa.

**

Thời gian trôi qua rất nhanh, thể hiện rõ ràng nhất chính là quần áo càng mặc càng nhiều.

Sinh nhật hai mươi tuổi của Thường Tiểu quả thật rất đơn giản, nhận được quà riêng của Dung Lan và Thiên Thiên, Dung Lan tặng đồ lót viền tơ, Thiên Thiên mua cho cô một cái kẹp tóc tinh xảo. Trái lại, bạn học cả lớp đưa tặng mô hình quái vật Sherk lại có vẻ bình thường rất nhiều.

Cảm động nhất chính là tờ thiệp ghi tình cảm của cả lớp, bên trong có đầy những dòng chữ nét chữ lộn xộn làm cho người ta không biết nên khóc hay cười lại hết sức uất ức.

Chỉ là, ít đi quà tặng hằng năm của Dư Phi, trong lòng cô vẫn có chút khó chịu không bỏ được.

Sau khi thổi tắt nến sinh nhật, qua mấy ngày, là đến lễ Giáng Sinh của người Tây rồi.

Năm nay lễ Giáng Sinh vào thứ Bảy, Dung Lan Thiến Thiến mới sáng tỉnh mơ đã bò dậy, nghe nói là đi chơi Nô-en cùng bạn trai.

Họ cũng có lời trên đầu lưỡi Thường Tiểu có muốn đi cùng hay không, nhưng dù sao cũng là ngày cho tình nhân, trên đường hoa hồng cũng bán 20 tệ một bông, không khí yêu nồng nàn như thế, làm sao có thể ngu ngốc đi làm kì đà cản mũi?

Nhưng tâm tình không khỏi hơi kém, nằm vùi trên giường không muốn bò dậy. Thiến Thiến Dung Lan chuẩn bị thêm một lúc lâu, liền mở cửa đi ra ngoài, hiển nhiên gió bên ngoài rất mạnh, lúc lùa vào làm cho đồ đạc trong phòng kêu vù vù. Sau đó cửa bị đóng.

Trong kí túc tất cả đều an tĩnh lại.

"Thật là lạnh." Thường Tiểu rút trong chăn một cái, không nghĩ đến muốn làm gì hôm nay.

Một người vào lễ Giáng Sinh, thật sự là có phần... Tịch mịch.

Tên tuổi "Tỏi tiên sinh" đột nhiên lóe lên, kèm theo tiếng chuông vui sướng nghe lại có chút "Gượng cười vui vẻ".

Không hiểu vì sao cô lại hơi do dự, nhưng vẫn nhận điện thoại, cậu ta ở đầu kia vào thẳng chủ đề: "Tôi có bao một phòng mấy hôm trước, đến hát Karaoke."

"À?"

"Có đến hay không?" Cậu ta cũng không dây dưa lòng vòng

Thường Tiểu nghĩ đến "Thiên lộ" (đường lên trời), lại nghĩ đến "Cao nguyên Thanh Tàng", đầu óc nóng lên, gật đầu cái rụp: "Đến"

Khi Thường Tiểu từ túc xá chạy xuống, Quý Hiểu Đồng đã chờ dưới tầng.

Chỉ có một người.

Cậu ta mặc không tính là quá dày, mùa đông của thành phố duyên hải phía nam, cũng không khó chịu như trong tưởng tượng. Cậu ta chỉ mặc một cái áo khoác dài màu rậm nắng tự do rộng mở, bên trong là áo len cao cổ màu đen, hợp với quần jean xanh đậm, lại cùng với dáng vẻ nhàn nhả tự tại.

Song, chính bộ dạng ăn mặc như vậy, khiến Thường Tiểu ngẩn ra, sau đó sò sò đầu cười.

Bởi vì không khéo hôm nay cô cũng chọn một cái áo khoác cùng màu, mặc dù kéo khóa kín mít, nhưng lại cũng mặc quần jean giống nhau, thật là rất khéo.

Thường Tiểu xông lên hung hăng vỗ trán cậu ta, không khí lạnh lẽo khiến hơi thở biến thành sương trắng lượn lờ, cô cười càng vui vẻ hơn, sau đó liền nháy nhót đi trước...

Chẳng qua là cô cảm thấy, không cần một một vùi ở trong túc xá suy nghĩ lung tung, bị tịch mịch ăn mòn, bị nhớ nhung chôn vùi, thật tốt.

Mặc dù phòng không lớn, nhưng vẫn khiến Thường Tiểu cảm thấy Quý Hiểu Đồng trông thế là lại có bản lĩnh, có thể bình tĩnh đến phòng Karaoke vào hôm nay, cô như người tìm được chỗ tháo nước sau mấy ngày giả bộ không có việc gì, cầm Microphone đứng lên ca hát.

Quý Hiểu Đồng vốn là đi theo hướng ôn tình, nhất là những bài tình ca tiếng Anh tươi đẹp mà ưu thương, giọng hát cực kì đáng ca tụng, thế mà Thường Tiểu cứ như muốn nuốt hết hào quang của cậu, vẫn theo sở thích chọn các bài hát dân tộc...

Quý Hiểu Đồng ra ngoài hành tẩu giang hồ nhiều năm, gặp qua người 囍, chưa từng thấy qua người 囍 giống như cô nàng này.

Cũng không biết dạo gần đây hát bao lâu, hát đến cổ họng như bị mắc kẹt không phát ra được tiếng vang, Thường Tiểu mới tạm nghỉ, liều mạng rót cô ca lạnh, cuối cùng Quý Hiểu Đồng cũng được long trọng ra sân, mà cũng đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Là Dư Phi. Bỗng nhiên tâm tình Thường Tiểu trầm xuống, hơn không phải là. Thường Tiểu tâm tình bỗng dưng trầm xuống, những tiếng đinh tai nhức óc trong phòng tựa như trở nên an tĩnh khác thường.

Thường Tiểu ngẩng nhìn quý Hiểu Đồng, ra khỏi phòng bao, tiếng chuông vẫn cứ vang lên không ngừng, do dự một chút, di động liền yên lặng. Cô ngo ngáy, nhìn thấy "chín cuộc gọi nhỡ" chói mắt trên màn hình.

Vừa rồi cô quá nhập tâm, không phát hiện ra chút nào.

Hiệu quả cách âm nơi này cũng không quá tốt, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng nhạc phấn khởi từ các phòng, nhiều loạn suy nghĩ của cô, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nhìn thấy hiển thị cuộc gọi đến là anh, tâm tình cô không còn trở nên phấn chấn nữa.

Vẫn cảm thấy thấy hơi mệt.

Cô đứng ở lối đi nhỏ ngăn ngăn người, cho đến khi chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, cô mới nhận.

Nghe anh nói: “Anh ở dưới tầng chờ em”

Thường Tiểu á một tiếng, nhất thời cũng không biết nên dùng giọng điệu gì trả lời anh, cuối cùng chỉ bình tĩnh nói: “Em đang ở ngoài rồi.”

"Địa chỉ, anh đi tìm em”

"Không cần." Cô hít sâu một hơi, vô thức lặp lại, "Không cần."

"Thường Tiểu, " Dư Phi gọi cô. Có lẽ là sự việc lắng đọng quá lâu, âm thanh của anh rót cuộc trở về bình tĩnh lần nữa, một tiếng gọi này, lại khiến vành mắt cô đỏ lần nữa. Anh cũng không để cho cô đáp lại, lần nữa nói: “Anh ở dưới tầng chờ em.”

Ngay sau đó truyền đến tiếng “Tút tut...”.

Cô cảm thấy anh không thể lần nào cũng vậy, chợt nhận ra, anh mới chính là người lần nào cũng bốc đồng kia. d.d.l.q.d.

Thường Tiểu cầm điện thoại di động tìm kiếm một hàng dài tên anh, khẽ run nhẩn tin—— [không cần.]

Tiếp đó lại cảm thấy có lẽ không đủ, có lẽ anh sẽ không đi, bởi vì quá rõ khổ nhục kế của anh, nghĩ đến gió bên ngoài, nghĩ đến Lễ Giáng Sinh như vậy, nghĩ đến tình cảnh một mình anh đứng dưới kí túc của cô, đột nhiên lòng vô cùng đau xót... Cô lại nhấn thêm một tin—— [Dư Phi, xin anh đừng khiến em khổ sở.]

Không lâu lắm, vang lên âm thanh nhắc nhở có tin nhắn mới, mở ra xem, là anh gửi lại:

Có phải, anh không tìm em... thì vĩnh viễn em sẽ không chủ động tìm anh?

Nước mắt Thường Tiểu rơi xuống, cô cứ cho rằng mình có thể xử lí rất tốt, ít nhất là tốt hơn bây giờ, nhưng mà sự tự ti núp trong xương của cô, cuối cùng đã phá hủy... cô và anh.

Hai người họ không ai xử lý vấn đề này tốt hơn người còn lại, giờ phút này, đối mặt với nghi vấn của anh cô không biết phải trả lời thế nào. d.d.l.q.d.

Dù thế nào cô cũng không ngờ, cô và anh lại đi đến bước đường này...

Thời điểm màn hình di động sáng lên lần nữa, trái tim cô cuồng loạn thành thịch thịch không dứt, thậm chí có loại kích động muốn trốn tránh đến cùng, nhưng cô chính là người như vậy, cứ thế mở tin mới:

Nghỉ đông này, anh sẽ tham gia đoàn du học, đi đến chỗ Doãn Kiều một chuyến.

Sau đó thì sao? Tim cô run rẩy kịch liệt, miệng mấp máy, muốn nói gì, nhất định phải nói những gì... nhưng thật nhanh anh đã nhấn lại tin mới, cứ như anh chỉ đánh một câu, đã không kìm nổi mà gửi đi.

Đi tìm trường học tốt.

Rung rung.

Nhưng em đừng để ý.

Rung rung.

Xin lỗi để cho em khổ sở.

Rung rung.

Em tiếp tục đi, không quấy rầy.

Nước mắt một lần lại một lần làm mờ hồ tầm mắt, trong nháy mắt cô mất đi hơi sức, mềm nhũn ngồi chồm hổm trên mặt đất, không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi khi đến Lễ Giáng Sinh, khi nhiều đồ trang trí Nô-en, các loại cây thông, linh dương, quần áo đồ Nô-en, những cái loa nhỏ sắc sỡ... phủ lên đường phố... Trong các nhà truyền ra ca khúc giáng sinh vui vẻ “We wish you a Merry Christmas We wish you a Merry Christmas We wish you a Merry Christmas”, nhưng... Tại sao cô lại khổ sở như vậy?

Một bóng đen đột ngột bao phủ cô, cô ngẩng đầu, Quý Hiểu Đồng dịu dàng đứng đối diện cô khe khẽ thở dài, đột nhiên ôm cô vào lòng.

Thật ra thì trước đây cô không hay khóc thế này, nhưng sao mỗi lần khóc thút thít, đều có cậu ở bên cạnh?

Chỉ là nước mắt, làm thế nào cũng không ức chế được, Dư Phi muốn rời khỏi cô ư?

Đi một mình, anh không đợi được cô, cô cũng không đi được đến chỗ của anh?

Cô liều mạng giữ chặt quý Hiếu Đồng, khổ sở đến mức, sắp chết đi. d.d.l.q.d.

Thường Tiểu quả nhiên không đoán sai, hai người này quả thật có gian tình.

Thường Tiểu trải qua một Lễ Giáng Sinh bi thảm nhất trong đời.

Hơn nữa theo tin tức của Dung Lan báo về, trên mặt hai người kia, treo nụ cười rạn rở.

Lập tức chạm tới sợi dây đàn trong đáy lòng, đau đến không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 40.2

Editor: Mỹ Mạnh mẽ

Vài ngày sau Lễ Nô-en, Thường Tiểu chăm chỉ làm bài tập khó, làm đi làm lại để cho mình quên lãng.

Có lúc, cô thật sự không giải thích được duyên phận giữa cô và anh, trước khi lên cấp hai hai người ở cùng tiểu khu mà chưa bao giờ gặp nhau, mà sau khi chia tay, cách một tầng sương mờ, lại càng khó gặp nhau.

Đột nhiên rất sợ nghi đồng, sợ tưởng tượng đến cảnh anh lên máy bay.

Tại sao có thể có một đoạn tình yêu, bắt đầu thì mơ hồ u mê, kết thúc không mình không bạch?

Mà làm gì có nữ chính nào như cô chứ, đến cả văn hồi cũng không muốn ném thử.

*(ed: Minh đề nguyên từ “văn hồi” vì chưa tìm thấy từ nào truyền tải được ý nghĩa của nó. “Văn”: dùng sức kéo, níu giữ, “hồi”: Trở về trạng thái ban đầu nó vốn có, vốn là như thế.)

Kì thật cô là một kẻ ngu ngốc.

Nhưng có lẽ kẻ ngu cũng tốt hơn cô, còn dám yêu dám bỏ. Cuối cùng thì cô cũng không có dũng khí thẳng thắn đối mặt với lời tỏ tình của Dư Phi, dù sao từ thật lâu thật lâu trước đây, anh ấy cũng chưa từng tỏ về “yêu” bộ dạng của cô.

Bởi vì liên quan đến quan hệ rộng lớn của trường học trọng điểm, sau kì nghỉ Nguyên Đán, có rất nhiều công ti tới trường tiến hành các đợt tuyển dụng qui mô nhỏ, phần lớn là ngó mặt các anh chị năm tư, nghe nói họ học kì sau không phải đến lớp, chỉ cần tập trung tinh lực hoàn thành thực tập và luận văn.

Thế mà thầy giáo đã tuyên truyền ngày hội tuyển dụng này từ sớm, hi vọng những đóa hoa sống trong nhà kính như bọn họ không được buông lỏng mình, có thể mượn cơ hội này quảng mình vào, sớm thể nghiệm cuộc sống xã hội một chút, tích lũy kinh nghiệm.

Thường Tiểu cảm thấy không phải không có lý, liền bắt đầu sửa sang lại hồ sơ cá nhân, lại đột nhiên phát hiện, thì ra cô không hề có sở trường.

Máy tính? Sửa chữa? Vẽ tranh? Sáng tác? Các loại tương tự?

Tất cả, cơ hồ đều là nửa thùng nước, làm thế nào lên được bàn tiệc?

Nếu không thì cô nữ giả trang nam đi làm lính vậy.

Dù nói như thế, cô lại cảm thấy mình thực sự cần làm gì đó để chứng minh mình, chứng minh mình cũng không phải người... cái gì cũng sai.

Ngày tuyển dụng người người tấp nập, tuy nói là tuyển dụng qui mô trường, nhưng những sinh viên tốt nghiệp trường khác, cũng đều tới đây tìm vận may.

Hôm đó Thường Tiểu ăn mặc vô cùng chuyên nghiệp, là tiên cô bảo cô đến tiệm may đo trên phố cắt may âu phục nữ theo yêu cầu rất vừa người, quả nhiên người đẹp vì lụa, cô có vẻ đặc biệt đẹp trai, đặc biệt có tinh thần.

Trong các công ti tuyển dụng lần này không thiếu các công ti lớn thanh danh hiển hách, cũng có vài công ti nhỏ, nhưng tất cả đều đầy người chen chúc. Bởi vì muốn trông chuyên nghiệp, hôm nay đặc biệt đi một đôi giày cao gót, mặc dù để không tính là quá cao, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy bước đi hơi lảo đảo.

Vừa nhìn mỗi gian tuyển dụng đều đầy người xếp hàng, cô có xúc động muốn bỏ cuộc giữa chừng. Vào lúc này, cô lại liếc thấy chỗ tuyển dụng của Công ty khoa học kỹ thuật Hạo Tường, bởi vì ở chỗ khuất, lại không có danh tiếng gì, lại thêm chỉ có một người ngồi ở ghế tuyển dụng, còn ăn mặc rất tùy ý, bộ dạng không đáng tin cho lắm, cho nên phía trước gian chỉ có lác đác vài người.

Song Thường Tiểu cảm giác được anh ta đứng lúc mắt đối mắt với cô, sau đó long mày nhướng lên, tựa như đang hỏi cô, có muốn thử một chút hay không. Thần xui qui khiến, đầu óc cô cứ thế nóng lên, người liền bước đến.

“Chào anh!” Thường Tiểu bày thế trận chờ quân địch, hào khí mười phần, chợt nhớ tới hình như thầy giáo có dặn nên xưng hô thế nào với người tuyển dụng, lời ra khỏi miệng lại bật thốt lên: “Trưởng quan!” Người tuyển dụng đó rõ ràng ngẩn ra, lại thêm giọng của cô rất to, chợt cảm thấy buồn cười nhìn cô: “Ngồi.” “Cám ơn!” Thường Tiểu một khi kích động, âm thanh cũng hùng hậu hơn bình thường. Bởi vì cảm thấy vị đại ca này trời lạnh nhưng xem ra ăn mặc rất mỏng manh, lại giống như không hề sợ lạnh, cô thật sự rất bội phục anh ta.

Người nọ cười cười, nhìn nhìn tập tài liệu cô ôm trước ngực, Thường Tiểu mới bình tĩnh hiểu ra, vội đưa hồ sơ xin việc cho anh ta.

Lần đầu tiên nộp hồ sơ không có kinh nghiệm, mắt thấy anh ta tùy tiện lật lật vài tờ, nhưng lại quan sát cô kỹ càng không nói lời nào, cô bĩu bĩu môi hỏi: “Anh không lạnh phải không?” “Câu hỏi hay đấy” - Anh ta đẩy đẩy ánh mắt, gương mặt ngọt ngào cười lên có vẻ hết sức hòa ái dễ gần: “Độ lạnh thích hợp, có thể giữ tinh táo.” Lại cười một tiếng: “Hơn nữa tôi thường xuyên rèn luyện, khả năng chịu rét không tệ.” “Ồ? Tôi cũng hay rèn luyện.” Thường Tiểu cười cười, đã cùng chung nhận thức, cả người cũng buông lỏng hơn.

Anh cười đến rất thân thiết, đem tài liệu đặt sang một bên:

- Trước tiên tự giới thiệu một chút.

- Được! - Thường Tiểu lại vội vàng bày ra bộ dạng nghiêm túc, mạnh mẽ lên tiếng. - Tôi tên là Thường Tiểu là sinh viên năm hai! Tôi... - Cô đem những từ đã chuẩn bị tốt để chào hàng bán thân nói một lèo. - Tôi chịu khó chịu khổ tốt, chăm chỉ học hành! Hi vọng có thể có được cơ hội thực tập này!

Anh nhìn cô, vui vẻ hơn là dò xét, hai khuỷu tay chống xuống bàn tay đan chéo nhau:

- Mới học năm hai à? Ừ... Hãy nói điểm đặc biệt.

- Anh muốn nghe điểm đặc biệt gì?

Sau đó Thường Tiểu dừng một chút, nhìn thấy đối phương rất là thân thiết, không có vẻ gì là kiêu ngạo, nhất thời không còn nhớ đến mớ bông bong thầy giáo căn dặn khi đi tuyển dụng, mở miệng liền hỏi:

- Đúng rồi trưởng quan, tôi nên nộp vào vị trí gì?

Anh ta ngó ngẩn, tùy ý cười:

- Thú vị đấy.

Đầu năm nay lần đầu tiên có thí sinh thi hỏi ngược lại người tuyển dụng cô nên phỏng vấn vị trí nào, khá lạ, sau đó buông lỏng toàn thân:

- Cô tên là Thường Tiểu?

- Vâng. - Cô nghĩ nghĩ, lại bổ sung. - Là nữ.

- Ha ha ha... Ừ, nhìn ra được. - Anh cười khê, hoàn toàn không có dáng vẻ của người tuyển dụng. - Trước tiên nói một chút xem, cô muốn tìm công việc như thế nào? Nhưng mà nhắc nhở cô một chút, bây giờ rất nhiều sinh viên tốt nghiệp không làm công việc theo đúng chuyên ngành đào tạo của mình, nhưng vẫn phát huy rất tốt.

Điều này thật sự là cô chưa nghĩ đến, dừng một chút:

- Trưởng quan anh có thể gợi ý không?

Anh vừa cười:

- Như vậy đi, xử lý văn bản, sắp xếp, đánh máy, sao chép, có không?

Cô gật đầu một cái:

- Có!

- Vậy cần rượu, xã giao, cười cho qua có dám không?

- À... - Cân nhắc đến tư lượng của mình. - Dám!

- Vậy nếu như sau này cô với với cấp trên xung đột ý tưởng thì sao?

- Nghe cấp trên!

- Muốn cô làm thêm giờ?

- Làm!

- Vì việc công gọi điện thoại cho cô vào buổi tối?

- Nhận!

Anh ta cười một tiếng:

- Tôi thiếu một trợ lý, cô có muốn đến thử không?

- Ai? – Thường Tiểu ngơ ngẩn, trong lúc bất chợt, - Lễ mừng năm mới có thả người không?

- Có.

Lễ mừng năm mới cô cứ nghỉ ở nhà tắt máy đi là xong, liền hào khí đứng mãnh vỗ vỗ bộ ngực 〇〇:

- Thử!

Người nọ nụ cười càng sâu:

- Tôi tên là Trần Thần, là CEO của công ty nhỏ này, ừm, còn... kiêm quản lý kiêm thanh tra tài vụ kiêm đẩy mạnh thị trường kiêm nhà máy linh tinh... nào, - anh ta vỗ vỗ ghế trống bên cạnh, - tới đây ngồi cạnh tôi, thử trước cảm giác làm nhà tuyển dụng một chút.

- À? – Thường Tiểu hơi giật mình mà nhìn miếng thịt có hơi béo này, cảm giác nghi ngờ mãnh liệt nhìn người đàn ông này. – Nhanh như vậy?

Tuy miệng nói vậy, nhưng cô vẫn rất phối hợp ôm tập tư liệu của mình đi vòng qua ngồi xuống cạnh anh ta, thuận thế ngắm nhìn dáng điệu của những người đang tập nập xung quanh... Ách, quyết định tiếp tục suy tư nghi ngờ vừa rồi... Sao lại nhanh như vậy? Lại nghe Trần Thần hỏi: “Nói nghe một chút, bình thường hay tập luyện cái gì?” Sau đó, Thường Tiểu hơi chột dạ, đồng thời lại kích động ngồi ở bên cạnh giả vờ đứng đắn, tỉ mỉ quan sát Trần Thần phỏng vấn các anh chị khóa trên như thế nào. Mới phát hiện anh ta đối đãi những người khác, cũng không hiền hòa như đối với cô, nhưng anh ta vẫn rất kiên nhẫn, đều trò chuyện với mỗi thí sinh một lát, khiến họ cảm thấy được coi trọng.

Có mấy người có biểu hiện không tệ, cùng mỗi thí sinh trò chuyện một đoạn thời gian, khiến mọi người bị đù coi trọng.

Có mấy biểu hiện không tệ, Trần Thần mở bản nhận xét tuyển dụng, viết lời bình, đại khái như suy nghĩ nhanh nhẹn, hoặc mồm miệng lanh lợi.

Thường Tiểu lại phát hiện cô thể mà lại không được ghi trong bản nhận xét đó, lại chỉ có thể trợn to hai mắt nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng Trần Thần lại còn quay đầu lại hỏi cô có câu nào khác muốn hỏi không. Tiếp đó là khách sáo bảo chờ thông báo các loại.

Cô không rõ, vì sao bản thân lại được coi trọng dễ dàng như vậy, không biết bản thân dung mạo xinh đẹp hay tài hoa hơn người ở chỗ nào.

Sau đó cô lại nhận được điện thoại của Quý Hiểu Đồng, tên kia cầm đầu vào nói luôn là muốn cô đến chỗ tuyển mộ số 124 để nộp đơn, sau đó nói vị trí đại khái, nói mình sẽ đến ngay.

Cô ngồi lặng hồi lâu mới phát hiện bên cạnh chỗ mình ngồi treo một tấm bảng nhỏ, dưới cuối có dòng chữ đỏ có mấy số 124... Ách... Cô mới ý thức được chuyện rất không thích hợp, nghi vấn đầy đầu còn chưa giải quyết đã nhìn thấy Quý Hiểu Đồng chạy tới, nhìn cô một cái, hiển nhiên cũng hơi kinh ngạc: "Sao cô lại nhanh như vậy?" Quay đầu lại thấy Trần Thần nhú mày nhìn Quý Hiểu Đồng trao đổi, cô mơ hồ có thể tóm được một số tin tức... Nhất định bọn họ có quen biết!

Lần này đại não Thường Tiểu xoay chuyển đặc biệt nhanh, nhanh chóng ý thức được lần tuyển dụng này có nội tình, đột nhiên nghiêm mặt quăng ánh mắt tới chỗ Quý Hiểu Đồng kêu: "Tôi nộp đơn à?" Sau đó nhắm vào vị trí trước mặt: “Ngôi.” Ất hẳn là nhất thời Quý Hiểu Đồng bị cô hù dọa, đàn độn u mê ngồi xuống.

Thường Tiểu liền trừng mắt liếc cậu ta một cái, đặc biệt nghiêm trang nói: "Đến đây đi, tự giới thiệu sơ lược về mình một chút, da mặt rất dày à?" Quý Hiểu Đồng ngáy người.

"Mau. Đầu óc cậu đi đường ngắn thôi..." Thường Tiểu hừ một tiếng, oai như cóc về một gạch chéo lên trên quyền vờ, sau đó nhìn Trần Thần:

- Trưởng quan, cậu ta mắng anh đầu óc chập mạch." (Đường ngắn = chập mạch) Vì vậy trong tiếng cười vui vẻ của Trần Thần Quý Hiểu Đồng giận đến nổi mặt mũi sung huyết đỏ bừng.

Quả nhiên Thường Tiểu không đoán sai, hai người này quả thật có gian tình.

Trần Thần là cậu nhỏ của Quý Hiểu Đồng, song vì bà ngoại cậu ta lớn tuổi mới sinh được người này, nên Trần Thần cũng không lớn hơn Quý Hiểu Đồng mấy tuổi. Khoa học kĩ thuật Hạo Tường là công ti mới gần đây Trần Thần sáng lập, cái gì cũng mới bắt đầu, nhưng vì là cựu sinh viên Đại học C lại thêm biểu hiện hơn người trong trường này lúc trước, cho nên hiệu trưởng đặc biệt cho phép anh vào trong trường chiêu tài.

Quý Hiểu Đồng giải thích đại khái giải mọi việc, cũng thừa nhận lấy hình của cô và một chút tình hình trước đó nói qua với Trần Thần, bao gồm cả tửu lượng không tệ, ca hát mất hồn, tính tình sáng láng, thể lực hơn người vân vân. Chính là không ngờ tới việc Trần Thần lại gặp gỡ cô trước nên thành ra thế này.

Quý Hiểu Đồng che giấu chuyện nhỏ cậu ta cũng là một trong những cổ đông của công ti này. Những mà cậu ta bên kĩ thuật, mà Trần Thần phụ trách quản lý hành chính, cho nên chuyện phát tiền lương, hãy cứ để cậu nhỏ nhức đầu đi.

Nói tóm lại, không quan tâm quá trình như thế nào, dù sao Thường Tiểu vẫn lấy được cơ hội trải nghiệm cô mong muốn, dĩ nhiên, đây cũng là một trong những phương pháp hữu hiệu giúp cô giảm bớt việc lo lắng lung tung. (Chắc vẫn là về Dư Phi.)

Kết quả là, nháy mắt là tới cuộc thi tháng.

Nên tới, tránh cũng tránh không hết, Dung Lan Thiên Thiên cũng bắt đầu kêu đèn luận kiếm ban đêm.

Bình thường Thường Tiểu tiêu tốn chất xám, làm hết đề cương cũng không tốn nhiều sức lắm, nên chỉ cần trước khi thi một ngày xem qua một lần, là có thể yên tâm thoải mái ngủ. Về phần đến những nơi như thư viện, mỗi ngày chiếm một chỗ đọc sách, ít nhiều cũng là để yên tâm thoải mái.

Chỉ là, kiểu học sinh thiên tài, cũng cần ôn bài sao?

Đây là ý nghĩ duy nhất của Thường Tiểu khi không hẹn mà gặp Quý Hiểu Đồng ở thư viện. Sau đó đã có một lần tức có lần thứ hai, có hai thì có ba, cứ thế tự nhiên mà bắt đầu thói quen giúp nhau chiếm chỗ ngồi.

Hai người ngồi chung, cũng không nói chuyện với nhau quá nhiều.

Rốt cuộc, bóng một cái, mai chính là ngày thi môn cuối cùng, d.d.l.q.d.

Sau đó Thường Tiểu lại mới biết được, làm thực tập sinh, có thể không cần ký kết hợp đồng, cho phép sau khi thi xong nghỉ ngơi hai ngày, mới đến công ty trình diện. Có chút nuối tiếc chính là, công ty cũng không phải ở thành phố này. Dùng lời Trần Thần nói, hoàn cảnh thành phố S, thích hợp phát triển công ti hơn.

Cũng may giao thông phát triển, đến đó chỉ cần một đến hai giờ.

Cho nên hôm nay cô đặc biệt hẹn gặp Quý Hiểu Đồng ở thư viện, bàn bạc thời gian gặp nhau ở trạm xe. Định thời gian xong, mỗi người liền tự xem sách của mình, không ai quấy rầy ai.

Nhưng khiến cho cô không ngờ là, cô lại nhìn thấy Dư Phi ở đây.

Đúng là Dư Phi.

Các dây thần kinh của Thường Tiểu trong nháy mắt co chặt đến nhức nhối.

Chữ viết trong sách vô đột nhiên biến thành từng con kiến, bò qua bò lại, gặm nhấm lòng của cô.

Nhìn đến anh, cô vẫn sẽ khản trương. d.d.l.q.d.

Làm sao không khản trương?

Chàng trai đó cô đã từng tìm mọi cách để trở nên thân thuộc với anh, chàng trai đó đã chia tay cô, đột nhiên đứng trước mặt cô, đột nhiên lấy một loại tư thế lạnh nhạt đứng trước mặt cô...

Trên vẻ mặt, không còn nét thân cận năm xưa.

Thường Tiểu hít sâu một hơi... Thì ra là cho tới bây giờ, vẫn sẽ đau.

Cô lặng lẽ ngồi tại chỗ, mắt thấy đã không thể tránh khỏi mất đối mắt với Dư Phi.

Đầu óc nóng lên, thần kinh co quắp lấy ghế trống bên cạnh ra, phát phát tay với Dư Phi, nói: "Bên này..." Nhưng sau khi cô nói xong liền đột nhiên bị Quý Hiểu Đồng hung hăng đập một cước ở dưới gầm bàn, đau đến nỗi cô phải mở miệng trách móc. Nhưng mà lần này, cô không có ý định trả đũa, chỉ tro mắt nhìn Dư Phi, lại cường điệu một lần: "Bên này." Cô còn nhớ rõ mỗi lời nói mỗi nụ cười của tên gia hỏa này, cái người mà cô bắt đầu quen biết từ năm đầu cấp hai, cái người này đột nhiên muốn nói chuyện yêu đương với cô, cái người dù nghĩ đến bao nhiêu lần vẫn khiến cô đau lòng, cô không muốn hai người trở thành người xa lạ, từ bạn tốt biến thành bạn trai bạn gái, cuối cùng lại biến thành người xa lạ.

Cô không muốn.

Dur Phi nhìn cô, lại nhìn đến Quý Hiểu Đồng bên cạnh, đáy mắt khẽ lóe lên một tia sáng quái dị, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, làm như châm chọc, hay là tự giễu, đang cầm sách trong tay, coi thường ý nghĩ mời anh ngồi kia, lựa chọn lướt qua cô.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 40.3

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Chương này Thường Tiểu bắt đầu đi làm công và cũng thân thiết với cậu nhỏ của Quý Hiểu Đồng (ý là cậu nhỏ Thần Thần chứ không phải cậu nhỏ mà mình và mọi người đang nghĩ đâu.v) nên xưng hô mình chuyển thành anh-em, em-tôi nhé.

Thư viện lớn như vậy, tiếng lật sách liên tiếp, thỉnh thoảng những âm thanh nói chuyện với nhau “dẫn xuất” “dẫn xuất” nhẹ nhàng vang lên... Những thứ này cũng dần dần phai đi, nhạt đến toàn bộ thế giới trong mắt Thường Tiểu đều yên lặng như tờ... "Dur Phi." Cô lặng lẽ đứng lên, ánh mắt mềm mại nhìn anh, có lẽ loại dũng khí lớn đến mức nào, mới có thể giúp cô tìm được giọng nói của chính mình: “Không thể là bạn bè nữa sao?” Rốt cuộc Dur Phi dừng bước, cũng không quay đầu lại, từng chữ từng câu cũng lạnh như băng: "Không làm người yêu được, cũng không còn là bạn bè." Anh làm sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra nhìn em cùng sinh vật giống đực khác ra vào một đôi? Phải làm như thế nào có thể chịu được em và người khác anh anh em em? d.d.l.q.d.

Thư viện khắp các xó xó xinh xinh đều ngồi đầy người, Thường Tiểu mấy phen lộ mặt, ngay từ lúc nổi tiếng vang dội trong mắt các nhóm bát quái khắp Đại học C, giống như lần trước, hôm nay các góc đều đang vụng trộm trao đổi gì đó.

Nhưng lần này Thường Tiểu không rảnh lắng nghe nội dung thảo luận nữa, nhất thời đau buồn, rặn mãi không ra một chữ, cô hung hăng hít sâu một hơi, sợ lại nhìn không được làm ra chuyện xúc động gì, thu dọn qua loa sách vở trên bàn, quay người bỏ chạy.

Không ngờ áo cô không biết vì sao mắc ở góc bàn, kéo nghiêng cả một góc bàn, một bạn học vô tội đang xem trò vui không nắp kín bình nước sôi rơi đến “cách” một cái, nước đổ đầy đất, mang theo tiếng kéo ghế ra vào liên tiếp hỗn loạn.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Thường Tiểu tự biết gây họa, khom người, hoàn toàn không dám nhìn người, vùi đầu la lên xin lỗi, đáy lòng càng muốn rời khỏi nơi quý quái này, vậy mà họa vô đơn chí" bành" một tiếng tiếng va chạm to lớn, cả kệ trưng bày sách, bị cô không nhìn đường đâm thẳng vào, bên trên toàn sách là sách, giống như hiệu ứng domino, bụp bụp bụp rơi xuống đầy đất. Thường Tiểu đứng hình mấy giây, đột nhiên dùng sách che mặt, gầm nhẹ một tiếng: "Thật xin lỗi!!" Rồi cũng không quay đầu lại chạy trốn chết về phía cửa lớn. d.d.l.q.d.

Ánh mắt lạnh lẽo của Dur Phi nhìn cảnh bừa bãi này, nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong con ngươi giấu sự ảm đạm không muốn người biết.

Âm thanh lạnh lùng của mẹ quản quanh bên tai... Ta đánh cuộc với con, cô gái này căn bản cũng không yêu con, ba ngày nay, cô ta tuyệt sẽ không gọi cho con một cú điện thoại!

Xem kia, ta sớm đã nói.

Con biết ta sẽ không tiếp nhận cô ta, nếu như con không có bản lĩnh dứt khoát đưa cô ta rời khỏi đây mãi mãi, ta có thể bảo đảm với con cuộc sống sau này của cô ta sẽ rất khó nhọc.

Trường học của Tiểu Kiều rất tốt, đây là đơn nhập học.

Thường Tiểu, rốt cuộc anh ta thế nào, tách ra mấy ngày, thế mà anh ta không thể nhìn cô chào một câu. d.d.l.q.d.

Quý Hiểu Đồng đưa mắt nhìn Thường Tiểu chạy vội ra ngoài, mới từ từ bắt tay vào thu dọn sách trên bàn, tiến lên trợ giúp nhân viên quản lý thư viện mặt này cảm tức thu thập tốt bộ sách rơi đầy đất, cuối cùng ngẩng đầu chống lại tầm mắt của Dur Phi vẫn đang bất động, hình như muốn nói gì, cuối cùng vẫn giữ vững im lặng.

Người này tự xưng là thông minh, lại dùng một phương thức ngu xuẩn đẩy Thường Tiểu ra.

Không thể đổ lỗi cho người khác.

Đúng vậy, đột nhiên Quý Hiểu Đồng không sao hiểu được mình, lúc này, thế mà cậu ta lại không nổi lên tí xú lòng đồng tình nào. Cho đến khi cậu rời đi, tên kia vẫn còn đứng đó, nhìn Thường Tiểu rời đi đáy mắt hiện lên một loại cảm xúc không giải thích được, cơ hồ không do dự nhận điện thoại.

Giống như là cố ý trốn tránh chuyện vừa rồi, giọng Thường Tiểu gắng đạt tới nhẹ nhõm, Quý Hiểu Đồng cẩn thận lắng nghe, ít nhất, trong âm thanh không có tiếng khóc, cô nói: "Tôi để quên sách “Tài chính Trung Quốc” ở đây rồi.” "Tôi cảm hộ cô." Quý Hiểu Đồng suy nghĩ một chút, "vậy chúc cô thi

tốt, vậy chủ nhật này chín giờ sáng không gặp không về.” “Đợi chút...” Thường Tiểu cho là cậu ta muốn tắt máy, vội hờ, lại im lặng một lúc: “Có thể nói chuyện với tôi không?” “Ừ.” Quý Hiểu Đồng quay lưng nhìn thư viện một cái, “Cô nói đi.” Thường Tiểu hình như đang suy nghĩ phải nói những gì, suy nghĩ hồi lâu, cô hỏi: “Cậu học xong hết chưa?” “Tương đối.” Cậu ta xoay người lại, từ từ thuận theo mạch suy nghĩ, quả thật... Một chớp mắt kia, cậu ta có một ý nghĩ may mắn... Hình như... Đã không thể buông một người ra.

"Tôi cũng thế được tương đối rồi, năm nay tôi muốn lấy được học bổng, kì thi năm ngoái đứng thứ ba trong lớp..." "Ừm..." Quý Hiểu Đồng nghe cô thao thao bất tuyệt ở đầu bên kia, như có như không hưởng ứng, trong đầu đang có ngàn vạn suy nghĩ, "Thật ra thì khi ôn môn Tài chính Trung Quốc có gặp rắc một vấn đề, khi làm bài suy nghĩ hơi kẹt, chẳng qua là vấn đề ấy trên cơ bản là sẽ không thi..." Thường Tiểu nói nhăng nói cuội lại phun nước miếng một hồi lâu, "Cho nên nói, " Đột nhiên cô chần chờ, "Tiền điện thoại đắt đỏ, tôi chụp trước, cậu gọi lại cho tôi đi..." Sau đó cô nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Vì Dư Phi tôi đã đại xuất huyết quá nhiều lần..." (ý là tiêu tốn nhiều tiền điện thoại.) Quý Hiểu Đồng vừa bức mình vừa buồn cười... Quả thật cô chính là loại người ㄟ như vậy, chỉ là, có thể nhắc tới tên của người con trai kia, có phải là đề tỏ ý, cô cũng không quá khổ sở như vậy? Hay là... Cô chỉ cố ra vẻ không khó chịu?

Một cuộc điện thoại, hai lần tâm tư.

Thường Tiểu vừa cầm điện thoại lung tung dong dai, vừa ngửa mặt nhìn lên bầu trời... Cô chỉ hi vọng, thoát nhìn bản thân, đừng có bi thương như vậy.

Thi xong, Thường Tiểu theo kế hoạch, bước lên hành trình thực tập.

Cô luôn luôn độc lập, tác dụng phụ của lần thất tình này là, tiền cô là lão Đức bình thường luôn trông coi cô dưới tầm mắt của mình, cộng thêm giao thông cũng thuận lợi, liền không có dị nghị gì, chỉ bảo cô chú ý an toàn, có chuyện thì nhất định phải gọi điện về nhà.

Thường Tiểu gật đầu, chỉ qua loa giờ giờ hành lí, đếm trạm xe lửa gặp mặt Quý Hiểu Đồng.

Mùa đông của thành phố vùng duyên hải, luôn ấm áp hơn so với phía bắc sông Trường Giang, vậy mà mùa đông năm nay không biết vì sao đặc biệt lạnh, trạm xe trước quảng trường gió lạnh gào thét dữ dội, vừa xuống xe bus, Thường Tiểu đã rét run cả người.

Nhìn đến Quý Hiểu Đồng mang hành lý xem ra còn đơn giản hơn cô, Một nhìn quý Hiểu Đồng hành lý xem ra so với nàng đơn giản hơn, đặc biệt thẳng thắn xách một túi du lịch Nike, Quý Hiểu Đồng vừa thấy cô, tự nhiên tiến lên đón, nhận lấy hành lý trên tay cô.

Đột nhiên Thường Tiểu lại có cảm giác được chăm sóc.

Lòng cảm thấy ấm áp, nhẹ nhàng cười.

Mãi cho đến khi lên xe lửa, Quý Hiểu Đồng cũng không nói gì, nhưng từ đầu đến cuối, cậu ta đều cận thận dùng thân mình ngăn đám người chen lấn thay cô... Thật ra từ nhỏ cô đã có thói quen việc của mình tự mình giải quyết, thậm chí có lúc thích tự cho mình là đúng quyết định thay người khác, cho nên môi vị được người khác chăm sóc này, thật đáng quý, cảm giác mới mẻ.

Suy nghĩ một chút, lại càng phát giác Quý Hiểu Đồng là một anh em tốt không lời.

Sau khi lên xe, cậu ta giúp cô để hành lý gọn gàng, rồi móc ra một cái iPad, sau đó liếc cô một cái, đưa cho cô một bên tai nghe, cô không từ chối. Chẳng hiểu sao lời ca bên trong lại đặc biệt hợp ý cô, có lúc gặp được lời quen, cũng khẽ hừ theo mấy nhịp... Chưa đến lộ trình thứ hai, đến khi nhìn lại, cô phát hiện mình tự vào bả vai Quý Hiểu Đồng, có lẽ là ngủ quên. Nhìn Quý Hiểu Đồng cũng đang ngủ ngon, gò má hết sức mê người.

Cúi đầu xuống lại thấy mình đắp áo khoác... Trong lòng nóng lên, ngay sau đó liên ngay người, theo bản năng liếc trộm cậu ta xem trên vai hoặc trên quần áo có dấu vết nước miếng hay không... Đều là hàng hiệu a, cô không đèn nổi.

Hai người xuống xe liền chạy thẳng tới công ty.

Loại trải nghiệm này đối với Thường Tiểu mà nói, không thể nghĩ ngờ khiến cho cô hưng phấn, nhưng dù sao vẫn có cảm giác không chân thực, đã sớm nghe nói xã hội và trường học là hai thế giới, bất kể là hình thức chung đụng giữa người với người, hay là cách xử lý vấn đề, góc độ tư duy vấn đề, đều có chỗ thay đổi. Nghĩ tới đây, cô nắm quyền một cái, quyết tâm dốc lực ứng phó.

Địa chỉ công ti tại một khu văn phòng, thật rat hay vì nói là công ti, chỉ bằng nói là một gian phòng làm việc nhỏ. Song tình anh hay mấy kẻ nhỏ bé bản bản đều đủ cả, sau khi vào cửa, nhìn một cái thấy bảy tám người, tất cả đều hùng hực khí thế, lộ lộ ra, cảnh tượng hỗn loạn bận rộn.

Hai người bọn họ vào cửa chào hỏi, Trần Thần liền từ một chỗ độc lập trong phòng làm việc ra nghênh tiếp, quay đầu lại giới thiệu bọn họ với những đồng nghiệp khác trong phòng, sau đó dẫn bọn họ đi sắp xếp hành lý.

Trước đây Trần Thần đã sớm nói với cô vấn đề ăn ở, trong kì thực tập, công ti bao tất.

Kí túc xá cách công ty cũng không xa, đi bộ ước chừng mười phút, là một tiểu khu ở phụ cận. Thế nhưng khi đến nơi, lúc Trần Thần móc chìa khóa nhà trọ ra, anh ta giống như vừa nhớ ra cái gì đó, dừng lại động tác quay đầu nói với bọn họ:

- Đứng rồi, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hai ngày trước lại tuyển thêm một đồng nghiệp mới, cũng không phải là người địa phương, cho nên nhà trọ bố trí không đủ. Căn cứ vào nguyên lý thân sơ nguyên lý, một tháng này hai người trước hết ở tạm “dưới một mái nhà” thôi.

Thường Tiểu còn chưa kịp phản ứng, Quý Hiểu Đồng đã bắt chước theo một bài cảm xúc “hùng hồn tiết liệt” nhanh chóng biểu đạt kháng nghị:

- Cái gì? Không được!

Trần Thần không thể làm gì khác hơn nhún vai một cái:

- Vậy chịu thôi, thuê phòng ở thành phố S không phải chuyện dễ dàng. Vậy nếu không Thường Tiểu em tới nhà trọ của anh, ở chung với anh?

- Không được! – Quý Hiểu Đồng càng thêm không hề nghĩ ngợi trực tiếp mở miệng gào lên – Tuyệt đối không được!

Trần Thần liếc cậu ta một cái, có ý vị khác giương miệng cười cười, nho nhã hỏi Thường Tiểu:

- Em nói làm thế nào?

Ngược lại Thường Tiểu tuyệt không có vẻ rối rắm, rất sáng khoái gật đầu một cái:

- Được! Em không có vấn đề gì.

Trần Thần lại tựa như nói giỡn nói:

- Vậy buổi tối em nhớ khóa chặt cửa phòng.

Nghe nói như thế, Quý Hiểu Đồng đã là vẻ mặt cắn răng nghiêng lợi, Thường Tiểu cũng mở to hai mắt, mặt buồn bực thối mắt:

- Tại sao?

Thường Tiểu suy nghĩ một chút, giả bộ bình tĩnh hiểu ra:

- Cho nên, anh là lo lắng cho em, hay lo lắng cho cậu ta?

Vài giây sau, Trần Thần mới yên lặng đáp lại bằng cách cười một tiếng, vỗ vỗ vai Quý Hiểu Đồng, trả lời một câu:

- Vậy ở chung vui vẻ, hai người sắp xếp một chút, ngày mai trở lại công ti trình diện nhé...

Thường Tiểu gật đầu một cái, sáng khoái đem hành lý kéo vào trong nhà, sau đó lại lặng lẽ nghĩ, Trần Thần làm ra loại quyết định này, một mặt quả thật bởi vì nhà trọ không đủ, mặt khác cũng tin tưởng nhân phẩm cháu ngoại Quý Hiểu Đồng... Nhưng thực ra lại nghĩ, nha đầu này căn bản không xem tiều tử kia là đàn ông đi... Xem ra đường người khác cho là đường tình, lại cách hai người này rất rất xa... Cần lo lắng cái gì chứ? Là lo lắng Quý Hiểu Đồng nhìn cô như một cô gái, hay là lo lắng cô coi Quý Hiểu Đồng như đàn ông?

Xem kia... rất rõ ràng vấn đề này cũng không phải là một vấn đề chứ sao...

Cho nên nói... Anh ta là lo lắng... nửa đêm cô trèo lên giường của cậu ta?

Dọn dẹp hành lý, quét dọn vệ sinh một chút, đi ra ngoài làm quen hoàn cảnh một chút, ăn cơm, sau đó trở lại tắm, cuối cùng ngủ.

Thường Tiểu thu dọn tâm tình qua loa, cùng Quý Hiểu Đồng đến công ty trình diện.

Sau đó cô nhanh chóng phát hiện, Trần Thần hiển nhiên cũng không phải mời cô đến để chơi. Một chồng tài liệu lớn, đồng loạt lác quắc lác quắc trước mặt cô, cô phải một mình lựa ra cáo cáo phân tích thị trường trong năm năm gần đây, tiến hành phân loại và sao chép.

Cô hoàn toàn không ngờ chưa có thích ứng đã trực tiếp đi vào chiến trường, trong lòng có phần chưa chắc chắn, vậy mà Trần Thần đã bận đi làm việc khác, một vẻ buông tay mặc cô phát huy, cô lập tức bị cảm giác được tin tưởng này làm cho “hùng tâm vạn trượng” (ý chỉ mạnh mẽ muôn trượng), cho nên tràn đầy nhiệt tình bắt tay vào chiến đấu.

Cũng may cô không ngu ngốc, cộng thêm đồng nghiệp đều rất nhiệt tình, vui vẻ giải đáp các câu hỏi của cô, tất cả đều tiến triển rất thuận lợi.

Lúc ở không liếc Quý Hiểu Đồng một cái, cậu ta nghiêm nhiên là có đủ phong thái của một chiến binh kỹ thuật, đã hoàn toàn nhập vào hoàn cảnh, đang từ góc độ chuyên ngành thảo luận cùng mấy kỹ thuật viên. Đột nhiên Thường Tiểu cười cười, cảm giác thế này thật không tồi.

Chớp mắt một cái một buổi chiều đã trôi qua, đợi đến khi cô photo phần tài liệu cuối cùng cặp ghim kín chu, đã gần bảy giờ tối.

Lúc này Quý Hiểu Đồng mới cùng hai kỹ thuật viên khác ngừng đầu lên từ máy tính, xoa xoa cổ nhích lại gần ghế xoay, nặng nề thở ra một hơi, có lẽ là tạm chấm dứt công việc.

Không bao lâu Trần Thần liền từ phòng làm việc đi ra, kêu những người còn lại cùng đi ăn cơm, Thường Tiểu liền thu thập đồ đi cùng mọi người, đợi sau ăn uống no say xong, lại trở về nhà trọ cùng Quý Hiểu Đồng.

Một mỗi một ngày, đương nhiên Thường Tiểu muốn tắm rửa thật tốt. hiển nhiên Quý Hiểu Đồng cũng có ý định này, hai người cầm quần áo tắm rửa, ngư ngư giặt mình đứng đầu ở phòng khách.

Điểm không được ở nhà trọ nhỏ, chính là nhà tắm là nhà tắm chung.

Đột nhiên Quý Hiểu Đồng hơi xấu hổ, đem quần lót dịch dịch về phía trong quần áo... Thường Tiểu thấy cậu ta như vậy, cũng không tùy tiện, tiện tùy tiện, ôm quần áo trong ngực vuốt vuốt, nhún nhún vai:

- Vậy cậu tắm trước hay tôi tắm trước? Quý Hiểu Đồng khẽ trừng mắt nhìn cô:

- Ưu tiên phụ nữ.

Đột nhiên Thường Tiểu cười một tiếng:

- Cứ làm như mới biết tôi như vậy mắt sẽ bị mù đấy. – Sau đó vỗ vỗ ngực, - Giới tính nữ, không thể giả được.

Lần đầu tiên Quý Hiểu Đồng không buồn cãi nhau với cô, trợn mắt nhìn cô một cái lập tức đi về phòng,

- Chờ một chút. – Đột nhiên Thường Tiểu gọi cậu ta lại.

- Làm sao? – Đánh chết Quý Hiểu Đồng cũng không thừa nhận cậu ta có chút tưng lúng với cảnh tượng sống chung như thế này, âm thanh hơi nóng nảy.

- Cậu đừng đóng cửa vội, đợi tôi tắm xong, cho tôi mượn mấy tính chơi.

Quý Hiểu Đồng lặng im hồi lâu, nặn ra một nụ cười giả là mỉa hoặc chúng sinh, đang tính toán lập tức vào phòng cả đời không qua lại với nhau nữa, nhưng trước khi đến cửa đột nhiên nhớ ra cái gì, lại xoay người lại, vội ho một tiếng, lông mày nhướng thật cao, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, nhưng ánh mắt không dám nhìn thẳng cô, chỉ thấy cậu ta mở miệng nói:

- Dù sao, việc lúc trước tôi đã nói rõ ràng, nhưng không có ý gì khác.

Thường Tiểu nghiêng đầu nhìn cậu ta, suy tư một chút, mới khẽ cau mày:

- Nghĩ cái gì?

- Tóm lại cô đừng nghe cậu nhỏ tôi nói lung tung!

Đại não cô gái này thường không ghi việc sao? Hai cậu dọc đường còn lo lắng cô nghĩ sai lệch, Quý Hiểu Đồng càng nhìn càng cảm thấy cô cố ý bới móc, cả người đều là đáng về thẹn quá hóa giận:

- Đừng có giả ngu!

Sau đó dùng sức bước qua cửa phòng, xoay người, đóng cửa, rồi sau đó...

Có tiếng "lộc lộc", bên trong mạnh mẽ khóa trái.

Không lâu sau rốt cuộc từ trong phòng truyền ra âm thanh của cậu ta, hai chữ dứt khoát:

- Không mượn!

Ồ con trai khó hiểu!

Mãi cho đến lúc đang tắm, Thường Tiểu vẫn còn nhớ lại xem rút cục thì cậu nhỏ cậu ta đã nói gì... Không nói chuyện trở về trước, cũng không phải cô hay nghi ngờ, từ sau khi Quý Hiểu Đồng bước vào căn phòng trọ nhỏ này, cả người cậu ta đều có cái gì đó là lạ.

Cho đến khi chà bọt tắm, Thường Tiểu mới hậu tri hậu giác bừng tỉnh, mấu chốt vấn đề này là cái gì. Mấu chốt đúng là, cô nam quả nữ, sống chung một phòng. Nhưng mà điều này cũng không là vấn đề nha, đầu năm nay nam nữ thuê chung rất thường gặp mà, hơn nữa cô cũng rất tự biết rõ mình, xác định Quý Hiểu Đồng sẽ không bụng đói ăn quàng - cho nên nói.

Mẹ nó! Thường Tiểu ngớ ngẩn, quyết định trả thù, tắm xong cô liền len lén đóng bình nóng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 40.4

Editor: Mỹ Mạnh Mê

Mẹ nó! Thường Tiểu ngớ ngẩn, quyết định trả thù, sau khi tắm xong cô liền len lén khóa bình nóng lạnh lại.

Quý Hiền Đồng cũng đang tự hỏi vấn đề như thế, từ khi chuyển vào nhà trọ sống cùng cô, không hiểu sao cậu lại luôn đứng ngồi không yên, tâm tình nóng nảy.

Áo khoác vẫn còn có thể mặc lại, chỉ có sơ mi và quần nên Thường Tiểu giặt tay, nước lạnh mùa đông khiến cho người ta tỉnh táo lại, phơi phóng từ tế ngoài ban công xong lại vào dọn dẹp qua loa phòng khách, phui sạch bụi bặm, cảm thấy mình ngày càng có tiềm chất trở thành vợ hiền mẹ đảm.

Tất cả vô gỏi chần màn đều là đồ mới, sau khi sửa sang giường đệm xong, Thường Tiểu bèn ra ngoài nghe ngóng động tĩnh, phát hiện Quý Hiền Đồng vẫn tự giam mình trong phòng không ra, cũng không biết đang làm gì. Nhìn đồng hồ đã gần mười giờ tối, nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, bản tính thích xen vào chuyện của người khác đã ngấm trong xương quyết định nhắc nhở cậu ta một câu: "Này, phòng tắm đã để trống ít nhất là nửa tiếng rồi!" Cậu ta không phải cố tình chiếm đoạt máy tính sợ cô dùng trộm chứ... Chờ hồi lâu không có phản ứng gì, cô lại gọi: "Này!" "Biết!" Lúc này Quý Hiền Đồng mới đáp lại qua loa.

Đợi mãi cũng không thấy tiếng động nào, Thường Tiểu lần nữa từ trong phòng thò đầu ra: "Quý Hiền Đồng, em gái đi nhờ xe ngồi đối diện nhìn cậu không dưới trăm lần." Cửa phòng đối diện vẫn không có tiếng động nào, Thường Tiểu cũng không quan tâm nữa, thở dài: "Gieo họa." Đột nhiên Quý Hiền Đồng ôm một đồng quần áo đi ra, chậm chạp liếc cô một cái: "Em gái đối diện nào, sau khi lên xe mất cô mờ ra lần nào?" Thường Tiểu lờ lờ chốc lát.

"Chỉ có cô chảy khoảng hơn một trăm giọt nước dãi lên áo khoác của tôi." Người này thật thiếu ăn đòn, Thường Tiểu đang suy nghĩ có nên thay trời hành đạo, vì dân trừ hại hay không.

Cậu ta lại nhích thêm mấy bước đến phòng tắm, hừ một tiếng: "Máy tính đặt trên bàn sách, trò chơi ở ổ D, phim ở E, làm hông phải đến?" "Oh..." Thường Tiểu mắt thấy cậu ta đã vào phòng tắm... Thôi xong, cô nhớ tới vừa nãy hình như đã tắt bình nóng lạnh, nhưng đúng lúc lương tâm trời đất dậy, đột nhiên Quý Hiền Đồng lại thò mặt ra, cổ ra vẻ gầy gầy sợi tóc bết trên trán: "Chớ nhìn lên ông đây tắm, ta sẽ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng." Thường Tiểu im lặng ba giây... MD, tỉnh lại, lập tức "Oa" một tiếng, "Phập" một tiếng đóng sầm cửa lại trước mặt cậu ta.

Lại qua ba giây, một tiếng "Tách" nhẹ nhàng rơi xuống, bên trong cũng khóa trái luôn.

Quý Hiền Đồng đứng ở cửa phòng tắm, "Ủ" một cơn gió lạnh thổi qua, trong lòng thật lạnh thật lạnh, phòng tắm còn lưu lại ít nhiều mùi vị của cô sau khi tắm rửa các thứ các thứ, vệ sinh bao nhiêu còn lưu lại nhìn nàng nghỉ ngơi tắm lộ mùi vị, ý thức được điều này thân kinh toàn thân cậu đều căng thẳng, đầu tiên là bình tâm lại lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cô lại mở cửa, chắc là vẫn không bỏ được máy tính của cậu. Sau đó nước lạnh thấu xương khiến cho cậu không chịu nổi mà kêu lên, sau đó không biết là ảo giác hay không, hình như cậu nghe được âm thanh cười trộm của cô.

Cái người khôn kiếp này, chơi máy tính của cậu, còn dám giờ trò sau lưng... Được rồi, quả nhiên cậu không nên không có nguyên tắc như vậy, khề cần rang kiểm tra bình nóng lạnh, sau đó ngẩn ngơ trong làn nước ấm mà suy nghĩ mông lung, không biết cậu uống nhầm thuốc gì, mà có chút khàn trương không rõ ràng? Sợ cô chỉ mặc mỗi quần lót viền tơ bay nhảy khắp nơi? Thôi đi, ai sợ ai chứ!

Nghĩ xong cậu hung hăng nắm tóc, mặc cho bọt trắng bắn ra bốn phía.

Cậu chỉ hận đã dùng chung phòng tắm với cô, nhìn hai cái bàn chải đánh răng cắm trên cùng một cái cốc, thế mà lại cảm thấy ảm áp.

MD, cậu bị điên rồi!

Thật vất vả dọn dẹp xong, cậu nặng nề cài chặt từng khuy, cũng xác nhận chun quần ngủ không thành vấn đề, mới lượn quanh ra khỏi phòng tắm. Tiếp theo cậu làm bộ như lơ đãng liếc về phía phòng cô một cái, xác định người không có ở đây, mới vội vã cầm quần áo mang ra ngoài, ném vào máy giặt ngoài ban công.

Vậy mà chơi đùa tấy máu vài cái, thứ đồ chơi rách nát này lại không thêm nhúc nhích.

Càng điên hơn nữa là, cô gái kia tắm xong... Quần áo lót... Giờ phút này đang "tí tách" "tí tách" nhỏ nước... Được rồi, cô ta đúng là một cô gái... Nhưng vấn đề là, cô không thể vắt kỹ một chút sao!?

Buồn bực.

Hơn nữa cái nút ghi "Bắt đầu" này ấn thế nào cũng không phản ứng, máy giặt này một bộ dáng há to miệng cười nhạo mặt của cậu, mẹ nó, ngày mai nhất định cậu sẽ đem đem đồ chơi này lột da tróc xương, để giải tỏa mối hận trong lòng!

"Cậu bị ngu à?" Một giọng nói không thể nhìn thêm nữa từ từ bay đến. d.d.l.q.d.

Quý Hiền Đồng chợt giật mình, đôi tay đập vào trên máy giặt phát ra tiếng nổ, miệng đã phản ứng trước khi đại não làm việc: "Cô bị mù rồi, cô đã nhìn thấy người ngu ngốc đẹp trai như tôi chưa?" Gào xong chính cậu lại ngẩn ra, MD, lại bị cô làm ảnh hưởng đến vận hành của đại não, rốt cuộc là cậu đã uống nhầm thuốc gì. Thường Tiểu đã cười trộm ra tiếng, liếc cậu một cái, cầm đầu cầm cổ đi lên trước, nhìn qua nút bấm, sau đó vận liên tiếp mấy cái đinh chốt tháo vòi nước nối vào máy giặt ra, vòng ra sau, cô "phun" một tiếng: "Tôi đều giặt bằng tay." Đầu Quý Hiền Đồng kẹt một cái, bật thốt lên: "Cầu xin cô sau này, cô có thể vắt khô cái đồ chơi kia đi được không? Ảnh hưởng cảm xúc!" Thường Tiểu ngốc nửa ngày: "Cậu, cậu, cậu..." "Cậu cái gì mà cậu, tôi mặc còn thấy bé, cô tỉnh ngộ đi!" Quý Hiền Đồng vừa nói xong tự mình đồ ừng cả hai tai trước, sau đó một luồng khí nóng dâng trào, che

che giấu giấu, vội vàng đi vào phòng khách.

“Cậu cậu cậu...” Thường Tiểu cũng khí huyết dâng trào: “Cậu mà mang được chắc? Cậu có cở A chắc? A a a cở ngực lớn thì hay hóm lăm đấy! Tức chết cô!

Cho dù như thế nào, cuộc sống ở chung này cũng phải tiến hành.

Mặc dù "vợ chồng son" đôi chọi gay gắt, nhưng tôi quét sân tới cậu lau cửa sổ, cậu làm cơm tôi rửa chén, phối hợp coi như ăn ý, đáng nhắc tới chính là, Quý Hiểu Đồng" không cẩn thận" sửa lại toàn bộ đồ điện trong nhà.

Hai ngày trước máy giặt xảy ra chút trục trặc nhỏ, Quý Hiểu Đồng vác toàn bộ sơ đồ nguyên lý vận hành các thứ dụng cụ đi ra chỗ máy giặt.

Khó trách người ta nói không được kích thích đàn ông. d.d.l.q.d.

Trên đời này đúng là không tìm được người thông thạo đồ điện như vậy, lại có dáng dấp đẹp trai ngu ngốc như vậy, lúc Thường Tiểu đứng ở bên cạnh nhìn cậu ta sửa máy giặt, đột nhiên hiểu vì sao người ta nói đây là: “Cơ hội vừa vặn cho đàn ông thể hiện sự mạnh mẽ cường tráng” là có ý gì, bên cạnh xếp đầy các loại dụng cụ cờ lê đinh vít cô vẫn cảm thấy rất hưởng thụ.

Nói tóm lại một câu cúp A của cô đã được vận rất khô rồi, bảo đảm không sũng nước.

"Này, có thấy di động của tôi đâu không?" Sau hai tuần ở chung, hai người hoàn toàn không còn khái niệm nam nữ khác biệt, cô nam quả nữ.

Thường Tiểu theo thói quen luôn mở cửa, vui trong phong chơi điện tử, Quý Hiểu Đồng ôm ngực đứng ở cửa. Bởi vì hai bên vẫn duy trì quan hệ đôi chọi gay gắt nhưng lại coi như có kẻ vai chiến đấu rất vì diệu, Thường Tiểu xa cách:

- Làm sao?

- Tìm không ra, lấy di động cô ra.

- Làm gì?

- Bớt nói nhảm, lấy ra!

Thường Tiểu giận dữ liếc cậu ta một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa di động cho cậu, dù sao, ban đầu trong khoảng thời gian cô đau lòng nhất, cậu ta cũng chịu bỏ thời gian theo cô, còn ủng hộ vô điều kiện.

Quan trọng nhất là, bây giờ cô đang chiếm cứ máy tính của cậu ta để đánh điện tử... Suy nghĩ một chút thật là chột dạ:

- Tôi tiền sinh?

Lúc Quý Hiểu Đồng bấm số điện thoại của mình mà màn hình lại tự động hiện lên ba chữ này, cậu thiếu chút nữa tức đến nổ phổi, quay đầu đập cô một cái: “Cô có gan đấy, chờ xem!” Không lâu sau trong phòng truyền đến tiếng chuông “không tính là rất đẳng cấp” truyền từ góc nào đó, Quý Hiểu Đồng liền hấp tấp chạy đi nhặt di động.

Quay đầu lại không biết Quý Hiểu Đồng cầm điện thoại di động của cô nghiên cứu cái gì, qua hồi lâu mới lặng lẽ trả điện thoại di động lại, vốn cô cũng không có để ở trong lòng, nhưng nghĩ nghĩ không hiểu sao lại cảm thấy quý dị, bè cầm lên nhìn.

Mẹ nó, tên tự luyện khôn kiếp này, thế mà dám lấy ảnh tự sướng chụp cái mặt quý của cậu ta làm hình nền điện thoại của cô, còn trờ tráo đổi tên trong danh bạ thành Quý đại soái ca đẹp trai siêu cấp vô địch vũ trụ.

A... Ngu ngốc! Trong lòng Thường Tiểu thầm khinh thường cậu ta, vừa định đổi lại, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, ngẩng đầu gào ra phòng khách: “Tôi thôi, đưa điện thoại của cậu cho tôi xem qua một chút!” Trong phòng khách chợt an tĩnh, Thường Tiểu vì phân tâm nên không chơi nữa, chỉ sau chốc lát Quý Hiểu Đồng thò đầu vào khe cửa, hai chữ rõ ràng: “Không, cho!” Xong con fle lưỡi giả mặt quý. d.d.l.q.d.

Tức chết rồi, tại sao bộ dáng xinh xắn giả quý cũng đẹp mắt như vậy?

Thường Tiểu phân tâm, trò chơi vang lên tiếng nhạc, nhắc nhở gameover, làm cô tức tới ruột gan đứt từng khúc, a a, cô cũng muốn học trộm máy tính, ăn trộm QQ của cậu ta, mặt mã của cậu ta, đem đổi tên thành tên con trai siêu cấp xấu xí vô địch vũ trụ!

Không đúng... Cô chưa quên sự đắc ý của cậu ta, đứng lên chạy vào phòng khách: “Lấy đi động ra!” Bắt đầu công việc thực tập, Thường Tiểu học được cách bận rộn, cuộc sống trôi qua cũng hài hòa phong phú, Khó trách mọi người lúc thất tình thường làm cho bản thân bận rộn để che giấu sầu não của mình.

Có lúc cô sẽ ngẩng đầu ngắm bầu trời, sau đó lại nghĩ đến Dư Phi một chút.

Chỉ là muốn nhớ, chẳng biết tại sao, bắt đầu biến thành một loại thói quen.

Cái loại đau tê liệt đó, từ từ khép lại thành vết thương nho nhỏ, lại lột xác trở thành sẹo.

Bầu trời thành phố S tràn đầy máy bay bay qua bay lại, lúc nhìn chúng xẹt qua bầu trời, đã không còn khổ sở như vậy. Vốn dĩ, cô cho rằng sẽ đau cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 40.5

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Sự kiện điện thoại di động lần trước kết thúc bằng việc Thường Tiểu tự tiện đổi “Nam nhân bà kinh khủng” thành “Em gái dịu dàng” trong danh bạ mà tuyên cáo thắng lợi vô điều kiện.

Chẳng qua là trận thắng này có hơi lạnh, lạnh buốt tê tái.

Bình thường buổi tối mạnh ai nấy chơi, thỉnh thoảng Quý Hiểu Đồng sẽ khăng khăng giữ lấy máy tính của cậu ta. Thường Tiểu thi thoảng cao hứng cũng chơi một cái gì đó góp vui.

Tối nay cũng thế, Thường cô nương cao hứng, lấy ra hai cái đĩa lậu mua ở ven đường hào hứng cắm vào phòng khách nhét vào đầu DVD để lâu không ai dùng.

Tối nay cũng thế, Thường cô nương một vui mừng, cư nhiên từ ven đường chạy buôn bán trong tay mua hai tờ đạo bản cái đĩa, hào hứng cắm lại phòng khách để đó không dùng DVD cơ trong phát hình ra.

Cảm giác đầu tiên của Quý Hiểu Đồng là muốn cho Thường cô nương ôm máy tính chơi, để cho cô không chơi đùa áp bức tinh thần cậu, cảm giác thứ hai chính là lãng phí tiền, cảm giác thứ ba là... Cậu không muốn xem.

Cơ bản là, cậu không có hứng thú với mấy thể loại võ vắn lung tung như ma nữ áo hồng, cũng không biết là phim cổ từ niên đại nào, toàn những tính tiết nhảm chán muốn chết.

Mà mấu chốt nhất là... Khi còn bé vì bị bà mẹ nhảm chán giả ma hù dọa, nên hiện tại ở trong lòng cậu luôn có... Bóng ma.

"Bắt đầu bắt đầu rồi! Đúng rồi, cậu có sợ hay không?" Thường Tiểu điều chỉnh tốt âm thanh, hưng phấn quay đầu lại.

Quý Hiểu Đồng liếc một cái là thấy nụ cười chói mắt ấy... không biết vì sao không muốn làm cô ấy cụt hứng... Nhưng mà, chuyện sợ xem phim ma này liên quan đến thể diện đàn ông, không thể thiết lộ!

Cậu chỉ đành hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

"Thật tốt quá!" Thường Tiểu nhe răng cười một tiếng: "Mỗi lần rù Dung Lan đều nói tôi biến thái, không chịu xem cùng tôi!" Sau đó để tạo không khí, cô tắt đèn đến “Tạch” một phát, hài lòng vui sướng ngồi trên ghế sofa.

Cô dung là rất biến thái... “Chờ một chút,” quý Hiểu Đồng tự biết chống cự không có hiệu quả hơn nữa còn rất mất mặt, liếc nhìn sa lon, tự mình đến ngồi xuống, ngẩng đầu lại hừ một tiếng: “Cô ngồi cách xa một chút! Đừng có lợi dụng cơ hội lau dầu mỡ vào người tôi!” Chỉ sợ cô nhìn ra đầu mối.

Nhưng cuối cùng cũng không như mong muốn... Quý Hiểu Đồng càng xem trong lòng càng cảm thấy sợ hãi, hơn nữa hóa trang của nữ quý này không hiểu sao lại trông giống y đúc hóa trang của mẹ giả quý dọa cậu lúc trước... Cũng không biết cái đồ chơi rách nát này đã giết hại mấy đời người. Thân thể đã từng chút từng chút một xê dịch, càng dịch càng đến gần chỗ Thường Tiểu.

Lại nói Thường Tiểu... Cảm thấy bộ phim nát này không biết dọa được ai không, cảm thấy bực bội vô cùng, chỉ có cái bóng đỏ thoát ần thoát hiện, hù dọa nhân vật chính từ phòng khách trốn đến phòng ngủ, lại từ phòng ngủ trốn vào toilet, mãi mà không tiến vào điểm chính, nửa giờ trôi qua, cô từ trạng thái tinh thần cao ngất, từ từ trở nên bất ổn, đầu đầu tranh nẩy lún, cuối cùng lựa chọn đầu hàng Chu Công vô điều kiện.

Vừa lúc Quý Hiểu Đồng đến gần, Thường Tiểu trong lúc không thể kiềm chế, đầu rù xuống bả vai cậu, đầu mỡ, rõ ràng lau xuống không ít.

"Này..." Quý Hiểu Đồng chịu đựng sức nặng, cùng với đáy lòng trầm xuống, làm, làm gì, cô, cô.

Cô đang đứng dựa vào làm gì!

Tại sao vậy, thế nào đột nhiên có chút... Nóng. Hiển nhiên Thường Tiểu không còn ý thức, không một tiếng động.

Quý Hiểu Đồng nghi ngờ liếc một cái, lúc này mới phát hiện ra đối phương đã tiến vào mộng đẹp, đây là cô nam quả nữ đấy, tắt đèn a, phim ma a, không

khí hùng hực mờ ám tuyệt đối như này, đây thần kinh của cô có thể thô hơn chút nữa được không!

Nghĩ đến chỗ này, chẳng biết tại sao trong lòng cậu vô cùng khó chịu, đối mặt với sự tin tưởng tuyệt đối của cô, có loại tư vị không nói ra được... Rốt cuộc là cô không cho rằng cậu là đàn ông, hay là vẫn nghĩ mình không phải con gái?

Nhưng Quý Hiểu Đồng lại cảm thấy có phần cực kỳ bi ai, cho dù như thế, thế mà cậu lại không nảy sinh dù chỉ một chút ý niệm muốn đẩy cô ra... Cậu thực sự gặp quỷ rồi.

"Đề lại mạng..." "Cứu mạng!" "A a a..." Hình ảnh phim phối hợp với âm nhạc thê lương vẫn phát ra đáng sợ như cũ.

Quý Hiểu Đồng làm bộ như không quan tâm nhưng mắt đầy cảm xúc hỗn loạn, mà Thường Tiểu cũng không biết là có phải nhận thấy xương đầu vai của cậu quá cứng, đầu dịch đến chỗ mềm mại hơn nhưng mãi không tìm thấy, đột nhiên trượt mấy cái, cả người ngã xuống đùi cậu.

Một lần ngã này, thật sự có thể dời được tầm mắt của cậu nhìn xuống... Quý Hiểu Đồng không dám cử động, hình ảnh trên TV lúc sáng lúc tối chiếu cả phòng khách cũng lóe lên theo nhịp, chiếu vào sườn mặt cô đang ngủ say, cũng làm nổi lên đường nét trên mặt cô nhu hòa khác thường. Nhất thời Quý Hiểu Đồng càng nhìn càng ngây người... Từ đáy lòng nổi lên một loại mong muốn quý dị... Đưa tới cửa, đưa tới cửa, đưa tới cửa, sao lại không cần, sao lại không cần, sao lại không cần... Nghĩ nghĩ nghĩ cậu ta bị chính ý niệm tà ác trong lòng dọa cho kinh sợ, nhưng tiểu ác ma dụ dỗ lừa gạt ở trong đầu lại hắc hắc cười gian, nhất thời không biết bị ảnh hưởng bởi cái suy nghĩ gì, thần xui quý khiến, cứ thế cúi đầu ấn xuống gò má mềm mại của Thường Tiểu một cái hôn.

Không đủ, không đủ... Giống như khi Quý Hiểu Đồng còn bé lên làm chuyện xấu, tìm đập bùm bùm không ngừng, lại ý thức được không bị khống chế, cúi người xuống lần nữa, miệng lại len lén dịch xuống một ít nữa, in ở môi cô... Mềm nhũn, thơm thơm... Chụt, còn chưa đủ, hôn trộm cái nữa... "A a a" Nhưng đúng lúc này, nữ chính trên phim đột nhiên hét lên một tiếng!

Đột nhiên Thường Tiểu giật mình, tỉnh linh mở mắt, vừa vặn Quý Hiểu Đồng cái thứ ba còn chưa được như ý, trong lúc tâm hoảng ý loạn, lại đẩy cả người cô về phía trước!

Đáng thương Thường Tiểu đang sờ sờ bị cậu ta đẩy xuống bấp đuôi... Lăn lông lốc hai vòng, đầu đập vào bàn trà mới ngừng lại, sờ sờ chỗ đau đớn, không giải thích được.

"Cô... Cô, cô chiếm tiện nghi của tôi!" Quý Hiểu Đồng chợt dạ đến mức muốn đào một cái hang để chui xuống, trong lúc đường cùng bèn làm kẻ ác cáo trạng trước!

Đời này không phải cậu chưa từng gặp qua gái xinh nha, vừa rồi sao lại bị quý che mắt lại cảm thấy cô... Xinh đẹp động lòng người đây?

Cậu bị ý nghĩ và hành động của mình vừa nãy đã kích giống như Ngũ Lôi Oanh Đình, âm lượng không cách nào ức chế tăng lên: "Cái người nam nhân bà tà ác này!" Chính cô quyền rũ tôi!

Tiếp theo về mặt cậu bị thống đứng lên: "Cô... Cô đi gặp quỷ đi!" Thường Tiểu ngây người quên cả kêu đau, nhìn cậu ta tựa như chạy nạn trở về phòng, nháy nháy con mắt, thiếu chút nữa cho là mình vừa làm chuyện gì trong mười tội ác không thể tha thứ... Vấn đề là, rốt cuộc cô đã làm cái gì?

Sau lần này liên tiếp mấy buổi tối, Quý Hiểu Đồng vẫn gặp cùng một con ác mộng, trong mộng, Thường Tiểu một đại nam nhân bà, mặc áo ngủ viền tơ, lộ vai nhỏ, lắc trái lắc phải mà lẳng lơ đi đến chỗ cậu, giọng nói mềm mại the thé hô: Hiểu Đồng, hôn ta này.

Sau đó... sau đó... sau đó!

Cậu ta hôn... a a, trời muốn diệt cậu đi!

Quý Hiểu Đồng vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, thật vất vả chịu đựng đến chủ nhật, mắt thấy cũng sắp đến lễ mừng năm mới, hai người tùy tiện thu thập một chút là có thể về nhà ăn tết rồi. Vì thế Trần Thần đặc biệt mời tất cả đồng nghiệp trước tiên đi tụ tập một bữa ra trò, sau đó dời trận địa đến một quán KTV lớn nhất thành phố S, một nhóm chừng mười người, ít nhất năm sáu người là trùm sò, Thường Tiểu rất khiêm tốn cười cười, quyết ý lần này... thôi thì giữ sức bảo toàn lực lượng đi... Cơ mà... không phải cô nói quá, họ hát quá thật không tốt hơn cô đi.

Có ba người đang cầm mic, những người còn lại tụm lại một chỗ uống rượu, đang chơi đồ uống rượu, Thường Tiểu là không am hiểu cái này, cho nên liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh xem Quý Hiểu Đồng chơi.

Không thể không nói, củ tỏi này vẫn có chút phân lượng, mấy vòng liên tiếp, cương quyết không uống lấy một ngụm rượu.

Trái lại Thường Tiểu, cũng không biết là có phải bị loại không khí náo nhiệt này gọi lên sự cảm hoài nào đó, một ly nhận một ly rót, dù là từ lượng khá hơn nữa, cũng có chút phân không rõ đồng tây nam bắc rồi.

Sau lại có một đồng nghiệp đại khái uống cũng nhiều rồi, đột nhiên la hét uống rượu không thú vị, muốn chơi Đại Mạo Hiểm, tiếng nói vừa dứt, người bình thường ở trước mặt đồng nghiệp luôn mang hình tượng công tử phiêu du thoát tục lại yên lặng liếc nhìn Thường Tiểu bên kia, khẽ cười khạc ra hai chữ, "Ta tới." Sau đó khiêu khích liếc Quý Hiểu Đồng một cái ý hết.

Toàn thân Quý Hiểu Đồng thần kinh căng thẳng, lấy dáng vẻ tràn đầy ý chí chiến đấu nghênh đón địch.

Thường Tiểu không rõ chân tướng, không có nửa phần ý thức được nguy cơ, chỉ thấy hai đợt vừa nãy con hồ ly Trần Thần mặt không biến sắc ngủ đông

ở một bên, thòi điểm Đại Mạo Hiểm đột nhiên gia nhập nhưng lại giống như đến có chuẩn bị, người không tốt bụng, Quý Hiểu Đồng mặc dù có chút tài năng, nhưng so bối phận cũng là cháu ngoại anh ta.. Trong nháy mắt tên họ Quý này dễ dàng bị đẩy vào chỗ hiểm... Trần Thần dù bận vẫn ung dung đột nhiên hô to: “Quý Hiểu Đồng hôn Thường Tiểu một cái!” Mọi người khê giạt mình, rất nhanh phối hợp theo sát ồn ào lên, tiếng huyền não liên tiếp, nói tóm lại cả phòng người không ai hát nữa, mà cùng kêu đến cực kì hưng phấn kích thích: “chính là vô cùng phong phú kích tình cùng tiết tấu kêu:

“Hôn một cái!” “Hôn một cái!” “Hôn một cái!” "Ha ha. . . . ." Thường Tiểu - ý thức hiển nhiên đang không ở trong trạng thái bình thường, cô mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, đang lúc ngây người: “Ồ? Có liên quan tới tôi à?” Câu hỏi của cô rất nhanh đã bị chìm trong tiếng huyền não “Hôn một cái!” “Hôn một cái!”, ánh mắt liếc Quý Hiểu Đồng, cậu ta đang giả vờ bất tỉnh trên ghế dưới ánh đèn, người lại cứng lại sờ sờ mặt đỏ tới mang tai.

Cố tình cô lại vừa lúc ngồi ở bên cạnh cậu ta, không khí nhất thời trở nên vô cùng quái dị. Trí nhớ trở về một ngày kia cũng coi là mới quen với cậu ta, cô cũng bắt đầu đi, hoàn toàn là bị người làm hại.

Vậy mà lần này Quý Hiểu Đồng hoàn toàn cảm xúc không thoải mái như lần trước, ngược lại lại là một bộ dáng lúng túng như bị bắt gian tại giường, chỉ chút nữa là thẹn quá hóa giận gần như hồng mặt.

Mặc dù Thường Tiểu cảm thấy có chỗ quái lạ, nhưng âm thanh này làm cho người ta không có cách nào suy nghĩ, trong đầu loạn vòng vòng... Không phải là hôn một cái sao, người Tây cũng như thế mà, có gì ghê gớm đâu!

Còn có... Báo thù.

Đột nhiên đầu óc Thường Tiểu bị cái ý nghĩ này chiếm cứ, đột nhiên phần nộ, khí dồn xuống đan điền, dốc sức một câu: “Đừng ồn nữa!” Âm thanh cứ thế dễ dàng xuyên thấu vào phòng bao đủ loại ồn ào, đổi lấy yên tĩnh trong chớp lát.

Tiếp đó dưới ánh mắt tròn tròn của quần chúng, hừ một tiếng, xoay người đối mặt với Quý Hiểu Đồng, đặc biệt hào khí níu lấy vạt áo Quý Hiểu Đồng, kéo cậu ta về phía mình, nghiêng mặt về phía cậu, đầu găng sức ép tới, nặng nề chụt một cái lên mặt cậu ta.

Tất cả mọi người trong phòng bị cảnh tượng bất thình lình cảnh tượng làm cho rung động, cả đoàn người đều là một vẻ mặt ngạc nhiên giạt mình.

Thường Tiểu uống say rồi... Một giây, hai giây, ba giây sau... Đột nhiên Trần Thần nhẹ nhàng bắn ra hai chữ: "Không tính." Lại một giây, hai giây, ba giây đồng hồ sau, đám người sôi trào.

"Không tính!" Thường Tiểu tức giận, nặng nề vỗ bàn: "Tại sao không tính?" Trần Thần nhắc nhở: "Anh nói là “Quý Hiểu Đồng hôn Thường Tiểu một cái!” “Ồ?” “Oh?” "Anh đâu có nói em cưỡng đoạt cậu ấy!" Trong lúc đó Quý Hiểu Đồng trông như hoàn toàn không nhìn đến bọn họ cái cọ, ngơ ngác ngồi ở nơi xa, tay theo bản năng vuốt ve chỗ bị cô hôn vẫn còn hơi đau... Đột nhiên, cánh tay dài của cậu ta duỗi một cái, thủ thế, lực từ đan điền phát ra hồ lớn: “Đừng ồn nữa!” Rồi lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dùng cánh tay kia kéo bả vai Thường Tiểu, gương mặt tuấn tú tiến lên, hưng hăng chụt một cái lên má cô! Dừng lại hai giây!

Sau đó liền vội vã đứng lên, nghiêm trang nói: "Tôi hơi say rồi, mọi người cứ tiếp tục!" Chân dài bước vội, đi thẳng ra khỏi phòng.

.....

.....

Một giây, hai giây sau, Trần Thần nâng chén, cười híp mắt ném ra một câu nói: “Bingo. Thần gia ta rất hài lòng, mọi người tiếp tục đi." Mấy ngày nay cháu ngoại anh lúc làm việc luôn không chuyên tâm, luôn liếc trộm Thường Tiểu với dáng vẻ thất hồn lạc phách. Làm cậu không trợ giúp, giúp ước thành thật, sao lương tâm tốt đẹp của anh có thể phụ ý trời được? Nhìn cháu ngoại vừa rồi một vẻ liều chết bì trắng, nếu không phải đã xác định tình cảm của mình, sợ rằng dưới con mắt mọi người cũng không làm được chuyện kiểu này.

Vừa cười thỏa thuê, tất cả đồng nghiệp hò hét náo nhiệt, cảnh tượng thật là hưng phấn hăng hái tràn trề.

Đầu Thường Tiểu trống rỗng không cách nào suy tư, ba phút sau, đột nhiên hăng hái bùng nổ, tàn nhẫn nắm mic, dùng ma âm rửa tai, giống như là chuyện gì cũng chưa từng xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 40.6

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Thường Tiểu nhũn như con chi chi được hai đồng nghiệp đưa về nhà trọ, vừa mới ấn chuông cửa đã được Quý Hiểu Đồng mở ra.

Giống như những buổi tối trước cậu ấy đợi cô.

Không khí hơi xấu hổ, Thường Tiểu chỉ tốn một giây tỉnh táo, lại tốn một giây quyết định giả say, đồng nghiệp liền thuận nước đẩy thuyền giao cô cho Quý Hiểu Đồng.

Thời điểm Thường Tiểu ngã nửa người lên người Quý Hiểu Đồng, cô lại lần nữa tốn một giây suy nghĩ, người nhanh chóng tách ra đứng thẳng, mặt nghiêm túc vén vén tóc, nói:

- Tôi không sao.

Cậu ta sợ run, đánh tiếng tăng hằng một cái, mắt nhanh như chớp xoay một vòng quanh phòng:

- Tôi đi bật bình nóng lạnh, cậu đi tắm trước đi.

- Ừm

...

- Khụ... Quý đại soái cậu đừng mẹ hiền dâu đảm như vậy được không.

- Tắm xong đi ngủ đi. – Cậu ta một mực ra vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Quần áo tôi sẽ giặt sau...

- Ừm...

- Những chỗ khác tôi đã dọn dẹp rồi...

- Ừm...

Lập tức hai người rơi vào im lặng, mắt lại đảo loạn khắp phòng. Thường Tiểu đành phải duy trì bộ dạng nghiêm túc, âm thanh cũng trầm thấp hơn ngày thường rất nhiều:

- Vậy tôi đi tắm...

Cô không nói hai lời sai bước một bước, ít nhiều vẫn có chút lảo đảo.

Thường Đại Tiểu quả nhiên là mày đã uống say rồi phải không...

Về sau cũng không có chuyện gì, hai người vẫn bình bình đạm đạm sống chung, chỉ là từ đó về sau Thường Tiểu đã có chút tự giác của phái nữ, ít nhất, buổi tối đi ngủ nhất định sẽ khóa cửa.

Người trong văn phòng cũng cho hết thấy mọi việc đều là bình thường, không thảo luận nhiều.

Thường Tiểu tiếp tục thực tập, nhưng không phải cô nói, sau đêm đó, Quý Hiểu Đồng không còn hò hét cô nữa, “chuyện nhà” càng thêm chủ động chia sẻ... Chuyện vội vội nước các kiểu, sẽ tranh giành sửa chữa! Thật quái dị, thật quái dị, quái dị nói không ra lời, hại cô vừa tan làm com nước xong, liền khóa trái cửa phòng giả chết.

Ai... Cảm giác cô đơn thật tốt... sau đó thì... Mặc dù không nở, nhưng kì thực tập đã kết thúc.

Đột nhiên Thường Tiểu cảm thấy đây là kì nghỉ hè có ý nghĩa nhất trong đời cô, là kì thực tập đầu tiên, là lần đầu xa nhà, lần đầu ở chung cùng người khác, cũng là – lần đầu tiên thất tình.

Thời gian quá ngắn, ngày quá nhanh, vết thương sẽ liền, đau đớn sẽ nhạt dần.

Tóm lại cô muốn sống thật tốt, dùng nhiều sức lực để hít thở, càng dùng nhiều sức lực để mỉm cười.

Giấc mộng này tựa như mối tình đầu, tới vội vàng, đi càng vội vã. Có lúc quay đầu nhìn lại, quả thật cô thua ở chỗ không đủ tự tin, nghĩ như thế, liền cảm thấy, không sao.

Ngày chia tay thành phố S, cô không ít đồng nghiệp tới tiễn, Thường Tiểu thở ra một hơi, rụt rụt cổ cảm thấy hơi lạnh, đang định nhờ đồng nghiệp B đưa hành lý lên xe.

Bây giờ quan niệm của cô có hơi thay đổi một chút, thí dụ như những việc cần đến thể lực này... Nên để cho đàn trai làm.

Chưa kịp mở miệng, đã thấy đồng nghiệp B đột nhiên cúi người, trên bàn mặt ngày thường vô cùng nghiêm túc tự nhiên nặn ra một nụ cười ảm áp, nhẹ nhàng nói với cô: “Cố gắng lên, Quý phu nhân.” “Phụt” Thường Tiểu không chút do dự phun đầy mặt anh ta.

Đồng nghiệp B mặt cực kì biểu cảm囧囧 xuống xe, mấy đồng nghiệp đứng ở sân ga mặt mày tươi cười vẫy vẫy tay tạm biệt cô.

Quay đầu liếc Quý Hiểu Đồng không biết có nghe thấy hay không, đang giả bộ giống như người không liên quan nhìn đồng nhìn tây.

Quý đại nhân... haha... Thường Tiểu không rõ vấn đề nằm ở đâu, dù trước kia cô và Dư Phi đi cùng nhau, cũng rất hiếm khi người ta cho là Dư phu nhân... sau đó lại ngấm cậu ta một lúc, vẫn không nhìn ra chỗ nào có vấn đề, dù cậu ta có vẽ thù mị, cũng không đến nỗi lưu lạc gom thành một đôi với cô đi.

Ừ... Nói rồi, Thường Tiểu vào lúc mẩu chốt, thỉnh thoảng rất có tự giác nam tính hóa vẻ đẹp của mình.

Một lúc sau hành khách đối diện cũng lên xe, Quý Hiểu Đồng cũng chuyển về ngồi xuống bên cạnh cô, hừ một tiếng: “Dịch sang một chút.” Thường Tiểu nhủ nhủ mảy, ngồi dịch về phía cậu ta, khiêu khích liếc cậu một cái.

Quý Hiểu Đồng vỗ vỗ đầu cô, đột nhiên “khụ” một tiếng, giọng tựa như ra lệnh: “Năm mới tôi sẽ chúc tết cô.” “Phi, nghĩ khá lắm.” “Tôi sẽ tặng cô một bao lì xì lớn.” Thường Tiểu do dự một chút, Quý Hiểu Đồng biết rõ cô sẽ thỏa hiệp, rõ ràng người rất để ý đến hình tượng, lại hết lần này đến lần khác mặc cả mấy đồng tiền lẻ, cạy mạnh chen về phía cô ba phân, hà hê ngẩng đầu lên.

Di ngồi đối diện mỉm cười khó hiểu, chủ động trò chuyện: “Hai đứa yêu nhau bao lâu rồi? Đến nơi này du lịch à?” Thường Tiểu 囧囧 khoát khoát tay, sau đó liền quay ra tán gẫu với dì này.

Quý Hiểu Đồng nhìn Thường Tiểu thao thao bất tuyệt trò chuyện vui vẻ cùng dì ngồi đối diện, khẽ thu lại nụ cười, sau đó lại giúp cô mang hành lí xuống xe, đưa cô về đến tận cửa nhà.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, tiêu rồi... Quý Hiểu Đồng tự đứng thờ dài, vừa mới rời đi, đã bắt đầu nhớ cô rồi.

Vừa mới thất tình sao? Cậu nên chờ một chút đã. Aiz...

Năm mới sắp tới nên nơi nơi đều ngập tràn sắc đỏ hơn hơ, vậy mà từ đầu đến cuối Thường Tiểu đều cảm thấy không được tận hưởng, từ lúc thành phố cấm đốt pháo, không khí náo nhiệt bùng bùng của ngày tết trước đây đã phai nhạt ít nhiều.

Sáng sớm ngày giao thừa, di động bắt đầu không ngừng vang lên chuỗi “tích tích” đầy hăng hái, đến từ đội ngũ những người nhắn tin chúc mừng, mặc dù hầu hết là tin nhắn hàng loạt, cũng khiến cho cô vui vẻ một phen.

Nửa đêm tiếng chuông vang đúng mười hai giờ, cô nằm trên giường ấn từng phím từng phím, tự tay Giữa trưa đêm tiếng chuông gõ vang ở lúc mười hai giờ, nàng nằm ở trên giường một ấn phím một phím ấn, tự tay gửi một tin Dư Tiểu Phi, năm mới vui vẻ.

Khụ, nên như thế... Mua bán không thành nhân nghĩa còn.

Cuối cùng... cũng thành quả khứ rồi.

Học kì sau của năm hai là khoảng thời gian không hề có gọn sóng nào, Thường Tiểu duy trì thói quen chạy bộ sáng sớm, sau đó là phòng học, nhà ăn, kí túc xá, thư viện, cứ tuần hoàn như vậy. Lúc ở không sẽ viết tiểu thuyết, có thể là đã trải qua tình yêu ngắn ngủi, hoặc đã nếm thử cuộc sống của người đi làm, nhân vật dưới bàn phím của cô, tự nhiên đã đạt tới nét thành thực chín chắn.

Có lẽ, cũng là khắc họa chân thật bản thân cô.

Sau khai giảng không lâu, Thiên Thiên mâu thuẫn náo loạn với bạn trai, hình như là do người thứ ba gì đó, Thiên Thiên bắt đầu tung hô lí luận “Để thoát khỏi cái bóng của tình cũ cách tốt nhất là bắt đầu một đoạn tình yêu mới”, bắt đầu một vòng xoay mới, đi lại nhiều nơi, sắp xếp nhiều buổi gặp mặt kết đôi.

Thường Tiểu không còn mấy ham thích đối với hoạt động này, nhưng cũng không bài xích, bình thường cũng đi theo bọn họ tham gia phá quấy, nhàn rồi thì cùng Quý Hiểu Đồng cãi vã, nhạo báng lẫn nhau, ngây ngây ngốc ngốc một hồi, lại đến mùa hè rồi.

Nửa năm này thỉnh thoảng cô sẽ đi dạo trong sân trường, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời sáng lạn, có ý muốn được gặp người đó thoáng qua.

Có lẽ ý trời trên người, có lẽ cố ý lâm vào, bọn họ mãi là hai đường thẳng song song, nhớ lại, nước mắt mấy ngày đó, vậy mà lại trở nên không chân thực.

Nghe nói cậu ấy đã trở lại, nghe nói cậu ấy và Tô Diễm Diễm thành một đôi, nghe nói bọn họ lại chia tay, nghe nói cậu ấy bắt đầu làm thủ tục xuất ngoại, nghe nói thành tích thi của cậu ấy rất tốt, nghe nói cậu ấy sắp đi rồi.

Các loại nghe nói, vẫn không được chứng thực, cũng không cần chứng thực.Đột nhiên cô rất quan tâm cậu ấy có nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới mà cô gửi hay không.

Có lúc cô cho rằng do nghèo mạng, hoặc vì sao đó mà mất dữ liệu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, kể cả nhận được thì sao chứ? Cô vốn chưa từng hi vọng xa vời cậu ấy sẽ quay lại.

Nhìn cậu ấy sống ổn, như vậy là đủ rồi.

Nghỉ hè Thường Tiểu lại hấp ta hấp tấp chạy tới thành phố S để thực tập ở công ti của Trần Thần.

Công ti nhỏ lúc trước đã được mở rộng, nhân viên tăng thêm không ít, thậm chí bên cạnh Trần Thần cũng có nhiều trợ lý mới, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ là lượt, đáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ, đang cầm cặp tài liệu, đứng đắn theo sát cô giới thiệu tình huống công ti, cũng chọn công việc đơn giản nhất để cho cô xuống tay.

Vừa quay đầu đã nhìn thấy mấy người quen cũ che miệng cười trộm.

Điều này cũng không có gì, nhưng em gái trợ lý này gọi cô là gì đây? Anh Thường? (Thường tiên sinh)

Cô cho là cô đã bắt đầu có hương vị của phái nữ rồi chứ.

Sau đó, chuyện có hơi lệch hướng chút ít, cô và Quý Hiểu Đồng, lại bị phân đến cùng một phòng trọ. Đương nhiên không phải cái nhà trọ cũ kia nữa, nhưng lần này, rất quý dị, Quý Hiểu Đồng thân nhiên đối mặt, mà Thường Tiểu cô, trước khi vào cửa nhìn thấy cơ thể trắng kiện của cậu ta dưới lớp áo phông, không biết tại sao lại thấy khản trương.

Gặp quý.

Nam nữ ở chung là chuyện quá bình thường, cực kì bình thường, hừ, cực kì cực kì bình thường!

Sau đó... Dễ dàng trôi qua một kì nghỉ hè.

Năm thứ ba đại học, sân trường vì có những học sinh mới mà có vẻ sáng rõ hơn.

Thời gian tựu trường của tân sinh viên khác các cô, cho nên lúc cô trở lại trường vừa lúc họ đang học quân sự, vì thế Thường Tiểu thường vừa cầm sách, vừa đứng trên khán đài ở thao trường cùng bọn họ phơi nắng mặt trời, sau đó, lại bất chợt nhớ nhưng quá khứ.

Sau đợt quân sự chính là giải bóng rổ giao lưu với tân sinh viên. Thường Tiểu thuận lợi được thăng làm lão đại của hội bóng rổ, bởi vì kĩ thuật vững vàng, được các em gái khóa dưới mời về chỉ đạo kĩ thuật đội bóng nữ. Cô luôn nhiệt tình, đương nhiên sẽ sẵn sàng đồng ý.

Đội bóng khoa quản lí của Thường Tiểu là đội bóng hùng mạnh có truyền thống, là kẻ thù lâu năm với khoa pháp luật. Giải bóng rổ nữ những khóa trước, ngôi quán quân đều không ngoài dự tính mà thuộc về một trong hai đội, năm nay ban thể dục rút thăm vòng loại, vừa hay khoa quản lí tránh được khoa pháp luật, một đám người nhiệt huyết đang trào muốn tạo trận thắng oanh liệt. d.d.l..qd.

Vậy mà đánh tới vòng loại, khoa pháp luật đột ngột bị khoa máy tính hạ đo ván.

Thường Tiểu làm hướng dẫn kỹ thuật, mục đích chỉ có một, chính là hi vọng khoa quản lí được nhất, nên đối thủ là ai cũng không quan trọng, đánh ai mà không phải là đánh? Vậy mà Quyên Từ bên khoa pháp luật – đối thủ truyền kiếp – lại đặc biệt gọi điện thoại cho cô, nói lần này khoa máy tính có nhiều người mới xuất hiện tầng tầng, tác phong cường ngạnh, cô cần phải dè chừng. d.d.l.q..d

Thường Tiểu vốn cho rằng Quyên Từ làm quá lên, không ngờ lúc thực sự bước vào trận chung kết, đội của các cô từng người từng người đều bị các cô bé đội kia “va chạm hợp lý” đến mức thất điên bát đảo, đánh cho cực kì gian nan. Cuối cùng cứ thế đau đớn mất chức vô địch một cách khó hiểu.

Lúc trao giải Thường Tiểu thoáng nhìn thấy một nữ sinh rất quen mắt, vênh vao tự đắc đi về phía cô, hết sức phách lối liếc cô một cái, xoay người sang chỗ đội trưởng Tiểu Tiên của đội cô ngạo mạn nói: “Này, có muốn so tài trận nữa không? Mấy chị già của khoa quản lí các người cũng có thể lên.” Lại quay đầu lại liếc cô một cái.

Đồ mờ hôi!©,®! Chữ " già" có cần phải kéo dài giọng đến thế không?

Thường Tiểu có loại ảo giác, thật ra cô gái này là nhằm vào cô, chỉ là... Cô gái này là ai, cô thật sự không có ấn tượng.

Tiểu Tiên tuổi trẻ khí thịnh, nghiêng răng đến phát ra tiếng kẽo cà kẽo kẹt, quả quyết ứng chiến.

Nữ sinh kia bày ra một dáng vẻ như trong dự liệu, cười cười, nhìn Thường Tiểu nói: "Người thua phải làm cho người thắng một việc, có dám hay không?" Thường Tiểu không có gì không dám, đương nhiên gật đầu.

Chờ cho nữ sinh kiêu ngạo có mắt mọc trên đỉnh đầu vừa đi, Tiểu Tiên ngay lập tức tụ tập các thành viên, ra huyết lệnh, lần tranh tài này, chỉ được thắng, không cho phép bại!

Thật ra thì nửa năm nay Thường Tiểu cũng không chơi bóng, nhưng mà đối mặt với cường địch, vẫn có cảm giác nhiệt huyết sôi trào muốn thử, hơn nữa, số nữ sinh cả khoa máy tính cộng lại, còn không nhiều bằng nữ sinh một lớp của khoa cô, nếu lần này thua nữa thì thật là vứt thẻ điện xuống Thái Bình Dương luôn đi!

Vì vậy cô quyết định, sáng sớm ngày mai không đi chạy bộ nữa, đổi bằng tập luyện bóng rổ thôi!

Thế mà sáng sớm hôm đó, Thường Tiểu vừa mới cầm quả bóng lên, đột nhiên Quý Hiểu Đồng lại gọi tới, đi thẳng vào vấn đề:

- Cô đang ở đâu?

- Sân bóng.

Thường Tiểu cho rằng cậu ta tìm người chạy bộ cùng nên nói:

- Từ hôm nay bắt đầu tạm ngừng, hoạt động cái khác, thể nhé, tạm biệt.

- Tôi đang hỏi vị trí cụ thể. – Quý Hiểu Đồng cũng không để ý lời nói của cô.

Thường Tiểu chần chờ một chút, mặc dù có chút buồn bực, nhưng vẫn báo cáo chi tiết:

- Bên cạnh tòa nhà số một.

Cô đập mấy lần bóng, cảm giác hơi gượng tay, lại nói:

- Có lời gì nói mau lên, tôi đang bận, không rảnh trả lời đâu.

- Tôi ra đó tìm cô.

- À?

Thường Tiểu liếc mắt nhìn mấy em gái đang tập luyện bên cạnh, bỗng nhiên phát hiện đều là người bên khoa máy tính:

- Thăm dò quân tình?

- Cô nằm mơ đi – Quý Hiểu Đồng hừ một tiếng, im lặng một lúc mới nói tiếp – Tôi đến hướng dẫn riêng cho cô.

- Cái gì? – Thường Tiểu không nghe rõ.

- Tôi đến hướng dẫn riêng cho cô.

Cô ngớ ngẩn rồi:

- Hà? Cậu không đi hướng dẫn nữ khoa cậu, lại bày đặt đến hướng dẫn chúng tôi? Cậu muốn làm gián điệp sao? Chúng tôi...

Cậu ta tức giận nói chen vào:

- Không phải các cô, là cô.

- Chắc, mấy em gái khoa tôi, còn lâu mới...

- Tránh cho tài nghệ cô không bằng người ta, đem tôi thua mất.

- Ai cần cậu hướng dẫn... - Cô bị ngắt lời liên tiếp, đầu óc quay mòng mòng – Cậu vừa mới nói cái gì?

- Tránh cho tài nghệ cô không bằng người ta, đem tôi thua mất.

Cậu ta giống như tràng pháo liên hoàn nói xong một câu cộc lốc như vậy, sau đó thốt ra câu: “Chờ tôi.” Sau đó điện thoại liền phát ra tiếng tút tút tút...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 40.7

Thường Tiểu tỉ mỉ nghiền ngẫm lời nói này từ đầu đến cuối, đầu óc tự nhiên nhẹ bẫng, sau đó thân nhiên để điện thoại vào túi quần, lại tặng hai quả bóng, vị trí gần như ở giữa sân, đột nhiên dùng lực, ném bóng trong tay về phía giỏ.

Bóng vạch ra một đường vòng cung hoàn mỹ trong không trung, cứ như vậy vững vàng đến khó tin.

Vào!

Trong sân vốn đang có tiếng đập bóng, truyền bóng, tiếng bước chân chạy bộ, đột nhiên không hện mà cùng yên tĩnh lại. Mấy cô bé cùng đội đều khẽ

nhếch miệng, mấy giây sau cùng phát ra tiếng than: “Oa!”

Đây là sức mạnh và sự chuẩn xác đến mức nào, mới có thể quăng bóng vào rổ ngẫu nhiên thế.

Thường Tiểu đối với tất cả thân phục đều làm như không thấy, đột nhiên nhảy lên trước, lại ném thêm một quả, động tác lưu loát sạch sẽ liền bắn vào!

Lại vào! Liền đó cô nhảy lên trước một bước, đoạt lấy bóng trong tay một đàn em đang ngăn người, dẫn bóng, hai bước rưỡi ném vào giỏ.

Xong rồi tay cô cầm bóng, nặng nề thở ra một hơi... Hô, không thật lười nhé, không cần phụ đạo đâu... Cơ mà hình như cái này không phải mấu chốt.

Cái nào mới phải đây? Cô lại chờ đợi một giây.

"Tốt!" Tiểu Tiền đang đứng bên cạnh trình trọng nâng tay lên, đặc biệt tự hào nói với nhóm nữ sinh năm nhất mới vào đội: "Tôi chưa giới thiệu với mọi người, chị Thường Tiểu là nhân vật thể nào đi, trước kia chị ấy ở đội bóng chủ lực, còn vào hội sinh viên..." Thường Tiểu phục hồi tinh thần, sờ sờ đầu, không thể phủ nhận nghe nói như thế cũng có chút vui vẻ nho nhỏ, song khi cô liếc lên khúc quanh của dãy lớp học thấy một người xuất hiện thì nhip tim đột nhiên tang tóc, hét lớn một tiếng: "A!" Sau đó ngay trước mặt mọi người, cô dùng hết sức ném bóng về phía cậu ta, nện ra một giọng điệu ưỡn ẹo vô tội: "Ài nha! Là ai không cẩn thận ném mất bóng rồi!" Sau đó nhấc chân chạy về phía quả bóng: "Tôi đi nhặt bóng!" Sau đó cô nhận lúc mọi người còn chưa hiểu mô tê gì, cười ha ha chạy về phía dãy nhà học.

Nhưng về sau, cô nhặt bóng xong, lại tiếp tục chạy về phía trước, chạy đến khúc quanh, kéo theo một người, chạy biến.

Thường Tiểu tay trái ôm bóng, tay phải lôi kéo Quý Hiểu Đồng chạy vài trăm mét, mới vội vã lôi cậu ta trốn sau gốc cây to, cau mày: "Cậu tới đây làm gì?" Quý Hiểu Đồng im lặng một chút, nhún vai, "Không biết, là cậu kéo tôi đến đây..." Ôi, cô 囧 囧, chột hít một hơi, vênh mặt hất hàm sai khiến, chột cậu ta: "Vậy cậu có biết tôi kéo cậu đến đây làm gì không?" "Không biết." Cô bắt nạt cậu ta: "Đàn!" Quý Hiểu Đồng im lặng.

Thường Tiểu lại hừ một tiếng:

"Cậu tùy tiện xuất hiện sẽ xảy ra tai vạ, họ sẽ cho rằng tôi thông dâm bán nước!"

"Đương nhiên là không!"

"Vậy thì đúng rồi, người thẳng không sợ bóng nghiêng."

Ồ, cũng đúng... cô nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của cậu ta, đột nhiên dừng một chút, rốt cuộc nghĩ ra chuyện chính! Một tay nắm lấy vạt áo cậu ta, áp cả người cậu ta lên thân cây, hí mắt giả bộ hung ác:

"Lúc nào thì tài nghệ tôi không bằng cậu rồi hả? Cái gì gọi là đem cậu thua?"

Quý Hiểu Đồng nhìn ánh mắt sáng lập lờ, không tự chủ ngăn ra, quả nhiên... Mặt đối mặt nói mấy lời này vẫn có áp lực... Chỉ là không hiểu sao gần người đàn bà lực điền này dường như lại giống con gái hơn một chút... Cậu len lén xoay tầm mắt, nói lảng ra chuyện khác:

"Không thua là tốt rồi."

"Đó là đương nhiên... Ồ! Không đúng, không phải ý này!"

"Vậy là cô muốn đem tôi thua?"

"Đương nhiên không!" – Thường Tiểu phản đối theo phản xạ, sau đó nhăn mày, "Ừm... Không..."

Cậu ta bày ra bộ dạng tâm trạng rất tốt, vẻ mặt "Cô cứ nói đi" vô cùng sung sướng.

"Không phải... muốn thua... Không đúng... " Cô nói chưa xong đầu lưỡi đã thất lại, cuối cùng thẹn quá thành giận: "Cậu cầm miệng! Hãy nghe tôi nói!"

Quý Hiểu Đồng nhún nhún vai, bày tỏ rất vô tội, vừa rồi một câu cậu cũng không nói.

Lúc này Thường Tiểu mới hít sâu một hơi, buông áo cậu ta ra, đổi tay ôm bóng: "Đúng là tôi có đánh cuộc với ai đó, nhưng không nhằm vào cậu."

"Cô chắc chắn?" Không chắc chắn.

"Cô quên?" Cậu ta không đầu không đuôi hỏi một câu.

"Quên cái gì?"

"Quên cái cô hạ chiến thư đó?" Cậu hừ một tiếng: "Cô có nhớ lần trước có người lấy máy tính của cô không? Có nhớ chuyện tắm hình chúng ta cùng nhau chạy bộ bị lan truyền? Có nhớ thời gian cô là tiêu điểm của diễn đàn không? Tất cả đều do cô ta làm tác giả, đây là chuyện công khai ở khoa tôi rồi. Cô nói lần này đột nhiên cô ta khiêu khích cô, còn lấy tôi ra cá cược với cô, nếu không phải nhằm vào tôi thì là vào ai?"

Người này thật tự luyến... Nhưng Thường Tiểu lại cảm thấy cậu ta nói rất có đạo lý, nhất thời không tìm được lời phản bác, hừ một tiếng: "Nói không

chùng là cô ta muốn tôi thay cô ta cho cậu một cái tát.”

“Cô dám!” Cậu ta trừng mắt.

Thường Tiểu không để ý cậu ta, vùi đầu nghiêm túc tự hỏi tính khả thi của chuyện này.

Quý Hiểu Đồng không chút do dự đập vào trán cô, kêu la: “Không cho phép suy tính!”

Đau. Thường Tiểu xoa xoa trán, thấy cậu ta lừa giận ngất trời, nhếch miệng cười một tiếng, đột nhiên ưỡn ngực, hai tay tự dưng nắm quyền, kẹp quả bóng ở giữa cánh tay phải, động tác như Thủy thủ Popeye, vẻ mặt kiêu ngạo vô cùng: “I’ll be the winner! ya!” Quý Hiểu Đồng lập tức ngây người.

Thường Tiểu cô nương cũng bị  ngây người.

Ngay sau đó Thường cô nương lại hừ nặng một tiếng: “Chắc, cơ bắp to như quả bóng này, cậu gặp qua chưa?”

Cậu ta nhỏ giọng nói: “Chưa.”

Cô cũng nhỏ giọng nói: “Tôi cũng chưa gặp.”

“Luyện bóng thôi.”

“Ừ...”

Hai người sống vai đi, đến khúc quanh thì đột nhiên cô dùng một chưởng đẩy cậu ta ra, cau mày nói: “Suýt nữa thì bị cậu lừa gạt, cậu vẫn là nên đến chỗ mất mẽ nghỉ ngơi đi, tôi không phải là quân bán nước.” Quý Hiểu Đồng bị cô bất chợt tung một chưởng có chút chông chênh, sau khi giữ được thăng bằng, chợt tiến lên một bước, cướp bóng trong tay cô, nhanh chân chạy lên trước vài bước, quay người lại giương cao lông mày, giương môi khiêu khích: “Đầu heo, có bản lĩnh thì tới đây.”

Thường Tiểu dùng một chút, bước một bước dài tiến lên, sắp chạm được bóng.

Quý Hiểu Đồng phản ứng cực nhanh, lách mình một cái tránh qua, còn quay đầu le lưỡi với cô.

Thường Tiểu giận đến giậm chân: “Cậu đừng chạy!”

Bỏ chạy, bỏ chạy.

“A! Trờ lại...” Bên này, một đàn em đang tập luyện đột nhiên nhìn về phía khúc quanh.

Chỉ thấy Quý Hiểu Đồng thỉnh thoảng dẫn bóng phía trước, miệng hơi cười, Thường Tiểu theo sát phía sau, căng giọng không ngừng hăm dọa: “Cậu dẫn bóng còn ôm bóng chạy à! Phạm quy! Phạm quy!” Quý Hiểu Đồng càng cười vui vẻ hơn.

Haiz... Các người xem đều là đàn anh đàn chị năm ba rồi, sao lại ngây thơ như vậy chứ... Hết buổi tập luyện, lúc đi lên lớp Thường Tiểu vừa nghĩ vừa buồn bực, cô gái kia thích Quý Hiểu Đồng, thì liên quan quái gì đến cô?

Cậu ta là gì của cô cơ chứ?

Hôm đó Thường Tiểu tắm xong, mặc áo phông trắng, quần ngắn đen bó sát, tinh thần sáng khoái ra khỏi phòng tắm. Đúng lúc đụng phải Dung Lan chạy từ ngoài vào, Dung Lan ổn định thân thể ngẩng đầu nhìn thẳng mặt Thường Tiểu, đột nhiên ngăn ra, tí mỉ đánh đánh giá cô một phen...

Chợt cô ấy xoay người kéo Thiến Thiến, hai người xì xầm khe khẽ bàn luận mặt mũi Thường Tiểu, đột nhiên Thiến Thiến bày ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói thảng: “A, Tiểu Tiểu cậu có chút mùi con gái rồi.” Từ lúc vào năm học mới, hai cô đã cảm thấy Thường Tiểu này có cái gì đó khang khác, nhưng song chung lâu thế mà chưa phát hiện ra đầu mối, nên không để trong lòng. Hôm nay xem xét, mái tóc hiền lành ướt át dính trên trán, đôi môi tròn bóng mềm mềm, mẩu chót nhất là, con nhỏ này sửa lông mày!

Thường Tiểu vốn có hai đường lông mày rậm, được tỉa trở nên đẹp mắt hơn, cong cong như vẽ, làm cho toàn bộ đường cong trên khuôn mặt trở nên nhu hòa.

Chỉ là ánh mắt vẫn còn anh khí, sống lưng thẳng tắp, cộng thêm nụ cười thương hiệu, bây giờ vừa giống nam vừa giống nữ, trông mái khó phân rồi.

Nói thế nào nhỉ, có sức hút rất vi diệu, rất kì lạ.

Thường Tiểu ngờ ngẩn, lộ ra nụ cười hưng phấn vui vẻ: “Thật không?” Dung Lan Thiến Thiến không đáp, nhìn cô nhảy tung tung, lông mày gọn gàng đúng là tốt, vẫn theo khuôn mày cũ, chỉ chuốt cẩn thận tí mỉ lại, vừa đẹp.

Giương mặt Thường Tiểu vốn không tồi, chính là mắt to mày rậm dương khí quá nặng, hôm nay có thêm vị nữ tính cân bằng.

Thiến Thiến hưng hăng gõ trán cô: “Ngu ngốc, ban đầu là ai nói đầu có thể rơi nhưng lông mày không thể sửa?”

“Minh!” Thường Tiểu thừa nhận thật sáng khoái: “Minh sai lầm rồi!”

“Lần thực tập này mình quen một đồng nghiệp, nói nếu không sửa lông mày, sẽ bị tồn kho! Không ai thèm lấy! Sẽ thành bà cô già khó tính!”

“Vị đồng nghiệp thật anh minh.” Thiên Thiên cảm thán.

“Vị đồng nghiệp thật uy vũ.” Dung Lan nói tiếp, sau đó lại nhìn Thường Tiểu: “Vừa tỉa chút lông mày, cậu thật có mùi vị thay da đổi thịt đấy.”

“Thật ư? Ồi chào, hai người thật đáng ghét thật đáng ghét!” Nói xong trong lòng ngáy ngất, cô còn tưởng sẽ không ai nhìn ra cơ, tên ngốc Quý Hiểu Đồng sống chung lâu ngày cũng không nhìn ra. Sau đó hình như Thường Tiểu nghĩ đến cái gì đó, hơi kéo trễ cổ áo, người hơi cong cong, lộ chút trọng điểm cho hai người kia nhìn xuống, reo lên: “Mau nhìn mau nhìn; cô ấy còn dạy mình chỉnh áo lót...” nàng còn dạy ta mặc điều chỉnh hình áo lót.....” Nói xong đột nhiên tự mình hưng phấn: “Lúc trước mình còn do dự không dám mặc, hôm nay mặc ra cup B rồi! B!” Thiên Thiên bị lắc đến ngáy người.

Dung Lan 囧: “Yêu cầu của cậu thực thấp...”

“Hừ” Thường Tiểu không để ý tới bọn họ, đặc biệt kiều ngạo mà đi soi gương, người ta nói con gái mười tám sẽ đại biến, mặc dù biến hóa của cô tới muộn chút, nhưng có dù sao cũng hơn không, cô là cup B rồi!

B!!!

Oa ha ha! Thường Tiểu ngửa mặt lên trời huyết sáo.

Thật ra thì đấu bóng với đội nữ khoa máy tính, Thường Tiểu bày tỏ không có áp lực.

Nếu những người cũ có thể ra sân, vậy cô và Đại Nhất sẽ mời các đồng đội cũ xuống núi, hơn nữa những nữ sinh năm hai trong đội của Đại Nhất đều là những gương mặt nổi bật, ở trong đội bóng của trường, chắc chắn chức vô địch nằm trong tay rồi.

Đồng thời, cô cũng biết được một tin đồn, lần này đám nữ sinh khoa máy tính kia dám phách lối, là do có mấy người đã đánh thắng hội trung học. Trong đó có hai người hội tụ đủ chiều cao kỹ thuật, phối hợp rất tốt.

Nhưng tin này, để suy tính trong bụng là đủ rồi.

Cuộc tranh tài đến rất nhanh, Thường Tiểu đến từ sớm làm nóng người. Nữ sinh ao ước Quý Hiểu Đồng, hôm nay cũng đứng trong hàng ngũ đối thủ, đáng về quyết chiến quyết thắng.

Mà khiến cho Thường Tiểu bất ngờ là, Tôn Diễm Diễm cũng tới. Thường Tiểu cảm thấy tâm trạng của mình xao động, quả nhiên vẫn có chút không thoải mái.

Hôm nay tới người xem cuộc chiến đặc biệt nhiều, bạn bè của các thành viên các đội, các khoa tới xem hai đội thi tài, hoạt náo viên của hai khoa, còn có lũ nhỏ các nam sinh khoa máy tính giống hệt nhau mắt đeo kính đầu húi cua, từng đồng từng đồng một.

Còn cả những người đi ngang qua xem náo nhiệt, hỗn loạn, khiến cả khán đài đồng nghẹt nước chảy không lọt.

Thường Tiểu hơi buồn bực, trận chung kết giao lưu tân sinh viên cũng không đông như vậy.

Mất thấy đã đến giờ, cô đang mặc áo phong trắng nhanh chóng trùm áo đỏ của đội mình lên rồi ra sân.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, chợt thấy khoa máy tính lao xao, sau đó bức tường người đột nhiên rẽ ra, Quý Hiểu Đồng và đám bạn kí túc xấu xa của cậu ta, cao giọng nói khoác.

Khó trách người ta nói hoa hồng cần có lá xanh làm nền, Quý Hiểu Đồng đứng giữa đám nam nhi tinh anh của khoa máy tính, tự nhiên trở thành sắc nước hương trời, nghiêng nước nghiêng thành... Chỉ thiếu không “Một cười khêu gợi trăm mê luyện” mà thôi.

Ừc... Thường Tiểu bị suy nghĩ trong đầu làm cho 囧, lại thấy cái người đứng bên cạnh hình như là bạn cùng phòng với Quý Hiểu Đồng, đột nhiên ra sức phát phát tay với cô, gào lên: “Thường Tiểu! Vì Quý Đại Soái của chúng ta, phải cố gắng hết sức, thề chết không buông nhé!” Đột nhiên bên cạnh cười ầm lên, giống như không cần nói mà ai cũng hiểu.

Loại ăn ý này, Thường Tiểu thấy, khiến cho người ta sồn tóc gáy.

“Biến, cút!” Cô cũng không phải chiến đấu vì cậu ta.

Quay đầu lại thì thấy ở phần sân bên kia, cô nữ sinh khiêu chiến đang nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt lườm cô, nụ cười của Tôn Diễm Diễm cũng hơi méo mó.

"Hừ!" Thường Tiểu ngẩng cao đầu: “Trùng cái gì mà trùng, không phải cứ trong đội hình xuất phát là có thể lên sân đâu.” Thấy đối phương mặt mày xanh lét, Thường Tiểu mới ý thức được cô lại vừa nói ra suy nghĩ trong lòng, mồ hôi...”

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Nếu Tôi Bị Hủy Dung, Con Mẹ Nó Cậu Phải Nuôi Tôi Cả Đời! (8)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Tiếng còi bắt đầu trận đấu nhanh chóng vang lên.

Đám người khoa máy tính có thói quen đánh nhanh thắng nhanh, cảm giác nhịp nhàng vô cùng. Thường Tiểu đã biết việc này, cho nên không quên nhắc nhở đồng đội phải cảnh giác, nhưng mà vẫn chậm một bước, nữ sinh dẫn bóng kia rõ ràng là một tay lão luyện, cũng không luống cuống, cô và cô ấy hai người luôn ép sát nhau công kích chính diện, nhưng Thường Tiểu cứ tiến lên chặn trước bóng lại bị chuyển ra ngoài.

“Tuýt.” Không lâu sau trọng tài lên tiếng ra hiệu, giờ hai tay ra, ý là khoa máy tính dẫn bóng trước. Trên khán đài vang lên những âm thanh điên cuồng như sấm.

Vận may và kỹ thuật của họ thật sự không tệ, Thường Tiểu bày tỏ tán thành, nhưng cùng lúc cô lại nhũm mày một cái, đám con trai khoa máy tính kia, thật là lúc nào cũng ồn ào.

Ánh mắt liếc đến Quý Hiểu Đồng, vốn cậu ta đang đứng im lặng, quả bóng vừa vào, cậu ta liền nhũm mày, Thường Tiểu không biết vì sao lại cảm thấy vui mừng trước hành động phản bội đội nhà này của cậu ta, lúc đầu, thu hồi tầm mắt, chuyên tâm thi đấu, nhưng cô dẫn được bóng thì lại có hai người ép sát, không thể đột phá, không thể làm gì khác hơn là tìm khe hở chuyển bóng ra ngoài.

Đại khái là bị ảnh hưởng bởi không khí, đồng đội của cô không có trạng thái tâm lý tốt nhất, nhiều lần nhận được bóng cũng không ném trúng, đổi lại đối thủ nắm chặt cơ hội đánh nhanh, sau một hiệp thì thua tám điểm.

Thời tiết tháng chín nóng bức khó chịu, áp lực đè nặng, cả đội ngồi sưng sờ ngây ngốc trên đất, thở hổn hển nặng nề, mồ hôi rơi như mưa.

Tiểu Tiên nóng nảy, hỏi cô nên làm thế nào.

Thường Tiểu cảm thấy đây là vấn đề tâm lý, khiến cho thực lực không phát huy được hết, bóng cũng không ném được.

Vẫn đang suy nghĩ nên làm thế nào, liếc thấy Quý Hiểu Đồng lặng lẽ rời khỏi khu vực khoa máy tính, đưa mắt với cô, hình như gọi cô qua đó.

Cô cho là cậu ta muốn truyền thụ bí kíp, nghĩ nghĩ, liền theo đuôi phía sau, ai ngờ vừa mới chen ra khỏi bức tường người, Quý Hiểu Đồng liền đánh vào một cây dẻ, sau đó tức giận đập cô một cái.

Thường Tiểu đang sẵn máu nóng trong người, định đập cho cậu ta một trận, chỉ thấy đột nhiên cậu ta nhìn xung quanh, mọi người xung quanh đang bàn tán, không có mấy người nhìn sang, cậu ta liền hít sâu một hơi, cái tướng mạo đẹp trai xuất chúng ngồi ngồi ấy, thế mà lại học cái tư thế Thủy Thủ Popeye của cô, nhỏ giọng nói: “Come On! you’ll be the winner! ya!” Thường Tiểu trực tiếp bị kinh hãi đến im lặng.

Quý Hiểu Đồng chợt phản ứng kịp, 囧.

Thường Tiểu phát hiện mình không cười nổi, đấy... Thì ra bình thường cô mắt mặt như vậy... Quý Hiểu Đồng chờ lâu không thấy cô phản ứng, lại gõ cô cái nữa, sau đó tức giận mở miệng: “Cô đôi số mười bảy lên vị trí tiền đạo, đánh nhanh thắng nhanh.” Nói xong lại hét lên: “Những gì cô vừa thấy, mau quên đi, quên đi!”

Thường Tiểu ngẩn ra, trực tiếp bỏ qua câu cuối, cúi đầu suy tư, cảm thấy cách cậu ta nói có thể dùng được, đầu óc thông thoáng, vì vậy ngẩng đầu nhếch miệng cười, tặng một quyền cho vai cậu ta: “Cảm ơn nha!” Vừa định quay đầu, lại cảm thấy thật sự rất nóng, đột nhiên nín áo cầu thủ bên ngoài để che, ngay trước mặt Quý Hiểu Đồng nhẹ nhàng cời áo phông trắng bên trong, sau đó nhanh chóng ném áo phông cho cậu ta, mắt nhìn thẳng cậu ta, kiêu ngạo nghênh nghênh đầu: “Cầm hộ!”

Dứt lời liền chạy thẳng về chỗ đội mình, vỗ vỗ tay tập trung đội, vùi đầu phân phó, xong lộ ra một nụ cười thương hiệu “Thường Tiểu”: “Hành động.” Cuối cùng liếc về phía Dung Lan Thiên Thiên cũng đặc biệt chạy tới xem trận chiến, gào lên: “Cần hai người làm chút việc!” Hiệp sau, Thường Tiểu dẫn cả đội triển khai thế tấn công dồn dập, cô cũng di chuyển linh hoạt, nghĩ lại, quả thật hiệp một cô cũng không chơi hết mình, bây giờ dường như chân bói mỡ, đột phá vòng vây, ra ngoài thì ném chuẩn xác, cảm xúc của các đồng đội cũng vì thế dâng cao, phối hợp dần ăn ý.

Ba điểm, hai điểm, ba điểm, đến hiệp ba, chênh lệch đã ở số 0.

Trời nóng nực gay gắt, cộng thêm trong sân ngoài sân đều là người, các thành viên chiến đấu hăng hái cả người đều ướt rượt, có cô bé tết tóc một lần vung lên là có thêm cái đuôi nhỏ nước tung lên theo.

Đám người khoa máy tính rõ ràng là đã bắt đầu kiệt sức, liên tục thay người dự bị, đến hiệp bốn, thế cục hoàn toàn nghiêng về một bên.

Ngay tại lúc này, nữ sinh hạ chiến thư lúc trước, không kiềm nén được lao lên trước.

Thường Tiểu dứt bỏ ân oán, bày tư thế sẵn sàng nghênh đón, không ngờ bóng vừa đến tay nữ sinh đó, "tuyệt đối có ý" lợi dụng góc độ và tốc độ đập bóng về phía cô, bởi vì khoảng cách quá gần, cô không thể tránh kịp, chỉ có thể vội vã đưa tay đỡ lấy, sức nặng của bóng nặng nề đập vào cánh tay, cô mất khả năng phán đoán, chỉ cảm thấy một trận đau nhói xông lên não.

Không ngờ sau lưng vẫn còn người của cô ta, không biết là cố ý hay là không cẩn thận, kiểu như bị trượt chân té ngã, bổ nhào về phía cô, quá trình vô cùng nhanh chóng, cô không còn ý thức phản ứng, mắt cá chân bị người đá, cả người bị đẩy ngã xuống đất.

"Thường Tiểu!", "Thường Tiểu!" "Cẩn thận!" Bên tai truyền tới đủ loại tiếng la, Dung Lan Thiên Thiển vội vàng vây quanh, đồng đội cũng vội vã chạy tới dìu cô, Thường Tiểu đau đớn khó nén, nhất thời cũng không thể tự đứng lên, phải có người đến đỡ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn, đột nhiên lao vào giữa biển người, theo dòng người, chen lấn đi vào. Người đó hơi cong eo, Thường Tiểu chỉ cảm thấy một đôi tay dài rộng mạnh mẽ, một tay vòng sau vai giữ chặt cánh tay cô, một tay vòng tới đầu gối... Đại não Thường Tiểu phút chốc trống rỗng, vội vã ngẩng đầu, chỉ thấy rất nhiều người đang vây quanh, ánh mắt trời trên không như đang chệch hướng, vẫn là ánh mặt trời chói mắt ấy, vẩy vào đường nét người đó, khiến cho toàn thân người đó như được dát một vàng sáng vàng rực, khiến cho cô trong lúc vô tình ánh mắt đã xôn xao, lại cảm thấy có gì đó xuyên thấu qua đôi mắt ân cần ấy, chiếu thẳng vào lòng cô.

Thân thể bỗng nhẹ nhàng, tim, cứ thế không cẩn thận đập rộn ràng.

Đó là một mùi hương rất quen thuộc, cô hơi hoảng hốt, ánh mắt dần lấy được tiêu cự, Nhìn rõ khuôn mặt tinh xảo.

Là Quý Hiểu Đồng

Tự nhiên nhớ tới câu văn mình từng viết "Anh lo lắng ôm cô lên, môi mím chặt, hai cánh tay mạnh mẽ áp. Tiểu Mỹ nghĩ thầm, lúc này, anh chính là anh hùng của mình cô..." Chút trí nhớ xa xôi đột nhiên vọng về, cô chậm rãi một nhịp thở, làm thế nào cũng không khác chế được nhịp tim của mình đang đập "bình bình bình bình", ôm trong ngực như thế này, rất khác với lưng của Dư Phi, cô không thể bảo mình dùng so sánh.

Hơn nữa... Cô rất nặng... chảy rất nhiều mồ hôi... Hiếm khi Thường Tiểu ôm ấp tình cảm thiếu nữ một phen, không ngờ, khi nhìn rõ về mặt những người vây quanh thì cô ồ rồi... Trên mặt những tên bại hoại này đều viết... không phải là màn anh hùng cứu mỹ nhân theo chủ nghĩa lãng mạn, mà là một hoàn cảnh ồ khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Thật là quá không nề mặt rồi... Thường Tiểu nghĩ thầm

Đúng lúc này, đột nhiên có người kêu lớn một tiếng: "Nguy hiểm!" Chợt thấy một quả bóng rổ bay về phía cô, phương hướng rất chuẩn. A! Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, có họa thì phải tự mà bay, huống chi cô?

Khụ, Thường Tiểu thừa nhận là mình đã che mắt tầm mắt của Quý Hiểu Đồng, nhưng mà cô chỉ là... Phản xạ thần kinh hơi tốt quá một chút, cả người co xuống một chút, quả bóng kia liền chụp hụt, phi thẳng vào mặt Quý Hiểu Đồng. "Hự...!" Một tiếng trầm đục rõ ràng, Thường Tiểu chỉ nghe cũng cảm được có bao nhiêu đau đớn.

Thả tôi xuống... Bay giờ thả tôi xuống... Bây giờ nhẹ nhàng thả tôi xuống... Thường Tiểu thử thôi miên trong lòng, hình như có hiệu quả, cô có thể cảm nhận được hơi thở phập phồng không yên của cậu ta, và sự đè nén trước cơn bão.

Quả thật! Không tới ba giây: "Tôi mà bị hủy dung, con mẹ nó cô phải nuôi tôi cả đời!" Cậu ta không thèm để ý chỗ đau của mình, ôm cô cực kì tức giận găm lên.

Một tiếng gầm rung trời, mọi người đang vây xem, nghe rõ mồn một, từng câu từng chữ.

Thường Tiểu thân là người trong cuộc, bị hét ngán người một chút, xong trầm mặc ba giây đồng hồ... Cũng không biết là do có quá nhiều người vây quanh, hay trời nóng quá, bên tai cứ một mực quanh quẩn câu nói cô phải nuôi tôi cả đời.

Nuôi tôi cả đời.

Cả đời. Cô ngoáy ngoáy lỗ tai bị cậu ta hét đến ù cả đi, cẩn thận đáp lại: "Không phải tôi ném..."

"Cô né." Cậu ta giận dữ lên án.

Nàng móm móm bị hấn rống có chút ít đau lỗ tai, đáp có chút ít cẩn thận, "không phải là của ta ném....." "Người né!" Hấn giận dữ lên án.

"Ừm, né không tồi..." Thường Tiểu ôm tâm tình may mắn liếc mắt nhìn trán cậu ta mà cầu mong, rất may không đập trúng mũi, nhưng một lúc lại đỏ rực lên, hình như cũng hơi đập vào mắt... Hoảng hốt, cuối cùng cũng có chút chột dạ, đột nhiên nghĩ đến vấn đề chính, lông mày nhíu lại, dùng sức chống chân, thoát khỏi ngực cậu ta đứng xuống đất, dồn sức nặng cả người vào chân không bị đau, dồn tất cả khí lực bật ra khỏi họng một chiêu Sư Tử Hồng khinh thiên động địa: "Mẹ kiếp! Là ai ném bóng?" Cô muốn lên cơn!

Nghe được tiếng rống giận, rõ ràng Tôn Diễm Diễm và kẻ đầu sỏ trở nên rụt rè, thế mà, lí trí chưa xong mặt mũi lại muốn hơn người, vẫn ngẩng đầu ưỡn

ngực đứng tại chỗ, nhìn Thường Tiểu. Họ vì thói ghen ghét, khuôn mặt vốn được tung hô là xinh đẹp đã trở nên vằn vẹo.

Thường Tiểu dừng một chút, bước dài hai ba bước tiến lên, trông cô hùng hổ uy mãnh nên hàng người hai bên tự động tách ra, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên khuôn mặt lúc trắng lúc xanh của kẻ đầu sỏ.

Khí thế Thường Tiểu quá mạnh làm cho Tôn Diễm Diễm và nữ sinh kia muốn ngừng thở, vẻ mặt khản trương.

Mà sau khi Thường Tiểu đến gần, cũng không làm chuyện gì đao to búa lớn, chỉ dừng lại, vươn tay ra, khẽ mỉm cười, khó đoán nói: “Đến, nắm tay cái.” Hai nữ sinh nhìn nhau, trên mặt hoài nghi, cảm giác Thường Tiểu mỉm cười... Là lạ, nhưng dưới con mắt của mọi người, đây rõ ràng là hành động giảng hòa, nếu từ chối, sau này rất khó sống ở đại học C.

Hình như hai người đó trao đổi cái gì, Lí Tử Nghiên bên cạnh Tôn Diễm Diễm thoáng chần chờ, sau lấy quyết tâm, cầm lấy, mà cô ta vừa mới chạm tay vào Thường Tiểu: “Á! Đau quá!” Đột nhiên cô ta hét chói tai.

Thường Tiểu vẫn bất động như núi, mặt không đổi sắc, quang minh chính đại dùng sức... “Buông tôi ra! Á, á, đau quá!”

Thường Tiểu không biết y học, nhưng biết phải ra tay thế nào mới có thể khiến cho đối phương không bị thương dưới tình huống vô cùng đau đớn, cô giỏi nhất là chiêu này.

Cộng thêm cô có sức mạnh trời sinh, một cái tay, cũng đủ để cho đối phương đau đến không muốn sống.

Cả sân bãi, nam nam nữ nữ mấy trăm người, cũng bị tình hình thay đổi bất thành linh mà trọn mắt há mồm, không nói được gì, yên tĩnh thật lâu.

“Buông, buông tôi ra!” Giọng Lí Tử Nghiên càng về sau càng trở nên nức nở, phản ứng của Tôn Diễm Diễm chậm nửa nhịp, la hét: “Buông cô ấy ra!” còn muốn đánh vào cánh tay Thường Tiểu, Thường Tiểu lờm ngang cô ta một cái, cười như không cười.

Toàn thân Tôn Diễm Diễm cứng đờ, hít vào một ngụm khí lạnh, cánh tay giờ giữa không trung không thể nào đánh xuống.

Thật, thật là đáng sợ.

Thường Tiểu hài lòng thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn Lí Tử Nghiên, lạnh nhạt mở miệng: “Nói xin lỗi.”

“Cô đừng mơ... A... Đau quá!” Giọng nói còn muốn cựa mạnh, nhưng lại đau thêm, cô ta liều mạng muốn giằng tay khỏi Thường Tiểu, nhưng vô ích.

Thường Tiểu ngoắc ngoắc khoe miệng: “Tôi khuyên cô không nên gây dựa vô ích.” Khẽ nheo mắt, tiếp tục kiên nhẫn: “Nói xin lỗi.”

Lí Tử Nghiên cắn cắn môi, nước mắt đảo quanh, từ từ lăn xuống.

Thường Tiểu cũng không mềm lòng, bình tĩnh nhắc lại: “Nói xin lỗi.” Lí Tử Nghiên cố nén khóc, nhưng đau đớn thì không nén được, không còn cách nào: “Tôi xin lỗi.”

“Nói to lên chút.” Tay Thường Tiểu xiết chặt hơn.

Lí Tử Nghiên rên một tiếng: “Tôi xin lỗi.”

“Biết sai rồi?” Lí tử Nghiên lau nước mắt.

“Hả?”

“Biết sai rồi!” Cô ta càng nức nở.

“Còn vừa nãy?”

“Tôi cũng sai rồi?” Hiển nhiên là Lí Tử Nghiên không còn sức giãy giụa.

Thường Tiểu gật đầu: “Tốt lắm, nhớ, là người chơi bóng, không phải là bóng đánh người.” Nói xong, cô mới buông tay ra. Lí Tử Nghiên lập tức ngã vào ngực Tôn Diễm Diễm, khóc không thành tiếng.

Toàn sân yên lặng như tờ.

Thường Tiểu nhìn một vòng chung quanh, sờ sờ đầu bày tỏ nghi ngờ với tình hình im lặng này.

Đột nhiên, một nam sinh trong đám người khoa máy tính bước lên một bước, tay ôm quyền, khẽ khom người xuống: “Thường tướng quân oai phong凛凛, thuộc hạ...” Hai chữ cuối quả thực phát ra từ đáy lòng: “Bội phục!”

Thường tướng quân... Ừ... Thường Tiểu cầm nín, gượng cười, liền nhanh chóng cất bước.

Không ngờ sau lưng lại có người hô to: “Thường tướng quân tạm biệt!” Thường Tiểu bị động ôm quyền, học Triệu Bản Sơn khua tay hai vòng trên

không, cố cười gượng ha ha: "... Tạm biệt tạm biệt." Lúc này, đột nhiên Quý Hiểu Đồng sán đến, vụng trộm vươn tay về phía Thường Tiểu, nói: "Này, nắm thử cái." Cậu ta có đầy bụng nghi ngờ, nhìn nữ sinh kia khóc lóc thảm thiết, không biết đau thế nào?

Thường Tiểu liếc cậu ta một cái, tự nhiên biết suy nghĩ cậu ta, dù sao vừa rồi cũng là một cô gái, đương nhiên sẽ nhẹ tay mấy phần, bây giờ có người tự đưa tới cửa, nhẹ nhàng hừ một cái, dùng hết sức bóc tay cậu ta, sau đó tiếp tục mỉm cười, phất tay với đám người yếu mền phía sau: "Tạm biệt tạm biệt..."

Quý Hiểu Đồng mặt bình tĩnh đứng tại chỗ, rất lâu, rất lâu.

Mở tay ra cảm thấy tê dại... Cậu ta nghĩ... Cậu đã hiểu...

Rất đau...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cậu Có Ý Với Tôi À?

Trận bóng rổ này không biết ai truyền đi, từ đó Thường Tiểu trở thành một Khí Vương thế hệ mới của đại học C, trong lúc nhất thời, được đông đảo sinh viên hâm mộ, trong lúc trà dư tửu hậu mọi người nói chuyện say sưa.

Về sau, phàm là diễn đàn trường, đều lấy tên cô là "Đại tướng quân chân mệnh oai hùng", từ đó uy danh của Thường tướng quân, phủ xuống sử xanh của đại học C.

Những thứ này, sau hãy nói. Còn bây giờ, mà cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, Thiến Thiến và Dung Lan hay kè kè bên cạnh khuyên nhủ cô. Ý trong lời nói chỉ xoay quanh Quý đại soái không tệ thế này, rất tốt thế kia.

Lại là một buổi chiều phủ nắng tươi, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã sắp hong khô mặt đất, Dung Lan đang cầm sách, đột nhiên thốt ra một câu: "Thật ra thì Quý Hiểu Đồng đang theo đuổi cậu đúng không?"

Cách dùng từ của Dung Lan quá táo bạo rồi, Thường Tiểu lắc đầu theo phản xạ: "Không thể nào!"

Dung Lan nhìn nhìn cô, nói trúng tim đen: "Cậu nói cậu ta không thể nào theo đuổi cậu, hay là cậu không thể nào tiếp nhận cậu ta?"

"Cả hai đều không thể!"

Dung Lan thờ dãi: "Cậu nói dối!"

"Minh không có!" Có thể nói xong lời này, chính Thường Tiểu cũng có chút chần chờ, nhíu mày: "Minh và Dư Phi mới tách ra..." Hơn nửa năm? Một năm? Đã bao lâu rồi?

Trong lòng chợt bối rối, cô từng cho là, mỗi ngày rời xa, đều là khắc cốt ghi tâm.

Thiến Thiến cũng đi vào, bày ra dáng vẻ chị gái tri âm: "Thường Tiểu, mấy hôm trước, cậu dám nói, là, thích Dư Phi. Nói cách khác, Thường Tiểu à, bây giờ cậu đã có thể đối mặt với cậu ta rồi, cho nên, con gái lớn à, con không còn thương cậu ta nhiều như trước rồi."

Không biết vì sao Thường Tiểu thấy ghét bản thân mình: "Không phải đâu, làm gì có chuyện đó."

"Có thật thế không? Hai người đã chia tay rồi!" Dung Lan thờ dãi: "Cậu đã vì cậu ta mà khóc, mà đau khổ, cũng có yêu, nhưng đã là quá khứ, trò chơi tình yêu này, nếu không phải từ cả hai phía, cậu vẫn muốn trói mình vào đó sao?"

Thiến Thiến ngồi trên giường, ôm lấy gấu bông lớn, cảm xúc dâng tràn: "Hiện tại của cậu là Quý Hiểu Đồng cơ."

"Quý Hiểu Đồng..." Dung Lan đồng tình.

"Không đúng!" Thường Tiểu đứng lên: "Dù sao cũng không đúng."

Dung Lan liếc cô, hạ lệnh: "Ngồi xuống." Thường Tiểu do dự một lát, cuối cùng vẫn nghe lời ngồi xuống, lại nghe thấy Dung Lan nói tiếp: "Lúc trước không dám hỏi cậu, vậy đại tiểu thư Thường Tiểu, cậu có biết chính xác lý do vì sao hai người chia tay không?"

Thường Tiểu hoàn toàn im lặng.

Vì sao chia tay? Vì mẹ Dư ư? Không đúng... Trực giác của cô phủ nhận, cùng lắm thì mẹ Dư cũng chỉ là một nguyên nhân, nếu vậy, là vì sao?

Người cứ từ từ lạnh đi, cũng không rõ là ai đập một cước.

“Thật ra ngay từ đầu mình và Thiên Thiên đã không tin tưởng lắm vào mối quan hệ giữa hai người, đừng nói bọn này nói vuốt đuôi, bởi vì Dư Phi quá cường thế, thay vì nói cậu không thích cậu ấy, không bằng nói rằng cậu sợ cậu ấy, người này, quá thông minh, cũng quá tinh táo, mình vẫn luôn nghĩ ngờ, loại người giống như cậu ấy, rốt cuộc có hiểu thế nào là yêu một người hay không. Khiến cho người ta không thể không cho rằng, cậu ấy tốt với họ, là vì có thể dễ dàng nắm họ trong tay. Trước đây cái gì cậu cũng nghe cậu ấy...”

“Không phải đâu...”

“Vậy sau này cậu đau khổ thế, mẹ cậu ta đối xử với cậu như vậy, cậu ta lại không an ủi cậu?”

“Có...” Thường Tiểu nhú nhú mày: “Cậu ấy có, cậu ấy nói... phải tin tưởng cậu ấy...”

“Vậy cậu tự hỏi mình một câu, có tin tưởng cậu ta hay không?”

“Minh tin!”

“Vậy sao cậu ta không tin cậu?” Thiên Thiên lại ở phía sau tiếp lời: “Chuyện như vậy phải có qua có lại, nếu như cậu tin tưởng cậu ta, sao hai người có thể chiến tranh lạnh được?”

Thường Tiểu không tìm được lời phản bác, cảm thấy khổ sở: “Mình muốn đi ngủ!”

“Ngủ ngủ cái gì!” Dung Lan kéo cô: “Thường Tiểu, thật ra cậu rất thẳng thắn, rất đáng yêu...”

“Và rất 囧.” Thiên Thiên nhanh chóng chen vào.

“Được rồi,” Dung Lan ho một tiếng, hắng giọng: “Là một cô gái 囧... Nhưng mình và Thiên Thiên vô cùng thích cậu, bởi vì cậu nghĩ sao nói vậy, thẳng thắn, cong chân thành nữa. Mà cả hai bọn mình đều không thích cậu ở một điểm, biết là gì không?”

Thường Tiểu dừng một chút, có chút không cam lòng: “Nói đi.”

Dung Lan bình tĩnh nhìn cô, nói tiếp: “Đó chính là khi đối mặt với tình yêu, cậu luôn cố tình trốn tránh, không tự tin, không thẳng thắn, thậm chí còn tự ti. Trong mắt bọn mình cậu rất tốt, đủ nghĩa khí đàn ông cũng đủ hiền huệ, nhưng cậu cứ luôn tỏ vẻ nhút nhát “làm sao cậu ấy có thể yêu thích mình!”

Thường Tiểu nín nín môi, phản đối: “Đâu có...”

“Không sai, mình và Thiên Thiên thường than vãn rốt cuộc sự tự tin của cậu trốn chỗ nào!” Thiên Thiên gật đầu một cái: “Thời gian cậu và Dư Phi yêu nhau, gặp bạn học trên đường cậu đều cố ý tránh họ, sợ người khác bàn tán chuyện của hai người, sao cậu phải lo lắng? Dư Phi không giống người hay cậu không giống người sao?”

“Thường Tiểu, thật ra thì trong ba người chúng mình thì cậu là cô gái tốt đẹp nhất?”

“Thật à?”

“Giả.” Dung Lan hừ một tiếng: “Nghĩ khá lắm.” Thường Tiểu im lặng.

“Mình cảm thấy cậu nên bước tới, tên Quý Hiểu Đồng là người đơn giản, lại xuất chúng, thật sự là một đôi với cậu.”

“Cậu ta đâu có nhìn đến mình...”

“Cậu cảm miệng, cậu ta đã hét lên muốn cậu nuôi cả đời, cậu còn dám phủ nhận.” Thường Tiểu lại im lặng.

“Cậu ta cũng không gọi điện quấy rầy bọn này.”

“Còn rủ cậu đi thực tập cùng một chỗ.”

“Hoi một tí lại mời đi ăn.”

“Nghỉ đông nghỉ hè chơi trò đi trốn với cậu ta.”

“Ừ, mấu chốt nhất, là cậu thật đáng ăn đập, thái độ với người ta cứ lập lòe nước đôi, mà người ta vẫn vui vẻ cam chịu. Hơn nửa năm nay, cậu có thể tùy tiện quay đầu bước đi, mà cậu ta cứ cam chịu làm một con người này muốn bị đánh người, đối với người ta thái độ vẫn lập lòe nước đôi, người ta còn cam chịu cúi đầu làm con trâu ngựa ngéch.” Thường Tiểu hoàn toàn trầm mặc. Mắt thấy hai người kia mình một cậu cậu một câu thảo luận hào hứng bùng bùng, chuyển đề tài nhanh như lật sách, đối với thể loại trần ngập tình thần buồn dưa này, cô tự thấy không bằng.

“Mình không trốn...: Đột nhiên Thường Tiểu nói chen vào.

“Nói.”

“Mình chỉ...” Cô tránh tầm mắt hai người: “Chẳng qua mình thực sự cảm thấy có lẽ mình thực sự .... Quá đàn ông.”

Dung Lan sờ sờ đầu cô: “Con à, người ngốc có phúc của người ngốc, kết cấu trước sau của cậu thế này.... Cậu tuyệt đối có thể ung dung Tiểu ngao giang hồ đó.” Thiên Thiên gật đầu: “Mà chúng mình còn đang khổ sở của trai” Ồi...

“Mình, mình đi ngủ!” Về Quý Hiểu Đồng, hoặc là, cảm giác của cô đối với Quý Hiểu Đồng, cuối cùng cô cũng phát hiện ra, có lẽ cứ như thế đi, ý nghĩ này khiến cô cảm thấy nôn nóng này, loại nôn nóng này xuất phát từ việc, toàn bộ thế giới đều nói, người này có ý tứ với cô, nhưng có một người nói, từ trước tới nay cậu ta vẫn đối xử với cô như thế.

Khiến Thường Tiểu cảm thấy, không thể để chuyện này cứ mập mờ hơn nữa.

Có nhiều khi Thường Tiểu làm việc hoàn toàn bằng trực giác, nói đúng ra, có lẽ cô chỉ muốn chứng thực thôi, huống chi đáp án trong lòng cô, cơ bản cũng đúng về phe phủ định.

Trong quán cà phê, hai người nhàn nhã như thường lệ, Thường Tiểu liên tục ngẩng đầu nhìn sang Quý Hiểu Đồng, chần chờ do dự, cuối cùng thấy chết không sờn đánh bạo hỏi một câu: “Cậu có ý với tôi à?”

“Phụt” Hóp nước đá Quý Hiểu Đồng vừa nuốt vào mắc trong cổ họng, cậu ta sặc sụa điên cuồng ho khan “khụ khụ khụ”, sau đó không biết là vì sặc nước, hay là do xấu hổ, hay là bởi vì xấu hổ, gương mặt tuấn tú đỏ bừng.

Thường Tiểu thấy bộ dạng hoảng hồn của cậu ta, khiến cô cảm giác mình như tên hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ đến đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), tốt bụng vươn tay vỗ vỗ lưng cậu ta, muốn giúp cậu ta thuận khí, không ngờ cậu ta còn phản ứng lớn hơn lập tức chỉ tay về phía cô “cô cô cô” nửa ngày, đột nhiên đẩy ghế ra... Hết to: “Cô cô... Cô không biết xấu hổ!”. Chạy.

Trong nháy mắt Thường Tiểu bị hành động của cậu ta làm cho trong lòng ngoài lề... phải thì phải, không phải thì không phải, cô nghĩ mãi mới ra được kẻ sách này, cậu ta như thế là có ý gì?

Cô nhú mày, uống một hóp nước lạnh, không ngờ ngay sau đó, tiếng chuông điện thoại lại vang lên nhắc nhở có tin nhắn, là Quý Hiểu Đồng: Cái hôn kia con mẹ nó là thấy chết không sờn, thế mà cũng bị cô nhìn ra. Chắc, cô ra điều kiện đi.

“Phụt.” Trong nháy mắt Thường Tiểu cũng bị sặc nước, “khụ khụ khụ... cô vỗ vỗ cho thuận khí, về mặt ngây ngốc bất động rất lâu, mấu chốt là cô lại phát hiện ra, cô cũng không bài xích đề nghị này, thân xui quý khiến ấn từng chữ một: Nếu cậu dám mặc váy đi từ phía bắc của trường, xuyên qua khu nhà hiệu bộ, qua cả thư viện trường, đến dưới nhà kí túc của tôi, tôi sẽ suy nghĩ một chút.

Không bao lâu cô liền nghe được tiếng chuông báo tin nhắn đến của điện thoại Quý Hiểu Đồng vang lên từ phía sau, chưa kịp quay lại, đột nhiên có một bóng người nhảy ra từ sau lưng, tức giận hét lên: “Cái gì?” Thường Tiểu xoay người lại, liền nhìn thấy Quý Hiểu Đồng đang xanh mặt, giọng điện thoại lên, lên án: “Cô nói yêu cầu hèn hạ như vậy, sao lại còn sẽ suy nghĩ một chút?” O... Cô 囧 囧.

Cô lại nói sai cái gì?

Thường Tiểu cảm thấy rất kì lạ, chuyện xấu hổ với Quý Hiểu Đồng hôm đó, rõ ràng chỉ là chuyện hai người, sao đến cả Thiên Thiên và Dung Lan cũng biết.

Thiên Thiên xông tới vỗ mạnh vào gáy cô: “Cái đồ ngu ngốc này, đó là Quý Hiểu Đồng đấy!” Ngược lại Dung Lan thì hào hứng bưng bưng: “Không hề gì, mình lại muốn xem xem Quý đại soái có đủ quyết tâm và da mặt có thể hi sinh vì tình yêu hay không. Về phần Thường Tiểu, gãi gãi đầu, cảm giác mình... Hình như chưa chuẩn bị tinh thần kĩ lưỡng... Hai ngày nay Quý Hiểu Đồng bên kia cũng không có động tĩnh gì, Thường Tiểu khề thờ phào nhẹ nhõm, vậy mà dường như một góc nào đó trong lòng lại bị cái gì đó quấy phá, cô cảm thấy rất không thoải mái, ăn ngủ không yên nhưng trước mặt Dung Lan Thiên Thiên chỉ có thể ra vẻ như không quan tâm.

Buổi tối nằm lăn qua lộn lại trên giường, len lén kiểm điểm sao ngày đó lại xúc động thần kinh như vậy, sau liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Vừa mở mắt chính là sáng sớm ngày thứ ba, không biết Dung Lan Thiên Thiên nổi cơn gì, đã sớm bò dậy chải chuốt xong xuôi, sau đó gần như mang cả cái tủ quần áo của cô lật lên lật xuống, tìm cách phối hợp quần áo.

Thường Tiểu 囧 囧 mà nghĩ, sắp xếp lại đồng nghiệp này không biết tốn bao lâu.

Rất vất vả mới tìm được một cái áo kẻ ca rô vàng lam dài tay, Dung Lan vội vã đẩy cô vào phòng vệ sinh, phía dưới mặc quần bò đen bó sát, phối hợp với mái tóc ngắn của Thường Tiểu, tạo nên một vẻ đẹp trung tính bất mất.

Quan trọng là, Thường Tiểu thật tình không biết, cô mua bộ quần áo này lúc nào...

“Đi xuống đi xuống.” Vừa thay quần áo xong, hai người liền lôi kéo cô xuống dưới tầng, vừa đến sảnh kí túc, cô liền nhận ra có gì đó sai sai.

Không biết vì sao lại có một nhóm sinh viên tụ tập bên dưới, hình như đang bàn tán gì đó.

Sau đó Dung Lan bấm bấm di động, bất chợt kêu to: “Tới rồi tới rồi.” Sau đó Thường Tiểu, bị cảnh tượng trước mắt dọa đến nỗi phải trợn mắt há mồm.

Một nhóm chừng mười người, xếp thành một hàng, tất cả đều khoác một cái áo choàng dài không biết mua được ở đâu, quần trên mình tựa như hiệp khách, họ từ chỗ sân thư viện xa xa tiến về đây, thật chỉnh tề lỏng lẻo hùng dũng, ngay ngắn bước từng bước một.

Kí túc của Thường Tiểu gần như thẳng với thư viện, phía trước là một sân cỏ lớn, trồng các loại cây nhỏ nhỏ như cây vạn tuế,... thường xuyên có sinh viên đi tắt dẫm lên. d.d.l.q.d.

Cô không làm chuyện này, từ trước đến giờ vẫn đi lối cũ. Mất thấy những người đó, quét ngang mặt cô, tâm trạng phức tạp hỗn loạn, cuối cùng mười vị tráng sĩ cách cô khoảng ba mươi bước chân thì dừng lại, đồng loạt giữ yên lặng, nét mặt nghiêm chỉnh. d.d.l.q.d.

Người vây xem càng lúc càng nhiều, Thường Tiểu mơ hồ nghe thấy xôn xao tiếng người trong kí túc vọng ra: “Có kịch vui xem này!”, sau đó là tiếng ha ha ha cùng tiếng bước chân, không ít nữ sinh cũng hồng ngoại hành lang, hứng trí bùng bùng mong đợi chuyện sắp diễn ra. Một tầng một tầng đều những người là người, thật chấn động. d.d.l.q.d.

Mặc dù như thế, mười người này vẫn không hề nhúc nhích, thờ ơ nhìn trời, có vẻ trầm tĩnh như đang suy tư vấn đề nhân sinh to tát.

Không hiểu sao, Thường Tiểu lại nghĩ ra được chút mùi bệnh tâm thần...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cầm Tay Một Cái Thì Có Làm Sao, Người Khác Điều Là Như Vậy Đây! (2)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Cuộc sống đại học gặp nhiều người lạ chuyện lạ, nhưng thể loại này, đúng là chưa từng thấy, liếc thêm một cái, từng mảnh áo choàng đỏ sậm phát phơ trong gió... Rất rêu rao.

Thường Tiểu còn đang bàn thần trong dòng suy nghĩ, Thiến Thiến đã thừa dịp thò tay lên che kín mắt cô.

Cái che này, khiến cho lòng hiếu kì bị khơi lên cực điểm.

Sau đó mơ hồ có chút xào xạc, rồi một giây yên lặng như tờ, sau nữa là những tiếng than sợ hãi, tiếng bàn tán xôn xao, động tĩnh rất lớn, lòng Thường Tiểu ngứa ngáy khó chịu như bị mấy vạn con kiến cắn cắn bò bò.

Cảm giác không nén nổi tò mò, bất chấp tất cả kéo tay Thiến Thiến xuống. Một cái chớp mắt, dường như cô đã nghe thấy tiếng cảm mình rơi bịch xuống đất, mười người trước mắt, tay giờ cao vên áo choàng, mà bên trong tấm áo... Là những bộ váy với đủ loại kiểu dáng, màu sắc kèm với... lông chân.

Độ chấn động của việc mười tên con trai cùng mặc váy đứng trước mặt bạn có lẽ tương đương với việc bạn sau một ca đại phẫu đang muốn nghỉ ngơi hồi phục, bác sĩ lại chạy đến nói với bạn, ông ta để quên kim phẫu thuật trong bụng bạn rồi.

Thường Tiểu kinh ngạc nhìn không kịp phản ứng, mà chỉ giây lát sau, đột nhiên đội quân váy hoa ấy từ từ tách sang hai bên, một chiếc xe màu đỏ sậm nửa cũ nửa mới đơn độc chậm rãi đổi mặt với cô.

Quý Hiểu Đồng ngồi trên xe, mặc giống cô cũng áo sơ mi ca rô và quần bò đen, tư thế tùy ý, một chân chống đất, khẽ nghiêng đầu, con ngươi nâu sậm dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, mái tóc ngắn điệu dàng lung lay trong gió nhẹ, đáng vẻ cực kì bánh bao mê người khiến cho tất cả các cô gái có mặt đều bất giác thò ra một hơi. d.d.l.q.d.

Vậy mà cậu ta, chỉ chăm chú nhìn cô.

Thường Tiểu có một tích tắc lạc vào hư không, dưới ánh mắt chăm chú của cậu, lại nhẹ nhàng ngừng thở.

Ánh mặt trời rực rỡ phủ tràn các giác quan.

Tiếp đó, đám con trai vượt khỏi cảnh giới của người bình thường kia, từng người đều nặn ra nụ cười mờ ám vô cùng gian trá, cũng không để ý tới thể diện đã quăng sang tận Thái Bình Dương của mình, giờ phút này lại cùng làm một tư thế “Mời”, quái đản kêu âm lên: “Mời Thường cô nương lên kiệu!” Cái gì mà lên kiệu? Không phải là con xe đạp rách nát sao? Vừa thấy ánh mắt của mọi người không hèn mà cùng có ý trách móc nhìn cô, Thường Tiểu có cảm giác mình sắp điên rồi, cả đầu xoay vòng vòng.

Thế mà tên Quý Hiểu Đồng kia còn không nói gì, chỉ lẳng lặng đóng cọc ở đó, trong mắt, viết rõ đang căng thẳng, còn có mong đợi.

Trong lúc cô đang do dự, Dung Lan không chờ nổi bèn đẩy cô ở phía sau, cô mất thăng bằng bước lên một bước, cô cô cô... Bây giờ chạy còn kịp không?

Nhưng Quý Hiểu Đồng sẽ bị tổn thương... Có lẽ cậu ta sẽ bị người ta chế nhạo cả đời, cô nghĩ tới nghĩ lui, hít một hơi đứng vững, dù sao sau khi bước chân vào đại học C những chuyện mất mặt thế này cũng không phải lần đầu tiên, còn gì để mất chứ!

Vì vậy xem thường hừ một tiếng, đường đường chính chính bước đi, vậy mà vừa được một bước, cô chợt che mặt, chân như gắn mô tơ xông thẳng về phía Quý Hiểu Đồng, d.d.l.q.d.

Chạy gần tới nơi miệng đã liên thoảng: “Lái xe, mau! Lái xe!” Quý Hiểu Đồng mơ hồ hồi lâu, mới phản ứng được chân đạp pê đan, cả người lẫn xe chuyển động, Thường Tiểu vội vàng tăng tốc, ba chân bốn cẳng, bước nhanh nhảy lên yên sau!

Xe Quý Hiểu đồng lập tức vì sức nặng phía sau mà bị bốc đầu nghẹo hẳn về một phía, cậu phản ứng nhanh chóng cân bằng tay lái, xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo mấy cái, cuối cùng cũng lên đường.

Thường Tiểu quay đầu len lén liếc mắt nhìn người nhón nhào đồng đúc phía sau, có cảm giác vừa dòi núi lấp biển, tim cũng run rẩy, nặng nề vỗ vào vai Quý Hiểu Đồng: “Đừng lè mề chậm chạp thế, nhanh lên!” Lại nghe thấy tiếng hô khí thế của bọn áo choàng váy hoa kia: “Đưa vào động phòng!”

“A” Thường Tiểu ôm mặt lấy hết sức bình sinh quát to một tiếng, tự nói với mình không nghe thấy gì hết, cho đến khi rẽ vào khúc quanh, cuối cùng cũng thoát khỏi trận địa “Tổ tình” ép người phát rồ, mới có thể kia vượt ngục thờ phào nhẹ nhõm. d.d.l.q.d.

Trong ánh nắng sớm mai tươi đẹp, hai người, một cái xe đạp, chậm rãi từ từ đi trong khuôn viên trường, nghe bánh xe già cỗi phát ra tiếng kéo kẹt nhịp nhàng.

Không lâu sau, giọng nói nam tính tao nhã của Quý Hiểu Đồng đang đi trước bay tới, tiết lộ tâm trạng lo lắng khẩn trương: “Cho nên... Chuyện này cứ quyết định như vậy?” Thường Tiểu đang ngồi phía sau lắc lắc chân, không để ý cậu ta đang nói chuyện, ời... Xe này không đủ cao, muốn hai chân không chạm đất nhất định phải co chân lên, mới được một lúc đã mỏi nhừ.

"Này!"

"Này!"

Hai người đồng thời lên tiếng, người trước là thấy cô không nói lời nào, cảm thấy hồi hộp. Người sau là do hai chân quá mỏi, giọng có phần lên án.

“Cô nói trước đi.”

“Đến lượt tôi đèo cậu nhé.” Hai người lại đồng thanh.

Sau khi im lặng...

“Không cần! Tôi đây tinh lực dồi dào!”

“Ồ? Nói cái gì cho phải?”

Lại im lặng...

“Dù sao tôi cũng đã làm theo yêu cầu của cô.” Đúng lúc Thường Tiểu sợ hãi hô lên: “Cẩn thận!” Cảm thấy thân xe khẽ nảy lên, chắc là vừa vấp phải hòn đá... bánh xe lăn thêm mấy vòng là đến phía nam của trường học, gặp một sườn núi, đi men theo sườn núi ba trăm mét chính là hồ tình nhân trong truyền thuyết.

Xe đạp chịu sức nặng hai người, theo quán tính bắt đầu tăng tốc lao về phía trước.

Quý Hiểu Đồng vừa rồi phân tâm không nhìn đường, lúc định thần lại thì thấy đang lao xuống dốc, vội vàng phanh xe lại. “Kíttt” Bà nội gấu! Lão hồ kia dám mượn ở đâu con xe rách nát này, sau khi “kíttt” một tiếng rõ ràng còn kèm theo tiếng dây phanh đứt “phựt”, giữa đường có tốp ba tốp năm sinh viên, thần kinh cậu căng thẳng, cũng không thềm đoái hoài gì đến danh hiệu nữ nam đại học C gì đó, la hét: “Tránh ra! Tránh ra!”

“Còn đạp cái gì, mau phanh lại mẹ nó!” Thường Tiểu gào lên, ánh mắt nhìn sang, lời nói chuyển hướng, còn gào to hơn: “Tránh ra! Tránh ra!” Cái xe rách này cũng không biết bị cái gì kích thích, giống như nổi điên vọt lên phía trước!

Thường Tiểu chỉ sợ thứ đồ chơi này tan xương nát thịt, trong đầu tự tưởng tượng ra hình ảnh tai nạn kinh hoàng, một bên ra sức ôm chặt hông Quý Hiểu Đồng, một bên phải cố gắng dơ chân thật cao, tránh cho đất mẹ mãi mãi đôi giày mới của cô.

“Mẹ nó, muốn chết à!” “Không muốn sống nữa à!”

“Ồi mẹ nó, đây là trường học, các người đang làm gì đây!”

Một đường oán trách không ngừng, Thường Tiểu cũng không đoái hoài tới, ôm thật chặt Quý Hiểu Đồng, sau đó cắn răng cắn giận mà nghĩ, nếu như cô vì chuyện này mà chết sớm, cô dù có trở thành u hồn cũng muốn khóc đổ Trường Thành, khóc ngập điện Diêm Vương!

Vừa hoảng hồn tránh được hai người, Thường Tiểu hung ác vỗ mạnh vào vai cậu, hét lên: “Phanh lại đi tên khốn!”

“Phanh cái gì mà phanh! Cô đừng ồn nữa! Dây phanh đứt, hôm qua ông đấy mới học đi xe!” Quý Hiểu Đồng đau đầu như óc, sớm biết, cậu sẽ đi xe của mình tới, nếu không cũng sẽ mua con địa hình mới to, đều do Trần Hoa nói ở trường học phải khiêm tốn cái nợ gì đó, nói cái gì mà xe cũ vừa bình dân lại thân mật, còn có thể thu hẹp khoảng cách hai người của khi gì đó...

“Hôm qua mới học...” Tên khốn này! Thường Tiểu cảm giác lại đến chỗ ngoặt, tốc độ xe càng nhanh hơn, ngồi ở phía sau hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại, càng ra sức ôm cậu ta, trong đầu chỉ có một ý niệm: Mẹ kiếp! Cho dù chết, bà đây cũng muốn ôm mi cùng chết!

Chỉ là... Hiển nhiên là Thường Tiểu đã quá lo lắng.

Chỗ ngoặt đó không bao lâu chính là đường bằng, xe đạp sau khi lao xuống lại bởi tác động của quán tính mà tiến thêm một đoạn, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

“Ồi...” Quý Hiểu Đồng nhẹ nhàng thở ra một hơi, hiển nhiên rất hài lòng với kỹ thuật của mình, tầm mắt rơi vào đôi tay Thường Tiểu ôm chặt eo mình, ánh mắt chợt trở nên mềm mại khác thường.

Chân Thường Tiểu vẫn đang co lên thật cao, vừa xót vừa tê.

Mọi chuyện diễn ra vùn vện có mấy phút, lại khiến lòng người trải qua đầy đủ các cung bậc rung động, cho đến khi không cảm thấy gió mạnh quất vào mặt nữa, Thường Tiểu mới mở mắt nặng nề hô hấp bình ổn tâm tình, thật vật và mới đề nén không bộc phát, cũng không quan tâm hai chân mềm nhũn ề ề, lập tức thả tay, nhảy xuống xe đi tới hồ tình nhân cách đó không xa.

Quý Hiểu Đồng vội vàng vút xe sang bên cạnh, đuổi theo: “Này, đây chỉ là ngoài ý muốn.” Máu nóng Thường Tiểu bốc lên não, “A” một tiếng, hướng về phía cậu, đầm ngực đánh cánh tay đá bắp chân đạp bàn chân, sau đó trừng mắt nhìn cậu, lại tiếp tục quay đầu bước đi.

Từ trước đến giờ tính tình Quý Hiểu Đồng mưa nắng thất thường, nay lại hoàn toàn không phản kháng, ngoan ngoãn để cho cô đánh xong, vuốt vuốt chỗ bị đau, xong lại hấp tấp đuổi theo, ở phía sau lôi kéo vạt áo cô, vội vàng la lên: “Tôi là làm chuyện cô muốn rồi.”

“Chuyện gì?” Cô nhú mày.

“Chính là...” Không hiểu sao cậu hơi rầu rĩ, có lẽ là thấy xì mặt không được, cuối cùng lườm cô một cái, tùy tiện đưa mắt nhìn về một đôi tình nhân bên hồ: “Chính là chuyện đó đây.”

“A...” Bên hồ đầy những đôi tình nhân, thật đúng là chói mắt, Thường Tiểu chớp chớp mắt, hừ một tiếng: “Không có chuyện đó!”

“Cái gì?” Mắt Quý Hiểu Đồng tròn to: “Cô dám không giữ lời? Chính cô nói nếu mặc váy sẽ đồng ý mà!”

“Là suy nghĩ...”

“Suy nghĩ xong thì đồng ý!”

“Tôi không đấy!”

“Cô!” Chợt Quý Hiểu Đồng nhớ tới gì đó, đột nhiên giọng nói trở nên mềm nhũn: “Cô đồng ý đi mà...”

“Ừ...” Nhất thời Thường Tiểu im lặng.

Quý Hiểu Đồng hài lòng thở phào nhẹ nhõm, hối lộ Dung Lan hai hộp chocolate Thụy Sĩ, vẫn có giá trị, biết được cô thích mềm không thích cứng, khẽ cắn răng, giữ chặt hai cánh tay cô, kéo cô lại gần, mặt đối mặt với cô: “Cô... Cô cứ coi tôi như bạn gái đi.” Một đôi mắt sáng trong suốt sâu thẳm giờ phút này trông có vẻ đặc biệt vô tội, vẻ mong đợi tràn ra ngoài, muốn khóa cũng không khóa lại được.

Thường Tiểu bị cái nhìn này của cậu khiến cho không kịp trở tay, ngẩng gương mặt anh tuấn kia, rồi nhớ lại những ngày qua có cậu ta làm bạn, lại đột nhiên do dự. Vốn là... Thực ra cô cũng đã nghĩ thông, nhưng mà khi còn cách một bước...

Sao lại thấy không được tự nhiên như vậy!

Chẳng qua là, đám bạn khoa máy tính kia, quả thật cũng đủ hy sinh... Thấy cô do dự không quyết, Quý Hiểu Đồng lập tức nghĩ tới dạy bảo của Thiên Thiên giáo, nói con gái ấy mà, xấu hổ chính là ngầm cho phép, vì vậy vội vàng ra tay trước chiếm lợi thế, không đợi cô trả lời, lại tiến thêm bước nữa, dặt tay cô, hừ một tiếng, giả bộ bình tĩnh: “Cứ quyết định như vậy đi, khuya, trưa mai lấy com hộc tôi.”

“Cái gì!”

“Váy.....” Quý Hiểu Đồng chống lại ánh mắt cô, lập tức khí thế yếu đi: “Tôi lấy com hộc cô.”

“Thế còn có lí.” Nghe nói như thế, cậu mới nặng nề thở một hơi, suy suy nghĩ nghĩ, cậu lại có chút hả hê cười cười.

Mặt hồ tình nhân sóng gợn lăn tăn, gió mát thổi trúng lòng người cực kỳ thoải mái, gương mặt Quý Hiểu Đồng, cứ thế lảng lảng đứng tắm trong ánh nắng mặt trời khúc xạ trên mặt hồ, lóa mắt.

Nụ cười kia, rực rỡ như đóa ngô đồng nở rộ bên nhà hàng xóm lúc cô còn bé, từng khóm từng khóm, cứ thế đánh thẳng vào mỗi dây thần kinh của cô không thể trốn tránh, tê dại, hơi đau.

Giống như, có chút cảm giác hạnh phúc.

Tư vị ngọt ngào... Chậm rãi lan ra, lan ra...

Không thể phủ nhận biểu hiện của cậu ta quả thật đã khiến cô cảm động, cô thờ dãi trong lòng, vậy thì... Đâm lao phải theo lao... Thử một chút xem sao.

Nghĩ tới đây, cô lại thờ dãi một hơi nữa, sau hình như cảm giác được cái gì, nhú mảy một cái, rút tay mình, không hiểu phong tình mở miệng: "Sao trong lòng bàn tay cậu toàn mồ hôi thế?" Quý Hiểu Đồng hết ý kiến trong chốc lát, tức giận cầm tay cô lần nữa tuyên cáo chủ quyền: "Cầm tay một cái thì có làm sao, người khác đều như vậy đấy!" Cái này không, không phải là vì cậu đang khẩn trương sao? Đờ ngốc.

"À?" Người khác đều như vậy? Vậy... Để cho cậu ta cầm cũng được... Xong rồi không quên cường điệu: "Vậy cầm đi." Quý Hiểu Đồng "hừ" một tiếng, hài lòng cong cong khóe môi, sau đó, đương nhiên là phân tích chiến lược hôn môi rồi.

Lúc trở về, Quý Hiểu Đồng đỡ con xe rách nát mất phanh lên, đưa đầu x echo Thường Tiểu, tự mình ngoan ngoãn tách chân ngồi ở yên sau, ngẩng đầu nhìn cô, chu mỏ, mặt vô tội nói: "Ừ, không phải cô nói dối cho cô đeo à?" Cậu cố làm vẻ đứng đắn, chiêm nghiệm ngắm nhìn hơn ba trăm mét sườn núi dốc lên, tay phải nắm lại, cho Thường Tiểu một hàm răng cười sáng choang: "Cố gắng lên!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngô Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 41.3

Thường Tiểu là người cũng coi như là có kinh nghiệm yêu đương.

Lần này bà đây sẽ vô đã mở lại sứt, nghĩ thầm có ai không hài lòng thì tìm Quý Hiểu Đồng đi, dù sao Quý Hiểu Đồng thần kinh chấp mạch hoặc là mất dính cứt chó gì đó, liên quan rắm gì đến cô.

Nhưng ngược lại sự việc không giống với tưởng tượng của cô, ít nhất những người bên cạnh cô, ngoài ngưỡng người không che giấu nỗi sợ ghen tị, đại đa số đều là chúc mừng thật lòng, chẳng qua là thỉnh thoảng sẽ nhận được không ít thư nặc danh "xem cô chừng nào sẽ chia tay", mà cô cũng chẳng muốn đấu võ mồm, nếu không thì chẳng khác gì đang bắt hòa sắp chia tay với Quý Hiểu Đồng.

Trước kia không thể cảm nhận được, nói đến yêu đương, quả thật Quý Hiểu Đồng đối với cô có thể đạt đến thần nhân ghen tức rồi, ít nhất khiến cho cô triệt để hiểu rõ được hai câu "Nam nữ khác biệt" và "Đàn ông là dùng để sai khiến".

Thật ra trước kia Thiên Thiên Dung Lan đã từng cường điệu nhấn mạnh hai điểm này, nhưng xuất phát từ một chút điều kiện bên ngoài và nhân tố bên trong, cô vẫn không thể lĩnh hội được, mà nay có một người, tất cả công việc nặng nề đều gánh nhận xử lý tất cả, thường thường gọi điện thoại, theo cô chơi những trò giải trí điên rồ, cộng thêm đánh không đánh trả chỉ thi thoảng cãi lại thôi, lại còn có lúc tạo chút bất ngờ nho nhỏ... Có một người như vậy ở bên cạnh, cảm giác quả thật không tệ.

Thường Tiểu cảm giác đang từng bước đi trên con đường đến đạo lý lớn của nhân loại: "Phụ nữ là bị người làm hư."

Về những điều này, lúc Thường Tiểu nói ra ở kí túc, nói xong, Dung Lan, Thiên Thiên liền không nhịn được tiền tục hét chói tai, sau này nói đến chính cô cũng có chút ngượng ngùng, lúc này, cô liền sờ sờ bức thư trên cùng thờ dãi một hơi an ủi: "Thiên Thiên, những tên bạn trai của cậu đều là đàn ông hư nha..." Thiên Thiên囧.

Dung Lan: "Nói! Quý Hiểu Đồng có anh em con chú bác hay không?"

Mà anh em bên phòng Quý Hiểu Đồng cũng cho Thường Tiểu một phiếu toàn diện lí tưởng... Một: tính tình thẳng thắn, thần kinh thô, con gái như vậy không hay ghen tuông linh tinh; hai: đối với các trò chơi liên quan đến bóng, thuộc như lòng bàn tay, người con gái như vậy có tiếng nói chung; Ba: thông minh sáng dạ, cần cù giỏi giang, còn khéo tay làm được thức ăn ngon, con gái như vậy hiền lương thực đức; bốn: bạn thân có nghĩa khí, rất lớn mật da mặt cũng đủ dày, làm người đại vạn, rất quan tâm đến mọi người xung quanh... Tóm lại không bảm người không âm ỉ không vô cớ gây rối cũng không chạy theo vật chất, có lúc ngậy ngốc nói lời kinh người, nhưng thông tình đạt lý rất dễ bị lừa, cộng thêm điều kiện gia đình không tệ, bản thân cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng, hơn nữa trong lúc yêu đương cũng có thêm mấy phần nữ tính, cùng với dáng người cao gầy tốt cho đời sau gì gì đó, đều là "người con gái thích hợp để cưới về nhà."

Trong lúc nhất thời lộn xộn nắm cổ tay, cảm thấy quý Hiếu Đồng trong lúc vô tình cũng lượm được một báu vật.

Lúc nhắc tới điều này, Quý đại soái ngẩng đầu thật cao, một bộ dáng tự hào vô cùng, tư thế muốn ăn đòn không để ai trong mắt, nói: "Hừ, ta đây đã sớm biết rồi." Tự nhiên cũng không tránh được mỉm cười đắc ý.

Cho nên nói..... Mấy tên thỉnh thoảng nó đùa như vừa trốn trại: "Vậy anh lúc nào thì chia tay với cô ấy, cho anh em chúng tôi giác ngộ a." "Cút! Cút đi! Cút sang một bên nghỉ com đi!" cứ như vậy thời gian nhàn nhã trôi, chớp mắt một cái lại đến tết âm lịch.

Mấy ngày cuối năm anh trai Thường Tiểu vì bảo bảo trong bụng bạn gái giục cưới, cô liền đẩy lùi thực tập, ở nhà giúp anh trai chuẩn bị hôn lễ.

Thời điểm này đối với việc có con rồi mới cưới, cô cảm thấy rất khiếp sợ, dù sao Thường Hi là bác sĩ khoa phụ sản, liên quan đến cách ngừa thai, không thể nào không cẩn thận như vậy.

Nhưng anh liền trưng ra bộ mặt mặt phúc hắc mà cười, nháy nháy con mắt giả bộ ngu nói: "Ôi chao, chuyện ngừa thai này, không thể nào giọt nước cũng không lọt." Trong khoảnh khắc Thường Tiểu cảm thấy gặp được động vật đơn bào Quý Hiếu Đồng thật sự là quá may mắn.

Tên kia, mới chỉ dặt tay gì đó, vẫn chưa làm ra chuyện gì vượt khuôn phép.

Chị dâu tương lai là con gái một, cho nên Thường Tiểu thường xuyên làm một số việc, chính là cùng chị dâu đi mua đồ, sau đó vì là phụ nữ có thai nha, hiển nhiên là cô giúp một tay cầm đồ vừa mua về.

Chưa từng được cưng chiều thì không biết, thời điểm Thường Tiểu đi dạo phố, vẫn thật là nhớ tới Quý Hiếu Đồng, nếu Quý Hiếu Đồng ở đây thì tốt rồi, có người làm việc tay chân, nếu Quý Hiếu Đồng ở đây thì tốt rồi, có người làm tài xế: nếu Quý Hiếu Đồng ở đây thì tốt rồi, có người trả tiền... Chỉ là, vừa đến kì kì cô đã đuổi cậu ta đến thành phố S rồi; mặt khác, cô ở nhà, vì giữ bí mật, cũng cố ý giảm bớt thời gian trò chuyện, không nghĩ tới, sẽ nhớ anh... - nhớ anh rồi sao.

Lúc gần tới, Trần Thần gọi điện thoại cho cô, nói qua loa công ty ở thành phố S phát triển không tệ. Lại nói công ty hiện tại đang tiếp nhận một hạng mục vô cùng lộn xộn, yêu cầu phải thường xuyên ở lại, qua mấy ngày sẽ trở về, ở thành phố này tìm một phòng làm việc, hài hước nói "thêm vị trí quản lý" cho cô tiếp nhận.

Cô liên tục khoát tay, anh cũng liền cười, lại đột nhiên nói: "Vậy có muốn tới nhà ngồi một chút hay không?" Xong rồi còn nói: "Làm thế nào có thể không để lại dấu vết đưa em về nhà gặp bố mẹ, Tiểu Đồng đã phiền não rất lâu, nhưng lại sợ quá sớm, quá trình trọng, dọa em sợ." Nghe nói như vậy, cô liền bất ngờ hoảng sợ đứng dậy. Quả thật, nếu như hai người bọn cô tiếp tục, cô nhất định phải phải đối mặt với cha mẹ của Quý Hiếu Đồng, cô vốn cho là không đề cập đến vấn đề này, sẽ không cần đối mặt, ít nhất không phải bây giờ... Trần Thần dường như nhận ra sự lo lắng của cô, cười nói: "Chị tôi bình thường hay nghe tôi, trong lòng đã ngầm đồng ý em rồi, đã sớm muốn gặp em một lần."

"Hả?" Cái gì gọi là "đã sớm muốn"? Chẳng lẽ quý Hiếu Đồng sáng sớm đã đem chuyện của cô nói với mọi người trong nhà?

Còn chưa mở miệng, lại mơ hồ nghe được âm thanh của Quý Hiếu Đồng ở đầu dây bên kia, giống như mơ hồ nói... Cậu nói với cô ấy, thì nói mẹ cháu đồng ý cô ấy là con dâu... Những lời này... Cô đột nhiên có cảm giác, hai người này đại khái cũng trở lại rồi.

Trần Thần ở bên đầu điện thoại kia cười vui vẻ, nghe anh ta tùy tiện trả lời Quý Hiếu Đồng, nói dừng nóng vội gấp gấp, lại quay lại nói vào điện thoại: "Hiếu Đồng nói rồi, em không đồng ý nó đến dự hôn lễ anh trai em, không giới thiệu nó với ba mẹ em, nó sẽ không tha cho em, nó liền lột áo khoác em ra, khiến em lộ nguyên hình bằng phẳng."

"Con người này thật vô lại!" Quý Hiếu Đồng ở đầu kia điện thoại nổ tung, "Cái gì a, anh muốn nói anh tới hôn lễ giúp một tay..." Hiển nhiên câu sau là giải thích với cô, anh dứt khoát đoạt lấy điện thoại, hạ quyết tâm, hướng cô gào thét: "Nói đi, lúc nào thì muốn anh đến gặp ba mẹ em?" Thường Tiểu còn chưa kịp phản ứng.

"Em mấy giờ ăn com?" Anh lại hỏi.

"Khoảng bảy giờ rồi..."

"Ừ. Tối nay anh đến nhà em ăn một bữa com! Đến lúc đó em xuống dưới lầu đón anh lên! Cứ như vậy!" Nụ cười của Trần Thần càng đậm, âm thanh đùa giỡn khiển trách truyền qua ống nghe truyền tới:

"Ai nha, đối đãi bạn gái phải dịu dàng một chút."

Quý Hiếu Đồng ở bên kia lầm bầm nhỏ, cái gì, bạn gái của mình còn khách khí cái cọng lông à... nhưng hành vi vẫn phối hợp: "Tối nay anh đến nhà em ăn một bữa com, được không? Đến lúc đó em xuống dưới lầu đón anh, được không?" Nhưng nói vừa xong cậu liền lộ ra nguyên hình, nặng nề hừ một cái: "Không được cũng phải được!" Thường Tiểu còn chưa tìm được âm thanh của mình, nghe động tĩnh liền biết anh lần nữa đưa cho Trần Thần.

"Được rồi, không gạt em nữa, nói cho em một chuyện" Giọng Trần Thần đột nhiên trở nên nghiêm trọng, nói với cô: "Tiểu tử kia nói chỉ thích em như vậy, nói cái gì ngực lớn, để cho người khác chảy máu mũi, nó không lạ gì."

"Trần Thần, cậu cái đồ khôn kiếp! Về sau sẽ không nói cho cậu chuyện gì!" Bên kia truyền đến tiếng thét thẹn quá thành giận, cùng với âm thanh đoạt điện thoại.

"A lô?" Hiện nhiên Trần Thần đang giữ điện thoại, lại nói, "Thật ra, cháu tôi cũng không phải người không biết chọn người, xem nó đối với em thật lòng, vô cùng trung thành và tận tâm, em coi như là thương nó, đừng để nó một mình lo lắng suy đoán lung tung, được không?"

"Cháu lo lắng khi nào! Đưa điện thoại đây....." Lại là âm thanh tranh đoạt điện thoại.

"Đúng rồi, hai đứa còn chưa hôn môi à? Tiểu tử kia phiền muộn đến bạc cả tóc.""Trần Thần!" Một tiếng bạo rống.

"Tạm biệt." Âm thanh của Trần Thần vẫn tươi cười như cũ.

Từ đầu đến cuối Thường Tiểu không có cơ hội lên tiếng, nghe âm thanh từ bên kia, không hiểu vì sao có chút xấu hổ, cái gì mà trung thành và tận tâm, cái gì mà hôn môi, không mở miệng thì ai mà biết trong miệng có gì chứ.

Lúc này anh hai Thường Hoan từ phía sau vỗ vỗ đầu cô, kêu la: "Ngăn người cái gì, chị dâu em tối nay đến nhà ăn cơm, mau tới giúp!" A... cô sờ đầu một cái, sau đó thời điểm đang nấu dở cơm, cô vô ý thức cho thêm một ông gạo.

Được rồi, xem ra anh thích dáng người phía trên bằng phẳng như vậy, khụ... Kỳ thực nói tới có chút xấu hổ, cùng anh yêu nhau hơn ba tháng rồi, quả thật chưa từng nghĩ giới thiệu anh với mọi người trong trong nhà.

Gần đây tính cách của cô lúc đến lúc đi, đối với người trong nhà thì không có cái gì phải giấu giếm, nhưng chuyện yêu đương lần này ngay cả Tiên Cô cũng không biết, nghĩ một lúc cũng không biết nói thế nào..... Đại khái, trong lòng vẫn là có chút không tự tin.

Nhưng thật ra chuyện chia tay với Dư Phi, bọn họ trước kia cũng biết, tuy là chưa từng nói gì, chỉ có điều cô biết, ba anh trai đều xóa tên Dư Phi trong điện thoại, đại khái cũng quyết định về sau cả đời không qua lại với nhau nữa.

Nghĩ tới đây, cô lại thở dài một cái, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng..... Thuận theo tự nhiên đi!

Còn chưa tới bảy giờ rưỡi, Quý Hiểu Đồng đã đợi ở dưới lầu.

Thường Tiểu vẫn để cho anh đợi chút, chờ một chút, chờ đến khi mọi người ngồi đủ vào chỗ, người trong nhà cũng không khách sáo, tiếng bát đĩa mọi người va chạm, liền ăn. d.d.l.q..d

Thường Tiểu đứng ngồi không yên, cơm nuốt không trôi, cho đến khi tiếng chuông điện thoại di động không ngừng thúc giục lại bắt đầu kêu không ngừng, mới lên tiếng: "Đã biết, đã biết." Cúp điện thoại, cô liền thở dài một tiếng, sau đó lại cúi đầu xới hai bát cơm, tiếp tục cúi đầu, thấy chết không sờn mở miệng: "Bạn trai con nói muốn đi lên ăn bữa cơm rau dưa." Dù là cho anh ăn một ngụm nhỏ cũng được ạ, cô lặng lẽ nghĩ. d.d.l.q..d

Chỉ là, một bàn lớn nhiều người, từ anh Đức đến Tiên Cô, đến Thường Hi Thường Hoan Thường Nhạc, đến chị dâu và cháu trai trong bụng, toàn bộ đều tỏ ra bình tĩnh.

"Tốt."

"Cái gì?"

"A, nó nói bạn nó đến ăn cơm."

"Thế à, vậy hãy để cho bạn đi lên đi."

"Bạn gì?"

"A, bạn trai."

"Ah? Là bạn trai à?"

"Ừ, bạn...trai..."

Tiếp, trừ chị dâu cùng với cháu trai, từ anh Đức đến Tiên Cô, đến Thường Hi Thường Hoan Thường Nhạc, toàn bộ đều nặng nề đặt bát trong tay lên bàn tròn to hai mặt, trầm miệng một lời:

"Cái gì? Bạn trai?"

Thường Tiểu liếc chị dâu một cái, một đôi mắt nhanh như chớp chuyển không ngừng, tiếp đó nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ ngồi: "Con đi đón người!"

Trước khi Quý Hiểu Đồng đi lên, một đại gia đình Thường Tiểu, liền bày ra toàn bộ bát đĩa trong tay, thật chỉnh tề xếp thành một hàng, từng đôi mắt hé một nửa, cất giấu ánh mắt sắc bén, vận sức chờ phát động. Vậy mà liếc một cái đến người thật Quý Hiểu Đồng, toàn bộ đều ngẩn ra rõ ràng. d.d.l.q..d

Lông mày tuấn tú môi đỏ mọng, ánh mắt phong lưu, giống như người trên tranh thủy mặc đồ tươi lóa mắt, chuyện này... Đẹp trai như vậy, được hay không đây?

"Mọi người trong gia đình em" Thường Tiểu phá tan không khí trầm lặng có chút lúng túng, lại hướng về Quý Hiểu Đồng: "Này Quý Hiểu Đồng."

Quý Hiểu Đồng một bộ dáng sẵn sàng đón quân địch, chỉ thấy anh hít sâu một hơi, tao nhã lễ phép khẽ khom người, trầm ổn vững vàng mà nói: "Bác trai khỏe! Bác gái khỏe! Anh cả, anh hai, anh ba khỏe! Chị dâu khỏe!" Tiếp đó vẫn duy trì tư thế hành lễ, đem bao lớn bao nhỏ trong tay giờ thật cao, nặng nề nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, quà nhỏ nhỏ, bất thành kính ý!" Phía trên gói quà chữ to vàng lóng lánh lấp lư trước ánh đèn, các gói được bọc tinh xảo, còn thấy qua nhãn hiệu nổi tiếng, thoạt nhìn là người có tiền a... Mọi người xung quanh suy nghĩ.

Vì thế trong phòng lại rơi vào im lặng đến quỷ dị... "Cám ơn!" Thường Tiểu đứng ở bên cạnh không biết vì sao vừa lúng túng vừa khẩn trương muốn chết, mơ mơ hồ hồ vỗ tay. Vỗ hai bàn tay lúnh quýnh ngượng ngùng, vội vàng nhận lấy bao lớn bao nhỏ trong tay anh, tùy tiện đặt bên cạnh, ho khan một tiếng, anh Đức phản ứng chậm một nhịp:

"Được, đã ăn chưa?"

Quý Hiểu Đồng lập tức lộ ra nụ cười mê người vô địch: "Còn chưa ăn, bác trai."

"Nha... Ồ! Bà lão kia, mau đi làm thêm vài món."

Quý Hiểu Đồng vội vàng khoát tay: "Không cần làm phiền."

"Đứng, anh ấy chỉ tiện đến ăn một bữa cơm." Thường Tiểu chen miệng, "Mọi người ăn cái gì con ăn cái đó, con ăn cái gì anh ấy liền ăn cái đó!" Sau đó kéo kéo vạt áo anh: "Đứng không!"

"Đứng"

Anh cả khẽ mỉm cười đứng ra, tiến lùi thoả đáng: "Ngồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Về Sau, Mấy Chuyện Hôn Miệng Gì Đó, Anh Sẽ Không Hỏi Em Đâu. Đồ Ngốc. 4

Bởi vì cơm tối đã bắt đầu, bàn ăn xem ra hơi bừa bãi, trên mặt mọi người có nét lúng túng.

Quý Hiểu Đồng lén lút len lén trợn mắt nhìn Thường Tiểu một cái, trách cứ cô cứ lần lữa làm mất thời gian quý báu, người sau bày tỏ chột dạ.

Một bữa cơm, vừa mới bắt đầu ăn có chút nặng nề, rối cuộc, tiên cô làm bộ như lơ đãng đặt câu hỏi: "Đến với nhau từ khi nào thế?" Quý Hiểu Đồng lập tức bày chén bày đĩa, nghiêm túc trả lời: "Ba tháng."

Tiên cô cũng không có khách khí, lại hỏi: "Cháu thích Tiểu Tiểu nhà ta ở điểm gì?" Nghe xong câu này, thần kinh Thường Tiểu cũng căng thẳng, Quý Hiểu Đồng chăm chú nhìn tiên cô: "Tất cả a." Sau đó liền quang minh chính đại nắm tay cô.

Thật là kỳ quái, giữa mùa đông mà đột nhiên Thường Tiểu cảm thấy nóng.

Khỏe miệng chị dâu cả đột nhiên cong lên, tựa sát vào Thường Tiểu, nhẹ giọng cười gian: "Cậu ấy đối xử với em rất tốt đúng không?" Thường Tiểu liều mạng gạt đầu, suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng, lại lắc đầu nguây nguây, sau đó lại gạt đầu, cuối cùng hung hăng bôi bát cơm. Âm thầm đá quý Hiểu Đồng một cước, anh việc gì phải cầm tay cô chặt chẽ, rút mãi không được!

Quý Hiểu Đồng tỏ vẻ hời hợt, nhưng mà lòng bàn tay chợt thấm mồ hôi, tiết lộ cậu đang khẩn trương.

Anh hai Thường Hoan cũng là người thẳng tính, thốt ra một câu: "Người nhà cậu không phản đối chứ?" Quý Hiểu Đồng vội vàng gạt đầu: "A, là thế này a, nếu như thuận tiện, ba mẹ cháu muốn mời mọi người ngày mai ăn cơm chung a." Lời nói dối lấy toàn bộ yên lặng trong nhà.

"Ồi..." Thường Nhạc không sợ chết tiếp lời: "Là một người, hay là... mọi người?"

"Mọi người a."

"Nhanh như vậy?" Về mặt tiên cô cũng có chút mê mang.

"Dạ..." Quý Hiểu Đồng hơi ngượng ngùng cười cười: "Bọn họ chỉ là... Tương đối nhiệt tình a."

Lúc Thường Tiểu đưa Quý Hiểu Đồng ra cửa, rất tức giận đập cậu một cái:

“Người không biết còn tưởng chúng ta bàn việc cưới đấy!”

Bỗng Quý Hiểu Đồng bắt được tay của cô, kéo cả người cô về gần mình, nhanh chóng chụm một cái lên miệng cô, nặng nề thở ra một hơi, ôm gáy kéo vào trong ngực anh, nhẹ giọng nói:

“Anh chỉ muốn cho em biết, anh rất nghiêm túc.”

Thường Tiểu cảm thấy hốc mắt hơi ướt, hơi ẩm từ áo khoác truyền đến, nghe anh hít hít mũi, giọng nói mang theo chút oán giận: “Chẳng thế còn gì? Em nghĩ anh và em là đùa giỡn à?”

“Vây ... Mấy chuyện gặp cha mẹ gì đó, nên gặp thì gặp đi! Hô, trời lạnh quá...” Cô trừng mắt liếc anh, quang minh chính đại nhào vào ngực anh, ừ, đến đây đi, cho Tiểu gia ta ôm một cái.

“Này...” Lát sau, anh gọi cô.

“Sao?”

“Vừa rồi nhanh quá...”

“Hả?”

“Hôn lại một cái đi...” Chưa nói xong đã đề môi xuống, tí mĩ uơn ướt, trần trọc triển miên.

Không dễ dàng tách ra, ánh mắt Thường Tiểu mơ màng nhìn anh.

Nghe thấy anh đột nhiên rống lên: “Em xem, em lại ngằm đồng ý này!” Hừ một tiếng, lần nữa nghiêng người xuống.

Cứ như vậy, dễ dàng trốn mùa đông giá lạnh.

Trước khi về, trừ câu ngày mai gặp, thật ra thì Quý Hiểu Đồng còn một câu chưa nói ra miệng: “Về sau, mấy chuyện hôn miệng gì đó, anh sẽ không hỏi em đâu. Đồ ngốc.”

Mọi chuyện thuận lợi hơn so với tưởng tượng của Thường Tiểu.

Tối nay trước khi đi ngủ, cả nhà cô họp lại, nhằm vào Quý Hiểu Đồng cẩn thận thảo luận, cảm thấy tất cả mới chỉ là bên ngoài, còn cần điều tra thêm.

Vậy mà ngày hôm sau vừa bò dậy, Thường Tiểu vẫn cứ bồn chồn lo âu, tìm cứ đập nhanh không giải thích được.

Nhưng người trong nhà cô luôn luôn hành động mạnh mẽ vang dội, nói một không nói hai, cũng không cho cô cơ hội từ chối, liền lôi kéo cô đến chỗ hẹn.

Nhà họ Quý trang trọng hơn cô nghĩ, chỉ là một bữa cơm lại hẹn ở khách sạn năm sao tốt nhất khu này, ở một phòng riêng nguy nga lộng lẫy cực kì rộng, nghĩ lại, chỗ quà tặng hôm qua anh đưa đến, tuyệt đối không rẻ.

Thì ra cô vẫn chưa từng tìm hiểu xem anh... có tiền?

Khụ, vừa mới được nhân viên dẫn vào phòng, đã thấy một người phụ nữ đáng người “phúc hậu” tiến lên đón, cười híp mắt, có vẻ nhiệt tình như lửa, cũng bình dị gần gũi. Sau đó người phụ nữ ấy thân thiện mời người nhà cô ngồi vào bàn, sau đó vòng qua trước mặt cô, cười đến vui vẻ nở hoa, vô cùng thân thiết: “A, cháu chính là Thường Tiểu đi? Thăng nhóc thói nhà chúng ta, nhờ cháu chăm sóc nhiều hơn nhé!”

Ồ,... Mẹ Quý?

Thường Tiểu hơi giật mình, rất lâu chưa phục hồi tinh thần, vẫn là tiên cô đáp lời: “Gọi con đó! Ngốc cái gì!”

Cô mới bừng tỉnh, vội vàng chào hỏi: “Con chào dì ạ!”

“Được, tốt!” Ánh mắt mẹ Quý nhìn cô rất hài lòng, dịu dàng nắm tay cô, kéo lên phía trước, về phía Quý Hiểu Đồng đang ngồi nghiêm trang: “Cháu ngồi cạnh nó đi.” Sau đó ra chỉ thị cho Quý Hiểu Đồng: “Rót trà.” Quý Hiểu Đồng liền ngoan ngoãn làm theo.

Mẹ Quý lại cười tí mắt với mọi người: “A, ba thằng bé mới gọi điện xảy ra chút việc, nhưng sẽ đến ngay thôi, tôi không biết khẩu vị mọi người, nên đã gọi mấy món ngon ngon ở đây, những cái khác, mọi người cứ tùy ý nha, đừng khách sáo với tôi.”

Thường Tiểu vẫn ngăn người nhìn bà, trước khi chính thức nhìn thấy mẹ Quý, trong đầu đã vẽ ra rất nhiều hình tượng, ví dụ như người phụ nữ lai Tây xinh đẹp động lòng người, ví dụ như người phụ nữ nhỏ nhắn dịu dàng vui vẻ, hoặc là giống như mẹ Dư xuất thân danh gia khuê tú khôn khéo giỏi giang, nghĩ thế nào, cũng là những mẫu hình xinh đẹp lễ nghi... mà không phải... Hòa ái dễ gần như vậy.

Song nghĩ kĩ lại cũng thấy hợp lí, bà và Trần Thần hoàn toàn là một cái khuôn đúc ra ngoài, không được cao lắm, dáng người đậm đà, vẻ mặt tươi cười. Dễ gần, nhưng cũng là người có năng lực.

Không lâu sau, ba Quý Hiểu Đồng xuất hiện ở cửa phòng, từ lúc thấy mẹ anh, cô vẫn không hình dung được chính xác đáng về ba anh thế nào, giờ vừa thấy, tây trang trắng thớm, anh tư bậc phát, tinh thần phấn chấn, khí vũ hiên ngang, quả thật Thường Tiểu có bao nhiêu thành ngữ đều xuất ra hết, tướng mạo rất tốt, hoàn toàn thi triển được hết các ưu điểm của con lai, ngũ quan rõ nét, hoàn toàn chính là hình tượng đàn ông đẹp trai tìm bay vùn vụt. Nhìn trông cùng lắm chỉ đến bốn mươi tuổi, vô cùng khí chất.

Thường Tiểu xem tiểu thuyết đến lăm rồi, hiện tại trong đầu chỉ xoay xoay một từ - tổng giám đốc, hiển nhiên ba Quý chính là hình tượng tổng giám đốc cuồng phong vô địch trong tiểu thuyết.

Ông vừa vào cửa liền tiến thẳng đến chỗ mẹ Quý khẽ hôn bà, tự nhiên ôm eo nghe bà giới thiệu khách, sau đó cố gắng nở nụ cười thật tươi.

Thường Tiểu thấy đây rõ ràng tình cảm giữa hai vợ chồng rất tốt, nghĩ thầm, dù mẹ Quý không có phong thái đặc biệt hơn người gì đó, cũng không phải mỹ nhân tuyệt thế, nhưng tại sao đứng cạnh ba Quý tỏa sáng ngời ngút vẫn cảm thấy bọn họ thật là xứng đôi đây?

Mãi nghĩ lung tung, Quý Hiểu Đồng đã đi rót nước xong một lượt, ngồi bên cạnh cô, đột nhiên, đưa tay nắm tay cô.

Hốc mắt Thường Tiểu lại ướt, nhẹ nhàng, cầm lại tay anh, hít sâu một hơi, đột nhiên, vô cùng có dũng khí.

Com nước xong, hai bên gia đình nhường cho phép bọn họ ra ngoài, hai người cả đường không nói chuyện, mặc cho gió lạnh lạnh tê tê lướt qua mặt.

“Này Quý Hiểu Đồng,” Thường Tiểu đi tới đi lui, đột nhiên hít sâu một hơi, ngừng đầu nhìn anh: “Anh có nghĩ đến, nếu mẹ anh không thích em thì phải làm thế nào?”

Quý Hiểu Đồng nhẹ nhàng sờ sờ đầu cô, dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt gò má cô bị gió thổi lạnh, cho cô ấm áp, sau đó cong môi cười: “Việc này, anh với mẹ đã hình thành nhận thức chung rồi.”

“A?”

“Trước đó mẹ đã cho rằng cô gái nào cũng được, chỉ cần anh thích. Trên thực tế, mẹ cũng đã nói, chỉ cần cậu anh đồng ý, thì phía mẹ càng không thành vấn đề.”

“Ồ...” Thường Tiểu vẫn chu mỏ: “Nhưng nếu thật sự không thích?”

“Ngu ngốc,” Hai tay cậu dùng sức, bóp mặt cô thành nhiều hình thù kì dị rồi hài lòng bật cười khanh khách, sau đó khẽ xì ra tiếng: “Anh nói với mẹ rồi, không đồng ý ý, đồng nghĩa với không tin vào mắt nhìn của anh, sẽ khiến anh luôn hoài nghi về phán đoán của mình, anh sẽ rơi vào con đường cực đoan một đi không trở lại.”

“Anh là thằng con hư.”

“Ngốc, vậy em liền thay anh thương mẹ.”

“Em biết rồi!” Thường Tiểu nặng nề gật đầu một cái, sau đó nhẹ nhàng cau mày suy nghĩ một chút...

Ừc... Không phải cô vừa cam kết gì đó chứ?

Quý Hiểu Đồng đã nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán cô, hài lòng nói: “Thật biết nghe lời...”

Sau khi mối quan hệ của cô và Quý Hiểu Đồng được đưa lên mặt bàn, anh bắt đầu dung nhập một cách tự nhiên vào cuộc sống gia đình nhà Thường Tiểu, từ Đức ca đến tiền cô đến anh cả chị dâu cả anh hai anh ba, đều rất vui vẻ, thình thoảng còn có thể vui trong phòng anh ba, cùng nhau nghiên cứu mấy vấn đề con chip vi mạch, trang bị, còn có kĩ thuật tập chiến gì gì đó... rất hài hòa.

Về phần tiền cô, ban đầu còn có đôi phần không yên tâm với bộ dáng yêu nghiệt của Quý Hiểu Đồng, thế mà càng về sau, thấy anh biểu hiện dung dị, rất ăn ý với con gái, mặc dù chuyện nhỏ sẽ cãi nhau, nhưng chuyện lớn nhất định sẽ nhẫn nhịn vô điều kiện, cùng với quan hệ hài hòa giữa hai gia đình, đã rất yêu thích cậu trai này, trong lời nói không thể thiếu câu than thở “Mi xem Quý Hiểu Đồng người ta”. Dần dà thình thoảng trong lòng Thường Tiểu cũng có chút ghen tức, ngừng đầu lại thấy tên Quý Hiểu Đồng kia phồng mũi không giấu nổi vui sướng, cảm thấy dở khóc dở cười.

Dĩ nhiên, chủ yếu nhất, rốt cuộc cũng có người dóc sức muốn làm chân bốc vác, cô cũng mừng rỡ nhẹ nhõm, tất cả đi vào nề nếp.

Ngày anh cả kết hôn, Quý Hiểu Đồng lần qua lần lại luôn chân luôn tay, mấu chốt là, ba Quý mẹ Quý cũng tới, nhân tiện dắt theo hai mươi con xe mới, nói là để anh cả đi đón dâu thật hoành tráng.

Lập tức khiến quan hệ hai nhà càng thêm khăng khít.

Quý Hiểu Đồng bên cạnh không cho là đúng hừ nói: “Chờ anh cưới em vào cửa anh sẽ dẫn một trăm cỗ xe hoa rước dâu, lòng lộng hùng dũng đón em vào nhà.” Gì chứ, muốn gây tác đường à, mới lại, lúc nào mà bọn họ đã thân đến mức bàn chuyện cưới xin rồi?

Nhưng nhìn về sau, ánh mắt tiền cô nhìn cô, như đe dọa nếu cô không gả cho Quý Hiểu Đồng thì đó tuyệt đối là tội ác tày trời không thể dung thứ!

Những ngày sau rất nhanh, đảo mắt đã là học kì hai năm thứ ba.

Các bạn cùng khóa đã bắt đầu đi xin thực tập, người nào mau lẹ đã liên hệ công việc. Cô cũng không gấp, vẫn duy trì cuộc sống học tập và nghỉ ngơi bình thường.

Cuối tháng năm, công ti của Trần Thần cuối cùng cũng tìm được văn phòng ở thành phố này, phía trên điều xuống mấy nhân viên cốt cán đến để “khai hoang”, Thường Tiểu biết hai người trong số họ, cho nên ở giai đoạn chuẩn bị, mỗi chủ nhật sẽ cùng Quý Hiểu Đồng đến xem có chỗ nào có thể giúp một tay.

Thình thoảng cô cũng muốn nhắn tin nói chuyện gần đây với Dư Phi, dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, nhưng suy nghĩ lại lại chỉ nhắn được “Năm mới vui vẻ” cũng chẳng biết nói gì.

Ngày tốt nào đấy vào giữa tháng sáu, mọi thứ cơ bản đều đã hoàn thiện ổn thỏa, nhà đầu tư lớn sẽ đến thị sát, sẽ có buổi lễ cắt băng đơn giản, Thường Tiểu và Quý Hiểu Đồng cũng nhận được thông báo đi bổ sung thêm, Trần Thần cũng trở về, liên tục nhắc nhở cô ăn mặc chín chu chút.

Thường Tiểu liền đặc biệt đi mua một bộ quần áo công sở nữ tính, mặc vào tinh thần phấn chấn, thần thái vùn vụt.

Buổi tối tiên cô nhìn cô thử quần áo, cuối cùng cảm khái, hai mươi năm trước bà sinh ra, đúng là một bé gái.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cuối Cùng, Con Trai Vẫn Chọn Bà, Nhưng Mà Bà Biết, Thật Ra Mình Đã Mất Đi Nó

Nháy mắt đã đến ngày cắt băng khánh thành, Thường Tiểu ăn mặc thần thái phấn khởi đi xuống dưới nhà, đứng trước cửa chờ quý Hiểu Đồng lái xe tới đón.

Đang đứng chờ, bỗng nhiên bắt gặp một người phụ nữ rất quen, định thần nhìn lại, hóa ra là... mẹ Dư đã lâu không gặp.

Thường Tiểu giật mình, cô rất ít khi gặp mẹ Dư ở gần nhà mình, bình thường cũng cố gắng tránh đi qua tiểu khu đó, chẳng nhẽ trời sắp đổ mưa máu rồi à? Mẹ Dư lại có thể xuất hiện trước cửa nhà cô, trong chốc lát cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

Mẹ Dư vẫn ăn mặc trang trọng, nhưng nếp nhăn giữa đôi lông mày đã ít nhiều tiết lộ mấy phần tiêu tụy, trong tay bà đang xách theo túi lớn túi nhỏ, hình như là mấy đồ dùng gia đình, vội vàng đi qua... Thường Tiểu do dự không biết có nên chào hỏi hay không, đang định tránh đi, đột nhiên nghe thấy tiếng động, nhìn lại thấy mẹ Dư lão đạo, cả người ngã phịch xuống đất, đồ đạc trong tay rơi tán loạn.

Xung quanh cũng không có ai khác, chỉ thấy mẹ Dư hừ một tiếng buồn bực trong cổ họng, cũng không kêu đau, lại cứ ngồi yên trên mặt đất không đứng lên, mặt tối sầm, dáng vẻ giống như đang tức giận không có chỗ xả.

Thường Tiểu chần chờ một chút, thở dài trong lòng, đi tới: “Dì, cháu giúp dì.” Sau đó vui đầu yên lặng nhặt đồ đạc tán loạn trên đất.

Mẹ Dư thấy là cô, có lẽ là không muốn bị cô nhìn thấy vẻ nhếch nhác, giận dữ kéo đồ tự mình nhặt: “Không cần, tôi với cô chẳng có quan hệ gì.” Thường Tiểu ngẩn ngơ, giải thích theo trực giác: “Dì à, dì hiểu lầm rồi, cháu không phải đang lấy lòng dì đâu.” Vừa nói dứt lời, cô lại ngây ra... Có phải cô lại nói sai gì không?

Mẹ Dư cũng ngây ra, chân mày cau lại: “Tôi cũng không mong chờ gì cái sự lấy lòng của cô, tránh ra!” Bà đang muốn bỏ dậy, nhưng hình như là bị trật chân, lại ngã phịch xuống. “Dì à!” Thường Tiểu vội vàng đưa tay đỡ, lại bị đẩy ra.

Thường Tiểu tự tìm mặt đất, chu miệng, lại cúi đầu nhặt đồ, cảm giác như mẹ Dư đang đổ mắt nhìn cô chăm chăm, càng lờm lại càng nghĩ đến gì đó thì phải, bà nặng nề thở ra một hơi, có chút chán nản.

Vậy mà Thường Tiểu vừa liếc trộm bà một, chỉ thấy bà cắn giận nhìn mình lom lom, chỉ lỗ mũi mình mắng: “Đều tại cô! Nếu không phải tại cô! Tôi sẽ không nghĩ trăm phương ngàn kế đưa con ra nước ngoài! Bây giờ ông chồng nằm viện, cái gì trong nhà cũng đến tay, bên cạnh không có một ai! Đều tại cô cả!”

Thường Tiểu bị mắng đến u mê, cũng cứ để cho bà phát tiết, đợi bà gào xong, mới len lén hỏi một câu: “Chú Dư nhập viện rồi?” “Còn không phải là cô làm hại!” Thường Tiểu chỉ thiếu điều hô to oan uổng quá, nghĩ nghĩ lại giữ yên lặng, giúp bà nhặt đồ để vào túi, nhỏ giọng nói: “Dì, cháu đỡ đi...”

“Tôi không lên nổi sao? Cô cho rằng tôi là phế vật sao? Đi đi, gặp cô lại thêm bực!” Thường Tiểu vốn không có ý định so đo với bà, nhưng nghe câu đó bỗng thấy uất ức, chu mỏ nhỏ giọng phản đối: “Dì à dì đừng như vậy! trước kia con cũng giúp người sửa chữa điện nước mà... nhà vệ sinh hỏng nước hay bóng đèn cháy đều là con đổi...” Mẹ Dư còn muốn mắng, đột nhiên ngừng ra, mặt đỏ lên: “Cái đứa con gái này là ai vậy? Có hai cái bóng đèn cũng

so đo! Được, bây giờ tôi về nhà tháo trả cho cô!”

“Không cần đi trả lại...” Hôn nữa... Ban đầu lúc cô thay bóng, còn không phải chính bà nói là do bà không đủ cao sao... Thường Tiểu gãi gãi đầu. Mất thấy mẹ Dư không biết tại sao lại mặt đỏ phừng phừng, cô cũng biết là do mình chọc tức, cũng không tiện nói gì nữa, cũng không dám tùy tiện tiến lên đù bà:

“Vây, dì, con gọi 120 nhé.”

Mẹ Dư ngẩn ra nửa giây: “Cô biến đi! Biến ngay, cô muốn gọi 120 tới nhét xác tôi chứ gì!”

“Cô thật là người không có lương tâm!” Thường Tiểu không biết nên làm gì bây giờ: “Con trai không ở cạnh, tôi để chịu gì! Trước đây cô vẫn săn sóc, sao bây giờ lại trở nên như vậy!”

“Cháu không...”

“Cô còn nói cô không thể, vừa đây thôi, cô còn không chào một câu!”

Không phải không muốn, mà là không dám, nhất thời bị thái độ mẹ Dư làm cho hồ đồ, chỉ đành phải 囧囧 bổ sung: “Vây... Dì... người khỏe không?”

Mẹ Dư mầu tron mắt nhìn cô im lặng mấy giây, đột nhiên nặng nề thờ dài một: “Cô còn liên lạc với Dư Phi nhà tôi không?”

Thường Tiểu cho là bà lại muốn khởi binh vắn tội, đầu lắc như trống bỏi: “Không có! Hoàn toàn không có! Tuyệt đối không có!”

Ánh mắt mẹ Dư bỗng âm đạm: “Cả cô nó cũng không liên lạc ả?”

“Dạ?”

Giọng nói mẹ Dư chìm xuống, giống như đang muốn tìm người bày tỏ: “Đứa nhỏ này đã hai cái Tết rồi không về, nói chuyện điện thoại cũng không đến năm phút đồng hồ thì cúp máy, nói có việc bận... Giọng nói cũng không có nụ cười... Lần này cha nó nhập viện, cũng không về xem thế nào, cô nói rốt cuộc nó bận cái gì chứ?”

“Chú Dư thế nào rồi đi?”

Mẹ Dư lườm cô, khe khẽ thờ dài một hơi: “Không chết được...” Sau đó nhìn thẳng mặt cô: “Con trai tôi vì cô, tức giận với tôi lâu thế, cô phải chịu trách nhiệm!”

“Ban đầu là tôi nói với nó, nếu còn lằng nhằng với cô, sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con. Tôi còn không rõ cô sao? Việc như vậy, sao hai đứa còn có thể như hình với bóng? Tôi biết chuyện này chắc chắn nó sẽ không nói với cô, ngày hôm nay tôi nói với cô, muốn cô gọi điện thoại, bảo nó về đi, tôi sẽ...” Bà thờ dài: “Cho phép.”

Thường Tiểu hoàn toàn không biết nên nói gì, hốc mắt cay cay, nghĩ đến Quý Hiểu Đồng, nước mắt cứ trào lên, cô nghẹn ngào một câu:

“Dì...” cháu đã có bạn trai mới.

Nhưng đúng lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng Quý Hiểu Đồng: “Thường Tiểu?”

Mẹ Dư nhìn Quý Hiểu Đồng phía sau, dường như đã biết sự tồn tại của người này, đáy mắt lo dềnh, sau đó lại nhìn cô, giọng nói mang theo trách cứ: “Cô và con trai tôi tình cảm nhiều năm, nói bỏ là bỏ?” Tiếp đó dúi vào tay cô một tờ giấy: “Đây là điện thoại Dư Phi nhà tôi, đừng nói với tôi, ngay cả gọi điện thoại quốc tế cũng không biết!”

Bà bày ra dáng vẻ trường bối, chỉnh lại vạt áo từ từ đứng lên, nhận lấy đồ trong tay Thường Tiểu, còn ném lại một câu: “đàn ông, chỉ có cái mã ngoài thì có tác dụng gì chứ, trong xương đang ập ừ âm mưu gì cô có thể nhìn thấu sao? Nói không chừng là tham cái mới mẻ, quay đầu lại là quăng cô đi thôi.”

Nói xong lại đổi giọng nói một câu: “Nhớ, để cho nó trở lại xem cha nó!” Không chờ cô phản ứng đã đi luôn.

Ách..... Thường Tiểu 囧囧 mà nghĩ, không bị thương sao....

Quý Hiểu Đồng tiến lên đón, xoa xoa đầu cô: “Ai vậy?” Thường Tiểu nắm chặt tờ giấy ghi số điện thoại trong tay, có chút khẩn trương, vội vàng lác đầu, nói: “Đi thôi.” Thường thì chuyện càng muốn tránh càng không thể tránh.

Trước đây Ưông Đạt Càng muốn trốn tránh chuyện thường thường càng không tránh thoát.

Thường nghe hàng xóm nhắc đến con gái Thường Gia, nói là càng nhìn càng thấy giống con trai, mặc dù tính tình không tệ, làm người phóng khoáng, nhưng mà cũng quá thẳng thắn, tương lai không tránh được sẽ mâu thuẫn với bên nhà chồng.

Thật là, một cô gái, điên rồ vô ý, chẳng có chút đáng về con nhà quyền quý, sau này đi ra ngoài, không phải sẽ nói Ưông Đạt bà không bắt quản giáo sao?

Con trai, cuối cùng vẫn chọn bà, nhưng bà biết, bà đã mất đi con trai. Hai năm, thật dứt khoát để mặc hai vợ chồng bà trong nước, lấy cớ bận việc bận học, bận, bận, bận, loanh quanh đến cả thời gian gọi điện về nhà cũng không có?

Trước đây hàng xóm nhiều chuyện hay tán gẫu thường nói, ai ôi, con trai nhà chị, hình như rất thân thiết với con gái nhà ông Thường à?

Bà luôn ra vẻ điềm tĩnh nói, không thể nào.

Dần dà, hàng xóm cũng thôi không nói chuyện này nữa, gần đây hay nhắc đến nhất là bà Thường vui mừng phát khóc, hạnh phúc phát điên, nói là con gái tìm được một đối tượng tốt đến nỗi đốt đèn lồng cũng không tìm được, vóc người tuấn tú, lại còn là cậu bé lương thiện thật thà giỏi việc.

Bà ở một bên nghĩ, có gì chứ, còn không phải là con bé mà con trai bà không cần sao?

Nhưng cứ nói nói, một đám cô bác lại khen ngợi Thường Tiểu, nói cô gái này hiểu chuyện, miệng ngọt, người cũng chịu khó, giấu lại, thật ra chuyện gì cũng biết lắm. Chịu làm việc, lại không than vãn, lại còn thân thiện, nghĩ kĩ thì, cô bé Thường Tiểu kia, từ trước đến nay đều rất nghe lời người lớn, sao có thể nảy sinh cái cớ mâu thuẫn?

Nói nói tiếp, các bà lại tán dương đến tận trời xanh, Con gái ông bà Thường càng ngày càng sáng láng, người cao ráo, thành tích học tập cũng tốt, gia cảnh cũng tốt, tỉ mỉ mọi việc, người nào cưới được thì thật có phúc, sao lại biến thành khen ngợi hết vậy?

Càng về sau, mấy chuyện con dâu và con trai ai đó li hôn, ai đó bị con dâu chộc cho tức chết, những chuyện như thế khiến bà không ngừng lo lắng, nhờ mà sau này Dur Phi cưới một người phụ nữ ngoại quốc về, có thể ở chung hay không, thật là vấn đề nghiêm trọng.

Nhưng lại chưa từng nghĩ đến, đứa con gái cứ chỉ lời nói tùy tiện giống hệt con trai, khi ăn mặc tử tế, lại có thể đánh bại tất cả nữ giới xung quanh mình, nghĩ đi nghĩ lại, tự nhiên nhận thấy hình như, chẳng lẽ mình đã làm sai ư?

Uông Đạt là một người phụ nữ có tính toán, dựa vào lòng tốt của Thường Tiểu, nói dối cô ông già bị bệnh, còn sợ không lừa được cô sao?

Dù gì đàn ông quá tuấn tú cũng không nhờ vả được gì, lại nghe nói mới qua lại mấy tháng, sao có thể vượt được bảy tám năm tình cảm với con trai?

Lại nghĩ đến, nàng dâu đã từng bị bà đuổi khỏi cửa, chỉ đành phải tìm chuyện để vót vát.

“Cho em.”

“Cái gì?”

Quý Hiểu Đồng nhất định nhét vào lòng cô, về mặt hơi kì cục: “La Tiramisu mẹ anh làm cho em. Còn nữa, mẹ anh nói cảm ơn em lần trước mua tặng bà dụng cụ xoa bóp, rùi em hôm nào đến nhà chơi.” Nhìn cô, mở hộp giữ tươi, lấy ra một phần nhỏ: “Đừng nói lời thừa, nào, a~”

Thường Tiểu làm theo, anh nhét vào miệng cô, sau đó hơi mất tự nhiên nói tiếp: “Vị ca cao là anh làm đấy.”

Thường Tiểu nhai nhóp nhép, hương vị nồng nàn, dịu dàng ngọt ngào... Tim cô nóng lên, tràn đầy ngọt ngào như miếng bánh Tiramisu, người này, mặc dù mạnh miệng, nhưng đúng là người con trai đối xử với cô tốt nhất, chu miệng, giả vờ phụng phịu: “Mẹ anh cố ý muốn vỗ béo em!”

Quý Hiểu Đồng thở một hơi: “Vậy thì sao, nuôi cho thật béo mới phải. Về sau chúng ta ra ngoài, nhìn một biết ngay là người một nhà.”

Thường Tiểu lườm anh, bất giác nhớ tới trước kia Dur Phi từng nói, muốn tìm một người đàn ông không chê cô béo... bây giờ, lại vợ được một người muốn nuôi cô cho thật béo, mơ hồ nghe thấy anh lầm bầm gì đó, cô đang thất thần không nghe được, ngắt đầu: “Anh bảo gì cơ?”

“Không nghe thấy thì thôi.” Về mặt lại nhăn tít.

Thường Tiểu sưng mặt lên: “Nói.” Nói xong lại tự mình thấy hơi có lỗi, đối với anh, cô càng ngày càng tùy hứng.

Chỉ thấy anh khề cần rặng, đột nhiên quát cô: “Anh nói! Về sau sinh cho anh một đứa nhóc mập mạp!” Sau đó oán trách gõ trán cô: “Thật là, sao em không nghe anh nói chuyện?” Gió thổi bên bờ sông khiến lòng người thư thái.

Trần Thần... Được rồi, lẽ ra là cậu nói buổi tối có mở tiệc, nhưng Quý Hiểu Đồng giữa đường rùi cô chạy trốn, lái xe đến ngoại ô.

Dọc đường có đại mộc dài, rêu rao đón gió, bầu trời như được rót mật ong vàng óng ánh, mặt nước sóng sánh như rượu, kéo bóng hai người lênh đênh.

Xa nơi nhà cao đường rộng, xa sự ồn ào náo động của thành phố.

Nước sông cứ lẳng lẳng chảy xuôi, nửa sóng xanh xanh nửa sóng hồng hồng, đẹp đến nín thở. (nguyên văn: bán giang sắt sắt bán giang hồng hồng – Mộ giang ngâm của Bạch Cư Dị, dịch nghĩa: Nửa sông vẫn xanh biêng biếc, nửa sông đổi màu đỏ).

Thường Tiểu có chút mất hồn, phát hiện mình cứ thế ngậm cho phép những lời của anh, sinh một tên nhóc béo mập... Hình như... Không tệ lắm, cô trân trân nhìn Quý Hiểu Đồng tươi đẹp đến không chân thực dưới ánh mặt trời. d.l.q.d.

Trời chiều, quét lên mặt anh một tầng sáng mặt ong, đôi mắt dập dềnh ánh nước, sóng mắt lưu chuyển, cộng thêm khoe miệng khề nhếch, anh đang thỏa

mãn, cứ thế khoe khoang ra ngoài không thèm che giấu.

Cô nhìn mà mặt nóng lên, rụt mắt lại, học theo anh, đưa tầm mắt về phương xa.

Một lát sau, cô nhẹ nhàng, nhẹ nhàng"ừ" một tiếng. d.d.lq..d

"Thật?" Anh chậm chạp mới phản ứng được, lập tức xoay người, vui mừng nhìn cô, ngay sau đó liền nhe răng ngáy ngốc nở nụ cười, tiếp nặng nề hừ một tiếng, cố làm vẻ nghiêm chỉnh hạ lệnh: "Vậy sau này, em ở nhà bế con, anh sẽ phụ trách nuôi em béo tròn."

Thường Tiểu cũng không lên tiếng, mắt liếc sang, liền thấy khí thế của anh tụt xuống:"Vậy, ... Anh cũng giúp bế con?"

Thế còn được, lúc này cô không phản đối, nhìn màu trời từ từ lắng lại thành màu vô quýt: "Tốt lắm" Quý Hiểu Đồng cũng im lặng lúc lâu, đột nhiên kích động, ôm cô, đôi tay ôm thật chặt, ánh mắt lại dịu dàng sền sẩm, hôn trán cô. d.d.lq..d

Thường Tiểu cong môi, khẽ ngẩng đầu nhìn cái cằm duyên dáng của anh, nảy sinh tà tâm, lao đến, khẽ cắn vào môi anh, cũng không quan tâm anh ngu ngơ giật mình không kịp phản ứng gãi gãi cổ, nói: "Ồ ừm, chúng ta đi thôi!"

"Đi đâu?" Quý Hiểu Đồng vô ý thức sờ sờ khoe miệng, nghĩ thầm, đi... sinh em bé ư ư?

Thường Tiểu hét cách xụ mặt, ai oán: "Ồ đây muỗi cắn chết," Sau đó dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh: "Ồ? Da anh dày như vậy? Hoàn toàn không cảm thấy?"

"Hay là... Đứt dây thần kinh nào đó?" Thường Tiểu lại hỏi.

Tâm trạng tốt đẹp của Quý Hiểu Đồng bay sạch, gào lên: "Tên chết tiệt này! Mau tới đây! Hôn lại anh một!"

"Mẹ nó, không thì cho anh hôn cũng được!"

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngộ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hồi Cuối 1: Cuối Cùng Thường Tiểu Rơi Nước Mắt Rồi. Kết Cục Có Phần Không Tưởng Tượng Nổi

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ và Nguyễn Minh Phuong

"Này." Thứ hai Thường Tiểu vừa về tức xá, liền đưa cho Dung Lan tờ giấy ghi số điện thoại của Dư Phi.

"Cái gì đây?"

Thường Tiểu tròn mắt nói dối: "Tớ không biết nói tiếng Anh." Sau đó giải thích qua loa mọi chuyện, lại nói: "Thật ra thì hôm qua tớ có nhờ Thường Hi tra cứu qua ở bệnh viện, phát hiện bố Dư Phi chỉ bị cảm đến mua hai đơn thuốc, không nghiêm trọng như mẹ anh ấy nói."

Dung Lan hít sâu một hơi: "Nếu không còn chuyện, cậu còn quản làm gì?"

Thường Tiểu nắm tóc, thờ dài một cái: "Không biết, cảm thấy dường như mẹ Dư rất đáng thương..." Hơn hai năm rồi Dư Phi chưa về nước... Ở nước ngoài tốt vậy à?

Dung Lan liếc cô một cái: "Cậu còn có thể thương bà ấy? Ban đầu là ai sống chết đòi chia rẽ các cậu?" Thường Tiểu bĩu bĩu môi, bây giờ nghĩ lại, không biết nên nói là tốt hay xấu, Quý Hiểu Đồng đối với cô quả thật không tệ, mỗi ngày trôi qua vô cùng thoải mái, đừng nói quá khứ nữa! Vì vậy trộm trộm nhìn Dung Lan một cái, rồi, nhỏ giọng lầy lòng nói: "Cậu gọi đi nhà, nha."

Bỗng nhiên Dung Lan nổi da gà run lên, rống to: "Thường Tiểu thôi, đừng có dùng gương mặt đó của cậu làm nũng với tớ!" Tức giận nói tiếp: "Muốn nói cái gì? Chắc, hay tớ nói, Dư Phi, mẹ cậu gọi cậu về nhà ăn cơm?"

Thường Tiểu 囧: "Cậu hãy nói với anh ấy, đem kiến thức học được của người nước ngoài về đây, đền đáp tổ quốc."

"Cậu đi tìm Thiên Thiên đi!"

"Cái đó... Cả kí tức xá chỉ có điện thoại cậu có chức năng gọi quốc tế, tiền điện thoại tớ trả cho cậu." Nói xong Thường Tiểu liền chạy ra ngoài... Ngộ nhờ... thực sự gọi được, cô sợ anh tìm cô nghe điện thoại. Sau sự kiện điện thoại, Dung Lan vẫn chưa chủ động nói đến chuyện này, làm hại Thường Tiểu đem ba chữ "không gọi được" giấu ở trong lòng nén thành hoá thạch.

Nhưng cái cô có thể làm, cũng chỉ có việc này, thực tế, cô chỉ nhớ lại câu nói kia của Dư Phi— thật xin lỗi Thường Tiểu, anh và em, nếu không thể thành người yêu, cũng sẽ không là bạn bè.

Được cái, bây giờ nghĩ lại mấy lời này, trong lòng không còn đau nhói, ngoại trừ còn chút tiếc nuối, tâm trạng cũng không chao đảo nữa, tiếp tục cùng Quý Hiểu Đồng làm một đôi tình nhân ngốc nghếch, cãi vã giai điệu tình yêu.

Bước vào tháng sáu mùa mưa đông, vào buổi trưa, hay là ban đêm, thường đột nhiên xuất hiện một trận mưa to, cứu vãn sự oi bức đầu hạ.

Quý Hiểu Đồng mua cho cô một đôi giày in hình con cá đang bơi, mỗi người một đôi, mưa tạnh, hai người liền ngâm ngốc chạy đi dặm nước.

Chơi đùa nghịch nước ngày qua ngày, vậy mà trong lúc cô cho là thời gian sẽ cứ trôi qua vô lo như vậy, cô mới phát hiện, thì ra là ông trời là thế, luôn sắp đặt những chuyện không tưởng tượng nổi, sắp đặt một người nào đó, đợi chờ ở nơi mà bạn không tưởng tượng nổi.

Thời điểm nhìn thấy Dư Phi, Thường Tiểu cho rằng mình đang trong mộng.

Bằng không anh ấy hẳn là ở bên kia Thái Bình Dương, tay trong tay với em gái nước ngoài đi dạo phố.

Tự dưng cô nhớ tới dự báo thời tiết hôm qua có nói, hôm nay có bão đổ bộ đất liền, khu vực đất liền sẽ có mưa rất to. Nhưng cô ngẩng đầu nhìn trời một chút, ánh mặt trời vô cùng chói mắt, nắng chiếu lên người đau rất. Bầu trời xanh thẳm trong phạm vi mười dặm đều không có mây, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu trời sẽ mưa.

Người tên là Dư Phi kia, vẫn y như trước đây đứng dưới tán cây đại thụ, hai tay cho vào túi, nghiêng mặt nhìn cây cối tươi tốt, phong thái nhàn nhã.

Ánh sáng mặt trời loang lổ nhiều màu, xuyên thấu qua kẽ hở lá cây, chiếu lên người anh. Tóc, không biết đã dài thêm từ lúc nào, ngọn ngang trên trán che đôi mắt.

Thường Tiểu cũng không biết mình làm sao, lại đột nhiên dùng đến cụm từ "vẫn y như trước đây"

Giống như, anh vẫn ở nơi nào đó chờ cô bấy lâu nay "vẫn y như trước đây".

Cô cảm thấy hô hấp đau nhói.

Thì ra là có một loại cảm giác, dù bị chôn vùi lâu nay, nhưng chỉ cần một góc nghiêng của anh, có thể khiến cho cô hồi tưởng lại.

Cô thở dài một cái, sau đó hít một hơi thật sâu, tự nói với mình — anh, cuối cùng cũng bị thời gian xếp vào quá khứ.

Cái gọi là quá khứ, đối với cô, chính là không thể quay lại.

Không lâu, hình như Dư Phi phát hiện sự tồn tại của cô, nhẹ nhàng xoay người lại.

Cái va-li lớn thuận lợi xoay theo, tùy ý đặt ở dưới ánh mặt trời, ánh màu đen nhánh.

Ánh sáng loang lổ nhiều màu chiếu lên người anh, làm cho ánh mắt trở nên sâu thẳm, khiến cô nhìn không rõ.

Cô lưỡng lự một chút, đột nhiên nhớ tới vẻ mặt lúng túng của Quý Hiểu Đồng, nhớ tới ánh mắt thâm tình lo lắng của anh, cùng với điệu bộ không thể làm gì được với cô, nụ cười đã hiện lên ở khóe môi, hướng nhìn Dư Phi, nhẹ giọng nói: "Đã lâu không gặp." Cho đến bây giờ, cô bắt chợt hiểu ra ý nghĩa sâu xa của bốn chữ này, không giống khi nói với người thân thuộc "anh đã trở về", bốn chữ này, mang cảm giác hai người đã từng tương giao giờ thành hai đường thẳng song song không cắt nữa.

Anh cứ nhìn cô thật sâu như vậy, cũng không lại gần, khóe miệng vẫn mỉm cười ấm áp thế, bỗng nhiên lấy đi động trong túi, ấn gì đó.

Sau đó anh nhẹ nhàng quơ quơ điện thoại di động với cô, Thường Tiểu liền nghe được âm thanh nhắc nhở tin nhắn ở di động của mình, hai chữ Dư Phi như cách thiên thu nhảy ra màn hình, mở ra xem..

Sáu chữ khoa trương: nhớ em rồi, Thường Đại Tiểu.

Thường Tiểu cảm thấy tim run lên, đột nhiên có chút bối rối, mấy chữ này mang ý nghĩa sâu xa, cô không hiểu, không thể hiểu.

Nhưng không nghĩ tới việc trốn tránh nữa, cô ý trốn tránh, chỉ càng rõ là đang đề ý.

Cô đang rối loạn không biết đáp trả thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu chỉ thoáng qua một hàng chữ, ta đã là người của Quý Đại Tài.

Trong lúc cô đang tính toán nên trả lời như thế nào, bất ngờ Dư Phi đi đến phía cô, từng bước từng bước, nói: "Anh đã ở chỗ này, Thường Tiểu." Thường Tiểu nhìn anh, mắt thấy anh sắp gần mình, đột nhiên vội vàng lui về phía sau một bước,... đáng tiếc, em đã đi xa.

Cô nhìn anh với vẻ bối rối, thật không hiểu, tại sao, hai năm trước đoạn tuyệt, trong giờ phút này, anh lại có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì, vẫn còn vân đạm phong khinh cười thế này, coi tất cả mọi thứ hai năm trước là phù vân, anh đi tới, cô sẽ ở nguyên tại chỗ chờ anh.

"Thường Tiểu ~" Đột nhiên Thường Tiểu nghe thấy bên kia có người gọi mình, giống như là cách nghìn núi vạn song, nhanh chóng xuyên vào tai.

Là Quý Hiểu Đồng.

Quý Hiểu Đồng đang vui mừng nhưng đều kiểm chế trong cổ, lời thốt ra cực kì nghiêm chỉnh: "Anh đến đưa ô." Lời gọi lúc này quả như ý trời, rất thích hợp, Thường Tiểu liếc qua, đáy lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Quý Hiểu Đồng đối diện.

Cô liền vọt tới, tự nhiên khoác tay Quý Hiểu Đồng.

Sau đó cũng không biết sao, quay đầu liếc mắt nhìn Dư Phi " đột nhiên có một cơn gió mạnh, thổi trúng người khiến lục phủ ngũ tạng đều trôi đi, xuôi theo lá cây và các hạt bụi nhỏ, mờ mắt người.

Bão tới sao.

Cũng không biết từ khi nào mây giăng kín, che giấu mặt trời, mặt đất vừa có chút bóng râm, mặt trời lại đột ngột ló rạng, từng tia sáng chiếu vào người nhói nhói.

Cơn gió đầu bắt đầu thổi, liền không dừng lại, Dư Phi đứng phía sau cây đại thụ kia, hình như đang tức giận, run lấy bầy, thỉnh thoảng lá xanh rơi xuống anh lại nhớ đến câu này: từng chiếc lá lia cành, là lá chạy theo gió, hay là do cây không giữ lại?

"Bạn trai em." Thật lâu, Thường Tiểu nghe được giọng của mình.

Nụ cười kia của Dư Phi vô cùng đau thương, rõ ràng chan chứa tia nắng ấm, rõ ràng xao xuyên lòng người, anh nhẹ nhàng liếc mắt đánh giá Quý Hiểu Đồng, hai bên cũng không nói chuyện, không khí có chút căng thẳng, Thường Tiểu hơi nhíu chân mày, Dư Phi mở miệng nói với cô: "Vừa xuống máy bay, anh mệt quá."

Chân mày Quý Hiểu Đồng xiết chặt, chuẩn bị xả khí, tự dưng Thường Tiểu nhìn anh cười một tiếng: "Em bảo Thiên Thiên dẫn anh đi uống trà." Cô nói xong, thờ dài một tiếng.

Lúc này tổn thương anh, đối với cô với anh đều tốt.

Sau đó ba người họ đều không mở miệng, Thường Tiểu lờ Quý Hiểu Đồng về hướng ngược lại, rời đi.

Lại một trận gió mạnh, hung hăng thổi qua.

Cả buổi sáng, Thường Tiểu đều có vẻ tâm thần không yên, lúc có Quý Hiểu Đồng cô cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cô gọi điện thoại cho Thiên thiên, nhờ cô ấy khuyên Dư Phi rời đi.

Thế nhưng Thiên Thiên không cúp ngay, càng về sau càng nóng nảy, Thường Tiểu cũng cương quyết: "Vậy cậu cứ ném anh ấy ở đó đi, nói tớ không rảnh." Kể từ lúc đó, Quý Hiểu Đồng giữ im lặng, không nói tiếng nào.

Thường Tiểu biết anh đang tức giận, nhưng không nghĩ ra lời nào để an ủi, cô vốn không phải là người biết nói chuyện.

Bỗng nhiên trời tối sầm, tầng mây dày đặc đọng lại ở trên cao, khiến lòng người cảm thấy đè nén, Thường Tiểu ngồi trong quán cà phê cùng Quý Hiểu Đồng, đột nhiên cảm thấy nóng lòng.

"Àm!" Bỗng nhiên có một tiếng sấm, mưa như trút nước, tàn sát sinh linh.

Không hiểu sao Thường Tiểu nhất định không tắt máy, như là đang chờ điện thoại của ai, nên khi điện thoại vừa rung, cô liền nhanh chóng nghe máy: "Thường Tiểu! Cậu nhanh trở về đi: "Giọng Thiên Thiên lạc đi.

Àm! Ủng ủng!

Bên ngoài mưa to gió lớn, sấm chớp, thật là dọa người.

Mưa xối xả như trút nước giống tư thế dạt theo đoàn quân, nặng nề rơi trên mặt đất, cây cối xung quanh, bị gió thổi rung lên phẫn phật.

Trong lòng cô ghen lại, giọng nói lộ rõ khẩn trương: "Sao vậy?"

"Mưa rất to! Dư Phi đứng dưới cây lớn, không né cũng không tránh, kéo cũng không đi, sẽ không bị sét đánh trúng chứ!!"

"Cái gì?" Thường Tiểu cảm thấy bối rối, hoang mang lo sợ, nhìn về phía Quý Hiểu Đồng yên tĩnh.

"Àm" lại một tiếng sấm nổ, tia chớp giương nanh múa vuốt rạch trên bầu trời, không được!

"Tớ về ngay đây!" Thường Tiểu cúp điện thoại, lại nhìn Quý Hiểu Đồng một cái, chỉ thấy trong mắt của anh ẩn chút bị thương, nét mặt cũng hiện ra vẻ

ngghiêm túc chưa từng có.

Bây giờ thật không kịp giải thích, cô cắn răng, với cái ô chạy ra ngoài.

Quý Hiếu Đồng cũng không ngăn cản cô, trơ mắt nhìn cô đi ra ngoài cửa, lúc cô còn một bước ra khỏi quán cà phê, chợt anh bước dài nhanh về phía trước, đuổi trong mưa, hung hăng níu giữ chặn cô lại.

Trận mưa này tới vừa hung vừa dữ, mưa to hối hả không ngừng rơi lên trên hai người, làm mờ tầm mắt.

Thường Tiểu cau mày, có chút nóng nảy nhìn anh, định dùng sức hất tay của anh ra, anh đã, nhẹ nhàng, tròn tròn mắt nhìn cô, vẻ mặt có vẻ hơi bất lực, hỏi một câu: "Em sẽ quay về chứ?" Hốc mắt cô ươn ướt, không biết là do mưa hay còn gì khác, chỉ nhẹ nhàng mà dứt khoát đẩy tay anh, kiên định: "Sẽ!" Sau đó xoay người, tan vào làn mưa.

Anh chờ em.

Anh nhủ thầm trong lòng, hơi mờ mịt nhìn mây đen giăng đầy trời, trong lòng thực bức bối, hít thở không thông.

Cẩn thận... Giờ khắc này, anh không hiểu mình, sao không có dũng khí đuổi theo.

Một đường sét rạch ngang trời, mưa to tầm tã, hiển nhiên ô chẳng còn tác dụng, gió lớn tàn phá trường học tả tơi.

Thương Tiểu trong ngoài ướt như chuột lột, hôm qua không biết nổi cơn điên gì, vui vẻ giật giữ đôi xăng đan, phơi khô giòn trên ban công.

Đề hôm nay đi giày trong mưa, nặng trĩu, bước tiếp bước là tiếp nỗi gian nan.

Cô cũng không biết đến tột cùng là người nào đang đợi người nào, phía sau là Quý Hiếu Đồng, phía trước là Dư Phi, đi tới đi lui, vừa nhìn thấy Dư Phi đứng dưới đại thụ toàn thân ướt đầm, hốc mắt cay cay, cô như biến thành nam tử hán, nhanh chóng tiến đến, một tay kéo hành lý, đến trước mặt anh, giữ chặt cô tay anh, nặng nề gầm lên: "Đi!"

Dư Phi tuyệt không nóng lòng, người anh ướt rượt, tóc bết vào trán, thấy cô, anh khẽ mỉm cười: "Đi đâu?"

"Em đưa anh về nhà!"

Dư Phi nhún vai, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Thường Tiểu, có em mới có nhà."

Thường Tiểu trầm mặc, đột nhiên bật cười, tiếng sấm lán át tất cả, nhưng cô vẫn cười, sau đó ngẩng đầu nhìn mây đen vẫn giăng kín, hào sảng vỗ vỗ lồng ngực anh, theo bản năng nói lảng đi: "Dù sao sét lớn vừa rồi cũng không đánh chết được anh, tai họa ngàn năm, anh sống dai thật!" Cô thấy chân mày Dư Phi nhíu lại.

Thường Tiểu cười sâu hơn, quả thật, cô chưa bao giờ dùng cái giọng này nói chuyện với anh, nhưng mà, cô đã từng nói đủ loại lời khó nghe với bọn con trai.

"Chờ chút!" Cô ra lệnh, dứt khoát cởi đôi giày ướt nhẹp, chân không chạy vụt về kí túc.

Bỏ Dư Phi đằng sau.

Không bao lâu, cô đi đôi giày cá vàng chạy xuống, vẻ mặt đã thôi buồn lo, lại xống lên kéo hành lý, nhếch miệng cười một tiếng: "Dư Tiểu Phi, em đưa anh về nhà!" Dư Phi cũng cảm thấy cô khang khác, cố che đi hô hấp căng thẳng, nói: "Anh cho là vừa rồi đã nói rõ ràng?"

Thường Tiểu gật đầu: "Ừ, đủ hiểu. Đáng tiếc, Dư Phi, trước khi anh xuất ngoại, chúng ta đã nói chia tay."

KHóe miệng Dư Phi vẫn hơi nâng lên, duy trì nụ cười Thường Tiểu thân thuộc nhất, nhưng đường cong ấy, dường như lại có vẻ bi thương, anh nói: "Ừ, chúng ta đã nói chia tay..."

Đột nhiên anh hiểu, cô bé trước mắt, không còn là cô bé anh nhớ thương hai năm qua, cô gái trong trí nhớ.

Bởi vì, cô thay lòng rồi.

Cũng không chờ cô phản ứng nụ cười anh sâu hơn, bi thương cũng càng nặng: "Nhưng em thậm chí, chưa bao giờ giữ anh... Anh vẫn cho là, em sẽ không bỏ được, nhưng một ngày lại một ngày, em cứ thể đánh rơi dần tình cảm chúng ta..." Nụ cười càng như trùng lại, "Trước kia em luôn nói, mình không sợ trời không sợ đất, không sợ đau đớn, không sợ bi thương, cho nên, em cũng không sợ tình cảm này sẽ vụn vỡ dần... Anh hiểu rõ hơn bất kì ai, nếu không phải anh bước lên trước, cả đời này em sẽ không bước về phía anh. Nhưng là, anh không ngờ, dù anh cứ tiến dần từng bước gần em, em vẫn cứ không tiến lại. Thường tiểu..." Anh đứng trong mưa, vẻ mặt bình tĩnh, quá mức bình tĩnh. Mưa to không dứt, lại vừa đi một quãng đường dài, lại có người nhớ thương trước mắt, khiến cho sắc mặt anh trắng bệch, đôi môi từ từ mất màu máu, anh hỏi: "Cuối cùng Tiểu Mỹ lựa chọn Anh Tuấn thế nào?"

Cuối cùng, Thường Tiểu khóc.

Theo hạt mưa, cuộn cuộn không dứt.

Kết cục có phần không tương xứng nổi, anh hùng, cuối cùng không đợi được mỹ nhân, thấy cô không đáp, liền lấy hành lý trong tay cô, giọng nói nhẹ như gió xuân, anh nói: “Đi thôi.” Một bước đó, Thường Tiểu nhật định không nhảy qua.

Dư Phi cúi đầu nhìn chân cô, màu vàng nhức mắt, anh lại khẽ cong môi: “Chắc là em quên rồi, đôi giày em mới cời, là anh đưa...”

“Dư Phi...” Nước mắt Thường Tiểu không ngừng rơi, mũi cay xè, rất khổ sở, nhưng lại không dám khóc thành tiếng, mưa, tự nhiên nhỏ lại. d.d.l.q.d.

Dư Phi hất tóc: “Trước kia đọc truyện của em thì thoáng có vài suy nghĩ không tốt, anh không ngờ, lại là một loại dự cảm. Thường Tiểu...” Anh khẽ ngẩng đầu, nhìn cây đại thụ phía sau, gió thổi lá cây run lay bầy, anh cười như mây, phiêu du lãng đãng: “Có phải em không thích anh?” Em có từng thích anh không?

Nhưng thật buồn cười, anh không dám hỏi ra miệng.

Thường Tiểu hít mũi, giọng nói đã cố để cứng rắn hơn: “Tiểu Mỹ... Tiểu Mỹ cô ấy...” Thật ra cô muốn giải thích, đáng tiếc không nặn được chữ nào, tất cả nghẹn ứ trong cổ họng.

Anh lắc đầu cười cười, bỗng đưa tay vuốt lọn tóc ướt của cô, ánh mắt đều là cưng chiều: “Em xem em này, cũng ướt hết rồi.” Hai mắt Thường Tiểu đầm lệ, bỗng chốc oa oa khóc thành tiếng, ánh mắt Dư Phi mềm nhũn, ôm cô vào lòng, nhẹ giọng: “Không phải anh đã từng nói sao? Nếu anh và em, không thể là yêu, thì cũng không còn là bạn...” Anh vỗ vỗ lưng cô: “Bây giờ, anh có thể rút lại lời nói đó không?”

Thường Tiểu đã khóc không thành tiếng.

Ngoại trừ gật đầu, không thể nói gì khác. d.d.l.q.d.

Dư Phi vỗ vỗ cô, kéo hành lý, nói nhỏ: “Đi với anh một đoạn.” Có lẽ... Cũng là đoạn đường kỉ niệm cuối cùng của anh và em.

Thường Tiểu cố nén nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Cùng anh sóng vai đi trên sân trường, như những năm trước.

Mưa nhỏ dần, gió cũng nhỏ, cứ như phất qua phất lại từng đoạn kí ức.

Thường Tiểu, nếu như không có người phản đối chúng ta thật là tốt biết bao, Thường Tiểu, nếu như mà anh chưa nói chia tay thật là tốt biết bao.

Thường Tiểu, nếu như anh trở lại tìm em trước thì tốt biết bao, Thường Tiểu, nếu như em không yêu người khác thật là tốt biết bao - Thường Tiểu, nếu như mà anh chưa từng yêu em. d.d.l.q.d.

Thật là tốt biết bao.

Nếu như, nếu như tất cả những thứ này đều là thực, em xem thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngõ Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hồi Cuối 2

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Hai người, đi được một đoạn rất xa, Dư Phi mới vỗ vỗ vai cô, bảo cô về thay quần áo.

Cô đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn anh lên taxi, đi mất.

Lâu sau cô mới ngơ ngẩn trở về.

Đến kí túc, Thiên Thiên Dung Lan hỏi vòng quanh, cô không trả lời, xoa xoa mũi, phát hiện có dấu hiệu bị cảm, vội vàng tắm rửa sạch sẽ thay quần áo khác.

Mãi cho đến khi Thiên Thiên hỏi: “Thế Quý Hiểu Đồng đâu?” Cô mới tỉnh con mơ.

Nguy rồi!!!

Đôi giày cá vàng nhanh chóng chạy đến quán cà phê, cho dù cố cỡ nào, với khoảng cách này, cũng phải qua hai ba giờ rồi.

Lúc rời đi, anh cũng đang mắc mưa kia mà, nghĩ đến đây, cô chỉ cảm thấy da đầu tê dại, vô cùng chột dạ, xong đời xong đời, dựa theo tính tình Quý Hiểu Đồng, nếu thật sự vẫn đang chờ ở đó, hậu quả chẳng phải là sẽ ăn tươi nuốt sống cô hay sao?

Không hiểu sao, cô lại có niềm tin tuyệt đối, rằng Quý Hiểu Đồng đang chờ nơi đó. Song khi cô chạy vào quán cà phê, đảo mắt nhìn quanh, lại không thấy bóng hình quen thuộc ấy.

Cô cũng không rõ vì sao trong lòng lại bỗng dưng cảm thấy lo lắng và mất mát như vậy... Đầu lưỡi lẩn tẩn vị cà phê đắng lúc trước.

Nhưng mà, rõ ràng trong chuyện này cô không thể trách anh ấy.

Cơ mà hình như cô bị anh làm hư rồi, cảm giác đương nhiên anh sẽ chờ ở đây, chỉ tưởng tượng thôi cũng không thể hình dung nổi, lúc mới quen họ còn đối chọi gay gắt.

Rõ ràng không tìm được người, không hiểu sao Thường Tiểu vẫn không muốn rời đi, cô tiếp tục nhìn quanh quẩn, hi vọng ở một góc ngách nào đấy có thể thấy... anh. Chữ “anh” này, không biết từ khi nào, mặc định là ba chữ “Quý Hiểu Đồng”.

Cô bức tức với sự nhẫn nại có hạn của anh, đến khi chắc chắn đã dò không sót chỗ nào trong quán, mới mang theo một đồng cảm xúc phức tạp rời đi.

Hay là... Gọi điện cho anh trước, nghĩ đến đây, Thường Tiểu có hơi chột dạ, vậy mà mới vừa đẩy cửa, lại nhìn thấy một người ngồi xồm bên cửa kính, hai tay ôm đầu gối.

Cô chăm chú nhìn... Là Quý Hiểu Đồng.

Nhất định là vừa nãy cô đi quá gấp, nên không phát hiện ra... ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ Thường Tiểu thở phào nhẹ nhõm, tim như tỏa ra hàng vạn bong bóng ngọt ngào, lặng lẽ đến gần anh, chỉ thấy mái tóc ướt rượt đã được cơn gió ngang qua thổi khô rồi.

Cô đau lòng, rồi cảm động, ngọt ngào căng đầy trong lồng ngực, voi đi những buồn thương mà Dư Phi vừa đưa tới.

Bùm, bùm.

Cô nghe tiếng tim mình đập mạnh mẽ.

Trông Quý Hiểu Đồng có vẻ đang suy tư, đầu cúi thấp, đáng vẻ đáng thương cầu xin nuôi dưỡng, thậm chí hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khác thường của những người qua đường.

Thật sự là quá đáng thương. Trong đầu Thường Tiểu thoáng qua ý nghĩ này.

Ai, chỗ kia không tốt, nên ngồi ở đây này.

Cô không muốn đánh động anh, bước chân càng thêm nhẹ, nghĩ thừa dịp anh mất hồn nhất, lặng lẽ đi vòng qua phía sau anh.

Nhưng mới lén lén lút lút đi một bước, đột nhiên anh ngẩng đầu lên, cũng không nói chuyện, một đôi mắt màu cà phê trong vắt sâu thẳm, nhìn cô không chớp.

Thôi xong, bị phát hiện rồi?

Cứ như vậy nhìn anh, vẻ mặt nhanh chóng chuyển sang chế độ cực kì ám ức, môi mòng cong cớn, ánh mắt viết đầy tố cáo!

Ôi... Thường Tiểu nghĩ đến đoạn cô vừa thay quần áo, còn anh vẫn một thân ướt như chuột lột... Cô thề cô chưa từng thấy chột dạ đến như vậy bao giờ!

“Quý Đại Soái...” Cô yếu ớt gọi anh.

Bình thường anh giận cô, cùng lắm chỉ hừ mũi bức bối, nhưng mà sẽ nhanh chóng bỏ qua, không có việc gì. Cơ mà lần này anh không thèm hừ mũi nữa, động tác chậm chạp vỗ vỗ bắp đùi, hai tay chống đầu gối, chậm rãi đứng lên, nét mặt không chút thay đổi.

Đi lâu thế! Dám để cho anh chờ lâu như thế!!

“Quý Hiểu Đồng...” Cô vội vàng lấy lòng, mong anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho.

Chân anh hơi tê, sau khi đứng dậy liền tựa vào tường thủy tinh, rồi mới chậm rãi bước tới, đi về phía cô.

Cô không nhúc nhích, thế mà anh tiến lên mấy bước, lại bất ngờ... đi đường vòng.

Thường Tiểu nhanh chóng đuổi theo, loảng quảng bên trái bên phải, nhưng mà người ta làm kiêu không cho cô lấy một cái liếc mắt.

“Quý Hiểu Đồng...” “Quý Hiểu Đồng...” “Quý Hiểu Đồng... Em sai rồi.” “Quý Hiểu Đồng!” Nhưng có vẻ như Quý Hiểu Đồng rất quyết tâm, chân

mây cũng không nhú.

Lạnh lùng đến nỗi Thường Tiểu sợ hãi, kéo vạt áo mong anh quay đầu, đáng tiếc kết quả không được như ý.

Cô cuồng quát không quan tâm gì nhiều, tiện chân đá anh một cái!

Lần này cuối cùng cũng khiến Quý Hiểu Đồng có phản ứng, vốn là vẻ mặt lạnh băng, đột nhiên tức giận đỏ tận mang tai, Thường Tiểu nhắm chặt hai mắt, nhân cơ hội hét lên: “Anh đánh em đi! Đánh chết em cũng cam lòng!”

Quý Hiểu Đồng vừa tức vừa ㄟ, chức năng ngôn ngữ trong khoảnh khắc bị khóa lại, tức giận mà trái lòng phun ra hai chữ: “Biến đi!”

“Sao?” Mặt Thường Tiểu rầu rĩ, túi thân làm vui lòng anh: “Anh đừng thế mà!”

“Biến ngay!”

Thất anh bùng bùng tức giận, Thường Tiểu lại thờ phào nhẹ nhõm, dù sao cũng hơn việc không để ý tới cô.

Vì vậy cô nắm tay anh, có vẻ vô lại, đánh lên người mình: “Anh đánh em đi! Đánh xong thì tha thứ cho em nhé...!” Quý Hiểu Đồng cả buổi hết đứng dầm mưa lại ngồi chờ mòn mỏi, cả người đã nhũn ra, lại chỉ có thể cuộn chặt nắm tay mặc cô nghịch ngợm, tránh không để thật sự làm đau cô, thấy cô không có dấu hiệu ngừng lại, đành phải nói: “Tránh ra! Ai quen chứ!” Sau đó hất cô ra, bước nhanh kiêu như rất muốn cách xa cô.

Thường Tiểu lập tức ịu xịu, ngưng lại mọi động tác, ánh mắt bất lực nhìn theo lưng anh... Vừa nãy Dư Phi nói đúng, thực sự cô chưa từng chủ động, nên mấy chuyện đổ dành người đó, rất khó khăn, cô hoàn toàn không biết cách.

Hay là, trong lúc đang tức giận... thì nên để họ có thời gian bình tĩnh lại đã? Cô do dự, trong sách viết như thế này, con gái không thể cứ quẫn quýt làm phiền, sẽ khiến cho con trai phản cảm... Quý Hiểu Đồng thấy cô không đuổi theo, quay người nhìn cô.

Thường Tiểu cúi đầu lúng ta lúng túng nói: “VẬY EM...” Đi trước?

Còn không đợi cô nói xong mấy chữ cuối cùng, Quý Hiểu Đồng giống như nhìn thấu ý định của cô, găm lên giận dữ: “Em dám!” Anh chờ cô ba tiếng! Thế mà cô chỉ đỗ anh ba phút!

Hả? Thường Tiểu ngoan ngoãn ngậm miệng, vô tội nhìn anh.

“Em có biết, anh cho là em sẽ không trở lại! Chạy theo người ta rồi!” Anh uất ức kể tội, xong lại gào lên:

“Em là heo à! Bây giờ, còn muốn cách xa anh như vậy à?”

Thường Tiểu chợt hiểu, mau chóng mang vẻ mặt lấy lòng, đuổi theo, ôm cánh tay anh, ngọt ngào đến buồn nôn: “Quý Hiểu Đồng...”

“Hừ” Anh nặng nề hừ một tiếng, ghéech mặt đi.

Thường Tiểu suy nghĩ một chút: “Lúc anh tức giận, vẫn cực kì đẹp trai!” Là củ tỏi đẹp trai ngầu nhất thế giới.

“Hừ.” Ăn com cũng đẹp trai, bình thường cũng đẹp trai, lúc vui vẻ thì càng đẹp trai á!

“Nào...” Thường Tiểu len lén thăm dò vẻ mặt anh: “Cười một cái đi?”

“Hừ.”

MD, Thường Tiểu kệ! Có tình kéo kéo áo anh, dấn tới: “Quý Hiểu Đồng ——”

Anh hung hăng cốc đầu cô một cái, chợt kéo vai cô: “Tên kia đâu?”

“Đi rồi.”

“Về Mỹ rồi?”

“Vâng...”

“Về sau chuyện lớn nhỏ đều nghe lời anh, nhớ chưa?”

“Vâng...” Có nên nói cho anh biết Dư Phi nói vẫn làm bạn bè với cô không nhỉ?

“Anh ta đi càng xa càng tốt!”

“Hừ, anh còn chưa tức giận xong.”

“Dạ?”

“Tuần tới em nấu cơm tất.”

“À?” Chi cần một tuần thôi?

“Hất xì!”

“A... Quý Hiếu Đồng anh bị cảm!”

"Đầu đất! Em chưa nghe câu trên đời này chỉ có người ngu là không bị cảm à?... Hất xì!"

Bốn năm đại học, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn, cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Thành tích học tập của Thiên Thiên Dung Lan không quá xuất sắc, nhưng quan hệ xã hội lại rất tốt, sau khi tốt nghiệp hai người làm trái ngành, một người làm môi giới hôn nhân, một người làm quan hệ xã hội, chuyên tổ chức sự kiện tiệc tùng.

Mà Thường Tiểu cũng vào làm ở chi nhánh công ty của Trần Thần, làm từ chót làm lên, nhưng tiền lương so với đợt thực tập thì nhiều hơn khá khá. Về sau, cũng là thuận theo thời thế... thành một cổ đông cực lớn.

Mặc dù thế, Thiên Thiên vẫn cho Thường Tiểu một thẻ hội viên VIP ở chỗ cô, bảo cô bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu muốn đàn ông, là có đàn ông.

Cô thì đã trói chặt ở một góc rom rả rồi.

Nhưng thi thoảng cô vẫn gạt Quý Hiếu Đồng đi tham gia xem mắt tập thể, nhìn thấy nhiều loại đàn ông, tăng thêm tư liệu sáng tác.

Nhân tiện nói luôn, bây giờ mỗi lần gặp mặt Thường Tiểu không cần đi vào vấn đề tỏ rõ lập trường “Tôi là phụ nữ thứ thiệt” nữa rồi.

Cách Thường Tiểu đi xem mắt rất đặc biệt, viết tất cả sở trường trình độ học vấn tài sản vào một tờ giấy, cứ thế đọc cho đối phương nghe, xong hỏi một câu: “Vậy anh biết cái gì?” Sau đó cười một tiếng.

Nhẹ nhàng giết chết đối phương.

Có lần Thiên Thiên không thể nhịn được, nhảy ra từ bồn hoa, hung ác vỗ gáy cô, hét to: “Con mẹ nó cậu mau thu lại cái điệu cười khiêu khích này đi! Cậu làm hội viên của mình chạy hết rồi kìa!” Thường Tiểu đã nén lại rồi, nhưng thi thoảng vẫn quên.

Thật ra cô hiểu rõ mình... Từ góc độ chuyên nghiệp mà nói, chính là một tay lừa tình.

Cô vẫn rất thích viết tiểu thuyết, đem sử sang lại chỗ bàn thảo lộn xộn trước kia, cắt tia lại phần kết, đăng lên mạng, không ngờ lại có thêm nhiều lượt xem.

Cô có vẻ rất kiêu ngạo khi nhắc đến chuyện này.

Mùa hè năm đó, Quý Hiếu Đồng nói lời giữ lời, dùng một trăm chiếc xe hơi, lỏng lẻo hùng dũng xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, rêu rao khắp nơi rước cô về.

Ngày đó Quý Hiếu Đồng cười đến rục rờ, giống như đóa hoa ngô đồng màu tím nở rộ.

Tùng đóa từng đóa, hương thơm xông vào mũi.

Lời cuối sách

1

Tôi nghĩ, trong tình yêu đáng sợ nhất là, chất vấn mình: Sao anh ấy có thể yêu mình?

Nếu như chính bản thân mình cũng không tìm ra lí do anh ấy yêu, thì cán cân sẽ mãi nghiêng lệch.

Tôi rất tiếc nuối, Thường Tiểu và Dư Phi, quá trình đi cùng nhau, không đủ lâu, đến độ có thể xác định tình cảm của nhau.

Không phải là không yêu, mà là không biết yêu thế nào.

Dư Phi quá nội tâm, đối với mọi chuyện mọi người, đều cố gắng lập kế hoạch kiểm soát tất cả, có lẽ từ khi bắt đầu, từng lời của anh ảnh hưởng thế nào tới Thường Tiểu, đều đã có trong dự tính. d.d.l.q.d.

Chỉ là Dư Phi không ngờ tới, Thường Tiểu bình thường nhìn như kiên cường, phóng khoáng, tính tình tùy tiện, lại không tự tin với hình hài chiều cao mặt mũi của mình. Cộng thêm mẹ anh nhất định phản đối, Thường Tiểu càng không tự tin mà chọn buông tay, khiến cho anh vì kiêu ngạo mà có một quyết định sai lầm... Anh dừng bước, đợi cô chủ động đến gần anh.

Cũng bởi vì quyết định này, hai người cuối cùng đành bỏ lỡ. d.d.l.q.d.

Nhưng tình yêu chính là như vậy, bỏ lỡ, chẳng cần đúng sai.

2

Từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy, Quý Hiểu Đồng đáng có được Thường Tiểu. Thật ra lúc viết thường bắt đầu từ một nỗi kích động, cho nên tôi thường viết một người yêu một người, cũng giống như những cặp khác, có những bối rối khó khăn... Tôi cũng từng có ý nghĩ “Hay để Thường Tiểu về với Dư Phi đi”, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì được.

Tiểu Đồng người ta là một tên nhóc đáng yêu nha, vừa đẹp trai nhiều tiền lại còn si tình nhẫn nại nữa.d.d.l.q.d.

Tôi tin sẽ có người bày tỏ không hài lòng, lớn tiếng phản đối, chúng tôi muốn Dư Phi. Sau đó lấy ra lý luận vàng “Nam chính cho nữ chính yêu, nam thứ mới là để chúng tôi yêu”, để tấn công trái tim nhỏ bé yếu ớt của tôi, nhưng... không thể phủ nhận cậu ta và Thường Tiểu về mặt nào đấy đúng là trời sinh một đôi, giống nhau đều là sinh vật đơn bào trong tình yêu, không câu nệ tiểu tiết, cùng là hai kẻ nóng nảy luôn xẹt qua lóe lại, quan trọng nhất, bọn họ cùng nhau học được sự thẳng thắn.

Kệ đi, chỉ trách tôi thiên vị thôi.

3

(cảm nghĩ quá trình sáng tác và lời cảm ơn của tác giả đến người biên tập, nhà xuất bản, cha mẹ bạn bè, độc giả.)

4

Cuối cùng, xin tin chắc, đằng sau mỗi cô gái “Miệng cười thường mở” đều có một đóa ngô đồng rực rỡ vui tươi!

—— hết ——

Lời editor: Thường Tiểu nghĩa là “luôn cười”, Hiểu Đồng là “ngô đồng bùng sáng rực rỡ sớm mai”, Dư Phi có nghĩa là “thừa nhưng không phải (tình cảm có thừa nhưng không phải thứ em cần chẳng hạn)”.

Chúc cho tất cả chúng ta luôn vui vẻ và tìm được ánh mặt trời sớm mai ở bên mình. Chúng ta, nhất định, hạnh phúc!!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Ngô Đồng Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.